

Valtorta Mária

Péter

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Péter

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Péter

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-7) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
Péter	12
1. füzet – Te szikla leszel!.....	13
Te szikla leszel!.....	13
Felajánlom neked, amim van	14
Szeretnék úgy imádkozni, mint te!	20
Olyan vagyok, mint egy vitorla	23
Én nem vagyok méltó!	27
A kíváncsi Péter	29
Tudatlanabb vagyok egy számárnál!	34
Légy részvétellel!.....	37
Őszinte mindenkivel szemben	39
2. füzet – Az örök hajós	41
Feketébb vagyok, mint ez a kémény!	41
Tiszteld Péter ősz fejét!.....	44
Köszönöm, hogy megvédtetek.....	48
Öreg vagyok és becsületes	51
Én sose tudom, mit mondjak!	55
Te leszel az örök hajós!.....	57
Én semmire se megyek!	60
Te is farizeus vagy?	62
Biztos vagy benne, Péter?	64
Péter... hallgatag.....	68
3. füzet – Az emberhalász.....	71
Tökfejű vagyok!.....	71
Szaglásom, mint egy vizsláé	73
Én mindenkin segítek!	76
Hívj engem „atyának”!	78
Nagyon szeretem feleségemet!	80
Péter és a filiszteusok.....	81
Péter „örködik”	85
Kérjétek az aratás Urát!	87
Szégyelld magadat, Júdás!	89
Péter, a farizeusok „barátja”	91
Kitépem a szakállát!.....	93
Az irgalmasság cselekedetei	97
Még 489 bocsánatra számítok!	106
Nagy állat vagyok!	109
Jó gyakorlati érzékem van!	113
4. füzet – Te vagy a vezető!	116
Péter, a kocsis.....	116
Igazán értesz a hajózáshoz?	118
Te vagy a vezető!	122

Egy cseppet sem félek!	125
Te mindig becsületes vagy!	129
Lefogytál, és megöregedtél!	134
Jó az elgondolásod!	138
Péter ragyog az örömtől	142
Boldog vagy Simon	144
Jó, hogy egy fillérünk sincs	145
5. füzet – Az apostolok feje	149
Én is szép voltam!	149
Félsz, Péter?	152
Megtudhatnám, miről beszéltek?	154
Hallgass, Péter!	157
Azzal szórakozott, hogy fecsegett	159
Te bűnös ember vagy!	162
Vár minket a világ!	164
Ráugrik, mint egy párduc!	166
Helyesen mondtad, Simon!	171
6. füzet – Ne félts Péter!	182
Egy nagy gyermek	182
Ne félts, Péter!	185
Nincs igazad, Simon!	189
Mi lesz holnap?	192
Ne csüggedj el, Simon!	195
Mosolygok rajtad, Péter.	199
Jobb adni, mint kapni.	203
Teljesítsd kérésemet, Uram!	207
7. füzet – Legeltesd bárányaimat!	211
Ó, áldott Mesterem!	211
Nem ismerem Őt!	223
Elnyered a bocsánatot!	226
Bocsánat! Bocsánat!	232
Jöjj, Péter, csókolj meg!	237
Legeltesd bárányaimat!	240
Pásztor és hajós	243
Mátyás megválasztása	246
Péter, a főpap	249

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy általa vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleiivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmisségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Péter

Péternek Jézus fontos szerepet szánt az apostolok között, és ez már kezdettől fogva megnyilvánult. Jézus nagy türelemmel formálta Péter jellemét, és ebben nagy „segítségére” volt kerítói Júdás, akit Péter ki nem állhatott az első találkozástól kezdve mindvégig. De fokozatosan legyőzte ellenszenvének, legalábbis külső megnyilvánulásait, és nagy önuralomra tett szert.

Péternek azonban voltak bőven saját hibái is, amelyek legyőzésén dolgoznia kellett. Egyik ilyen hibája kíváncsisága, amely miatt sok megrovásban részesült Jézustól. Másik hibája túlzott önbizalma, amelynek nagy szerepe volt abban, hogy végül háromszor is megtagadta Urát, amikor a leleplezés veszélyének tette ki magát a főpap udvarán. Kicsinyhitúsége miatt is megfedtte őt Jézus, amikor nem bízott abban, hogy a vízen járva elérheti Jézust. Szalmaláng lelkesedése vitte bele az oktalanságba, hogy feleslegesen azt a csodát kérje, hogy ő is járni tudjon a vízen.

Viszont hibáin kívül Péternek voltak jelentős jó tulajdonságai is. Őszintesége miatt az Úr Jézus többször megdicsérte őt. Fogadott gyermekéről is atyai szeretettel gondoskodott. Feleségét is nagyon szerette – anyósát már jóval kevésbé. Mégis ő kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a haldokló anyóst.

Kora szerint az apostolok között az öregebbek közé tartozott, bár talán Simon nála is öregebb volt. Sok komikus jelenetet okozott alacsony természetével, a szárazföldön, számarhátan és hegyeken tanúsított „járatlanságával”.

Mindent egybevéve azonban nagyon rokonszenves egyéniség volt, és a többi apostol is szerette őt – Júdás kivételével, akit viszont senki sem szeretett, mindenki csak eltűrt.

Rövidítések:

M: Mária élete,

P: Példabeszédek,

E: Evangéliumok,

Gy: Jézus és a gyermekek.

1. füzet – Te szikla leszel!

Te szikla leszel!

A Szentírás nagyon lerövidítve említi Péter meghívását. A látomások szerint ebben nem András játszotta a főszerepet, hanem János és testvére, Jakab. (Lásd részletesen E 128-138)

Felajánlom neked, amim van

János bezörget abba a házba, ahol Jézus vendégként tartózkodik. Egy asszony jön az ajtóhoz, s mikor meglátja Jánost, hívja Jézust. Jézus békeüdvözlettel köszönti Jánost, utána azt mondja:

– Korán jöttél, János.

– Azért jöttem, hogy megmondjam neked, Péter kér, menj Betszaidán keresztül. Sok embernek beszélt rólad... Múlt éjjel nem mentünk halászni. Imádkoztunk oly jól, amennyire tudtunk, és lemondunk a haszonról... mert a szombat még nem múlt el. És ma reggel végigmentünk az utcákon, rólad beszélve. Sokan szeretnének hallani téged... Eljössz, Mester?

– Elmegyek, jöllehet Názáretbe kell mennem, mielőtt elindulnék Jeruzsálembe.

– Péter elvisz téged csónakján Betszaidából Tibériásba. Így még gyorsabban odaérsz.

– Akkor menjünk!

Jézus fogja köpenyét és vállsákját. János azonban átveszi tőle az utóbbit. Elbúcsúznak a szállásadó asszonytól, és elindulnak.

Betszaidában a falu bejáratánál már várja őket Péter, Jakab és András feleségeikkel együtt.

– Béke veletek! Itt vagyok.

– Köszönjük, Mester, azok nevében is, akik várnak rád. Ma nincs szombat, de beszélsz azokhoz, akik erre várnak?

– Igen, Péter, a te házában.

Péter nagyon örül:

– Jöjj, akkor! Ez feleségem, és ez János anyja és ezek barátaik. De más rokonaink és barátaink is várnak rád.

– Mondd meg nekik, hogy este beszélni fogok hozzájuk, mielőtt elmegyek.

– Mester... kérlek. Tölts egy éjszakát házámban. Hosszú az út Jeruzsálembe akkor is, ha megrövidítem neked Tibériásig a bárkával. Házam szegény, de becsületes és barátságos. Maradj nálunk ezen az éjjelen.

Jézus Péterre néz és a többire, akik mind várják válaszát. Kutató tekintettel nézi őket. Utána elmosolyodik, és azt mondja:

– Igen.

Új öröm Péter számára.

Az emberek kíváncsian kiállnak házuk küszöbére. Egy férfi hívja Jakabot, és halkán beszél vele Jézusra mutatva. Jakab beleegyezően bólint, mire a férfi elmegy, hogy beszéljen az utcán álló többi emberrel.

Bemennek Péter házába. A konyha nagy és füstös. Egy sarokban hálók, kötelek és halaskosarak. Középen nagy, alacsony tűzhely, amelyben jelenleg nem ég a tűz. A két szemben levő ajtón keresztül látni az utat és a kertet a fügefával és a szőlőtőkékkel. Az úton túl kéklik a tó. A kert végében egy másik ház fala látszik.

– Felajánlom neked, Mester, amim van, amint csak tudom.

– Jobban és többet nem tehetnél, mert szeretettel ajánlod fel nekem.

Vizet adnak Jézusnak, hogy felfrissüljön, és utána kenyeret olajbogyóval. Jézus megkóstol néhány bogyót és harapásnyi kenyeret, utána köszönettel abbahagyja az evést.

A gyermekek kíváncsiskodnak a kertből és az utcáról. De ezek nem Péter gyermekei. Ő pillantásával igyekszik távol tartani a kis betolakodókat. Jézus mosolyog, és azt mondja:

– Hagyd őket!

– Mester, le akarsz pihenni? Itt az én szobám, és az ott Andrásé. Válassz! Nem csapunk zajt, míg pihensz.

– Van teraszod?

– Igen, és a szőlőtő, jöllehet még szinte teljesen csupasz, ad egy kis árnyékot.

- Vezess oda! Jobban szeretek fenn pihenni. Gondolkozom, és imádkozom.
- Amint akarsz. Jöjj!

A kertből kis lépcső vezet a tetőre, ahol alacsony fal szegélyezi a teraszt. Itt is hálók és kötelek vannak. De mily világosság, és mily szép a kék tó!

Jézus leül egy zsámolyra, a falhoz támaszkodva. Péter egy hálót terít a szőlőre, hogy árnyékot adjon. Szellő lengedez, és csönd van. Jézus láthatóan élvezi.

- Megyek, Mester.

– Menj! Te és János menjetek és mondjátok meg az embereknek, hogy este itt beszéljek hozzájuk.

Jézus egyedül marad, és hosszasan imádkozik. Az órák nyugodtan telnek. Utána Jézus feláll, körülmegy a teraszon, nézi a tavat, nézi az utcán játszó gyerekeket, rájuk mosolyog, és azok visszamosolyognak. (Folytatását lásd Gy 4-6.)

Miközben Jézus a gyerekekkel társalog, megérkezik Fülöp, és Jézus őt is meghívja, hogy kövesse. Elküldi őt Natánaelért, akit szintén meghív követésére.

Este Jézus beszél a teraszon és Péter kertjében összegyűlt emberekhez:

– Béke a jóakarátú embereknek! Béke és áldás házaiknak, asszonyaiknak, gyermekeiknek! Isten kegyelme és világossága uralkodjék bennük és lakóinak szívében!

Ti vágyakoztatok arra, hogy beszéljek hozzátok. Az Ige beszél. Örömmel beszél a becsületesekhez, fájdalommal a becstelenséghez, szeretettel beszél a szentekhez és a tisztákhoz, és irgalmasan szól a bűnösökhöz. Nem tagadja meg magát. Azért jött, hogy kiáradjon, mint egy folyó, amely öntözi a vízre szoruló földet, felfrissíti azokat, és táplálja fűjével.

Tudni akarjátok, mire van szükség ahhoz, hogy valaki tanítványává legyen Isten Igéjének, a Messiásnak, az Atya Igéjének, aki jön, hogy összegyűjtse Izraelt, hogy az ismét hallhassa a szent és változhatatlan Tízparancs szavait, és szentté legyen általuk, amennyire az ember meg tudja tisztítani magát a megváltás és az Ország számára.

Íme, azt mondom a süketeknek, vakoknak, némáknak, leprásoknak, bénáknak és a halottaknak: „Keljetek fel, gyógyuljatok meg, álljatok talpra, járjatok, megnyílnak bennetek a világosság, az ige, a hang folyamai, hogy láthassatok, hallhassatok, és beszélhessetek rólam.” De még a testnél is inkább mondom ezt lelketekről. Jó akarátú emberek, jöjjetek hozzám félelem nélkül! Ha meg van sebesülve lelketek, én meggyógyítom. Ha beteg, egészségessé lesz. Ha halott, feltámasztom. Csak jó akarátotokat kívánom.

Nehéz dolgot kérek tőletek? Nem. Én nem helyezem rátok a rabbik száz és száz előírását. Azt mondom nektek: kövessétek a Tízparancsot. A Törvény egy és változhatatlan. Sok évszázad telt el azóta, hogy azt megkaptátok, szépen, tisztán és frissen, mint a ma született gyermeket, mint a rózsát, amely épp most nyílt ki. Egyszerű, tiszta, és könnyű követni. A századok folyamán a bűnök és a rosszakarat bonyolulttá tette törvényekkel és kisebb törvényekkel, súlyokkal és megszorításokkal, túlságosan sok fájdalmas hozzáadással. Én visszahozom nektek a Törvényt úgy, amint a Magasságbeli adta. De saját érdeketekben kérlek, fogadjátok azt az akkori igazi izraeliták őszinte szívével.

Ti mormogtok, inkább csak szívetekben, mint ajkatokkal, hogy az inkább a magasabb állásokban levők hibája, mint a tietek, akik alacsony sorban éltek. Tudom. A Másodtörvény megmondja mindazt, amire szükség van, több nem kell. De ne ítéld el azokat, akik mindent másokra vonatkoztatnak, de ők maguk nem teszik. Ti tegyétek azt, amit Isten mond. És mindenekelőtt törekedjétek tökéletessé lenni a két főparancsban. Ha teljes erőtekből szeretitek Istent, nem fogtok vétkezni, mert a bűn fájdalmat okoz Istennek. Aki szeret, nem akar fájdalmat okozni. Ha szeretitek felebarátaitokat, mint önmagatokat, tisztelni fogjátok szüleiteket, hűségesek lesztek házastársatokhoz, becsületesek a kereskedésben, békeszeretők ellenségeitekkel szemben, nem tanúskodtok hamisan, nem irigylitek azt, akinek vagyona van, nem kívánjátok meg buján más feleségét. Nem akarjátok azt tenni másokkal, amit nem

szeretnétek, hogy azok tegyenek veletek. Nem loptok, nem gyilkoltok, nem rágalmaztok, nem léptek be kakukkok módjára más fészékbe.

De azt is mondom nektek: „Törekedjetez tökéletesen engedelmesskedni a szeretet két parancsának: szeressétek ellenségeiteket is!”

Ó, mennyire fog szeretni titeket a Magasságbeli, aki annyira szereti az embereket, akik ellenségeivé váltak az eredeti bűn és a személyes bűnök által! Elküldi hozzájuk az Üdvözítőt, a Bárányt, aki az Ő Fia, aki én vagyok, aki hozzátok beszélek, a megígért Messiás, hogy megváltalak titeket minden bűntől, ha ti is úgy tudtok szeretni, mint Ő.

Szeressetek! A szeretet lesz számotokra a létra, amelyen angyalokká válva felszálltok, amint Jákob látta, egészen az égig, és halljátok, amint az Atya azt mondja mindnyájatoknak: „Mégvédelek, bárhová mész, és visszahozlak téged erre a vidékre: az égbe, az Örök Országba.”

Béke veletek!

A nép megindulva hagyja jóvá Jézus szavait, és lassan elmegy. Ott marad Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Bertalan (Natánael).

– Holnap útra kelsz, Mester?

– Holnap hajnalban, ha nem kifogásolod.

– Sajnálom, hogy elmész, igen. De nem kifogásolom az órát. Sőt, nagyon is megfelelő.

– Halászni fogsz?

– Ezen az éjszakán, amint felkel a hold.

– Jól tetted, Simon Péter, hogy nem halásztál a múlt éjjel. Még nem múlt el a szombat.

Nehemiás reformjában azt akarta, hogy Júdeában tiszteljék a szombatot. Ma is nagyon sokan dolgoznak szombaton, terheket visznek, bort és gyümölcsöt szállítanak, juhokat és halakat adnak-vesznek. Van erre hat napotok. A szombat az Úré. Csak egy dolgot tehettek szombaton: jót a felebarátnak. De ezt teljesen nyereszkedés nélkül kell tennetek. Aki a haszon kedvéért megszegi a szombatot, arra csak Isten büntetése várhat. Haszna van belőle? Elveszti majd azt a következő hat napon. Nincs haszna? Feleslegesen kifárasztotta testét, nem engedve neki pihenést, amelyet az Értelem megállapított számára, haragszik lelkében, mivel hasztalanul fáradozott, s végül káromkodik. Ezzel szemben az Istennek szentelt napot az Istennel egyesülő szeretetteljes imában tölti az ember. Hűségesnek kell lenni mindenben!

– De... az írástudók és tudósok, akik oly szigorúak irántunk... nem dolgoznak szombaton, de kenyeret sem adnak a felebarátnak, hogy ne fáradassák magukat ezzel sem... de uzsoráskodnak szombaton is. Mivel ez nem testi munka, megtehetik ezt szombaton?

– Nem. Soha. Sem szombaton, sem más napon. Aki uzsorás az becsstelen és kegyetlen.

– Az írástudók és farizeusok akkor...

– Simon, ne ítéld! Te ne tedd!

– De azért van szemem, hogy lássak veled...

– Csak rosszat lehet látni, Simon?

– Nem, Mester.

– Akkor miért csak a rosszat nézed?

– Igazad van, Mester.

– Akkor holnap reggel elindulok Jánossal.

– Mester...

– Mit akarsz, Simon?

– Mester... Jeruzsálembe mész?

– Tudod.

– Én is oda megyek húsvétra... és András és Jakab is...

– És aztán?... Azt akarod mondani, hogy szívesen jönnél velem? És a halászat? És a nyereszkedés? Azt mondtad nekem, hogy szereted a pénzt, és én sok napon keresztül távol leszek. Előbb elmegyek Anyámhoz. És oda megyek akkor is, amikor visszatérek. Megállok ott prédikálni. Mit fogsz te tenni?...

Péter megzavarodik, küzd magával... de utána határoz:
 – Részemről, megyek. Többre becüllek téged a pénznél!
 – Én is jövök!
 – És én is!
 – És mi is, nemde, Fülöp?
 – Jöjjetek akkor! Segíteni fogtok nekem.
 – Ó! ... Pétert felvillanyozza a gondolat, hogy segíthet Jézusnak. – Hogyan tesszük?
 – Majd megmondom nektek. Csak azt kell tennetek, amit mondok. Aki engedelmeskedik, mindig jót tesz. Most imádkozzunk, és utána mindenki menjen haza.
 – Mit teszel te, Mester?
 – Még imádkozom. Én vagyok a világ Világossága, de az Emberfia is vagyok. Azért mindig Világosságra van szükségem ahhoz, hogy az Ember legyen, aki megváltja az embert.
 Imádkozzunk!

Jézus elmond egy zsoltárt, amely így kezdődik: „Aki a Fölséges védelmében lakik, aki a Mindenható árnyékában él, az így beszél az Úrhoz: Te vagy a váram, s menedékem, Istenem, benned bízom! Ő szabadít ki az életedre törő vadász csapdájából, stb. stb. (91. zsoltár).

(2-55)

Péter házában keresi fel Júdás Tádé Jézust, hogy meghívja őt a kánai menyegzőre. Emiatt Jézus megváltoztatja tervét, s nem megy Názáretbe, hanem utána visszatér Kafarnaumba Anyjával és Jánossal, majd pedig Péterrel és a többi tanítvánnyal együtt Jeruzsálembe megy. (M 186-187)

Jeruzsálemben a kerióti Júdás és Tamás is csatlakozni szeretne Jézushoz, de egyelőre várakozást ajánl nekik. Ezek tanúi egy leprásnak látszó beteg meggyógyulásának, aki nem más, mint a későbbi Simon apostol, a zelóta.

Jézussal van János és testvére, Jakab, Péter és András, Fülöp és Bertalan. Péter felteszi a kérdést:

– Mester, miért nem jött el unokatestvéred (Tádé), jóllehet tudja, hol laksz?

– Péterem!... Te egyike leszel szikláimnak, az első. De nem minden követ lehet egyformán könnyen felhasználni. Láttad a kormányzó palotájának márványait? Fáradságosan tépték ki a hegy méhéből, és most a palota részét képezik. Nézd azonban ezeket a köveket, amelyek ott ragyognak a holdfényben a Cedron vizében. Maguktól jöttek a patakmederben, és ha valaki akarja, azonnal elviheti őket, nem állnak ellen. Az én unokatestvérem olyan, mint azok a sziklák, amelyekről először beszéltem... A hegy méhében van: abban a családban, amely vetélkedik velem érte.

– De én egészen olyan akarok lenni, mint a patakban levő kövek. Érted kész vagyok mindent elhagyni: házamat, feleségemet, a halászatot, testvéreimet. Mindent, Rabbi, érted!

– Tudom, Péter. Ezért szeretlek téged. De Júdás is eljön.

– Ki? A kerióti Júdás? Nem sokra becülöm. Szép ficsúr, de... jobban szeretem... jobban szeretem magamat... – Mindnyájan nevetnek Péter megjegyzésén.

– Nincs ezen semmi nevetnivaló! Azt akarom mondani, hogy többre becülök egy őszinte galileait, egy faragatlan halászt, akiben azonban nincs semmi csalárdság, mint... a városbelieket, akik... nem tudom... Íme, a Mester tudja, mit akarok mondani.

– Tudom. De ne ítéld! A földön az egyikre éppoly szükség van, mint a másokra, és a jók összekeverednek a rosszakkal, mint a mezőn a virágok. A bürök a gyógyító mályva mellett.

(2-88)

Tamás nem bírja ki a hosszas várakozást, és amint elválnak a kerióti Júdástól, visszatér Jézushoz, s kéri azonnali felvételét a tanítványok közé. Jézus teljesíti kívánságát, és mindjárt megbízta azzal, hogy keresse fel a meggyógyult Simont, és a tisztulási szertartás után együtt várják Őt egy helyen. Péter dörmög erre valamit, s Jézus megkérdezi:

– Péter, mi van veled? Vagy hallgatsz, vagy dörmögsz. Elégedetlennek látszol. Miért?

– Az vagyok. Mi vagyunk az elsők, és értünk nem műveltél csodát. Mi vagyunk az elsők, és te egy idegent ültetsz magad mellé. Mi vagyunk az elsők, és te őt bízod meg, nem minket. Mi vagyunk az elsők, és... igen, pont ezért úgy látszik, mi vagyunk az utolsók. Miért vársz majd rájuk a folyó mellett? Biztosan azért, hogy valami megbízatást adj nekik. Miért nekik, és nem nekünk?

Jézus ránéz. Nem haragszik. Sőt mosolyog, mint ahogy az ember egy gyermekén mosolyog. Feláll, lassan Péterhez megy, vállára teszi kezét, és mosolyogva mondja:

– Péter! Péter! Te egy nagy, öreg gyermek vagy! – És azt mondja Andrásnak, aki testvére mellett ül: – Menj az én helyemre! – és leül Péter mellé, fél karjával átkarolva vállát, és így beszélve hozzá: – Péter, igazságtalanságnak tűnik neked, pedig nem vagyok igazságtalan. Sőt, ez bizonyítja, hogy tudom, mit értek. Ide figyelj! Kinek van szüksége a bizonyítékra? Annak, aki még nem biztos. Nos, tudtam, hogy ti annyira biztosak vagytok bennem, hogy nem éreztem szükségesnek bebizonyítani nektek hatalmam. Itt, Jeruzsálemben, szükség van a bizonyítékokra, itt, ahol a bűn, a vallástalanság, a politika, mind megannyi világi dolog, annyira elhomályosítják a szellemet, hogy nem láthatják meg a Világosságot, aki elmegy mellettük. De ott, a mi szép tavunknál, amely oly tiszta a tiszta ég alatt, a becsületes és jó akaratú emberek között nincs szükség bizonyítékokra. Részetek lesz a csodákban. Ki fog áradni rátok a kegyelem. De ide figyelj! Fontold meg, mennyire értékeltek! Elfogadtalak anélkül, hogy bizonyítékokat követeltem volna, és én sem éreztem szükségesnek, hogy bizonyítékokat adjak neked, mert tudom, ki vagy. Kedves, nagyon kedves, és annyira hűséges hozzám!

Péter megnyugszik:

– Bocsáss meg nekem, Jézus!

– Igen, megbocsátok, mert szeretetből dörmögtél. De többé ne légy irigy, Simon, Jónás fia! Tudod, mi a te Jézusod szíve? Láttad már a tengert, az igazi tengert? Igen? Nos, az én szívem sokkal nagyobb a legnagyobb tengernél! Mindenkinek van benne hely. Az egész emberiségnek! A legkisebbnek éppúgy, mint a legnagyobbknak. A bűnös éppúgy szeretetre talál ott, mint az ártatlan. Ezeket megbízom valamivel. Ez biztos. Meg akarod tiltani nekem ezt? Én választottalak titeket. Nem ti. Azért szabadon eldönthetem, hogyan használjalak fel titeket. És ha ezeket megbízom valamivel, – ami próbatétel is lehet, mint ahogy irgalmasság lehet a keriótinak adott idő – szemrehányást tehetsz ezért nekem? Tudod-e, hogy nem tartok-e fenn számodra egy még nagyobb küldetést? És nem a legszebb, hogy azt mondtam neked: „Te velem fogsz jönni”?

– Igaz, igaz! Állat vagyok! Bocsáss meg...

– Igen. Mindent megbocsátok. Ó, Péter!... De kérlek mindnyájatokat: sose vitatkozzatok helyetek érdemeiről. Királyként szülehettem volna. Szegényként születtem, egy istállóban. Gazdag lehettem volna. Munkából éltem, és most könyörületből. Mégis, higgyétek el, barátaim, Isten szemében nincs nagyobb nálam. Nálam, aki mint az emberek szolgája vagyok itt.

– Szolga, te? Soha!

– Miért, Péter?

– Mert én szolgállok neked.

– Még ha úgy szolgálnál is, amint egy anya szolgál csecsemőjének, én azért jöttem, hogy szolgáljam az embert. Üdvözítője leszek. Van-e ennél nagyobb szolgálat?

– Ó, Mester! Te mindent megmagyarázol! Ami homályosnak látszott, azonnal világossá vált!

– Meg vagy elégedve most, Péter? Akkor engeddd, hogy befejezzem, amit Tamásnak mondani akarok.

Jézus folytatja Simon külsejének leírását. Péter közbevág.

- Ki ő? Félvér?
- Talán az, Péter. Hasonlít az afrikaiakra.
- Akkor izraelita lesz?
- Majd meglátjuk. De ha nem lenne az?
- Eh! Ha nem az, el fog menni. Már az is sok, hogy megérdemelte a gyógyulást.
- Nem, Péter. Még ha bálványimádó lenne, akkor sem utasítanám el. Jézus mindenki számára jött. És igazán mondom neked, hogy a sötétségben élő népek felül fogják múlni a Világosság népének fiait...

Jézus felsóhajt. Utána feláll. Hálát ad az Atyának egy himnusszal, és áldását adja.

(2-94)

Később Jézus találkozik Simonnal és Júdás Tádéval. Mindkettőt elfogadja tanítványának. Tádét Názáretbe küldi apostolkodni. Péter megkérdezi:

- És mi lesz velünk?
- Veled, Péter? Te visszamész hálódhoz.
- Miért?
- Mert lassan akarlak tanítani, és magamhoz veszek majd, amikor látom, hogy kész vagy rá.
- De akkor látni fogunk téged?
- Bizonyára. Gyakran eljövök hozzád, vagy érted küldök, amikor Kafarnaumban vagyok. Most búcsúzzunk el egymástól barátaim, és menjünk! Megáldalak titeket, akik itt maradtok. Béke veletek!

(2-102)

Szeretnék úgy imádkozni, mint te!

Amikor Jézus meglátogatja Anyját Názáretben, a vele levő hat tanítvány közt ott van Péter is. (M 196-199)

Utána Kafarnaumban Jézus halászni megy Péterrel és Andrással, és miközben Péter kioktatja Őt a halászat módjáról, Ő példabeszédre használja fel a halak viselkedésmódját. (P 6-7) (Folytatása Jn 6-7)

Ugyancsak Kafarnaumban gyógyítja meg Jézus Péter anyósát, Péter kérésére. (E 142-147)

Péter anyósának házában mondja el az összegyűlt tömegnek a hálátlan lóról szóló példabeszédet. (P 8-10)

Jézus éjszakára is ott marad, de éjjel csendesen kimegy a házból és egy dombon, a városon kívül, az olajfák között imádkozik. Ott talál rá Péter:

– Mester! Annyit kerestünk téged! Amikor visszajöttünk a halakkal, láttuk a nyitott ajtót, s gondoltuk, hogy te kimentél. De nem találtunk. Végül egy földműves, aki kosarával a városba íykeezett, meghallotta, hogy téged hívtunk: „Jézus, Jézus!”, és azt mondta: „A Rabbit keresitek, aki beszélt a népek? Azon az ösvényen ment felfelé, a hegy irányába. Mikeás olajfakertjében lehet, mert gyakran megy oda. Máskor is láttam.” Igaza volt. Miért mentél ki oly hamar, Mester? Miért nem pihentél? Talán nem volt kényelmes az ágy?...

– Nem, Péter. Az ágy kényelmes volt, és a szoba szép. De gyakran teszek így. Hogy felemeljem lelkemet és egyesüljek az Atyával. Az ima erőt ad nekem és másoknak is. Mindent elnyerhetünk, ha imádkozunk. Még ha nem is kapjuk meg mindig a kegyelmet, amit kérünk az Atyától, az ima akkor is békét és kiegyensúlyozottságot ad, amellyel el tudjuk viselni a sok bántalmat anélkül, hogy letérnénk a szent ösvényről. Amikor nem kapjuk meg a kegyelmet, amit kérünk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az Atya nem szeret minket. Mindig hinnünk kell, hogy Ő javunkat akarja, és úgy irányítja sorsunkat. Tudod, Péter, ami körülvesz minket, könnyen elhomályosíthatja értelmünket, és felzaklathatja szívünket. És hogyan hallhatnánk Istent, amikor értelmünk homályos és szívünk háborog?

– Igaz. De mi nem tudunk imádkozni! Nem tudunk oly szép szavakat használni, mint te.

– Mondjátok azt, amit tudtok, ahogyan tudjátok! Nem a szavak teszik kedvessé az imát Isten előtt, hanem az érzelmek, amelyek kiváltják azokat.

– Szeretnék úgy imádkozni, mint te!

– Majd megtanítalak titeket imádkozni is. Megtanítalak titeket a legszentebb imára. De, hogy ne üres szavak legyenek azok ajkatokon, azt akarom, hogy előbb szívetekben legyen a szentségnek, világosságnak és bölcsességnek legalább legkisebb foka... Ezért oktatlak titeket. Utána megtanítalak majd a szent imára. Akartatok valamit tőlem, hogy kerestetek?

– Nem, Mester. De sokan sokat akarnak tőled. Kafarnaumba jött sok szegény, beteg, szenvedő és jó akaratú ember, arra vágyakozva, hogy oktasd őket. Mikor utánad érdeklődtek, azt mondtuk nekik: „A Mester fáradt, és alszik. Menjetek el! Jöjjetek a következő szombaton!”

– Nem, Simon. Ezt nem szabad mondani. Nem csak egy nap van az irgalmasság gyakorlására. Én a Szeretetet, a Világosságot, az Egészséget vagyok a hét minden napján.

– De... eddig csak a szombatokon beszéltél.

– Mert még nem ismertek. De lassacskán megismernek, s akkor mindennap kiárad a kegyelem. Igazán mondom neked, eljön majd az idő, amikor az Emberfiának még annyi ideje se lesz, mint a verébnek, amely megpihen egy ágon és eszik egy kis magvat. Nem lesz időm sem a pihenésre sem az étkezésre.

– De akkor megbetegszel! Ezt nem fogjuk megengedni! Jóságod miatt nem válhatsz boldogtalanná.

– És te azt hiszed, hogy ez boldogtalanná tudna tenni engem? De Péter! Ó, ha az egész világ hozzám jönne, hogy hallgasson engem, hogy sírjon bűnei felett és fájalmát szívemen sírja el,

hogy meggyógyuljon lelke és teste. És ha én felemészténém magamat a beszédben, a bűnbocsánatban, hatalmam kiárasztásában, akkor nagyon, nagyon boldog lennék, Péter, és nem sírnám vissza még az eget sem, ahol Atyámnál voltam! Honnan jöttek azok, akik kerestek engem?

– Korozainból, Betszaidából, Kafarnaumból, Tibériás és Gergeza környékéről és a köztük levő sok száz városból.

– Menjetek hozzájuk és mondjátok meg nekik, hogy Korozainban, Betszaidában és a köztük levő vidéken leszek.

– Miért nem Kafarnaumban?

– Mert én mindenkiért vagyok, és mindenkinek részesülnie kell bennem, és utána... ott van az öreg Izsák, aki vár rám. Nem akarom, hogy csatlakozzék reményében.

– Akkor itt akarsz várni ránk?

– Nem. Én elmegyek, és ti Kafarnaumban maradtok, hogy hozzám irányítsátok a tömeget, és utána eljövök.

– Egyedül maradunk... – Péter le van sújtva.

– Ne szomorkodj! Az engedelmesség tegyen vidámmá, és vele a meggyőződés, hogy hasznos tanítványom vagy. És veled együtt a többiek is.

Péter, András, Jakabbal és Jánossal együtt megnyugszik. Jézus megáldja őket, és elválnak egymástól.

(2-136)

Korozain közelében Jézus meggyógyít egy leprást (E 150-154), és utána visszatér Kafarnaumba.

Péter és András csendben javítják a tóparton hálójukat. Tőlük vagy tíz méternyire János és Jakab dolgozik bárkájuk rendbe hozásán egy halászlegénnyel és egy ötven-ötvenöt éves férfivel együtt, aki Zebedeus lehet, mert a legény „mesternek” hívja, és nagyon hasonlít Jakabhoz.

Péter és András csak néha vált néhány szót, amiből úgy látszik, hiába fáradoztak. Pétert nem az üres erszény vagy a hiábavaló fáradozás szomorítja el. Azt mondja:

– Sajnálom, hogy nem tudunk kenyeret adni ezeknek a szegényeknek. Csak ritkán kapunk adományokat, és nem akarok hozzájárulni ahhoz a tíz dénárhoz és hét drahmához, amit ezen a négy napon összegyűjtöttünk. Csak a Mester joga megmondani nekem, mire használjam fel. És ő nem tér vissza szombatig! Ha sikeres lett volna halászatunk!... A kis halakat megfőztem volna, és ezeknek a szegényeknek adtam volna... és nem törődtem volna vele, hogy otthon valaki morgolódik emiatt. Az egészségesek kereshetnek kenyeret maguknak. De a betegek!...

– Rádadásul az a béna!... Oly messziről hozták ide!... – mondja András.

– Idehallgass, testvérem! Azt gondolom... nem szakadhatunk így szét! Nem tudom, miért nem akarja a Mester, hogy mindig vele legyünk. Legalább... nem látnánk többé ezeket a szegényeket, akiken nem tudunk segíteni, és ha látnánk őket, azt mondhatnánk nekik: „Ő itt van!”

– Itt vagyok! – mondja nekik Jézus, aki csendben közelítette meg őket a puha homokban.

Péter és András felugranak. Felkiáltanak:

– Ó, Mester! – és kiáltják: – Jakab! János! A Mester! Jöjjetek!

A kettő odafut. Mindnyájan körülveszik Jézust. Ki ruháját csókolja meg, ki a kezét, csak János meri átölelni derekát, és mellére hajtani fejét. Jézus megcsókolja a haját.

– Miről beszéltetek?

– Mester... azt mondtuk, hogy téged akarunk.

– Miért, barátaim?

– Hogy lássunk, és látva szeressünk, és a szegények és betegek miatt. Két vagy több napja várnak már rád... Megtettem, amit tudtam. Oda helyeztem el őket, abba a kunyhóba, azon a

megműveletlen mezőn. Ott javítják meg a mesteremberek a bárkákat. Van köztük egy béna, akinek magas láza van, és egy gyermek, aki haldoklik anyja ölében. Nem tudtam elküldeni őket, hogy téged keressenek.

– Jól tetted. De hogyan tudtad segíteni őket, és ki hozta őket ide? Azt mondtad, hogy szegények.

– Igen, Mester, azok. A gazdagoknak vannak kocsijaik és lovaik. A szegényeknek csak lábuk van. Nem tudnak utánad menni. Segítettem őket, amint tudtam. Nézd: ezt az alamizsnát kaptam. Nem nyúltam hozzá. Rendelkezzél velem.

– Péter, magad is megtehetted volna. Kétségtelenül... Sajnálom, Péter, hogy miattam korholtak és fáradoztál.

– Nem, Uram. Ne sajnálkozz ezen. Én nem sajnálom. Csak azt sajnálom, hogy nem tudtam jobban segíteni rajtuk. De hidd el, megtettem mindent, mindnyájan megtettünk mindent, amit tudtunk.

– Tudom. Tudom, hogy hiába dolgoztál. De bár nincs eledelük, szereteted akkor is megmarad: elevenen, tevékenyen, szentül Isten szemében.

A gyermekek odafutnak, és kiáltozva mondják:

– Itt a Mester! Itt a Mester! Íme Jézus, íme Jézus! – és hozzásimulnak, Ő pedig simogatja őket, miközben a tanítványokkal beszél.

– Simon, a te házába megyek. Menjetek, mondjátok meg, hogy megérkeztem, és hozzátok hozzám a betegeket.

A tanítványok gyorsan elmennek különböző irányban. De egész Kafarnaum tudja már, hogy Jézus megérkezett, mert a gyermekek, mint a méhek, már szétvitték hírét.

A nép összegyűlik a nagy hátsó szobában, ahol a hálók vannak, a kötelekkel, kosarakkal, evezőkkel, vitorlákkal és élelmiszerrel. Péter mindent egy sarokban halmozott fel, hogy helyet teremtsen. Nem fér be mindenki, állnak az utcán és a kertben is.

Jézus beszédét lásd: Gy. 6-9., az inaszakadt meggyógyítását pedig: E 155-156. oldalon. A beteg kisgyermek meggyógyítását: Gy 9.

A nép kinn rekedt tagjai kérik Jézust, beszéljen hozzájuk is. Ekkor mondja el Péter bárkájáról a vetéstől aratásig szóló példabeszédet: P. 11-12, utána pedig csodálatos halfogásban részesíti Pétert és társait: E 148-149.

Olyan vagyok, mint egy vitorla

Miután Jézus tanítványává fogadja a kerióti Júdást, vele, Jánossal és a zelóta Simonnal elmegy Betlehembe, és utána felkeresi a volt betlehemi pásztorokat Hebronban, ellátogat Keriótba, Ezdrelon síkságára, majd visszatér velük Názáretbe. Péter közben gyakran meglátogatja Máriát, s halat visz neki. (M 206-207) Most is betoppan (M 208). Jézus ott oktatja az egybegyűlt tanítványokat (P 19-23) (M 209-210) és Péter segít Máriának rendbe hozni a vihar által megtépázott kertet.

Utána Péter anyósának kafarnaumi házába mennek.

Ott Jézus beszáll Péter bárkájába Andrással együtt, és elmennek Korozainba. Kikötnek egy kis öbölben, egy elhagyatott helyen.

András beugrik a vízbe, partra húzza a bárkát, és kiköti egy fa törzséhez. Közben Péter bevonja a vitorlát, és kiszáll Jézussal együtt.

– Hol van ő? – kérdezi Jézus.

– Az erdőben rejtőzhet, miután meghallotta hangunkat. Szégyelli magát hiányos öltözetében.

– Hívd őt.

Péter erős hangon kiáltja:

– A Rabbi tanítványa vagyok, Kafarnaumból. Itt a Rabbi. Gyere elő!

Senki sem ad életjelet magáról.

Hosszas hívogatás után végre megjelenik egy leprás nő, aki valaha Korozain Szépe volt, és mindenkivel vétkezett. Megbánta azonban bűnét, és András buzdítására remélte, hogy Jézus megbocsát neki. Jézus, látva őszinte bánatát, biztosítja bocsánatáról és meggyógyítja őt betegségéből. Péter csodálkozva nézi a meggyógyult nőt. Az nem győz hálálkodni Jézusnak, aki ismét a bárkába száll és visszamegy Kafarnaumba.

Jézus előzőleg megígérte a zsinagógafőnököknek, hogy este beszélni fog a zsinagógában. A zsinagóga küszöbén ott áll Máté, a későbbi apostol. Jézus ránéz, és egy pillanatra megáll, mielőtt belépne. Máté lehajtja fejét.

Péter, amint elhaladtak Máté mellett, halkán megjegyzi Jézusnak:

– Tudod-e, ki ez a férfi, göndör hajával, aki jobban illatozik a parfümtől, mint egy nő? Máté az, a mi vámosunk. . . Mit keres itt? Ez az első alkalom. Talán nem találta meg társait, és főleg társnőit, akikkel a szombatot tölti, tivornyázva, eltékozolva a dupla, sőt háromszoros vámot, amit kisajtol belőlünk, hogy legyen elég pénze a mulatozásra.

Jézus oly szigorúan néz Péterre, hogy az piros lesz, mint egy pipacs, és fejét lehajtva megáll, úgy hogy az apostolok elhaladnak mellette s ő lesz az utolsó a csoportban.

Jézus a bűnbánó nőről beszél (ezt majd egy másik füzetben részletezzük).

Amikor Jézus visszatér Péter házába, Péter megjegyzi:

– Amint kijöttünk a zsinagógából, a kis Jakab két erszényt adott nekem a szokásos egy helyett, amelyet mindig attól az ismerlentől hoz. De ki az, Mester? Te tudod. . . Mondd meg nekem!

Jézus mosolyog:

– Megmondom neked majd akkor, amikor megtanulod, hogy ne mormogj senkin.

(2-348)

Jakab, Júdás Tádé testvére is csatlakozik Jézus tanítványaihoz. Az apostolok üdvözlik őt, és Júdás Tádét, akit néhány napja már nem láttak.

– Kerestünk téged otthon. . . de te a tavon voltál.

– Igen. Két napig a tavon voltam Péterrel és a többiekkel. Péter sok halat fogott. Nemde?

– Igen, de most bosszant, hogy oly sok pénzt kell adnom annak a latornak ott... – és Mátéra, a vámossra mutat, akinek asztalánál a nép fizet az elárusító helyért vagy az árukért.

– Feltételezem, hogy arányos lesz. Ha több halat fogtál, többet fizetsz, de hasznod is több.

– Nem, Mester. Ha több a hal, több a haszon. De ha kétszer annyi halat fogok, nem kétszer annyit fizettet velem, hanem négyszer annyit... Sakál!

– Péter! Rendben van, menjünk oda! Beszélni akarok.

Mindig sok ember van a vámoss asztalánál.

– Meghiszem azt, – morog Péter. – Emberek és átkozódások!

– Rendben van. Én odamegyek, hogy megáldjam őket. Ki tudja, talán egy kis becsületesség lép be a vámoss szívébe.

– Nyugodt lehetsz, hogy szavaid nem hatolnak át az ő krokodil bőrén!

– Majd meglátjuk.

– Mit mondasz majd neki?

– Közvetlenül semmit. De oly módon beszélek, hogy hozzá is intézem szavaimat.

– Mondd azt, hogy nemcsak az lator, aki megtámadja az utcán az embereket, hanem az is, aki kifosztja a szegényeket, akik azért dolgoznak, hogy kenyerük legyen, nem pedig azért, hogy nőkre és tivornyázásra legyen pénzük.

– Péter, te akarsz beszélni helyettem?

– Nem, Mester. Nem tudnék jól beszélni.

– És kesernyésségeddel, ami benned van, ártanál magadnak éppúgy, mint neki.

Odaérnek a vámoss asztalához. Péter fizetni akar. Jézus megállítja, és azt mondja:

– Add nekem a pénzt! Ma én fizetek.

Péter elképedve néz rá, és utána egy teli erszényt ad neki. Jézus megvárja, míg rá kerül a sor, és amikor a vámoss előtt van, azt mondja:

– Fizetek Simon, Jónás fiának nyolc kosár haláért. A kosarak ott vannak a legények lábánál. Ellenőrizheted, ha akarod. De becsületes emberek között elég a kijelentés is. És azt hiszem, annak tartasz. Mennyi a vám?

Máté, aki asztala mellett ült egészen addig, míg Jézus kijelentette: „Azt hiszem, annak tartasz”, feláll. Alacsony, és elég idős, körülbelül olyan, mint Péter, de arcán az élvezethajhász vonásai vannak, és látszik, hogy zavarban van. Előbb lehajtja fejét, majd felemeli, és Jézusra néz. És Jézus komolyan nézi őt, uralkodva felette méltóságteljes magatartásával.

– Mennyi? – ismétli Jézus kisvártatva.

– A Mester tanítványának nem kell vámot fizetnie – válaszolja Máté. És halkabban hozzátézi: – Imádkozz lelkemért!

– Magamban hordom, mert én összegyűjtöm a bűnösöket. De te... miért nem gondoskodsz róla? – És Jézus azonnal hátat fordít neki, és visszatér Péterhez, aki csak ámul-bámul. A többiek is csodálkoznak. Suttognak és mormognak.

Jézus egy fához megy, vagy tíz méterre Mátétól, és beszélni kezd. (Beszédét, amely a vagyon helyes használatáról és az őszinte bűnbánatról szól, a Mátéről szóló füzetben találhatjuk meg.)

Mikor befejezi beszédét; elmegy onnan, anélkül, hogy Máté felé fordulna.

(2-350)

Máté meghívását és Péter megjegyzéseit ezzel kapcsolatban lásd: E 169-176. oldalon.

Jézus a Genezáreti tavon van tizenhárom tanítványával. Két csónakban vannak. Jézus Péterében, Andrással, Simonnal, Józseffel és két unokatestvérével. A másikban a két Zebedeus fiú, kerióti Júdás, Fülöp, Natánael, Tamás és Máté.

Jézus a hajó orrában ül, a tavat nézve, Péter megkérdezi őt, hogy nem kíván-e sátrat a napsugár ellen, vagy kenyeret és sajtot, amit a többiek esznek. Jézus semmit sem kíván.

A rómaiak is a tavon vannak nőikkel együtt. Az egyik csónakban Mária Magdolnát látják, amint egy rómaival enyeleg. A rómaiak csónakja majdnem összeütközik Péterével, aki vitorlákkal halad. Péter hirtelen kanyarral elkerüli az összeütközést, de dühösen rájuk kiált:

– Vigyázzatok! Ha kedves az életek!

A rómaiak sértegetik a galileaiakat:

– El az útból, ti piszkos zsidó kutyák!

Péter és a többi galileai nem hagyják magukat, és viszonozzák a sértést. Főleg Péter, aki vörös, mint egy kakas. Derekára tett kezekkel áll, és nem kíméli sem a zsidó nőket, sem a rómaiakat és a görögöket. A kölcsönös szidalmazás tart, míg a csónokok el nem távolodnak egymástól.

Jézus nem mozdul helyéből, mintha nem is hallaná a szóváltást. A távoli partot nézi, mintha misem történt volna.

Péter vitába ereszkedik a kerióti Júdással, és Jézus hosszas beszédet intéz a tanítványokhoz, célozva Júdás árulására. (Lásd a Júdásról szóló füzetben.)

Miután Jézus hazatér a haldokló Alfeus mellől, aki kidobta őt (M 212-220) és megvigasztalja a szomorkodó testvéreket: Júdás Tádét és Jakabot, Júdás gúnyosan nevet fájdalmukon. Péter észreveszi ezt, és keményen kitör:

– Idehallgass! Jöjj ide egy pillanatra! Akarok mondani neked valamit! – és erős kezével megragadja a kerióti karját, és kiviszi őt az utcára. Utána egyedül tér vissza.

– Hova küldted őt? – kérdezi Jézus.

– Hova? Levegőzni, mert különben én levegőztettem volna meg, de másképpen... és csak miattad nem tettem. Ó most már jobban érzem magamat. Aki nevet más fájdalmán, az egy kígyó, és én összezúzom a kígyókat... Te itt vagy... és én csak kiküldtem őt a holdfényre. Én... írástudóvá is lehetek, ha Isten azzá tesz, mert alig tudok valamit, de őt még Isten segítsége sem fogja jóvá formálni! Simon, Jónás fia biztosít téged erről, és nem tévedek. Nem! Ne aggódj! Ő egyáltalán nem tudott a mi szomorúságunkkal együtt érezni. Szárazabb, mint egy tűzkő az augusztusi nap alatt. Fel, fiúk! Itt van egy Anya, akinél kedvesebb még az égben sincs. Itt van egy Mester; aki az egész mennyországnál is jobb, és itt van sok becsületes szív, akik őszintén szeretnek titeket! A viharok jót tesznek: lemossák a port. Holnap frissebbek lesztek a virágoknál, gyorsabbak a madaraknál, hogy Jézusunkat kövessétek.

Péternek ezekkel az egyszerű és jóságos szavaival ér véget a jelenet.

(2-395)

Amikor Jézus megkérdezi Mária véleményét az apostolokról, ő ezt mondja, Jánossal összehasonlítva: „Péter is jó. Keményebb, mert öregebb, de hamisítatlan és meggyőződött.” (M 217)

Júdásnak semmi kedve sincs a nagy melegben elkísérni Jézust a Libanon felé. Jézus választási lehetőséget ad neki, hogy Názáretben maradjon, vagy máshová menjen, ha valami dolga van. Júdás ürügyül azt hozza fel, hogy anyja kérésére meg kell látogatni a család néhány barátját. Péter morog:

– Jó, ha valaki nem felejt el, hogy anyja mindig apja után jön.

Júdás nem hallja vagy nem akarja meghallani Péter megjegyzését, amit Jézus is helytelenít egy pillantásával. Jakab, Zebedeus fia, aki Péter mellett ül, meghúzza ruháját, hogy elhallgattassa.

– Menj csak Júdás! Sőt menned kell! Nem szabad engedetlennek lenned anyád iránt.

– Akkor azonnal megyek, ha megengeded. Idejében Naimban leszek, hogy szállást keressek. Isten veled, Mester, Isten veletek, barátaim! '

– Légy a béke barátja, és érdemeld meg, hogy Isten. mindig veled legyen! – mondja Jézus, míg a többiek együtt üdvözlik őt.

Nem nagyon sajnálják, hogy Júdás elmegy, sőt... Péter, talán attól félve, hogy Júdás meggondolja magát, segíti őt felvennie zsákját, elkíséri az ajtóhoz, amely nyitva áll, és ott áll, nézve, amint elmegy, és amikor látja, hogy valóban elment, örvendetes mozdulatot tesz és gúnyosan int utána, majd kezét dörzsölve tér vissza. Nem mond semmit... de már mindent megmondott.

Néhányan, akik látják, mosolyognak bajszuk alatt. Jézus figyelme unokatestvérére, Jakabra irányul, aki elpirult és elkomolyodott, abbaahagyva a szőlő evését. Megkérdezi:

– Mi van veled?

– Azt mondtad: „Nem szabad engedetlennek lenni anyád iránt”. És akkor mink?...

– Ne aggályoskodj! Általában így kell viselkedni, amikor valaki csak ember, és fia anyjának. De amikor valakinek megváltozott természete és rokoni kapcsolata, akkor a felsőbbrendű kapcsolat rendelkezéseit kell követnie, és erre kell vágyakoznia. Júdás előtted és Máté előtt érkezett... de még nagyon hátramaradott. Ki kell alakulnia, és ezt nagyon lassan fogja tenni. Legyetek szeretetteljesek iránta, légy szeretetteljes, Péter! Megértelek... de azt mondom neked: légy szeretetteljes! Nem közönséges erény elviselni egy nehéz természetű egyént! Gyakorold!

– Igen, Mester... De amikor látom, hogy ilyen... ilyen...! Jól van, hallgass Péter, mert Ő tudja... olyan vagyok, mint egy vitorla, amelyet túlságosan dagaszt a szél... Nyikorgok, nyikorgok az ellenállásban, és mindig megszakad bennem valami... De te tudod, azaz dehogyis tudod, hiszen semmit sem értesz a hajózáshoz, azért mondom neked, hogy ha a nagy feszültségtől egy vitorla eltépi az összes kötelet, oly pofont ad az ostoba hajósoknak, hogy az elkábul tőle... Íme, én úgy érzem, hogy... kockáztatom az összes kötél elszakadását... és akkor... Igen, jobb, ha időnként ő eltávozik. Így a vitorla lecsillapszik, mert megszűnik a szél, és időm van a kötelek megerősítésére.

Jézus mosolyogva csóválja fejét, részvétellel a jó, de forrongó Péter iránt.

(2-402)

Én nem vagyok méltó!

Jézus Jonatással együtt megy az árnyas hegyi úton. Mögöttük a többi apostol, egymás között beszélgetve. Péter ott hagyja őket, s csatlakozik Jonatáshoz. Szokásos őszinteségével megkérdezi:

– Nemde gyorsabb a Fülöp Cezareájába vezető út? Mi ezt választottuk... de mikor érkezünk majd meg? Te azon az úton mentél úrnóddal, nemde?

– A beteggel mindenre mertem vállalkozni. De fontold meg, hogy én Antipás udvari embere vagyok, és Fülöp az után a szennyes vérfertőzés után nem nagyon szívesen látja Heródes udvari embereit... Nem magamat féltsem, de nem akarlak bajba hozni titeket, és főleg a Mestert, ellenségeket szerezve nektek. Fülöp negyedes fejedelemségében éppoly szükség van az Igére, mint Antipáséban. És ha gyűlölnék titeket, mit tudtok tenni? Visszafelé arra mehettek, ha jobbnak tartjátok.

– Dicsérem előrelátásodat, Jonatás. De visszafelé Fönícián keresztül szándékozom menni – mondja Jézus.

– Az sötétségbe és tévedésbe van burkolva.

– Azért megyek oda, hogy emlékeztessenem őket rá, hogy létezik a Fény.

– Azt hiszed, hogy Fülöp megbosszulná magát egy szolgán a sérelemért, amit testvére ejtett rajta?

– Igen, Péter. Az egyik olyan, mint a másik. Mindnyájukat a legalacsonyabb ösztönök hajtják, és nem tesznek különbséget. Állatoknak látszanak, nem embereknek, hidd el nekem!

– Mégis kedvelnie kellene minket, azaz Őt, aki János rokona. Elvégre is János az ő nevében és érdekében beszélt, amikor Isten nevében prédikált.

– Nem kérdezne meg titeket, sem afelől, honnan jöttök, sem, hogy kik vagytok.

Mindnyájatokat azonnal börtönbe vetne, ha Antipás házában valamelyik ellensége felismerne engem, mint az ő prokurátorának szolgáját. Ha tudnátok, mennyi piszok van a bíbor öltözetek mögött! Bosszúállás, a hatalommal való visszaélés, árulások, érzékiség, lopás az, amiből lelkük táplálkozik. Lelkük?... Ha! Így mondjuk. Nem hiszem, hogy van még lelkük. Majd meglátjátok. Jól végződött. De miért nyerte vissza szabadságát János? Egy vérbosszú miatt, két udvari hivatalnok között. Egyik, hogy eltávolítsa a másikat, akit Antipás annyira kedvelt, hogy az ő őrizetére bízta Jánost, egy összegért, éjjel felnyitotta a börtönt... Feltételezem, eltompította vetélytársának értelmét megmérgezett borral, és a következő reggel... a szegény embert lefejezték az elmenekült Keresztelő helyett. Undorító dolog, mondom neked!

– És a te urad ott marad? Nekem jó embernek látszik.

– Az. De nem tehet másként. Atyja, és atyjának atyja Nagy Heródes udvari emberei voltak, és a fiú is erre kényszerült. Nem helyesli. De nem tehet mást, csak azt, hogy feleségét távol tartja attól a bűnös udvartól.

– És nem mondhatná: „Undorodom tőled”, és elmenne?

– Megtehetné. De noha nagyon jó, még nem képes ennyire. Ez szinte biztosan halálát jelentené. És a legnagyobb beosztásban ki akar meghalni lelkének becsületessége miatt? Egy szent, mint a Keresztelő. De mi, szegények!?

Jézus, aki hagyja, hogy egymással beszéljenek, közbeszól:

– Nemsokára a föld minden részén oly sokan lesznek, mint virágok az áprilisi mezőn azok a szentek, akik örömmel halnak meg ezért a kegyelem iránt tanúsított hűségért és Isten szeretetéért.

– Igazán? Ó, szeretném üdvözölni ezeket a szenteket, és azt mondani nekik: „Imádkozzatok a szegény Simonért, Jónás fiáért!” – mondja Péter.

Jézus hosszasan ránéz, és mosolyog.

– Miért nézel így engem?

- Mert te meglátod őket, nekik szolgálva, és látod majd őket, amint neked segítenek.
  - Miben, Uram?
  - Abban, hogy az Áldozat számára felszentelt Sziklává válj, amelyen feláldozzák és felépítik az én Szövetségemet.
  - Nem értelek.
  - Majd megérted.
- A többi apostol, akik közelükbe értek és hallották ezt, egymás közt megbeszélik. Jézus hozzájuk fordul:
- Igazán, mondom nektek, hogy mindnyájatokat próbára tesznek majd valamilyen gyötréssel. Jelenleg a lemondás a kényelemről, az érzelmekről, a haszonról. Utána mind nagyobb dolgok következnek, míg végül jön az a magasztos dolog, ami halhatatlan babérral övezi majd fejeteget. Legyetek hűségesek. Ti mindnyájan azok lesztek. És részetek lesz ebben.
  - Talán irántad tanúsított szeretetünkért megölnék minket a zsidók, a nagytanács?
  - Jeruzsálem prófétáinak és szentjeinek vérével mossa Templomának küszöbét. De a világ is arra vár, hogy lemossa vele... A rettenetes isteneknek sok temploma van. A jövőben ezek az Igaz Isten templomaivá lesznek, lemosva a vértanúk véréből készített szenteltvízzel.
  - Ó, Magasságbeli Isten! Uram! Mesterem! Én nem vagyok méltó ekkora tetre! Gyenge vagyok! Félek a rossztól! Ó, Uram!... Ó, küldd el haszontalan szolgálodat, vagy adj nekem erőt! Nem szeretnék eltorzítani téged, Mester, gyávasággal! – Péter a Mester lába elé veti magát, és szívből könyörög hozzá.
  - Kelj fel, Péterem! Ne félj! Még hosszú utat kell megtenned... és eljön majd az óra, amikor nem akarsz mást, mint csak a végső megpróbáltatás elviselését. És akkor mindenben részesülsz az égtől és önmagadtól. Én csodálkozva foglak szemlélni téged.
  - Te mondd... és hiszek benne. De oly szegény ember vagyok! Folytatják útjukat.

(2-410)

A kíváncsi Péter

Jézus egy tengerparti városban van. A kikötő közelében ül egy egyszerű házban.

Belép András, néhány cipóval kezében. Elpirul, amikor a Mester közelébe megy, mert nem szereti, ha rá irányul a figyelem. Suttogva mondja neki:

– Mester, velem tudnál jönni? Ott... ott valami jót kell tenni. Csak te vagy képes rá.

Jézus feláll, meg sem kérdezve, miről van szó. De Péter megkérdezi:

– Hová viszed Őt? Már oly fáradt. És a vacsora ideje van. Azok várhatnak holnapig.

– Nem... azonnal meg kell tenni...

– Beszélj hát, te félnék gazella! Nézzétek, hogyan nézhet ki így egy felnőtt, megtermett férfi!... Olyan, mint egy hal, amely belegabalyodott a hálóba!

András még jobban elpirul. Jézus megvédi őt, magához vonva:

– Nekem így tetszik. Hagyjátok békén! A te testvéred olyan, mint az egészséges víz. A mélyben működik, zaj nélkül, és finom csermelyként jön ki a föld színére, de aki hozzá megy, meggyógyul. Menjünk, András!

– Megyek én is! Látni akarom, hová visz téged – vág vissza Péter.

András könyörög:

– Nem, Mester. Csak mi ketten. Ha emberek vannak ott, nem lehet... Szívügyről van szó...

– Mi az? Házasságközvetítő lettél?

András nem válaszol testvérenek. Azt mondja Jézusnak:

– Egy férfi el akarja küldeni feleségét, és... és én beszéltem vele. De nem vagyok jó a beszédben. De ha te beszélsz vele... ó, neked sikerül, mert az ember nem rossz. ... ő, ő... majd megmondja neked.

Jézus kimegy Andrással anélkül, hogy bármit is szólna. Péter kis ideig bizonytalan marad, utána azt mondja:

– De én is megyek. Legalább látni akarom, hová mennek.

És kimegy annak ellenére, hogy a többiek igyekeznek lebeszélni.

Követi András a zsúfolt utcáskában. Jézus belép egy kis házba Andrással. Péter kívül lesben áll. Egy asszony meglátja, és megkérdezi:

– Áva rokona vagy? És azok ketten is? Azért jöttetek, hogy elvigyétek?

– Hallgass, tyúk! Nem szabad, hogy meglássanak!

Elhallgattatni egy asszonyt! Nehéz dolog! De mivel Péter villámló szemekkel néz rá, elmegy tereferálni néhány öregasszonnyal. Szegény Pétert egy pillanat alatt körülveszik az asszonyok, gyermekek, sőt férfiak is, és pusztán azzal, hogy egymást csendre intik, oly zajt csapnak, hogy elárulják jelenlétüket. Pétert eszi a mérge, ... de nem segít.

Bentről kihallatszik Jézus nyugodt, szép, békés hangja, egy asszony akadozó hangjával és egy férfi durva hangjával együtt:

– Ha mindig jó feleséged volt, miért akarod elküldeni? Vétett valaha is ellened?

– Nem, Mester, erre esküszöm! Szerettem őt, mint szemem fényét – nyögi az asszony.

És a férfi röviden, és durván:

– Nem. Nem vétett ellenem mással, mint hogy terméketlen. És én gyermekeket akarok. Nem akarom Isten átkát nevemen!

– Nem feleséged hibája, ha ilyen.

– Engem hibáztat érte. Engem és rokonaimat, mintha elárultuk volna...

– Asszony, légy őszinte! Tudtad, hogy ilyen vagy?

– Nem. Mindenben olyan voltam, mint a többiek. Az orvos is azt mondta. De nem sikerül, hogy gyermekeim legyenek.

– Látod, hogy nem árult el téged. Ő is szenved emiatt. Válaszolj te is őszintén: ha anya lenne, elküldenéd?

– Nem. Erre esküszöm! Nincs rá okom. De a rabbi és az írástudó is azt mondta: „A magtalan Isten átka a házban, és neked jogod és kötelességed válólevelet adnod neki, és nem sújtani le férfiasságodat azzal, hogy megfosztod a gyermekektől”. Én azt teszem, amit a Törvény mond!

– Nem. Ide hallgass! A Törvény azt mondja: „Ne kövess el házasságtörést!” És te készen állsz arra, hogy elkövessed. Az eredeti parancs ez, ez és nem más. És ha szívetek keménysége miatt Mózes megengedte a válást, azért tette, hogy megakadályozza az Isten előtt gyűlöletes fondorkodásokat és ágyasságot. Utána a ti bűnöseitek mind jobban kiterjesztette Mózes engedékenységet, gonosz láncokat és gyilkos köveket írva elő az asszony számára, aki jelenleg a ti hatalmaskodástoknak, szeszélyeskedéseknek, az ő érzelmei iránti süketsegeteknek és vakságtoknak az áldozata. Én mondom neked: nem szabad megtened azt, amit meg akarsz tenni! Cselekedeted sérti Istent. Ábrám talán elküldte Sárát? És Jákob Ráchelt? És Elkána Annát? És Mánuel a jegyesét? Ismered a Keresztelőt? Igen? Nos, nemde terméketlen volt az anyja egészen öregkoráig, és utána szülte meg Isten szentjét, úgy, amint Mánuel jegyese szülte Sámson, és Elkána Annája Sámuelet, és Ráchel Józsefet, és Sára Izsákot? Isten megjutalmazza a férfi önmegtartóztatását és irgalmasságát a terméketlen iránt, hűségét a házassághoz. És jutalmát ünneplik századokon keresztül, amikor a terméketlen sírását mosolyra változtatja, és a terméketlent többé nem vetik meg, hanem dicsőítik, mint anyát. Nem szabad megsértened az ő szeretetét. Légy igazságos és becsületes. Isten jobban megjutalmaz érte, mint megérdemelnéd!

– Mester, egyedül te beszélsz így, ... én nem tudtam. Megkérdeztem az írástudókat, és azt mondták nekem: „Tedd meg!” Egy szóval sem említették, hogy Isten megjutalmazza a jócselekedetet. Az ő kezükben vagyunk... és ők vaskézzel bezárják szemünket és szívünket. Nem vagyok gonosz, Mester! Ne haragudj rám!

– Nem haragszom. Még inkább sajnállak, mint ezt a síró asszonyt. Mert az ő fájdalma véget ér az étellel. A tied azonban akkor kezdődik, és az örökkévalóságon át fog tartani. Fontold meg!

– Nem, nem fog megkezdődni. Nem akarom. De megesküdsz nekem Ábrahám Istenére, hogy az igazságot mondd?

– Én vagyok az Igazság és a Bölcsesség. Aki hisz bennem, abban igazság, bölcsesség, szeretet és béke lesz.

– Én hinni akarok neked. Igen, hinni akarok neked. Érzek benned valamit, ami nincs másokban. Íme. Most elmegyek a paphoz, és megmondom neki: „Nem küldöm el őt. Megtartom, és csak azt kérem Istentől, hogy segítsen engem kevésbé érezni a fájdalmat amiatt, hogy nincsenek gyermekeim.” Áva, ne sírj! Mondjuk a Mesternek, hogy jöjjön el ismét, hogy segítsen engem a jóban, és te... továbbra is szeress engem.

Az asszony még erősebben sír, de ellentétben előző fájdalmas sírásával, most örömeiben. Jézus viszont mosolyog.

– Ne sírj! Nézz rám! Nézz rám, asszony!

Az felemeli fejét. Könnytől csillogó arccal néz rá.

– Jöjj ide, ember! Térdelj le feleséged mellé! Most megáldalak titeket, és megszentelem egységeketek. Halljátok: „Atyáink Istene, aki sárból készítette Ádámot és társul adta neki Évát, hogy benépesítsék emberekkel a földet, felnevelve őket a te szent félelmedben, szállj le áldásoddal és irgalmaddal, nyisd meg és tedd termékennyé ezt az anya ölet, amelyet az Ellenség bezárva tartott, hogy a házasságtörés és a csüggedés kettős bűnét okozza. Szent Atya, Legfelsőbb Teremtő, légy irgalmas ez iránt a két gyermeked iránt! Tedd őket boldogokká és szentekké. Tedd őt oly termékennyé, mint egy szőlőt, és őt oltalmazóvá, mint a szilárd szilfát. Szállj le, Élet, adj életet! Szállj le, Tűz, hogy lángra lobbants! Szállj le, Hatalmas, működj! Szállj le! Tedd, hogy a következő év aratási hálaadó ünnepén ők felajánlhassák neked élő kéveként elsőszülöttjüket, egy neked szentelt fiút, neked, aki megáldod azokat, akik benned remélnek.” Jézus mennydörgő hangon imádkozik, kezét azok lehajtott fejére téve.

Az emberek többé nem tudják tartóztatni magukat, és összecsődülnek, Péterrel élükön.

– Keljete fel! Higgyetek és legyetek szentek!

- Ó, maradj itt, Mester! – kéri a két megbékélt.
- Nem tehetem. De gyakran visszatérek majd.
- Maradj, maradj! Beszélj hozzánk is! – kiáltja a tömeg.

Jézus azonban áldását adja, és elmegy. De megígéri nekik, hogy majd gyakran visszatér. Kis csoporttól követve visszamegy a vendéglátó házba.

- Kíváncsi ember! Mit csináljak veled? – kérdezi útközben Pétertől.
- Amit akarsz! De ott voltam...

Belépnek a házba, elküldve az embereket, akik megjegyzéseket tesznek a történetekre. Leülnek vacsorázni.

Péter azonban még mindig kíváncsi:

- Mester, valóban lesz egy fiuk?
- Láttad-e már, hogy megígértem valamit, ami nem következett be? Azt hiszed, hogy visszaélnék az Atyába vetett bizalommal, és hazudnék, csalódást okozva nekik?
- Nem... de... Minden jegyessel meg tudnád ezt tenni?
- Meg tudnám. De csak ott teszem meg, ahol látom, hogy egy gyermek életszentségre ösztönözheti őket. Ahol akadály lenne ennek, ott nem teszem.

Péter felborzolja ősülő haját, és hallgat.

(2-417)

Jézus ki akarja váltani a volt betlehemi pásztort, Jónást Dorastól, ahol szinte rabszolgaként dolgozik. Dorással Lázár tárgyal, s megírja Jézusnak, hogy a felajánlott összeg kétszeresét kívánja azonnal Doras, Jónást azonban csak október végén, az aratás után bocsátja el, s Jézusnak személyesen kell elmennie érte. Mikor Jézus felolvassa Doras levelét az apostoloknak, Péter felkiált:

- Milyen hitvány! De ki fizet? Ki tudja, mennyit kér, és mi... mindig egy fillér nélkül vagyunk!
- Simon fizet. Hogy megelégedetté tegyen engem és a szegény Jónást. Csak egy tönkrement embert kap érte, akinek semmi hasznát sem veszi. De az égben nagy érdeme lesz.
- Te? Ó! – Mindnyájan csodálkoznak. Alfeus fiai térnek magukhoz először a csodálkozásból.
- Ő. És igazságos, hogy nyilvánvalóvá legyen.
- Az is igazságos lenne, hogy tudjuk, miért ment a kerióti Júdás Lázárhoz. (Lázár ezt is említette levelében.) Ki küldte őt oda? Te?

Jézus nem válaszol Péternek. Nagyon komoly, és gondolataiba mélyed. Utána elhatározza, hogy mindnyájan Názáretbe mennek, jóllehet Anyja azt írta, hogy Alfeus halála miatt a város nagyon Jézus ellen fordult, és ne menjen oda.

- Azt hiszed, hogy Názáretben?... – kérdi Péter.
- Nem hiszek semmit.
- Ah, jól van! Mert ha ártanának Máriának, vagy megszomorítanák!... Velem gyúlne meg a bajuk! – mondja Péter teljesen felindulva.

Jézus megsimogatja, de elmerül gondolataiban. Szomorú.

(2-424)

Amikor Jézus Názáretben megérkezik Alfeus házához, Péter kijelenti, hogy társaival együtt a ház előtt fog várakozni! Aggódik ugyanis Jézusért, s meg akarja védeni, ha bántalmaznák. Jézus mosolyogva mondja:

- Nem fognak bántani. Higgyétek el! Nem gonoszok. Csak emberi módon szenvedélyesek. (M 221)

Amikor Jézus elmegy Jónásért, a szomszédos birtokon látnak négy embert szántani. Állatok hiányában az emberek maguk tolják nagy keservesen az ekét. Jézus nézi őket, és arca oly szomorú, hogy majdnem sír. A tizenegy tanítvány, mert a kerióti Júdás még nincs velük, beszélgetnek egymással, és Péter azt mondja:

– A bárka is kicsiny, szegényes és fáradtságos... De százszor jobb, mint ez az állati munka!
– Utána megkérdezi: – Mester, ezek már Doras szolgálói?

A zelóta Simon válaszol neki:

– Nem hiszem. Nekem úgy tűnik, az ő mezői a mögött a gyümölcsös mögött vannak. Még nem látjuk azokat.

Péter, aki mindig kíváncsi, letér az útról, és bemegy a földre egy ösvény mellett. Amellett pihent meg a négy sovány, kiizzadt földműves. Lihegnek a fáradtságtól. Péter megkérdezi:

– Doras munkásai vagytok?

– Nem. Rokonáé, Johanáné vagyunk. És te ki vagy?

– Simon vagyok, Jónás fia, és galileai halász voltam május végéig. Most Péter vagyok, s a názáreti Jézushoz tartozom, aki a Jó Hír Messiása. – Péter ezt oly tisztelettel és dicsekedve ejti ki, mintha azt mondaná: „Róma magasságos és isteni császárához tartozom”, sőt még ennél is többre becsülve jelenlegi helyzetét. Becsületes arca ragyog a dicsőségtől, hogy Jézusénak vallhatja magát.

– Ó, a Messiás! Hol, hol van? – kérdi a négy szerencsétlen.

– Ott. Az a magas és szőke, a sötétvörös ruhában. Aki most erre néz, és mosolyogva vár engem.

– Ó!... Ha odamennénk... elkergetne minket?

– Elkergetni? Miért? A szerencsétlenek, a szegények, az elnyomottak barátja, és nekem úgy tűnik, hogy ti... igen, ti pont ilyenek vagytok...

– Ó, azok vagyunk! De nem annyira, mint Doráséi. Legalább van kenyerünk, amennyit akarunk, és nem ütlegetnek minket, csak akkor, ha nem dolgozunk. De...

– Akkor, ha a szép uracskátok, Johanána itt találna titeket beszélgetve...

– Jobban megverne minket, mint ahogy megvernek egy kutyát.

Péter sokatmondóan füttyent egyet. Utána azt mondja:

– Akkor jobb lesz így tennünk... – és kezével szája előtt tölcseért formálva, erősen kiáltja:

– Mester! Gyere ide! Szenvedő szívek vannak itt, akik téged kívánnak.

– De mit mondasz?! Ó?! Hozzánk?! De mi méltatlan szolgálók vagyunk! – A négy ember megijed ily merészség láttán.

– De az ütlegetés nem kellemes. És ha az a szép farizeus megtudná, nem szeretném én is kivenni belőle részemet... – nevet Péter, megrázva nagy kezével a leginkább megijedt a négy közül.

Jézus már oda is ért hozzájuk. A négy nem tudja, mit tegyen. Szeretnének eléje futni, de a tisztelet megbénítja őket. Szegény emberek, akiket az emberi gonoszság egészen megfélemlített. A földre borulnak, imádva a Messiást, aki hozzájuk jött.

– Béke mindazoknak, akik engem kívánnak. Aki rám vágyakozik, jóra vágyakozik, és én barátomként szeretem. Keljetek fel! Kik vagytok?

De a négy csak térden állva, némán nézi Őt.

Péter beszél helyettük:

– A farizeus Johanána négy szolgálója. Johanána rokona Dorásnak. Szerettek volna beszélni veled, de ha megérkezne uruk, megverné őket. Azért mondtam neked: „Jöjj!” Fel, fiúk! Nem esz meg titeket! Bízatok benne! Gondoljatok arra, hogy barátotok!

– Mi... mi tudunk rólad... Jónás azt mondta...

– Érte jövök. Tudom, hogy beszélt rólam. Mit tudtok rólam?

– Hogy a Messiás vagy. Hogy látott téged kisgyermekként, hogy az angyalok békét énekeltek a jóknak eljöveteledkor, hogy üldöztek téged... de megmenekültél, és most keresed pásztoraidat, és... szereted őket. Ezt mondta az utolsó alkalommal. És mi azt gondoltuk: ha oly jó, hogy szereti és keresi a pásztorokat, biztosan szeretne egy kicsit minket is... Annyira rászorulunk arra, hogy valaki szeressen minket...

– Szeretlek titeket. Nagyon szenvedtek?

– Ó!... De Doráséi még inkább. Ha Johanána beszélgetve itt találna minket!... De ma Gergezában van. Még nem tért vissza a sátoros ünnepről. De felügyelője ma este kiadja ételünket, miután felmérte munkánkat. De nem számít. Behozzuk az időt azzal, hogy nem pihenünk estig.

– Mondd fiú! Nem tudnék én dolgozni ezzel a szerszámmal? Nehéz megtanulni? – kérdezi Péter.

– Nem nehéz. De fáradtságos munka. Erőfeszítést kíván.

– Erőm van. Mutasd meg. Ha sikerül, te beszéljess, és én átveszem az ökör szerepét. Te, János, András és Jakab, előre, a leckére! Ott hagyjuk a halakat a föld férgeiért. Gyerünk! – Péter ráteszi kezét az eke szarvára. Minden ekénél ketten vannak, az eke egy-egy szarvát fogva. Figyeli, és utánozza a földművest. Mivel erős és kipihent, jól dolgozik, és az ember dicséri őt.

– Mestere vagyok az aratásnak! – kiáltja meglepedetten a jó Péter. – János, gyere ide. Egy ökör és egy borjú minden ekénél! A másikonál Jakab és testvérem, az a néma borjú. Rajta! – és a két eke egymás mellett megy, hosszú barázdákat vágva a földbe, amelynek végén megfordulnak, és újabb barázdákat vágnak. Úgy látszik, mintha mindig földművesek lettek volna.

– Milyen jók a te barátaid! – mondja a legbátrabb a szolgák közül. – Te tetted őket ilyenekké?

– Én irányítottam jóságukat. Amint te teszed a metszőollóval. De a jóság bennük volt. Most kivirágzik, mert van, aki gondjukat viseli.

– Alázatosak is. A te barátaid, és így szolgálnak minket, szegény szolgákat!

– Velem csak az lehet, aki szereti az alázatosságot, szelídséget, önmehtagadást, becsületességet és a szeretetet. Főleg a szeretetet. Mert aki szereti Istent és a felebarátot az következőképpen birtokában van minden erénynek, és eléri az eget.

Jézus hosszasan elbeszélget a földművesekkel, nekik adja a náluk levő ennivalót, s odakiált Péternek:

– Péter! Menjünk!

– Megyek Mester! Csak ez a barázda van még hátra. – És Jézushoz fut, arcán a fáradtság jeleivel. Letörli verejtékét köpenyével, amelyet letett. Ismét felveszi, és boldogan nevet.

A négy vég nélkül hálálkodik.

– Erre fogsz menni, Mester?

– Igen. Várjatok rám. Üdvözölni fogjátok Jónást. Megtehetitek?

– Ó, igen! A mezőt fel kell szántani estig. Több mint kétharmada kész. Milyen jól és gyorsan! Erősek a te barátaid! Isten áldjon titeket. Ma ünnepünk van. Ó, Isten áldjon meg mindnyájatokat. Mindnyájatokat!

Tudatlanabb vagyok egy számárnál!

Jézus a Meron-tó környékén megy egy úton tanítványaival.

– Jobb lett volna, ha nem mentünk volna el ahhoz az asszonyhoz. – mondja Péter. – A napok mind rövidebbek és rosszabbak lesznek... és Jeruzsálem még oly messze van.

– Idejében megérkezünk majd. És hidd el nekem, Péter, jobban engedelmeskedünk Istennek azzal, hogy jót teszünk, mint azzal, hogy külső szertartást végzünk. Ez az asszony most áldja Istent minden gyermekével együtt, a családfő körül, aki annyira meggyógyult, hogy találkozhat velünk Jeruzsálemben a sátoros ünnepeken, míg egyébként a sírban fekédné akkorra. Sose rontsd le a hitet a külsőséges cselekedetekkel! Sosem szabad bírálgatni! Hogyan csodálkozhat a farizeusokon, ha te is abba a hibába esel, hogy bezárod szívedet a felebarát előtt, azt mondva: „Szolgálom Istent, és ez elég”?

– Igazad van, Mester. Tudatlanabb vagyok egy számárnál.

– És azért tartalak magamnál, hogy bölcsé tegyelek. Ne félj! Kúza felajánlotta nekem a kocsit szinte a Jábok (folyó) végéig. Oda közel van a gázló. Annyira erőltette, és oly igaz érvekkel, hogy engedtem neki, jóllehet ítéletem szerint a szegények Királyának a szegények módjára kell élnie. De Jónás halála késedelmet okozott, és módosítanom kell terveimet a váratlan események szerint.

A tanítványok Jónásról beszélnek, sajnálkozva nyomorúságos élete miatt, és irigyelve boldog halálát. A zelóta Simon azt mormolja:

– Nem tudtam boldoggá tenni, és egy igazi tanítványt adni a Mesternek, aki megérlelődött a hosszú szenvedésben és töretlen hitében... és ez fáj nekem. A világnak oly nagy szüksége van a hűséges emberekre, akik hisznek Jézusban, hogy ellensúlyozzák azok sokaságát, akik tagadják, és tagadni fogják Őt!

– Nem számít, Simon – válaszol neki Jézus. – Ő boldogabb most. És tevékenyebb. És te többet tettél érte és értem, mint bárki más. Helyette is köszönöm neked. Ő most már tudja, ki szabadította ki. És áld téged...

– Dorást pedigátkozza! – kiált fel Péter.

– Azt hiszed? Tévedsz – mondja neki Jézus, reá nézve. – Jónás igaz ember volt. Most egy szent. Nem gyűlölt ésátkozódott, míg élt. Most sem gyűlölködik ésátkozódik. Nézi a paradicsomot pihenőhelyéről, és örvendezik, mert tudja, hogy hamarosan elhagyja a limbust. Nem tesz semmi mást.

– És Dorás... eléri majd őt átkod?

– Hogy gondolod, Péter?

– Úgy, hogy elgondolkodik, és megváltozik... vagy... büntetésed sújtja.

– Rábízta őt Isten igazságosságára. Én, a Szeretet, elhagytam őt.

– Irgalom! Nem szeretnék helyében lenni!

– Én sem!

– És én sem!

– Senki sem szeretne. Vajon milyen lesz majd a Tökéletes Lény igazságossága? – kérdik a tanítványok.

– Elragadtatás lesz a jóknak, villám a Sátánnak, barátaim. Igazán mondom nektek: az, ha valaki egész életében rabszolga, leprás, koldus, királyi boldogság az isteni büntetés egy órájával, egyetlen órájával összehasonlítva.

– Esik, Mester. Mit csinálunk? Hová megyünk? – Valóban ólmos fellegek borítják az eget, és tükröződnek vissza a tóban, leesnek az első esőcseppek, nyári zápor közeledik.

– Valamelyik házba. Isten nevében menedéket kérünk.

– És reméljük, hogy találunk egyet, aki oly jó lesz, mint az a római. Nem hittem volna ilyennek... Mindig menekültem tőlük, mint a tisztátalanoktól, és látom, hogy... igen, ha mindent számításba veszek, jobbak, mint sokan közülünk. – mondja Péter.

– Tetszenek neked a rómaiak? – kérdezi Jézus.

– Eh!... nem találom őket rosszabbaknak nálunk. De idegenek...

Jézus mosolyog, és nem szól semmit. Találkoznak egy asszonnyal, aki nyolc juhot hajt maga előtt.

– Asszony, mondd, hol találhatunk egy tetőt?... – kérdezi tőle Péter.

– Egy szegény, egyedül élő ember szolgálója vagyok. De ha akartok jönni... azt hiszem, uram jóságosan befogad titeket.

(2-459)

Jeruzsálem felé menet a tanítványok arról beszélgetnek, hogy mily sok ellensége van Jézusnak: – De mi kevesen vagyunk... oly sok ellen. Alacsony sorúak vagyunk... a hatalmasok ellen. Hogyan védhetünk meg, ha ártani akarnak neked?

– Barátaim. Emlékezzetek Jákob álmára. Ő az angyalok megszámlálhatatlan sokaságát látta fel és leszállni a létrán, amely az égbe vezetett, a pátriárkákhöz. Egy sokaságot, pedig az csak egy része volt az angyalok seregének... Nos, ha minden angyali sereg, akik alleluját zengenek Istennek az égben, leszállna körém, megvédésemre, amikor eljön az óra, semmit sem tudnának tenni. Az igazságosságot be kell teljesíteni...

– Az igazságtalanságot, akarod mondani! Mert te szent vagy, és ha ártanak neked, ha gyűlölnék téged, igazságtalanok.

– Ezért mondom, hogy egyesek már elkövették a bűntényt. Aki gyilkosságot fontolgat, az már gyilkos. Aki lopást tervez, az már tolvaj. Aki házasságtörésre vágyik, már elkövette. Aki árulásra készül, már áruló. Az Atya tudja, és én tudom. De Ő engedi, hogy menjek. És én megyek. Mert ezért jöttem. De a vetés most érik, és még egyszer learatják, mielőtt a Kenyérben és a Borban táplálékként részesülnek az emberek.

– Akkor öröm- és békelakoma lesz!

– A békéé? Igen. Az örövendezésé? Az is. De... ó, Péter, ó, barátaim! Mily sok könny fog hullani az első és a második kehely között! És csak miután kiitták az utolsó cseppet a harmadikból, lesz nagy az örövendezés az igazak között, és biztos a béke a jóakarátú embereknek.

– És te ott leszel, nemde?

– Én?... Mikor hiányzik a szertartásnál a családfő? És nem én vagyok-e Krisztus nagy családjának Feje?

A zelóta Simon, aki nem szólt semmit, mintegy magának mondja:

– „Ki az, aki vörös ruhában jön? Szép a ruhájában, és ereje teljében lépdél. Én vagyok az, aki igazságot beszélek, és hatalmam van a szabadításra. Miért vörös hát rajtad a ruha, s öltözeted miért olyan, mint a szőlőtaposóké? Magam tapostam a sajtót, s elérkezett megváltásom esztendeje.” (Iz 63, 1-4.)

– Megértetted, Simon – jegyzi meg Jézus.

– Megértettem, Uram.

A kettő egymásra néz. A többiek csodálkozva nézik őket, és azt kérdezik egymástól:

– De Jézus arról a vörös ruháról beszél-e, amelybe most van öltözve, vagy a királyi bíorról, amelybe öltözik, amikor eljön az ideje?

Jézus mintha nem hallana többé semmit, másutt járnak gondolatai. Péter félrevonja Simont, és kéri:

– Te, aki bölcs és alázatos vagy, magyarázd meg szavaidat nekem, tudatlannak!

– Igen, testvérem. Az Ő neve: Megváltó. Ő saját magával, az Ő Borával fogja megtölteni a kelyheket, amelyek az ember és az Isten, a föld és az ég között a béke és örövendezés kelyhei.

Mindnyájunk iránti szeretetből önmagát préseli ki szenvedéseiben. Jelen lesz, annak ellenére, hogy a Sötétség hatalmas látszólag kioltotta a Világosságot, azaz Őt. Ó, nagyon kell szeretnünk ezt a mi Krisztusunkat, mert nagyon sokan nem fogják szeretni! Tegyük meg azt, ami rajtunk áll, hogy amikor elhagyják, ne vonatkozzék ránk is Dávid panasza: „Kutyák falkája ólálkodik körülöttem” (Zs 22,17), s ne legyünk mi is köztük.

– Azt gondolod?... De mi életünk árán is megvédjük Őt!

– Mi megvédjük Őt... De emberek vagyunk, Péter. És bátorságunk eltűnik, mielőtt még az Ő csontjai szétválnának... (Vö Zs 22,15) Igen. Olyanok leszünk, mint a jégfelhő, amelyet a villám megolvaszt, s esővé tesz, a szél pedig megfagyasztja a földön. Ilyenek vagyunk! Ilyenek! A mi bátorságunk, amely jelenleg eltölt minket, mert tanítványai vagyunk, mert az Ő szeretete és közelléte férfias buzgósággá sűríti azt, elolvad majd a Sátán és kísérete ránk sújtó villámai alatt... És mi marad majd belőlünk? A megalázó és szükséges próbatétel után. Íme, a hit és a szeretet újból erősen egyesít minket, és olyanok leszünk, mint egy kristály, amely sérthetetlen. Ha nagyon szeretjük Őt addig, míg velünk van, képesek leszünk erre. Akkor... igen, azt gondolom, akkor nem leszünk az ő ellenségei és árulói. Az Ő szavai biztosítanak erről.

– Te bölcs vagy, Simon. Én... tanulatlan vagyok. És szégyellek annyi mindent kérdezni tőle. Fáj nekem, amikor érzem, hogy miattam könnyezik... Nézd az arcát: olyan, mintha titkos, belső sírás mosná. Nézd a szemét! Nem néz sem az égre, sem a földre. Egy számunkra ismeretlen világba néz. És milyen fáradtan, meghajolva jár! Mintha gondolatai megöregítették volna! Ó, nem tudom ilyennek látni! Mester! Mester! Mosolyogj! Nem tudlak ily szomorúnak látni! Kedves vagy nekem, mintha gyermekem lennél, és párnaként adnám neked keblemet, hogy aludjál, és más világokról álmodj rajta... Ó, bocsáss meg, hogy azt mondtam neked: „fiam”! Azért, mert szeretlek téged, Jézus!

– A Fiú vagyok... Ez a név az én nevem. De többé nem vagyok szomorú. Látod? Mosolygok, mert ti barátaim vagytok.

(2-467)

Légy részvétel!

Júdás azzal az ürüggyel ment el, hogy anyja a szüret idején segítségére szorul. Amikor Jézus, tanítványaival együtt Jeruzsálem felé megy, Jerikóban hirtelenül találkoznak Júdással, aki először Zakeustól, majd a kenyér és gyümölcsárusoktól meg akarja tudni, ki az a fátyolozott nő, aki vett tőlük valamit. Jézus csak annyit mond neki:

– Te itt vagy? – és miközben Júdás makog valamit, Péter hangos nevetésben tör ki, és azt mondja:

– Itt vagyok én, a vak és hitetlen. Nem tudom meglátni a szőlőskertet. És én nem hiszek a csodában...

– Mit mondasz? – kérdezi tőle két-három tanítvány

– Az igazat mondom. Nincsenek itt szőlőskertek. És nem tudom elhinni, hogy Júdás ebben a porban szőlőket tud szedni pusztán azért, mert a Rabbi tanítványa.

– A szüretnek régen vége – válaszolja élesen Júdás.

– És Keriot sok mérföldre van. – fejezi be Péter.

– Te azonnal megtámadsz engem. Ellenségem vagy.

– Nem. Csak nem vagyok oly együgyű, mint amilyennek képzelsz!

– Elég! – mondja Jézus. De szigorú. Júdáshoz fordul:

– Nem gondoltam, hogy itt látlak. Azt hittem Jeruzsálemben leszel a sátoros ünnepekre.

– Odamegyek holnap. Családunk egy barátját vártam, aki...

– Kérlek: elég!

– Nem hiszel nekem, Mester? Esküszöm, hogy...

– Nem kérdeztem tőled semmit, és kérek, ne mondj semmit! Itt vagy. Így elég. Velünk akarsz jönni, vagy még tennivalód van? Válaszolj őszintén.

– Nem... elvégeztem. Egyébként is, akit várok, nem jön, és én megyek az ünnepekre Jeruzsálembé. És te hová mész?

– Jeruzsálembé.

– Ma?

– Estére Betániában leszek.

– Lázárnál?

– Lázárnál.

– Akkor én is jövök.

– Jöjj Betániáig. Utána András, Jakabbal, Zebedeus fiával és Tamással a Getszemániba megy, előkészíteni a helyet, és minket várni, és te velük mész. Jézus úgy megnyomja a szavakat, hogy Júdás nem ellenkezik.

– És mi? – kérdezi Péter.

– Te, unokatestvéreimmel és Mátéval oda mentek, ahová majd küldelek titeket, és estére visszatérték. János, Bertalan, Simon és Fülöp velem maradnak, azaz Betániába mennek, bejelenteni, hogy a Rabbi megérkezett, és beszélni fog hozzájuk délután háromkor.

Gyorsan haladnak a csupasz vidéken keresztül. Készülő vihart lehet érezni, nem a nyugodt levegőben, hanem a szívekben. Mindnyájan érzik, ezért csendben mennek.

Amikor megérkeznek Betániába, Jézus elbocsátja azt a csoportot, amelyik Jeruzsálembé megy, utána pedig egy másik csoportot Betlehem felé küld, azt mondva:

– MenjeteK biztonságosan. Félúton találkoztok Izsákkal, Illéssel és másokkal. Mondjátok meg nekik, hogy sok napon át Jeruzsálemben leszek, és ott várom őket, hogy áldásomat adjam rájuk.

Közben Simon bezörgetett a kapun, és azt kinyitották. A szolgák jelentést tesznek, és Lázár odasiet. A kerióti Júdás, aki már néhány méterre eltávozott, visszafordul, és szabadkozva azt mondja Jézusnak:

- Visszatetsző módon viselkedtem, Mester. Felfogtam. Bocsáss meg nekem! – és közben a kert és a ház felé néz a kinyitott kapun keresztül.
- Igen. Menj csak! Menj! Menj! Ne várákostasd meg társaidat!
Júdásnak el kell mennie. Péter mormogja:
- Remélte, hogy megváltozik a parancs.
- Az sose, Péter. Tudom, mit teszek. De te légy részvétellel ez iránt az ember iránt...
- Töreksem. De nem ígérem meg... Isten veled, Mester. Jöjj, Máté és ti ketten. Gyorsan, menjünk!
- Békém veletek, mindig.

(2-471)

Őszinte mindenkivel szemben

A Getszemáni-kertben lévő házban Jézus tanítványaival beszélget. A különféle bálványimádás elkerülésére buzdítja őket. A bálványok között említi a nők imádását is.

Péter, aki Jézus mellett ül, és ezért nagyon boldog, most megszólal:

– Ami a nőket illeti, néhány napja, sőt mióta beszéltem Betániában, amikor visszatértél Júdeába, mindig követ minket egy teljesen lefátyolozott nő. Nem tudom, hogyan tudja szándékainkat. Tudom, hogy vagy a téged hallgató nép utolsó sorában áll, vagy a téged az úton követők mögött, vagy mi mögöttünk, amikor megyünk, hogy bejelentsünk téged a vidéken, szinte mindig ott van. Betániában, az első alkalommal azt suttozta nekem fátyla mögül: „Ez a férfi, akiről azt mondod, hogy beszélni fog, valóban a názáreti Jézus?” Igennel válaszoltam neki, és este egy fa törzse mögül hallgatott téged. Utána szem elől tévesztettem. De ma, itt Jeruzsálemben már kétszer vagy háromszor láttam. Ma megkérdeztem tőle: „Szükséged van rá? Beteg vagy? Alamizsnát akarsz?” Mindig nemmel válaszolt fejével, mert sose beszél senkihez sem.

– Tőlem megkérdezte egy napon: „Hol lakik Jézus?” és azt mondtam neki: „A Getszemániban” – mondja János.

– Brávó, ostoba! Nem lett volna szabad! Azt kellett volna mondanod neki: „Fedd fel magadat! Ismertesd meg, ki vagy, és akkor megmondom” – mondja haragosan a kerióti.

– De mióta kérdezzünk ilyeneket?! – kiált fel János, egyszerűen és ártatlanul.

– Másokat látni lehet. Ez mindig teljesen elfátyolozza magát. Vagy kém, vagy leprás. Nem szabad követnie minket és tudni. Ha kém, rosszat akar. Talán a nagytanács fizette le, ezért...

– Ah! A nagytanács ilyesmit tesz? – kérdezi Péter. – Biztos vagy benne?

– Teljesen biztos. A Templomhoz tartoztam, és tudom.

– Szép! Ez tökéletesen megegyezik azzal, amit a Mester az imént mondott... – jegyzi meg Péter.

– Mivel? – Júdás már vörös a méregtől.

– Azzal, hogy a papok között is vannak bálványimádók.

– Mi köze van annak ahhoz, hogy lefizetnek egy kémnek?

– Sok köze van! Miért fizetnek? Hogy leverjék a Messiást, és ők diadalmaskodjanak. Tehát magukat helyezik az oltárra, szennyes lelkükkel tiszta ruhájuk alatt – válaszolja józan ítéletével Péter.

– Rendben van. A tény az, hogy ez az asszony veszélyt jelent számunkra vagy a nép számára. A nép számára, ha leprás, számunkra, ha kém. – foglalja össze Júdás.

– Azaz: az Ő számára – vág vissza Péter.

– De ha Ő elesik, mi is vele esünk...

– Vagy úgy! – nevet Péter, és folytatja: – és ha a bálvány elesik, darabokra tör, és mi elveszítjük időnket, becsületünket, és talán bőrünket is, és ezért... igen, igen... és ezért jobb arra törekedni, hogy ne essék el, vagy... idejében elmenni, nemde? Én azonban, ide nézz! Még szorosabban átkarolom. Ha elesik, mert leverik Isten árulóit, akkor velem akarok én is esni – és Péter rövid karjával szorosán átkarolja Jézust.

– Nem gondoltam, hogy ily nagy rosszat tettem, Mester mondja nagyon szomorúan János, aki Jézus előtt ül. – Üss engem, bántalmazz engem, de mentsd meg magadat! Jaj lenne nekem, ha én lennék haláloz okozója!... Ó, nem lenne békém! Állandóan sírnék, és a könnyek égetnék arcomat. Mit tettem! Igaza van Júdásnak: ostoba vagyok!

– Nem, János! Nem vagy az, és helyesen tetted. Hagyjátok jönni őt. Mindig. És tartsátok tiszteletben fátylát. Lehet, hogy védekezésül viseli, küzdelmében a bűn és a megváltás vágya között. Tudjátok ti, hogy az ilyen küzdelem milyen sebeket okoz? Tudjátok, mennyit sír és pirul valaki? Te mondtad, János, kedves fiú, akinek jó gyermeki szíve van, hogy az állandó sírás

gödröket vájna arcodon, ha bajt okoznál nekem. De tudnotok kell, hogy amikor valakinek feléled a lelkiismerete, és mardosni kezdi testét, amely vétkezett, hogy tönkregyegye azt, és a lélek győzedelmeskedjék, akkor annak fel kell emésztenie mindent, ami vonzó volt a testben, és az illető megöregszik, és elhervad az emésztő tűz hatására. Csak utána, amikor teljes a megváltása, alakul ki ismét egy második, szent, és még tökéletesebb szépség, mert a lélek szépsége tündöklök a szemeken keresztül, a mosolyában, hangjában és becsületes homlokán, amelyre ragyogó diadémként szállt Isten bocsánata.

- Akkor nem tettem rosszat?...
- Nem. És Péter sem tett rosszat. Engedjétek őt tenni, amit akar.

(2-497)

Mivel Jézust megakadályozzák abban, hogy a Templomban tanítson, visszavonul Lázár egyik tanyájára. Azt igyekeznek az apostolok lakhatóvá tenni.

Péter, testvéreivel és Jánossal buzgón sepregeti a földet a szobákban, és elrendezi az ágyakat, vizet hűz a kútból.

Amikor Júdás megjegyzi, hogy a közeli faluban hetente csak kétszer sütnek kenyeret, Péter kijelenti:

– Pogácsákat fogunk készíteni! Ott van a liszt. Gyorsan, tedd le a tunikádat, Júdás, te dagaszd, én meg majd sütöm őket. Tudom, hogyan kell csinálni.

Mikor Júdás morog, Péter megjegyzi:

- A mai nap a legrosszabb. Holnap könnyebb lesz. És tavaszra minden rendben lesz.
- Tavaszra? Hát mindig itt maradunk? – mondja ijedten Júdás.
- Miért? Hát nem megfelelő ez a ház? Nem esik be az eső. Van ivóvíz. Tűzhely is. Mi többet akarsz? Én nagyon jól érzem itt magamat. Azért is, mert nem érzem a farizeusok és társaik bűzét.

– Péter, menjünk, vonjuk be a hálókat – mondja András, és elhúzza testvérét, mielőtt veszekedés támadna közte és Júdás között.

– Ez az ember nem szívlel engem! – kiált fel Júdás.

– Nem. Ezt nem mondhatod. Ilyen őszinte mindenkivel szemben. De jó. Te vagy mindennel elégedetlen – válaszolja Tamás, akinek viszont mindig jó kedve van.

A többiek egy ideig még vitatkoznak Júdással. Megérkeznek a pásztorok, s hoznak tojást és kenyeret. András visszajön egy kosár hallal. Péter rőzsét hoz a vállán, és annak súlya alatt meggörnyedve üdvözli Jézust, aki nemrég érkezett meg.

– Téged is áldjon meg az Úr. Keményen dolgoztatok.

– És még keményebben fogunk dolgozni szabad időnkben. Van egy vidéki házunk! És mi Édenkertté változtatjuk. Közben rendbe hoztam a kutat, hogy éjjel láthassuk, hol van, és hogy ne veszítsük el korszónkat, amikor vizet merítünk belőle. Aztán... látod, milyen ügyesek az unokatestvéreid? Elkészítettek mindent, ami szükséges, ha valaki hosszú ideig egy helyen él, és amit én, a halász, nem tudtam volna. Igazán ügyesek. Tamás is. Heródes konyhájában is dolgozhatna. Júdás is ügyes. Szép pogácsákat készített...

– És feleslegesen. Van kenyerünk – válaszol kedvetlenül Júdás. Péter ránéz, de valami éles megjegyzés helyett csak fejét csóválja. Elrendezi a hamut, és ráteszi a pogácsákat.

– Hamarosan minden rendben lesz – mondja Tamás, és nevet.

(2- 512)

2. füzet – Az örök hajós

Feketébb vagyok, mint ez a kémény!

Jézus még vacsorázik az apostolokkal Lázár tanyáján, amikor máris megjelenik néhány ember, Péter felkel, és az ajtóhoz megy:

– Mit akartok?

– A Rabbit. Nem beszél itt?

– Beszélni fog. De most eszik, mert Ő is ember. Üljetek le oda, és várjatok!

A kis csoport az egyszerű tető alá megy.

– De jön a hideg, és gyakran fog esni. Én azt mondom, jó lenne azt az üres istállót használni. Alaposan kitisztítottam. A jászol lesz az ülőhely...

– Ne beszélj ostobaságot! A Rabbi egy rabbi – mondja a kerióti.

– Miféle ostobaságot! Ha egy istállóban született, akkor beszélhet is egy jászolon ülve!

– Péternek igaza van. De, kérlek, szeressétek egymást! – Jézus kissé fáradtnak tűnik, miközben ezeket mondja.

Amint befejezték az evést, Jézus azonnal a kis csoporthoz megy.

– Várj, Mester – kiáltja mögötte Péter. – Unokatestvéred készített neked egy széket, mert a talaj ott nedves.

– Nem számít. Te tudod, hogy állva beszélek. A nép látni akar, és én is látni akarom őket.

Inkább... készíttetek székeket és ágyakat. Talán betegek is jönnek... és nekik jó lesz.

– Te mindig másokra gondolsz, jó Mester? – mondja János, és megcsókolja kezét.

Jézus kissé szomorkás mosollyal megy a kis csoporthoz. Vele megy minden apostol.

Péter, aki Jézus oldalánál van, hozzáhajol, és halkán suttogja:

– A fal mögött van az a fátyolos nő. Láttam. Reggel óta ott van. Követett minket Betániától kezdve. Dobjam ki, vagy hagyjam?

– Hagyd! Mondtam.

– De ha kém, mint a kerióti mondja?

– Nem az. Hidd el, amit mondok neked. Engedd, és ne szólj a többieknek. És tartsd tisztelőben titkát!

– Nem szóltam semmit, mert ezt tartottam jobbnak...

(2- 515)

Jézusnak itt mondott beszédei közül a tízparancsolatra vonatkozókat megtaláljuk a „Tízparancs” című füzetben, Az első parancs kifejtése után Jézus megkeresztel és meggyógyít egy beteget. Erre a többiek is kérik tőle a keresztséget. Jézus azonban csak azt mondja nekik:

– Holnap. Most menjetek, és legyetek jók! Béke veletek!

Mikor Jézus visszatér a konyhába, a tanítványok körülveszik. Péter kérdezi Jézust, egy másik férfit illetően:

– Mi baja volt annak az embernek, akit a ház mögé vezettél?

– Tisztulásra volt szüksége.

– De nem tért vissza, és nem kérte a keresztséget.

– Elment oda, ahová küldtem.

– Hová?

– Engesztelni, Péter.

– A börtönbe?

– Nem. Engesztelni, egész hátralevő életében.
 – Akkor nem tisztul meg a vízzel?
 – A sírás is víz.
 – Ez igaz. Most, hogy csodát tettél, ki tudja, hányan jönnek majd!... Ma már kétszer annyian voltak...

– Igen. Ha nekem kellene mindent tennem, nem bírnám. Ti fogtok keresztelni. Először egyikőtök, azután ketten, hárman, sokan. Én beszélek és meggyógyítom a betegeket és a bűnösöket.

– Mi keresztelünk? Ó, én nem vagyok arra méltó! Ments fel engem, Uram, ettől a küldetéstől! Én szorulok rá a megkeresztelésre! – Péter térden állva könyörög.

De Jézus lehajol hozzá, és azt mondja: .

– Éppen te fogsz először keresztelni. Holnaptól kezdve.

– Nem, Uram! Hogyan tegyem, ha feketébb vagyok ennél a kéménynél?

Jézus mosolyog alázatos apostolának őszinteségén, aki Jézus előtt térdel, és kérges, nagy, halászkezeivel Jézus térdeire támaszkodik. Jézus homlokon csókolja ősz hajú apostolát, és azt mondja:

– Íme, megkeresztellek egy csókkal. Meg vagy elégedve?

– Azonnal elkövetnék egy másik bűnt, hogy egy további csókot kapjak!

– Azt már nem! Nem szabad gúnyt űzni Istenből, visszaélve ajándékaival.

– És nekem nem adsz egy csókot? Nekem is van néhány bűnöm – mondja a kerióti.

Jézus erősen ránéz. Szeméből, amely oly gyorsan elváltozik, eltávozik az örvendetes fény, amely ragyogóvá tette, miközben Péterrel beszélt. Arca elsötétül, és szigorúan, mondhatnám, fáradtan mondja:

– Igen... neked is. Jöjj! Nem vagyok igazságtalan senkihez sem. Légy jó, Júdás! Bárcsak akarnád!... Fiatal vagy. Előtted áll egy egész élet, hogy mind magasabba hágj a szentséghez vezető tökéletesség felé... – és megcsókolja őt.

– Most téged, Simon, barátom. És téged, Máté, győzelmem. És téged, bölcs Bertalan. És téged, hűséges Fülöp. És téged jókedvű Tamás. Jöjj, András, csendes tevékenységedből. És te, Jakab, akivel először találkoztam. És most te, Mestered öröme. És te, Júdás, gyermekkori és ifjúkori társam. És te, Jakab, akinek arca és szíve az Igazra emlékeztet engem. Íme, mindnyájan, mindnyájan... De ne felejtsetek el, hogy az én szeretetem nagy, de töletek is nagy szeretetet kíván. Holnaptól kezdve tovább haladtok előre az én tanítványaim életében. De gondolatok arra, hogy minden lépés előre megtiszteltetés, és kötelezettséggel jár.

– Mester, egy napon azt mondtad nekem, Jánosnak, Jakabnak és Andrásnak, hogy megtanítasz minket imádkozni. Arra gondolok, hogy úgy imádkozni, amint te imádkozol, hogy ezáltal méltóvá váljunk arra a munkára, amit tőlünk kívánsz. – mondja Péter.

– Akkor azt mondtam nektek: „Amikor eléggé kialakultatok, megtanítalak titeket a magasztos imára”. Rátok hagyom az én imámat. De az sem ér semmit, ha csak szájjatokkal mondjátok. Jelenleg szálljatok fel Istenhez lelketekkel és akaratotokkal. Az ima Isten ajándéka, amit az embernek ad, és amit az ember Istennek ad.

– Hogyan? Még nem vagyunk méltók az imára? Egész Izrael imádkozik... – mondja a kerióti.

– Igen, Júdás. De látod műveikből, hogyan imádkoznak. Én nem akarlak árulókká tenni titeket. Aki külsőleg imádkozik, de belsőleg a jó ellen van, az áruló.

– És mikor teszel képessé minket arra, hogy csodákat műveljünk? – kérdi tovább Júdás.

– Mit? Csodákat, mi? Örök irgalom! De mi csak tiszta vizet iszunk! Mi, csodákat? De te, gyerek, megkergültél? – Péter megütöközik, és magán kívül van.

– Ó mondtá nekünk, Júdeában. Nemde?

– Igen. Igaz. Én mondtam. És csodákat fogtok művelni. De amíg nagyon testesek vagytok, nem tesztek csodákat.

- Böjtölni fogunk – mondja a kerióti.
- Nem elég. A testen a romlott szenvedélyeket értem, a hármás éhséget, és az azokból származó bűnök sokaságát... Olyanok ezek, mint a tisztátalan kétnejűségből származó gyermekek, amelyek az értelem kevélységéből erednek, amely egyesül a test és a hatalom vágyával, s amelyből minden bűn származik az emberben és a világban.
- Mi mindent elhagytunk érted – veti ellen a kerióti.
- De önmagatokat nem hagytátok el.
- Meg kell akkor halnunk? Azt is meg tesszük, csak hogy veled lehessünk. Legalábbis én...
- Nem. Nem kérem testi halálotokat. Azt kérem, hogy az állatiasság és az ördögiesség haljon meg bennetek, és ez nem hal meg addig, míg a testet átítatja a hazugság, a gőg, a harag, a kevélység, torkosság, fősvényesség és a jóra való restség, ami bennetek van.

(2-525)

Az egyik napon a beszéd után Jézus sok beteget meggyógyít, és azok a nagy lelkesedésben szinte agyonnyomják Jézust. Péter felkiált:

– Fiúk! Megfojtják a Mestert! Jöjjetek, készítsünk helyet neki! – A tizenkettő nekilát könyökével és lábával kiszabadítani a Mestert, miközben egyeseket sípcsonton is rúgnak. Holnap majd gondoskodom erről! – mondja Péter Jézusnak. – Te az ajtónál, a többiek a szoba másik végén. Megsebesítettek téged?

- Nem.
- Eszeveszetteknek látszottak. Milyen modortalanság!
- Engedjétek őket! Boldogok voltak... és én velük. Menjetek azokhoz, akik meg akarnak keresztelkedni. Én bemegyek a házba. Te Júdás, Simonnal adj alamizsnát a szegényeknek. Mindent adj oda nekik. Sokkal többünk van, mint ami igazságos az apostolok számára. Menj, Péter, menj! Ne félj attól, hogy túl sokat teszel. Én igazollak téged az Atyánál, mert én parancsolom neked, hogy tedd. Isten veletek, barátaim!

És Jézus, fáradtan és izzadtan, bezárkózik a házba, miközben a tanítványok teljesítik kötelességüket a zarándokokkal.

(2-532)

Tiszteld Péter ősz fejét!

Heródes féltestvére, Mannaen álruhában megjelenik a tömegben. Az apostolokat ez nagyon idegesíti. Jézus nincs ott. Péter megparancsolja Jánosnak:

– Menj, keressd meg a Mestert! Az erdőben van, a folyó közelében. Mondd neki, hogy jöjjön azonnal, és mondja meg nekünk, mit tegyünk. – János elfut.

A kerióti megjegyzi:

– Nem értem, miért ez a nagy izgatottság és udvariatlanság. Én odamentem volna hozzá, és a neki kijáró tisztelettel fogadtam volna... Látogatása megtiszteltetés számunkra. Azért...

– Én semmit sem tudok. Ő más lehet, mint tejtestvére... De... aki a hiénáknál tartózkodik, az büzlik tőlük és hasonlóvá válhat hozzájuk. Ami pedig azt az asszonyt illeti, te el akartad küldeni őt... De vigyázz, mit teszel! A Mester nem akarja, és rám bízta megvédését. Ha megérinted... én nem a Mester vagyok... Ennyi legyen elég tájékoztatásodra...

– Ó, hát elvégre is ki ő? Talán a szép Heródiás?

– Ne szellemeskedj!

– Te kelted bennem ezt a gondolatot! Úgy örködsz felette, mintha egy királynő lenne...

– A Mester azt mondta nekem: „Vigyázz, hogy senki se zavarja, és tartsd tiszteletben!” Ezt teszem.

– De ki ő? Tudod? – kérdezi Tamás.

– Nem tudom.

– Ugyan már! Mondd meg. Te ismered... – erősködnek többen.

– Esküszöm nektek, hogy semmit sem tudok. A Mester biztosan tudja. De én nem.

– Meg kell kérdezni Őt János által. Neki mindent megmond.

– Miért? Miben különbözik tőlünk János? Isten tán a testvéred?

– Nem, Júdás. Ő a legjobb köztünk.

– Megkímélhetitek magatokat a fáradtságtól – mondja Jakab, Alfeus fia. – Tegnap testvérem látta őt, mikor a folyótól jött a halakkal, amelyeket András adott neki, és megkérdezte Jézust. Ő azt válaszolta: „Nincs arca. Egy lélek, aki Istent keresi. Számomra nem más, és azt akarom, hogy ilyen legyen mindenki számára.” És úgy hangsúlyozta: „akarom”, hogy nem tanácsolom nektek ennek további erőltetését.

– Én elmegyek hozzá – mondja a kerióti.

– Csak próbáld meg, ha tudod! – mondja neki Péter, kivörösödve, mint egy kakas.

– Besúgsz engem Jézusnál?

– Ezt a mesterséget azoknak hagyom, akik a Templomból valók. Mi, tavi emberek, munkával keressük kenyerünket, nem árulkodással. Sose félj attól, hogy Simon, Jónás fia besúg téged. De ne ingereljél engem, és ne vedd magadnak a szabadságot, hogy nem engedelmessz a Mesternek, mert én itt vagyok...

– És ki vagy te? Egy szegény ember, mint én.

– Igen, uram! Sőt még szegényebb, tudatlanabb, faragatlanabb, mint te. Ezt tudom, de nem törődöm veled. Csak az bántana, ha olyan lenne a szívem, mint a tiéd. De a Mester megbízott ezzel, és ezt teszem.

– Olyan lenne a szíved, mint az enyém? És mi van az én szívemben, amit megvetsz? Beszélj, vádolj, sértegezz!...

– Az ég szerelmére, hallgass Júdás! Tiszteld Péter ősz fejét! – mondja egyszerre a Zelóta és Bertalan.

– Tisztelek mindent, de tudni akarom, mi van bennem...

– Azonnal megtudod... Engedjete beszélni... Kevélység van benned, oly sok, hogy betöltené ezt a konyhát, hamisság és bujaság van benned!

– Bennem, hamisság?

Mindnyájan közbelépnek, és elhallgattatják Júdást.

Simon, nyugodtan azt mondja Péternek:

– Bocsáss meg, barátom, ha mondom neked valamit. Neki vannak hibái. De neked is van néhány. És ezek egyike, hogy nem vagy részvétellel a fiatalok iránt. Miért nem veszed számításba korukat, születésüket... oly sok dolgot? Nézd, te Jézus iránti szeretetből beszélsz. De nem veszed észre, hogy ezek a vitatkozások fárasztják Őt? Nem neki mondom ezt (és Júdás felé int), hanem neked, aki oly érett és becsületes vagy. Kérlek téged. Neki annyi fájdalmat okoznak ellenségei. Miért növeljük mi is szomorúságát? Oly sok ellenségeskedés van körülötte. Miért keltenénk mi is azt, az Ő fészékében?

– Ez igaz. Jézus nagyon szomorú, és lesoványodott – mondja Júdás Tádé. – Éjjel hallom, amint forgolódik ágyában, és sóhajtozik. Néhány nappal ezelőtt felébredtem, és láttam, hogy sírva imádkozott. Megkérdeztem tőle: „Mi a baj?” Ő átkarolt engem, és azt mondta:

„Szeressetek! Mily fájdalmas dolog Megváltónak lenni!”

– Én is láttam rajta a sírás nyomait a folyó melletti erdőben – mondja Fülöp. – Kérdő tekintetemre azt mondta: „Tudod-e miben különbözik az ég a földtől, azon kívül, hogy nincs jelen benne látható módon az Isten? Abban, hogy hiányzik a szeretet az emberek között. Ez hurokként fojtogat engem. Azért jöttem ide, hogy magokat szórjak a kis madaraknak, és szeressenek a teremtmények, amelyek szeretik egymást.”

A kerióti Júdás (bizonyára elveszítve lelki egyensúlyát) a földre veti magát, és sír, mint egy kisgyerek. Pont ekkor lép be Jézus Jánossal:

– De mi történik itt? Miért ez a sírás?

– Az én hibám, Mester. Vétettem. Túlságosan keményen feddtem meg Júdást – mondja őszintén Péter.

– Nem... én... én... én vagyok a hibás. Én vagyok... Én okozok neked fájdalmat... én nem vagyok jó... én okozok zavart, viszálykodást, engedetlen vagyok... Péternek igaza van. De segítsenek engem, hogy jó legyek. Mert van bennem valami, itt, a szívemben, ami olyasmit tettett velem, amit nem akarok tenni. És erősebb nálam... és fájdalmat okozok neked, neked, Mester, akinek csak örömet szeretnék okozni... Hidd el nekem! Ez az igazság...

– Igen, Júdás. Nem kételkedem benne. Te egészen őszinte szívvel jöttél hozzám, igazán lelkesedve. De fiatal vagy... Senki, még te magad sem, ismer téged úgy, mint ahogy én ismerlek. Kelj fel, és jöjj ide! Utána beszélgetünk majd kettesben.

(2-534)

Miután Jézus hosszasan beszélt négyszemközt Júdással, kimegy, hogy beszéljen a reá várakozó tömegnek. Péter kinn várja:

– Jöjj, Mester! Már későre jár az idő. És sok ember van itt. Hamarosan besötétedik. És te még semmit sem ettél... Az a gyerek (Júdás) az oka mindennek.

– Az a „gyerek” rászorul mindnyájatokra, hogy többé ne legyen az oka mindezeknek a dolgoknak. Igyekezz ezt emlékezetedben tartani, Péter. Ha a te fiad lenne, nemde szánád?

– Hm! Talán igen, talán nem. Szánám őt... de... jóllehet felnőtt ember, megtanítanám őt valamire, akárcsak egy rossz kölyökkel tenném. Ha az én fiam lenne, nem lenne ilyen...

– Elég ebből.

– Igen, elég, Uram. Íme ott van Mannaen. Abban a szinte feketének látszó köpenyben, amely igazában sötétvörös. Ezt adta nekem a szegények számára, és megkérdezte tőlem, hogy itt maradhat-e aludni.

– Mit válaszoltál neki?

– Az igazságot: „Csak a magunk számára vannak ágyaink. Menj a faluba!”

Jézus nem szól semmit. De otthagyja Pétert, és Jánoshoz megy, akinek mond valamit. Utána elkezd beszédét.

A beszéd végén Jézus felajánlja Mannaennek saját fekhelyét, és meghívja vacsorázni. Mannaen azonban inkább az istállóban alszik lovával, csak az ételt fogadja el.

(2-538)

Júdás kéri Jánost, hogy segítse őt a megjavulásban. János kikéri Jézus tanácsát és engedélyét, és utána együtt mennek a városba, hogy bevásároljanak. Közben megérkezik Péter a halakkal. Jézus megkérdezi tőle:

– Jó volt a fogás?

– Hm, igazából nem. Nagyon kicsik a halak... De minden segít. Jakab mormog, mert egy állat elrágta a kötelet, és ő elvesztette hálóját. Azt mondtam neki: „Nemde annak is joga van ahhoz, hogy egyék? Sajnálnod kellene azt a szegény állatot.” Jakab azonban nem így látja... – mondja Péter, nevetve.

– Pontosan ezt mondom én is egyik testvéretekéről. És ti nem vagytok képesek megtenni ezt.

– Júdásról beszélsz?

– Igen. És ő szenved emiatt. Az ő szándékai jók, de hajlamai torzak. De mondj meg nekem valamit! Te vagy az én tapasztalt hajósom. Ha én fel akarnék menni a Jordánon, hogy elérjem a Genezáreti tavat, mit kellene tennem? Sikerülne?

– Eh! Nehéz munka lenne! De sikerülne kis, lapos csónakokkal. Fáradalmas munka, tudod! És hosszadalmas! Állandóan mérni kellene a víz mélységét, figyelni kellene a partokat, a zátonyokat, a vízben úszó kis fadarabokat, az áramlatokat. Ebben az esetben a vitorla nem használna, sőt... De vissza akarsz térni a tóhoz, a folyót követve? Ne felejtse el, hogy nehéz dolog az ár ellen evezni. Sok emberre volna szükséged, különben...

– Jól mondtad. Amikor valaki bűnös, és jó akar lenni, az árral szemben kell haladnia, és egyedül nem sikerül neki. Júdás ezek egyike. És ti nem segítitek őt. Szegény egyedül megy, és beleütközik a folyófenékbe, megfeneklik a zátonyokon, belebonyolódik a vízben úszó bokrokba, elkapják az örvények. Ha a fenék mérésével foglalkozna, ugyanakkor nem tudná a kormányt tartani és az evezőt fogni. De akkor miért hányjátok szemére, hogy nem halad előre? Szánjátok a kívülállókat, de őt, társatokat nem? Ez nem igazságos. Látod ott Jánost, aki vele megy a városba, hogy kenyeret és zöldséget vegyenek? Júdás kérte, hogy ne kelljen egyedül mennie. És kérte, hogy János kísérje el, mert nem együgyű, és tudja, hogy ti, idősebbek, miként gondolkoztok róla.

– És te küldted őt vele? És ha megrontja Jánost is?

– Kit? Az én testvéremet? Miért romlana el? – kérdezi Jakab, aki éppen megérkezik hálójával, amit kihalászott a nádasból, ahol elakadt.

– Mert Júdás megy vele.

– Mióta?

– Mától fogva, és én adtam neki engedélyt erre.

– Akkor, ha te megengeded...

– Igen, és ezt tanácsolom mindnyájatoknak. Nagyon egyedül hagyjátok. Ne csak bírálgassátok! Nem rosszabb, mint sokan mások. De gyermekkora óta elrontották.

– Igen, így kell lennie. Ha Zebedeus és Szalóme lett volna apja és anyja, nem így lenne. Az én szüleim jók. De nem felejtik el, hogy melyek a jogaik és kötelességeik gyermekeikkel szemben.

– Jól mondtad. Ma éppen erről fogok beszélni. Menjünk!

(2-544}

Miközben Jézus a negyedik parancsolatot magyarázza, egy anya sírva hallgatja. A beszéd után Jézus leül vacsorázni. Valaki kopogtat az ajtón. András kinyitja, beszél valakivel, majd visszatér:

– Mester, egy asszony, az, aki sírt, téged akar. Azt mondja, el kell mennie, de beszélnie kell veled.

– De így, mikor eszik a Mester?! – kiált fel Péter.

– Azt kellett volna mondanod neki, hogy jöjjön később – mondja Fülöp.

– Hallgassatok! Majd eszem később. Ti kezdjétek neki! Jézus kimegy. Hosszasan beszél az asszonnyal, és megnyugtatja, hogy hitvány fia megtér, mire hazaér hozzá.

(2-552)

Köszönöm, hogy megvédtetek

Szakad az eső. Jézus egy szobában állva beszél egy kis emelvényről, erős hangon, hogy meghallják azok is, akik a tető alatt állnak, vagy az udvaron hallgatják, esőálló köpenyükbe burkolózva.

Péter jön-megy, mezítláb, rövid tunikájában, kendővel a fején. Nem veszi el humorát a zuhogó esőben - Vele van János, András és Jakab is. Óvatosan viszik a szobába a betegeket, vezetik a vakokat, vagy támogatják a bénákat.

Jézus türelemmel vár, míg mindenki elhelyezkedik. Csak azt sajnálja, hogy négy apostola bőrig ázott.

– Semmit se tesz! Olyanok vagyunk, mint a kátrányos fa. Ne aggódj miattunk. Ez egy újabb keresztség, s maga Isten a keresztelőnk – jegyzi meg Péter Jézus résztvevő szavaira.

Végül mindenki a helyén van, és Péter úgy gondolja, most már felvehet egy száraz ruhát. Meg is teszi ezt a másik hárommal együtt. De mikor visszatér, meglátja a fátyolos nőt, és odamegy hozzá, nem gondolva arra, hogy közben ismét átázik. Megfogja a nőt, könyökénél fogva, és bevezeti a szobába, hogy ne ázzon. Utána melléje áll, komolyan, mint egy őrszem.

Jézus látja őt, és mosolyogva lehajtja fejét, hogy elrejtse mosolyának ragyogását. Elkezdi beszédét.

Mikor Jézus befejezi beszédét, amelyben a hatodik parancsolatot magyarázta, a betegekhez fordul.

Az egyik sarokban néhány férfi vitatkozik egymással, gesztikulálva. Egyesek vádolják, mások védik Jézust, vagy érettebb ítéletre buzdítják a beszélőket. Végül a legdühösebbek Péterhez mennek, aki Simonnal három feleslegessé vált hordágyat visz el, amire a meggyógyultaknak már nincs szükségük. Fölényesen rátámadnak:

– Galileai férfi, ide hallgass!

Péter megfordul, és úgy nézi őket, mintha ritka állatokat látna. Nem szól egy szót sem, de tekintete mindent elárul. Simon csak egy pillantást vet az öt dühöngő férfire, és otthagya őket. Egyikük kijelenti:

– Én Sámuel vagyok, az írástudó. Ez egy másik írástudó, Szádok. Ez a júdeai Eleázár, aki közismert és hatalmas. És ez a híres öreg Kallaszcebona. Ez pedig végül, Náhúm. Érted? Náhúm! – hangsúlyozza.

Péter minden névre kissé meghajol, de az utolsónál megáll félúton, és a legnagyobb közömbösséggel kijelenti:

– Nem ismerem. Sose hallottam róla. És... semmit sem értek.

– Műveletlen halász! Tudd meg, hogy ő Annás bizalmasa!

– Nem ismerem Annást. Azonban sok asszonyt ismerek, akit Annának hívnak. Egész sereg van belőlük Kafarnaumban. De nem tudom, hogy ő melyik Annásnak a bizalmasa.

– Ő? Azt mondja rólam: „ő”?!

– Hát mit akarsz, hogy mondjak rólad? Szamár vagy madár? Amikor iskolába jártam, tanítóm arra tanított, hogy emberről beszélve azt mondjam: „ő”, és ha nem csalódom, te egy ember vagy.

Az illető dühbe gurul e szavakra. Az előző beszélő azonban megmagyarázza:

– De Annás Kaifás apósa!...

– Áááá?... Értem... No és?

– No és tudd meg, hogy mi méltatlankodunk!

– Miért? Az időjárás miatt? Én is. Háromszor váltottam már ruhát és most már nincs több száraz ruhám.

. – Ne add az ostobát!

– Ostobát? Ez az igazság. Ha nem az időjárás miatt méltatlankodtok, akkor miért? A rómaiak miatt?

– Mestered miatt! A hamis próféta miatt!

– Ejha, kedves Sámuel! Vigyázz, mert ha felingerelsz, olyan vagyok, mint a tó. Egy pillanat alatt viharossá válok! Vigyázz szavaidra!...

Közben bejöttek Zebedeus és Alfeus fiai, és velük együtt a kerióti és Simon, körülveszik Pétert, aki mindinkább felemeli hangját.

– Ne merd megérinteni paraszt kezeiddel a Sion nagyjait!

– Ó mily előkelő urak! És ti ne merjétek megérinteni a Mestert, mert különben berepültök a kútba, mégpedig azonnal, hogy kívülről és belülről egyaránt megtisztuljatok!

– Figyelmeztetni kívánom a Templom tudósait, hogy ez a ház magántulajdon – mondja nyugodtan Simon. – És a kerióti kiegészíti:

– És hogy én kezeskedni tudok arról, hogy a Mester mindig a legnagyobb tisztelettel volt mások háza, és elsősorban az Úr Háza iránt. Legyetek ti is hasonló tisztelettel az ő otthona iránt.

– Te hallgass, hitvány féreg!

– Hitvány, miben? Ti vagytok az utálatosak, és én onnan jöttem, ahol semmi sem utálatos. És hála Istennek, a veletek való érintkezés nem tett teljesen romlottá engem.

– Röviden: mit akartok? – kérdezi szárazan Jakab, Alfeus fia.

– Hát te ki vagy?

– Jakab vagyok, Alfeus fia, és Alfeus Jákobé, és Jákob Mátáné, és Mátán Eleázáré, és ha akarod, elmondom neked a családfámat egészen Dávid királyig, akitől származom. És ezenkívül, a Messiás unokatestvére vagyok. Ezért kérlek, beszéljetelek velem, aki királyi nemzedékből és Júda nemzetségéből származom, ha szemtelenségetek lealázónak tartja, hogy egy becsületes izraelitával beszéljen, aki jobban ismeri Istent, mint Gamáiel és Kaifás. Beszélj hát!

– A te Messiásod és rokonod ráveszi a kéjnjöket, hogy kövessék őt. Az a fátyolos ezeknek egyike. Felismertem, amikor aranyat adott el. Ő Sammai megszökött szeretője. Ezzel szégyent hoz rá.

– Kire? Sammaira, a rabbira? Biztosan egy öreg szatyor lehet, aki már veszélytelen... – gúnyolódik a kerióti.

– Hallgass, ostoba! Sammaira, Elkiás fiára, Heródes kedveltjére.

– Vagy úgy, úgy látszik, már nem szereti a kincsét. De végül is nem a te szeretőd volt, hanem az övé. Miért izgatod fel magad annyira? – válaszol szerfölött gúnyosan kerióti Júdás.

– Ember, nem gondolod, hogy lejáratod magadat azzal, hogy kémkedsz? – kérdezi tőle Júdás, Alfeus fia. – És nem gondolod, hogy az alacsonyítja le magát, aki vétkezik, nem pedig az, aki igyekszik felemelni a bűnöst? Mi tiszteletlenség származik az én Mesteremre és testvéremre, ha szava eléri még a Sion tisztátalanjainak nyálától megszenteltségtelenített füleket is?

– Az Ő szava? Ha, ha, ha... A te Mestered és unokatestvéred harminc éves és nagyobb képmutató, mint a többiek! És ti mindnyájan mélyen alusztok éjjel!

– Szentelen csúszómászó! Ki innen, mert megfojtalak – kiáltja Péter, és visszhangozzák őt Jakab és János is, míg Simon csak annyit mond:

– Szégyen! A te képmutatásod oly nagy, hogy túlcsoportul, és nyáladzol, mint egy csiga a tiszta virágon! Távozz és válj emberré, mert most csak nyál vagy. Ismerlek téged, Sámuel! A te szíved nem változott meg. Isten bocsásson meg neked! De tűnj el a szíнем elől!

Miközben a kerióti és Jakab, Alfeus fia visszatartják a forrongó Pétert, Júdás Tádé, aki mindenkinél inkább hasonlít unokatestvére, ugyanolyan villámló szemekkel és erőteljes hangon dörghi:

– Saját magát becsteleníti meg az, aki egy ártatlant becsmérel. Isten a szemeket és a nyelvet szent cselekményekre teremtette. Átkozott az, aki megszenteltségteleníti azokat, lealacsonyítva és gonoszat művelve velük. Nem szennyezem be magamat hitvány cselekedettel ősz fejed iránt. De

emlékeztetek arra, hogy a gonoszok gyűlölik a becsületes embert, és az ostoba kiönti epéjét anélkül, hogy felfogná, saját magát árulja el ezzel. Aki a sötétben él, csúszómászónak véli a virágzó ágot. De aki a világosságban él, úgy látja a dolgokat, amint azok vannak, és megvédi azokat, ha befeketítik, mert szereti az igazságot. Mi a világosságban élünk. Tiszta és szép nemzedék vagyunk, a Világosság fiai, és Vezérünk a Szent, aki nem él nőikkel, se bűnt nem követ el. Mi Őt követjük, és megvédjük ellenségeitől, akiket nem gyűlölünk, hanem akikért csak imádkozunk, mert minket Ő erre tanított. Tanulj, öreg, egy ifjútól, aki éretté vált, mert a Bölcsesség a tanítója, és ne légy gyors a beszédben, és csak jót tégy. És számolj be annak, aki téged küldött, és mondd meg neki, hogy nem a Mória hegyén levő megszentelt házban, hanem ebben a szerény hajlékban pihen meg Isten az Ő dicsőségén. Isten veled!

Az őt nem mer visszavágni, és eltávozik.

A tanítványok tanácskoznak egymás között, megmondják, vagy ne mondják meg Jézusnak, aki még a meggyógyított betegekkel van. Megmondják. Jobb így.

Odamennek hozzá, odahívják, és megmondják neki. Jézus nyugodtan mosolyog, és azt válaszolja:

– Köszönöm, hogy megvédtetek... de mit tehettek? Mindenki azt adja, amije van.

– De egy kissé igazuk van. Azért van az embernek szeme, hogy lásson vele. És sokan látnak. Ő mindig ott van, kinn, mint egy kutya. Ez árt neked – mondják többen.

– Hagyjátok, hadd legyen ott! Nem ő lesz a kő, amellyel fejbe dobnak. És ha ő üdvözülné..., akkor ez az öröm megérte a fájdalmat, amit bírálatuk okoz.

(2-559)

Öreg vagyok és becsületes

Olyan rettenetes az idő, hogy egy zarándok sincs. Zuhog az eső, és a szérűskert sekély tóvá vált, amelyen száraz falevelek úszkálnak, amiket a szél hordott oda. A konyha barátságatlanabb, mint egyébkor, mert zárva kell tartani ajtaját, hogy az eső be ne verjen, és a füst égeti a szemet és köhögtet, amikor a szél visszafújja a konyhába.

– Igaza volt Salamonnak, – jegyzi meg Péter. „Három dolog úzi el az embert: a zsörtölődő asszony... és azt Kafarnaumban hagytam, hogy zsörtölődjék a hasonlókcal, a füstölgő kémény és a csöpögő tető. Ebben a kettőben részünk van... De holnap majd gondoskodom erről a kéményről. Fölmegyek a tetőre, és te és te és te (Jakab, János és András) velem jöttök. Palával magasabbra építjük a kéményt, és tetőt készítünk föléje.

– És hol találsz majd palát? – kérdezi Tamás.

– A fészeren. Ha ott beesik az még nem a világ vége. De itt... Fáj talán neked, hogy tányérjaidat többé nem díszítik a kormos cseppek?

– Egyáltalán nem! Bárcsak sikerülne neked! Nézd, hogy nézek ki! Fejemre csurog az eső, amikor itt állok a tűznél.

– Olyan vagy, mint egy egyiptomi szörnyeteg – mondja nevetve János.

És valóban Tamás kerek és jóságos arcán szeszélyes fekete jelek vannak. Ő maga nevet ezen először, mert mindig vidám, de Jézus is nevet, mert éppen miközben beszél, egy újabb kormos esőcsepp esik orra hegyére, feketévé festve azt.

– Te, aki az időjárás szakértője vagy, mit mondasz? Sokáig fog ez tartani? – kérdezi Pétert a kerióti, aki néhány nap óta egészen megváltozott.

– Megmondom neked mindjárt. Megyek, hogy időjós legyek – mondja Péter, és az ajtóhoz megy. Kinyitja kissé, s kidugja fejét és fél kezét. Utána kijelenti: – Alacsony szél, délről. Meleg és ködös... Hm! Kis... – Péter elhallgat, lassan visszajön, és miközben beteszi az ajtót annyira, hogy csak kis rés marad rajta, azon fürkészve néz kifelé.

– Mi az? – kérdezik hárman-négyen.

Péter azonban int kezével, hogy hallgassanak. Figyel. Utána suttogva mondja:

– Itt van az az asszony. Ivott a kút vizéből, és felvett egy köteg fát, ami az udvaron maradt. Az egészen nedves. Biztosan nem fog égni... Elmegy... Utána megyek! Látni akarom! – és óvatosan kimegy.

– De hol tud tartózkodni, hogy mindig a közelben van? – kérdezi Tamás.

– És itt van ilyen időben! – mondja Máté.

– Biztosan bemegy a városba, mert tegnapelőtt ott vett kenyeret – mondja Bertalan.

– Ugyancsak állhatatos a fátyol viselésében! – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– Vagy komoly oka van rá – fejezi be Tamás.

– De igazán az lenne, akinek tegnap mondta az a júdeai? – kérdezi János. – Mindig annyit hazudnak!

Jézus hallgat, mintha semmit sem hallana. Mindenki ránéz, biztosan abban, hogy Ő tudja. De Ő egy villát farag egy darab fából, amellyel a forró vízből kivehetik majd a zöldségeket. És amikor befejezte, felajánlja művét Tamásnak, aki az egész konyhának gondját viseli.

– Nagyon ügyes vagy, Mester. De... mit mondasz, ki ő?

– Egy lélek. Számomra mindnyájan „lelkek” vagytok. Nem mások. Férfiak, asszonyok, öregek, gyermekek: lelkek, lelkek, lelkek. A kisdedek fehér lelkek, a gyermekek kék lelkek, az ifjak rózsaszínű lelkek, az igazak aranyos lelkek, a bűnösök szurkos lelkek. De csak lelkek, csak lelkek. És rámosolygok a fehér lelkekre, mert nekem olyannak tűnnek, mintha az angyalokra mosolyognék; megpihenek a fiatalok égszínkék és rózsaszín lelke között; felvidámítanak az igazak értékes lelkei; és fáradozom, szenvedek azért, hogy értékesé és ragyogóvá tegyem a

bűnösök lelkét. Az arcok?... A testek?... Semmik. Én lelketekről ismerlek meg és ismerlek fel titeket.

– És ő milyen lélek? – kérdezi Tamás.

– Kevésbé kíváncsi lélek, mint barátaim, mert nem kutat, nem kérdez, jön és megy szó nélkül és nézegetés nélkül.

– Én azt hittem, hogy erkölcstelen nő, vagy leprás. De megváltoztattam véleményemet, mert... Mester, nem feddsz meg, ha mondok valamit? – kérdezi a kerióti, s leül a földre Jézus térde elé. Egészen más, alázatos, jó, szebb ilyen szerény magatartásával, mint amikor hetykén, kevélyen viselkedik.

– Nem feddelek meg. Beszélj!

– Én tudom, hol lakik. Követtem őt egy este... tette, hogy vizet meríteni megyek, mert észrevettem, hogy a sötétben mindig a kúthoz jön... Egy reggel ott találtam a földön egy ezüst fésűt... a kút pereménél... és megértettem, hogy ő vesztette el. Nos, egy kis fakunyhóban él, az erdőben. Talán a földművesek használták. De már félig elrothadt. És ő ágakat tett a tetejére. Talán ezért vitte el a rőzsét is. Egy ól. Nem tudom, hogyan tartózkodhat ott. Alig lenne elég egy nagy kutya vagy egy kis számár számára. Holdvilágos este volt, és jól láttam. Szinte el van rejtve a bokrok között, üres, és nincs ajtaja. Ezért változtattam meg véleményemet, és nem tartom erkölcstelen nőnek.

– Nem kellett volna követned őt. De mondd meg őszintén, nem tettél többet?

– Nem, Mester. Látni akartam, mert Jerikóban láttam őt, és felismertem könnyed járásáról, amellyel gyorsan halad. Alakja is karcsú és... szép. Igen Ezt látni lehet ruhái ellenére is... De nem mertem kémkedni utána, miközben lekuporodott a földre. Talán levette fátyolát. De tiszteletben tartottam.

Jézus erősen ránéz, és utána azt mondja:

– És szenvedtél miatta. De az igazat mondtad. És mondom neked, meg vagyok elégedve veled. Egy másik alkalommal már nem fog oly nehezedre esni, hogy jó légy. Minden az első lépéstől függ. Jól van, Júdás! – és megsimogatja őt.

Péter visszaérkezik:

– De, Mester! Az a nő, bolond! Tudod, hol tartózkodik? Szinte a folyó szélén, egy kis fakunyhóban, egy cserjés alatt. Talán valamikor egy halászé vagy favágóé volt. Ki tudja? Sose gondoltam volna, hogy azon a nedves helyen, egy árok mélyén, a bokrok alatt egy szegény nő van. Mondtam neki: „Beszélj, és légy őszinte. Leprás vagy?” Sőhajtva válaszolta:

„Nem.” Esküdj meg rá!” – mondtam. „Esküszöm!” Vigyázz, mert ha az vagy, és nem vallodd be, és a ház közelébe jössz, és én megtudom, hogy tisztátalan vagy, megköveztetlek. De ha üldöznek, ha rabló vagy gyilkos vagy, és azért tartózkodsz itt, mert félsz tőlünk, ne félj semmitől. De most gyere ki innen. Nem látod, hogy vízben vagy? Éhes vagy? Fázol? Remegsz. Öreg vagyok, látod? Nem udvarolok neked. Öreg és becsületes vagyok. Azért hallgass rám.” Így beszéltem hozzá. De nem akart velem jönni. Holtan fogjuk találni, mert valóban a vízben van.

Jézus elgondolkozik. Ránéz a tizenkettőre, azok pedig Őt nézik. Utána megkérdezi:

– Mit mondotok, mit csináljunk? – De, Mester, dönts te!

– Nem. Azt akarom, hogy ti döntsetek. Ez olyan ügy, ami a ti becsületeket is érint. És nem akarom megsérteni jogotokat, hogy megvédjétek azt.

– Az irgalmasság nevében azt mondom, hogy nem lehet ott hagyni őt – mondja Simon.

És Bertalan:

– Azt mondanám, hogy mára tegyük őt a nagyszobába. Oda mennek a zarándokok. Ő is oda mehet.

– Ugyanolyan ember, mint a többiek, elvégre is – jegyzi meg András.

– És elvégre ma senki sem jön, és ezért... – teszi hozzá Máté.

– Azt javaslom, hogy adjunk neki szállást ma ott, holnap pedig beszéljek az intézővel. Jó ember – mondja Júdás Tádé.

– Igazad van! Nagyszerű! Sok üres istállója van. Egy istálló még mindig királyi palota ahhoz az elmerült bárkához képest! – kiált fel Péter.

– Menj akkor, és mondd meg neki – ajánlja Tamás.

– A fiatalok még nem beszéltek – jegyzi meg Jézus.

– Számomra jó, amit te teszel – mondja unokatestvére, Jakab. És a másik Jakab, testvérével együtt egyszerre mondja: – Nekünk is.

– Én csak arra gondolok, hogy ha szerencsétlenségünkre egy farizeus jönne erre – mondja Fülöp.

– Ó, még ha a felhőkbe mennénk, azt hiszed, akkor nem találnának okot megvádolásunkra? Nem vádolják Istent, mert távol van. De ha a közelben lenne, mint Ábrahám, Jákob és Mózes esetében, Őt is korholnák... Számukra kinek nincs bűne? – mondja a kerióti.

– Akkor menjetek és mondjátok meg neki, hogy húzódjon meg a nagyszobában. Menj te, Péter, Simonnal és Bertalannal. Öregek vagytok, és az asszony nem fog tartani tőletek.

És mondjátok meg neki, hogy adunk meleg ételt és egy száraz ruhát. Azt, amit Izsák hagyott itt. Látjátok, hogy mindennek hasznát lehet venni? Még egy férfinak adott női ruhának is...

A fiatalok nevetnek, mert előzőleg gúnyolódhattak a ruhán. A három öreg elmegy... és kisvártatva visszatér.

– Nem akart jönni... de végül mégis engedett. Megesküdtünk neki, hogy sose fogjuk zavarni. Most viszek neki szalmát és ruhát. Adj nekem zöldségeket és egy kenyeret. Ma még nem evett. Ugyan, ki is menne ki ebben a vízözönben? – A jó Péter elmegy kincseivel.

– És most mindnyájak számára egy parancs: semmiféle okból se menjetek a nagyszobába. Holnap majd gondoskodunk róla. Szokjátok meg, hogy a jó kedvéért teszitek a jót, kíváncsiság nélkül, és nem azért, hogy szórakozást vagy valami mást jelentsen nektek. Látjátok?

Panaszkodtatok, hogy ma semmi hasznosat nem tudtok tenni. Szerettétek felebarátotokat.

Tehettetek-e volna ennél többet? Ha ő egy szerencsétlen asszony, és kétségtelenül az, a mi segítségünk nemde nagyobb megkönnyebbülést, meleget és védelmet adott neki, mint az étel, ruha és szállás, amit neki adtunk? Ha pedig egy bűnös, egy ember, aki Istent keresi, akkor a mi szeretetünk nemde a legszebb lecke, a leghatásosabb beszéd, a legvilágosabb útbaigazítás, az Isten felé vezető úton?

Péter halkán belép, és hallgatja Mesterét.

– Látjátok, barátaim! Sok mestere van Izraelnek, és beszélnek, beszélnek... De a lelkek olyanok maradnak, amilyenek. Miért? Mert a lelkek hallják a rabbik szavait, de látják tetteiket is. És azok lerombolják ezeket. És a lelkek ott maradnak, ahol voltak, ha ugyan még rosszabbakká nem válnak. De amikor egy mester azt teszi, amit mond, és minden cselekedetében szent, akkor, ha mást nem is tesz, csak valami anyagi segítséget ad, mint egy darab kenyeret, egy ruhát, egy szállást a szenvedő test számára, eléri, hogy a lelkek előre haladjanak és elérkezzenek Istenhez, mert ezek a cselekedetek azt mondják a testvéreknek: „Isten létezik, és Isten itt van.” Ó, a szeretet! Igazán mondom nektek, hogy aki szeret, üdvözül maga is és üdvözít másokat is.

– Jól mondd, Mester. Ez az asszony azt mondta nekem:

– Legyen áldott az Üdvözítő és Az, aki Őt küldte, és vele együtt ti mindnyájan. És nekem, szegény embernek meg akarta csókolni lábamat, és sírt sűrű fátyla mögött... De!... Most reméljük, hogy nem érkezik meg valamelyik éjjeli madár Jeruzsálemből... Ha igen, ki ment meg minket?

– A mi lelkiismeretünk megment minket Atyánk ítéletétől. Ez elég – mondja Jézus. És asztalhoz ül, miután megáldotta és felajánlotta az ételeket.

András figyelmezteti Jézust, hogy rómaiak jöttek egy kocsival, és egy beteget hoztak, hogy Jézus meggyógyítsa. Jézus azonnal a beteg felé indul, és még Tamás is otthagyja a konyhát, s kíváncsian követi Őt. A beteg még távol van, a mezőn, s noha meg van kötözve, ugrál, mint egy örült és félelmetesen kiáltozik. Péter, Fülöp, Máté és Bertalan közelében vannak, és zavarodottan nézik.

– Eljöttél, Mester? Látod, miként őrjöng? – mondja Péter.

– Hamarosan túl lesz rajta.

– De... ez egy pogány. Tudod?

– És mit számít az?

– Eh!... a lelke miatt.

Jézus kissé elmosolyodik, és tovább megy. A beteg testvérének megmagyarázza, hogy minden embernek van lelke, s azt ugyanaz az Isten teremtette. A beteget megszállta egy ördög. Jézus kiűzi, és a beteg magához tér. Erre mindketten meg akarják hallgatni Jézus beszédét. Ő arról beszél, hogy küldetése mindenkihez szól, nemcsak a zsidókhoz. A beszéd végén a rómaiak eltávoznak. Péter észreveszi, hogy a fátyolozott nő sír. Megjegyzi Jézusnak:

– Az az asszony sír. Talán nincs több pénze. Adjunk neki?

– Nem azért sír. Menj hozzá, és mondd neki: „A haza megszűnik. De az ég megmarad. Az azoké, akik hisznek benne. Isten a Jóság, és azért szereti a bűnösöket is. És Ő segít téged, hogy meggyőzőn, és hozzá menj.” Menj! Mondd ezt neki, és hagyd sírni. Az által eltávozik belőle a keserűség.

Péter odamegy az asszonyhoz, aki már a mezők felé megy. Beszél hozzá, és utána visszatér.

– Még erősebben sír – mondja. – Azt hittem, megvigasztaltam... – és Jézusra néz.

– Valóban megvigasztaltad. Örömeben is sír az ember.

– Hm, hm... De szívesen az arcába néznék egyszer. Fogom látni valaha?

– Az ítélet napján.

– Irgalmas Isten! De akkor már halott leszek! Akkor már nem törődöm ezzel. Akkor az Örökkévalót fogom nézni!

– Tedd ezt már mostantól fogva! Ez az egyetlen hasznos dolog.

– Igen... de... Mester, ki ő?

Mindnyájan nevetnek.

– Ha még egyszer megkérdezed ezt, azonnal elmegyünk innen. Így elfelejtetted őt.

– Ne, Mester! Elégedett vagyok, ha te itt maradsz...

Jézus nevet.

– Az a nő – mondja – egy korai gyümölcs maradványa.

– Mit jelentsen ez? Nem értem.

Jézus azonban ott hagyja őt, és a falu felé megy.

– Zakariáshoz megy. Felesége haldoklik. – Magyarázza András. – Engem küldött a Mesterhez, hogy szóljak neki.

– Te felbosszantasz engem! Mindent tudsz, mindent teszel, és nekem semmit sem szólsz sohasem. Rosszabb vagy egy hálnál! – Péter kiönti csalódását testvéreire.

– Testvérem, ne légy mérges. Te beszélsz helyettem is. Menjünk, vonjuk be hálóinkat! Jöjj!

Én sose tudom, mit mondjak!

– Mily sokan vannak! – kiált fel Máté. És Péter hozzáteszi:

– Nézd! Még galileaiak is vannak köztük... Ah, ah! Menjünk, mondjuk meg a Mesternek.

Három tiszteletreméltó rablól!

– Talán miattam jönnek. Még itt is üldöznek...

– Nem, Máté. A cápa nem eszi meg az apró halakat. Az emberre éhes. Nemes zsákmányra. És csak ha ilyenre nem akad, fal fel egy nagy halat. De én, te, a többiek, kis halak vagyunk... semmiségek.

– Azt mondd, a Mesterért jöttetek? – kérdi Máté.

– Hát kiért? Nem látod, hogy nézelődnek mindenfelé? Vadállatoknak látszanak, akik megszagolták a gazellát.

– Megyek, és megmondom neki...

– Várj! Megmondjuk Alfeus fiainak. Ő túlságosan jó. Ezek a szájak visszaélnék jóságával.

– Igazad van.

A kettő elmegy a folyóhoz, és hívják Jakabot és Júdást.

– Jöjjetek! Itt van néhány alak... akasztófára valók. Biztosan azért jöttek, hogy alkalmatlankodjanak a Mesternek.

– Menjünk! Hol van Ő?

– Még a konyhában. Gyorsan cselekedjünk, mert ha Ő észreveszi, nem akarja.

– Igen. És ebben téved.

– Ezt mondom én is.

Visszatérnek a szérűskertbe. A „galileaiak” leereszkedően beszélgetnek az emberekkel. Júdás, Alfeus fia közelükbe megy, mintha csak véletlenül járna arra. Hallja:... „a szavakat cselekedetekkel kell igazolni”.

– És Ő ezt teszi! Tegnap is meggyógyított egy megszállott rómaid! – veti ellen egy erőteljes falusi ember.

– Rettenetes! Meggyógyítani egy pogányt! Botrány! Hallod, Illés?

– Minden bűn megvan benne: barátkozik a vámosokkal és a kéjnékkel, érintkezik a pogányokkal, és...

– És eltűri a botrányozókat! Ez is egyik hibája. Az én szememben a legsúlyosabb. De mivel Ő nem tudja, nem akarja megvédeni magát, beszéljetelem velem. Én testvére vagyok, és idősebb nála, és ez másik testvére, aki még idősebb. Beszéljetelem!

– De miért haragszol? Azt gondolod, hogy mi rosszat mondunk a Messiásról? Mi messziről jöttünk, az Ő hírére. Ezt mondtuk ezeknek az embereknek is.

– Hazug! Undorodom tőled, és itt hagylak! – És Júdás, Alfeus fia, talán érezve, hogy veszélyben van ellenségszeretete, elmegy.

– Talán nem igaz? Mondjátok meg ti mindnyájan...

„Mindnyájan” hallgatnak, vagyis azok, akikhez a galileaiak beszéltek. Nem akarnak hazudni, de nem merik meghazudtolni sem őket. Azért hallgatnak.

– Mi még azt sem tudjuk, hogy néz ki Ő! – mondja a galileai Illés.

– Nemde te sértegetted Őt az én házamban? – kérdi tőle gúnyosan Máté. – Vagy gyengeelméjűvé lettél?

A „galileai” befedi fejét köpenyével, és eltávozik, a többiekkel együtt.

– Gyáva! – kiáltja utána Péter.

Az emberek most bevallják, hogy gonoszul beszéltek nekik Jézusról, de ők az Ő tetteinek hisznek inkább. Jakab pompás beszédet mond hozzájuk (amit az ő életrajzában hozunk majd).

– Milyen jól beszélsz te! – mondja csodálkozva Péter. – Én sose tudom, mit mondjak. Csak azt hajtogatom: „Legyetek jók. Szeressétek Őt, hallgassátok Őt, higgyetek benne! Igazán nem tudom, hogyan lehet megelégedett velem!”

– Pedig nagyon is meg van elégedve – válaszolja Jakab.

– Igazán mondod ezt, vagy csak jóságból?

– Igazán. Tegnap is ezt mondta nekem.

– Igen?! Akkor ma még elégedettebb vagyok, mint azon a napon, amikor jegyesemet hozzám vezették. De te hol tanultál meg ilyen jól beszélni?

– Anyjának térdén, és Ő mellette. Milyen leckék! Milyen szavak! Csak Ő képes még Anyjánál is jobban beszélni.

– Miért nem hozza őt ide? Megígérte. Jobbakká lennénk, kevésbé fafejűek... legalábbis én. És ez a nép is... Ő előtte még ezek a gonosz emberek is jókká válnának, akik ismételten ide jönnek...

– Azt hiszed? Én nem. Mi jobbakká válnánk, és az egyszerű emberek is. De a hatalmasok és a gonoszok!... Ó, Simon, Jónás fia! Ne vetítsd ki soha másokba a te becsületes érzelmeidet! Csalódnál... Íme Ő. Ne mondjunk neki semmit...

(2-603)

Te leszel az örök hajós!

Amikor utolsó beszéde után Jézus elbocsátja a népet, Péter látja, hogy a fátyolos nő gyors léptekkel távozik.

– Most meglátom majd, hogy Izraelből való-e – mondja Péter.

– Miért?

– Mert ha itt marad, az annak a jele, hogy...

– ... hogy egy szegény asszony, akinek nincs saját otthona. Nem jelent semmi többet.

Emlékezz erre, Péter – mondja Jézus.

– Igen, Mester. Emlékezni fogok rá... És most mit csinálunk mi, hogy mindnyájan otthon maradnak otthonukban a Fény ünnepére?

– A mi asszonyaink meggyújtják helyettünk a lámpákat.

– Nem tetszik ez nekem... Ez az első év, hogy nem látom meggyújtani az enyémet, vagy hogy nem én gyújtom meg.

– Egy öreg gyermek vagy! Mi is meggyújtjuk majd a lámpákat. Azért ne legyen többé ily borús a tekinteted! És éppen te fogod meggyújtani.

– Én? Nem én Uram! Te vagy a mi családunk Feje. Ez a te dolgod.

– Én mindig egy meggyújtott lámpa vagyok... és szeretném, ha ti is azok lennétek. Én vagyok az Örök Fény Ünnepe, Péter. Tudod-e, hogy éppen a Fény Ünnepe 25. napján születtem?

– Ki tudja, mennyi lámpás volt... – kérdi csodálkozva Péter.

– Nem lehetett megszámolni... Az ég minden csillaga világított...

– Nem! Nem ünnepelték meg születésnapodat Názáretben?

– Nem Názáretben születtem, hanem egy betlehemi barlangban. Látom, hogy János tud hallgatni. János nagyon engedelmes.

– És nem kíváncsi. De én... nagyon az vagyok! Elmondod nekem? A te szegény Simonodnak? Ha nem, hogyan fogok beszélni rólad? Néha az emberek kérdeznak, és én sose tudom, mit mondjak... A többiek tudnak beszélni, mint a te testvéreid és Simon, Bertalan és Júdás, Simon fia. És... igen, Tamás is tud beszélni... olyan, mint egy vásári árus. De sikerül beszélnie... Máté... ó, neki jól megy! Felhasználja régi tudását, amit a vámnál szerzett, s rá tudja venni az embereket arra, hogy igazat adjanak neki. De én!... Jónás szegény fia! Mire tanítottak meg engem a halak? És a tó? Két dologra... de annak nem veszem hasznát: arra, hogy hallgassak és állhatatos legyek. Ők állhatatosan igyekeztek kimenekülni a hálóból, én pedig állhatatosan benn tartottam őket. A tó pedig megtanított a bátorságra és arra, hogy mindent észreveggyek. És a bárka? A fárasztó munkára, anélkül, hogy egyetlen izmomat is kíméltem volna, és arra, hogy egyenesen álljak akkor is, ha a hullámok hánytak-vetettek, és eleshettem volna. Figyelni a sarkcsillagra, és erős kézzel tartani a kormányt. Erő, bátorság, állhatatosság, figyelem, íme, erre tanított meg engem az én szegény életem...

Jézus Péter vállára teszi kezét, és megrázza őt, szeretettel és csodálattal, igazi csodálkozással nézve nagy egyszerűségét, és azt mondja:

– Ez neked kevésnek tűnik, Simon Péter? Megvan mindened, amire szükség van ahhoz, hogy az én „sziklám” légy, semmit sem kell hozzátenni, semmit elvenni. Te leszel az örök hajós, Simon! Azt mondod majd annak, aki utánad jön: „Nézd a sarkcsillagot: Jézust! Erős kézzel fogd a kormányt, bátran, állhatatosan, figyelemmel, dolgozz kíméletlenül, figyelj mindenre, és tudj egyenesen állni akkor is, ha a hullámok csapdosnak...” Ami a hallgatást illeti... nos... a halak arra nem tanítottak meg téged!

– De azt illetőleg, amit mondanom kellene, némább vagyok a halaknál! Az egyéb beszéd?... A szarka is tud fecsegni úgy, amint én teszem... De mondd meg nekem, Mesterem: adsz nekem is egy fiút? Igaz, öregek vagyunk... De te azt mondtad, hogy a Keresztelő egy öregasszonytól

született... Most azt mondtad: „És annak, aki utánad jön, azt fogod mondani... „ Ki jön egy férfi után, ha nem az, aki tőle született? – Péter arcáról lerí kérése és reménye.

– Nem, Péter. És ne szomorítson ez el téged. Olyannak tűnsz, mint a tavad, amikor egy felhő eltakarja a napot. A derűsből borússá válik. Nem, Péterem! Nem egy, hanem ezer, tízezer gyermeked lesz, és minden népből... Nem emlékszel arra, mit mondtam neked: „Emberhalász leszel”?

– Ó... igen... de... Oly kedves lenne, ha lenne egy gyermekem, aki azt mondaná nekem: „apám”!

– Oly sok lesz, hogy meg sem tudod számolni őket! És az örök életet adod nekik. És újra megtalálod őket az égben, és hozzám hozva őket, azt mondd: „Ezek a te Pétered gyermekei, és azt akarom, hogy ott legyenek, ahol én vagyok”, és én azt mondom neked: „Igen, Péter. Amint kívánod. Mivel te mindent megtettél értem, én is mindent megteszek érted.” – Jézus nagyon kedvesen teszi ezt az ígéretet.

Péter nagyokat nyel, miközben siratja a földi atyaságot illető reményének halálát, és ugyanakkor boldog könnyeket ejt elragadtatásában, az ígéretet hallva.

– Ó, Uram! – mondja. – De ahhoz, hogy az örök életet tudjam adni, érteni kell ahhoz, hogy meg tudjam győzni az embereket a jóról. És... megint ott vagyunk: én nem tudok beszélni.

– Majd megtanulsz, amikor eljön az ideje, s jobban fogsz beszélni Gamálielnél.

– Hinni akarom!... De tégy csodát, mert ha magamtól kell tennem...

Jézus megnyugtatóan nevet, és azt mondja:

– Ma egészen a tiéd vagyok. Menjünk a faluba. Ahhoz az özvegyhez. Van egy titkos alamizsnám. Egy gyűrű, amit el kell adni. Tudod-e, hogyan kaptam? Egy kő esett lábamhoz, miközben ez alatt a fűzfa alatt imádkoztam. A kőhöz egy kis zacskó volt kötve, egy kis pergamennel. A zacskóban egy gyűrű volt, a pergamenen pedig ez állt: „szeretetadomány”.

– Mutasd meg! Ó, mily szép! Női gyűrű. Mily kis ujyra való! De mily súlyos!...

– Most te eladod. Én nem értek ehhez. A vendéglős vesz aranyat. Tudom. Én megvárlak téged a péknél. Menj, Péter!

– De... ha nem tudom megtenni? Én, az aranyat... Nem értek én az aranyhoz!

– Gondolj arra, hogy kenyér az, az éhezők számára, és tégy olyan jól, ahogy csak tudsz! Isten veled!

És miközben Péter elmegy jobb felé, Jézus lassabban bal felé megy, a falu irányába.

(2-620)

Péter elkíséri Jézust egy beteg anyához, akinek hat gyermeke van. Anyja beszámol Jézusnak arról, hogy az asszonynak háromszor születtek ikrei. Péter mormog:

– Egyeseknek túl sok van, másoknak egy sem. – Felemeli az egyik kicsit, és ad neki egy almát, hogy lecsendesítse sírását. Amikor a másik kicsi is kér egyet, Péter őt is kielégíti.

(2-635)

Jézus és a pásztorok Betániában, a Fény Ünnepén beszámolnak Jézus születéséről. Ezzel kapcsolatban Péter többször megjegyzéseket tesz. Lásd: „A betlehemi pásztorok” 67., „Mária élete” 245-250. oldalán.

Az ünnepek után Jézus visszamegy Lázár tanyájára. A farizeusok és írástudók azonban már várják Őt, hogy elűzzék, mint a fátyolos nővel is tették. Mikor Júdás vásárolni megy, egyikük megtámadja. Júdás azonban alaposan elintézi támadóját, úgy hogy az félelmében elrejtőzik.

Péter elragadtatva hallgatja Júdás hősiességét, és megdicséri:

– Tudod, fiú, hogy te bátor voltál? Milyen kár, hogy én nem voltam ott! Segítettem volna neked!

– Ó, Péter, ha te ott lettél volna, az a kis héja örökre elvesztette volna tollait és hangját!

– De hogyan tudtad megállni, ... hogy ne végezz vele?

– Ki tudja! Eszembe ötlött villámként a gondolat, ami talán szívem mélyéből jött: „A Mester elítéli az erőszakot” és megálltam, erősebb ütést érezve, mint amikor az írástudó a falnak lökött, rám támadva. Úgy éreztem, mintha idegeim megszakadtak volna... annyira, hogy utána nem volt többé erőm a támadásra. Milyen nehéz legyőzni magunkat!...

– Igazán bátor voltál! Nemde, Mester? Te nem nyilatkozol? – Pétert annyira boldoggá teszi Júdás cselekedete, hogy nem látja, miként borul el Jézusnak előbb még ragyogó arca, és hogyan szorítja össze ajkait.

– Mondom nektek, hogy a ti gondolkodásmódotok visszatetszőbb nekem, mint a farizeusok viselkedése. Ők a sötétség szerencsétlenjei. Ti a Világossággal vagytok, és mégis durvák, bosszúállók, morgolódók, erőszakosak vagytok, helyeslitek a durva cselekedetet, mint ők. Mondom nektek, hogy tanúságot tesztek arról, hogy még mindig azok vagytok, akik voltatok, amikor először láttatok engem. És ez fáj nekem...

Jézus nem menekül el a farizeusok elől, mint az apostolok tanácsolják neki, hanem bevárja megérkezésüket, és szelíden próbálja meggyőzni őket tévedésükről. Azok azonban elátkozzák, ördögtől megszállottnak mondják Őt, és ráparancsolnak, hogy távozzék Júdeából. Jézus megígéri nekik, de utána sír megátalkodottságuk miatt, amivel saját kárhozatukat idézik elő. Péter előzőleg Jézus védelmére akart kelni, de Jézus elhallgattatta őt.

(2-666)

A fátyolos nő hálából egy arany karperecet adott az intézőnek, mielőtt elmenekült a farizeusok elől. Az most Jézusnak adja ezt, hogy használja fel szegényei számára. Jézus átveszi a karperecet, és Péternek adja:

– Ez a szegényeké. – Utána megdicséri az intézőt és fiait a fátyolos nő megvédéséért.

Mikor Jézus a falu felé megy, Fülöp attól tart, hogy Jézus ellenségei még ott vannak. Péter is aggódik, de más miatt:

– Engem csak az aggaszt, hogy a Mester nem akar semmiféle erőszakot. És ők tudják ezt, és visszaélnék majd velem, mormogja, azt gondolva, hogy Jézus nem hallja meg, mert Simonnal és a keriótival beszélget. Jézus azonban meghallotta, megfordul, és félig komolyan, félig mosolyogva azt mondja:

– Azt hiszed, hogy győznék, ha erőszakos lennék? De ez szegényes emberi eljárás, amivel csak ideiglenes győzelmet lehet elérni. Meddig érvényesül az elnyomás? Addig, míg az elnyomott nép még nagyobb erőszakkal nem felel rá. Én nem földi birodalmat akarok. Én örök birodalmat akarok: az ég birodalmát. Hányszor megmondtam már nektek? Hányszor kell még mondanom? Megértitek-e valaha? Igen. Eljön majd az idő, amikor megértitek.

– Mikor, Uram? Én szeretném gyorsan megérteni, hogy ne legyek oly tudatlan – mondja Péter.

– Mikor? Amikor össze lesztek morzsolva, mint a mag, a bánat és bűnbánat kövei között. Megérthetnétek, sőt meg kellene értenetek előbb is. De ehhez össze kellene törnötök emberi természeteteket, és fel kellene szabadítani lelketeket. És jelenleg nem vagytok még képesek ennyire erőt venni magatokon. De megértitek majd... megértitek. És akkor azt is megértitek, hogy nem folyamodhattam az erőszakhoz, az emberi eszközhöz égi birodalmam, a lélek birodalmának megalapításához. De addig se féljete! Ezek az emberek, akikre gondoltok, nem tesznek velünk semmit sem. Nekik elég, hogy elűztek engem.

(2-669)

Én semmire se megyek!

Jézus hegyes vidéken Emmausz felé megy az apostolokkal. A fiatalok könnyen követik, az idősebbek azonban lemaradnak. Péter kíváncsi lesz, hogy Jézus miről beszélget velük, és messziről odakiált:

– De miről beszéltek ti állandóan? Álljatok meg! Várjatok be minket! Nem szép, hogy nem gondoltok rám, akinek rövid a lába.

Megállnak, míg a többiek beérik őket.

– Ó, mennyire szeretlek téged, bárkám! Itt rabszolgaként kell dolgoznia az embernek...

Miről beszélgettetek?

– Arról, hogy mi szükséges ahhoz, hogy valaki jó legyen – mondja Jézus.

– És nekem nem mondd meg azt, Mester?

– De igen: rend, türelem, kitartás, alázatosság, felebaráti szeretet... Már sokszor mondtam!

– De a rendet nem említetted. Mi köze van annak?

– A rendetlenség sose jó vonás. Ezt magyaráztam meg társaidnak. Majd elmondják neked. És első helyre tettem, míg a felebaráti szeretetet a végére, mert ezek a tökéletesség egyenes útjának végső pontjai. Te is tudod, hogy egy síkon az egyenes vonalnak nincs eleje és nincs vége. Mindkét pont lehet a kiindulás és a vég is, míg egy csavarmenetnek vagy másféle vonalnak, ami nem kapcsolódik önmagába, mindig van eleje és vége. Az életszentség egyenes, egyszerű, tökéletes, és csak két végső pontja van, mint az egyenes vonalnak.

– Könnyű egyenes vonalat húzni...

– Azt hiszed? Tévedsz. Egy rajzon, még ha bonyolult is, észrevétlen maradhat valami hiba.

De az egyenes vonalnál az ember rögtön észreveszi a hibát: a lehajlást vagy bizonytalanságot. József, amikor mesterségére tanított engem, nagyon fontosnak tartotta, hogy az asztalok egyenesek legyenek, és igaza volt. Azt mondta: „Látod, fiam? Egy kis tökéletlenség észrevétlen maradhat a díszítésben vagy esztergályos munkában, mert míg az ember szeme egy pontra figyel, nem veszi észre a másikat. De ha egy falap nem olyan egyenes, mint amilyennek lennie kell, még ha egyszerű falusi asztalról van is szó, nem lesz jó. Vagy lejt, vagy biceg. Semmire se jó, csak tűzre való.” Ezt mondhatjuk a lelkekről is. Semmire se jó, csak a pokol tüzére... Ahhoz, hogy elnyerje valaki az eget, tökéletesnek kell lennie, mint egy legyalult falapnak, amelynek oldalai párhuzamosak. Aki rendetlenül kezdi el lelki munkáját, hasztalan dolgokkal foglalkozik, ide-oda ugrál, mint egy nyugtalan madár, annak nem sikerül összeraknia a darabokat, amikor megpróbálja. Nem illenek össze. Azért rendre van szükség, szükség van a felebaráti szeretetre. Szorítsátok be a deszka két végét a satukba, hogy el ne mozduljon, s akkor tudtok dolgozni rajta, díszítve vagy faragva, amint éppen szükséges. Érted?

– Megértettem. – Péter csendben megemészteti a kapott leckét, és hirtelenül következtet: – Akkor testvérem jobb nálam. Ő igazán szereti a rendet. Egyik lépés a másik után, csendben, nyugodtan. Úgy tűnik, mintha sose mozogna, pedig... Én mindent azonnal szeretnék véghezvinni, és sokat. És semmit sem teszek. Ki segít rajtam?

– A te jó szándékod. Ne félj, Péter. Te is teszel valamit. Magadon dolgozol.

– És én?

– Te is, Fülöp.

– És én? Nekem úgy tűnik, hogy semmi jót sem teszek.

– Nem, Tamás. Te is dolgozol magadon. Mindnyájan, mindnyájan dolgoztok magatokon.

Vadon növények voltak, de a beoltott ág lassan megváltoztat titeket, és én örömet találok bennetek.

– Íme, szomorúak vagyunk, és te megvigasztalsz minket. Gyengék vagyunk, és te megerősítesz. Féltünk, és te bátorítasz. Minden esetben kész vagy a tanáccsal és a vigasszal. Hogyan teszed, Mester, hogy mindig készen vagy, és oly jó vagy?

– Barátaim, ezért jöttem, tudva már, mit fogok találni, és mit kell tennem. Ha valaki nem árnítja magát, akkor nem csalódik, nem veszi el kedvét. Előre megy. Emlékezzetek erre, amikor nektek is dolgoznotok kell azon, hogy a testi emberből lelkies embert formáljatok.

(2-676)

Te is farizeus vagy?

Egy József nevű férfi feleségül vett valakit, aki talán testvére volt neki anélkül, hogy ezt gyanította volna. Amikor rákényszerítették, hogy bocsássa el feleségét, az bánatában meghalt. Józsefet, noha törvénytelen házassága nem volt szándékos és biztos, a farizeusok kiközösítették. Jézus azonban megnyugtatta őt, és befogadta tanítványai közé. Miközben együtt Arimatea felé mennek, Péter megkérdezi:

- Uram, mit csinálunk majd ezzel?
- Megmondtam. Velünk jön Galileába.
- És utána?...
- És utána... velünk marad. Meglátod, hogy ez fog történni.
- Ő is tanítvány lesz? Ezzel a múlttal?
- Te is farizeus vagy?
- Én nem! De... úgy tűnik nekem, hogy a farizeusok nagyon szemmel tartanak minket...
- És ha látják, hogy ő velünk van, kellemetlenséget okoznak nekünk. Ezt akarod mondani.

Akkor, attól való félelemből, hogy zavart okoznak, Ábrahámnak egy fiát csüggedésben kellene hagynunk? Nem, Simon Péter. Ő egy lélek, aki elveszhet, vagy üdvözülhet aszerint, hogyan gondolják nagy sebét.

- De mi nem vagyunk már a te tanítványaid?...

Jézus ránéz Péterre, és végül elneveti magát. Utána azt mondja:

– Sok hónappal ezelőtt, azt mondtam neked: „Sokan mások is jönni fognak.” A terület nagy, nagyon nagy. A munkások mindig kevesen lesznek a terület nagysága miatt... azért is, mert sokan meghalnak a kemény munkában, mint Jónás. De ti mindig az én legjobban szeretett tanítványaim lesztek – fejezi be Jézus, magához húzva a borongós kedvű Pétert, akit ez az ígélet megnyugtat.

- Akkor velünk jön?

– Igen. Egészen addig, míg szíve meggyógyul. Meg van mérgezve a nagy gyűlölettel, amit magába kellett szívnia.

Jakab és János, Andrással együtt csatlakozik a Mesterhez, és hallgatják Őt.

– Ti nem vagytok képesek felfogni a végtelen rosszat, amit az ember képes okozni embertársának ellenséges magatartásával. Kérlek, ne felejtsetek el, hogy Mesteretek mindig nagyon jóságos volt a lelki betegekhez. Ti azt hiszitek, hogy az én legnagyobb csodáim a test meggyógyításában állnak. Nem, barátaim... Igen, jöjjetek ide ti is, akik előttem, és akik mögöttem vagytok. Az út elég széles, és egy csoportban tudunk menni.

Mindnyájan Jézus köré mennek, és Ő folytatja:

– Az én legfontosabb műveim, amelyek leginkább tanúskodnak természetemről és küldetésemről azok, amelyekre Atyám örömmel néz: a szívek meggyógyítása, akár egy bűn vagy több főbűn tette azokat betegekké, akár a csüggedés, azt gondolva, hogy Isten lesújtott rájuk, és elhagyta őket.

Mivé válik az a lélek, aki elvesztette biztonságérzetét Isten segítségével? Törékeny folyondárrá, amely a porban kúszik, és nem képes többé belekapaszkodni abba a gondolatba, ami azelőtt erőt és örömet adott neki. Rettenetes dolog remény nélkül élni. A kemény élet csak azért szép, mert az Isteni Nap Sugarában részesül. Életének célja ez a Nap. Fekete az ember napja, könny és vér jelzi? Igen. De utána ott lesz a Nap. Nem lesz többé fájdalom, elválás, megpróbáltatás, gyűlölet, nyomorúság és nyomasztó ködben való egyedüllét. Hanem fény és ének, nyugalom és béke, Isten. Isten: az Örök Nap! Nézzétek, milyen szomorú a föld a napfogyatkozásakor. Ha az embernek azt kellene mondania: „Meghalt a nap, nemde úgy érezné az ember, mintha egy sötét sírboltban élne, eltemetve, holtan, mielőtt meghalt volna? De az ember tudja, hogy az égitest mögött, amely elfedi a napot, és gyászossá teszi a világot, mindig

ott van Isten vidám Napja. Ilyen az Istennel való egyesülés gondolata az élet folyamán. Az emberek megsebesítenek, kirabolnak, megrágalmaznak? De Isten meggyógyít, megajándékoz, igazol. Túláradó mértékkel. Az emberek azt mondják: „Isten elvetett téged?” De a magabiztos lélek azt gondolja, azt kell gondolnia: „Isten igazságos és jó. Látja az okokat és jószákos. És még inkább az, mint a legjobb ember. Végtelenül az. Azért nem, nem vet el engem, ha síró arccal ölébe borulok, és azt mondom: „Atyám, egyedül te maradtál nekem. Fiaid szomorú és levert. Add nekem békédet...”

Most én, Isten Küldöttje, összegyűjtöm azokat, akiknek a lelkében az emberek zavart, okoztak vagy a Sátán feldúlt, és megmentem őket. Íme, ez az én feladatom. Ez igazán az enyém. A test felett művelt csoda isteni hatalom. A lelkek megváltása Jézus Krisztus műve, az Üdvözítőé, a Megváltóé. Azt gondolom, és nem tévedek, hogy azok, akik megtalálták bennem önbizalmuk visszanyerését Isten előtt és saját maguk előtt, azok lesznek hűséges tanítványaim, akik nagyobb erővel tudják Istenhez vinni az embereket, azt mondván nekik: „Ti bűnösök vagytok? Én is. Titeket megaláztak? Engem is. Ti elcsüggedtetek? Én is. Mégis, látjátok? A Messiás részvétellel volt hozzám lelki nyomoromban, és azt akarta, hogy papjává legyek, mert Ő az Irgalmasság, és meg akarja erről győzni a világot. És senki sem alkalmasabb meggyőzni erről annál, aki saját magában megtapasztalta ezt.”

(3-9)

Biztos vagy benne, Péter?

Az apostolok morgolódnak, mivel Jézus két napot töltött Szamariában, Szikar városában az ottani lakosok oktatásával, miután a szamariai asszony, Fotinaj megtért. Elfecséreltnek tartják ezt az időt, mert a szamaritánusok egy csodát sem kértek Jézustól. Jézus rámutat arra, hogy éppen ez bizonyítja a szamaritánusok nagy hitét, mert nem volt szükségük csodára. De aki erre várt, most része lesz benne, mert egy férfi nehéz batyúval a vállán követi Jézus és az apostolok csoportját. Biztosan csodát akar kérni.

– Ártani akar nekünk! Megállt, mivel észrevette, hogy mi megláttuk. Ezek a szamaritánusok!
– mondja Péter.

– Biztos vagy benne, Péter?

– Biztos!

– Rendben van. Akkor maradjatok itt. Én hozzá megyek.

– Azt már nem, Uram. Ha te mész, én is megyek.

– Akkor jöjj!

Jézus a férfi felé megy. Péter kíváncsian és ugyanakkor ellenségesen megy mellette. Amikor néhány méterre vannak tőle, Jézus megkérdezi:

– Mit akarsz, ember? Kit keresel?

– Téged.

– És miért nem kerestél fel engem a városban?

– Nem mertem... Ha a többiek jelenlétében visszautasítottál volna, az nagyon fájdalmas és szégyenletes lett volna számomra.

– Hívhattál volna, amikor egyedül voltam tanítványaimmal.

– Reméltem, hogy egyedül találkozhatom veled, mint Fotinaj. Nekem is nagy okom van arra, hogy egyedül legyek veled.

– Mit akarsz? Mit viszel válladon, oly fáradtsággal?

– Feleségemet. Egy lélek megszállta, és olyanná tette, mint a halott, eltompította értelmét.

Nekem kell etetnem, öltöztetnem, hordoznom, mint egy kisdedet. Hirtelenül történt, betegség nélkül. „Megszállott asszonynak” mondják. Ez fáj nekem. És sok munkát okoz. És sokba kerül. Nézd! – A férfi földre teszi batyuját, amely egy elernyedtest, köpenybe burkolva. Felfedi a nő arcát. Még fiatal. De ha nem lélegezne, holtnak látszana. Szemei bezárva, szája félig nyitva... arca, mint egy halotté.

Jézus lehajol a szerencsétlen fölé és figyel. A férfire néz:

– Hiszel benne, hogy tudok segíteni? Miért hiszed?

– Mert te vagy a Krisztus!

– De te nem láttál semmit, ami ezt bizonyítaná.

– Hallottalak beszélni. Ez elég.

– Péter, hallod? Mit mondasz, mit tegyek ily nagy hit láttára?

– De... Mester... Te... Én... De, amint akarod. – Péter nagyon zavarba jött.

– Igen. Megteszem. Ember, ide figyelj! – Jézus megfogja az asszony kezét, és ráparancsol:

– Menj ki belőle! Akarom!

Az asszony, aki eddig mozdulatlan volt, rettenetes görcsöktől rángatózik, először hangtalanul, de utána kiáltozik és nyög, végül egy utolsó kiáltással kinyitja szemét, mintha lidércnyomásos álomból ébredne. Utána megnyugszik, és kissé zavartan körülnéz, először Jézusra, a mosolygó ismeretlenre tekintve, majd a földre, ahol fekszik, a növényzetre, végül férjére... aki nyugtalanul figyel minden mozdulatát. Elmosolyodik, és utána talpra ugrik. Férjéhez fut, és keblére öleli. Az sírva simogatja őt.

– Hogyan? Hogy kerültem ide? Miért? Ki ez a férfi?

– Ő Jézus, a Messiás. Beteg voltál. Ő meggyógyított, Mondd meg neki, hogy szereted.

– Ó, igen! Köszönöm... De mi bajom volt? Gyermekeim... Simon... nem emlékszem a tegnapi, de emlékszem arra, hogy vannak gyermekeim...

Jézus megszólal:

– Nem fontos a tegnapi emlékezned. Emlékezz mindig a jelenre! És légy jó! Isten veled! Legyetek jók, és Isten legyen veletek! – És Jézus, miután megáldja a kettőt, gyorsan visszavonul.

Amikor eléri a többieket, nem beszél hozzájuk, csak Péterhez:

– És most? Te, aki biztos voltál benne, hogy ez az ember ártani akar nekem, mit mondasz? Simon, Simon! Mennyire távol vagy még attól, hogy tökéletes legyél! Mennyi minden hiányzik ahhoz! Az ő jól ismert bálványimádásukat kivéve, megvan bennetek az ő összes bűnük, s ráadásul még a kevélység, amivel ítélkeztek felettük. Most étkezzünk! Nem tudunk elérni oda, ahová akartunk, az éj beállta előtt. Megalszunk valamelyik csűrben, ha jobbat nem találunk.

A tizenkettő, a fedés ízével szívükben, szó nélkül leül, és étkezni kezd.

Mikor befejezték az étkezést, Jézus odaszól:

– Jöjj, András, és te, Simon. Elmegyek megnézni, hogy az a ház barátságos-e vagy ellenséges. És elmegy, míg a többiek ott maradnak, hallgatagon. Végül Jakab, Alfeus fia megkérdezi a keriót:

– De az az asszony, aki ott jön, nem Szikarból való? ..

– Igen. Ő az. Megismerem ruhájáról. Mit akarhat?

– Hazamegy – válaszol Péter morcosan.

– Nem. Nagyon figyel minket.

Nézik őt, míg közelükbe nem ér. Akkor halkán megkérdezi:

– Hol van a Mesteretek?

– Elment. Miért kérdezed?

– Szükségem van rá...

– Nem vesztegeti idejét asszonyokra!... válaszol szárazon Péter.

– Tudom. Asszonyokra nem. De én egy női lélek vagyok, akinek szüksége van rá.

– Hagyjátok! – tanácsolja Júdás Tádé. És válaszol Fotinajnak: – Várj! Hamarosan visszatér.

Az asszony visszavonul oda, ahol az út kanyarodik, és csendben vár. A többiek nem törődnek vele. Amint Jézus visszatér, Péter odaszól neki:

– Íme, itt van a Mester. Mondd meg neki, mit akarsz, de siess vele!

Az asszony nem is válaszol neki, hanem Jézus lábaihoz megy, és ott leborul a földre, hallgatagon.

– Fotinaj, mit kívánsz tőlem?

– Segítségedet, Uram. Nagyon gyenge vagyok. És nem akarok többé vétkezni. Már megmondtam annak a férfinak. De most, hogy többé nem egy bűnös nő vagyok, nem tudok semmit. Nem tudom, mi a jó. Mit kell tennem? Mondd meg te. Én szenny vagyok. De a te lábad is tapossa az utat, hogy a lelkekhez menjen. Taposs rá az én szennyemre is, de segítsd lelkemet tanácsoddal! – És sír.

– Egyedül nem követhetsz engem, asszony. De ha igazán nem akarsz többé vétkezni, és meg akarod tanulni, hogy miként kerülheted el a bűnt, menj vissza házádba, bűnbánó lélekkel és várj! Eljön majd a nap, amikor sok más hasonlóképpen megváltott asszony között, a te Megváltód közelében lehetsz és megtanulhatod a jóság tudományát. Menj! Ne félj! Légy hűséges jelenlegi szándékodhoz, hogy nem vétkezel. Isten veled!

Az asszony megcsókolja a port, feláll, és visszatér Szikarba.

(3-35)

Jézus Simonnal beszélgetve elárulja, hogy tudja, mit mondott Simon a leprásoknak, akik valaha társai voltak.

– Hogyan tudod, Uram, hogy én ezt tettem?
 – Úgy, amint tudom mindazt, amit barátaim vagy ellenségeim rólam gondolnak. Olvasok szívében.
 – Irgalom! De igazán mindent tudsz rólunk, Mester? – kiált fel Péter.
 – Igen. Azt is, hogy te, de nemcsak te, el akartad küldeni Fotinajt. De nem tudod, hogy nem szabad megfosztanod egy lelket sem a jótól? Nem tudod, hogy ahhoz, hogy behatolj egy város szívébe, kedvesen irgalmasnak kell lenned azokhoz is, akiket a társadalom, amely nem szent, mert nem azonosítja magát Istennel, méltatlannak tart az irgalomra? De ne zavarjon meg téged az, hogy én tudok erről. Csak azt fájlald, hogy szívedben olyan érzelmek vannak, amelyeket Isten nem helyesel, és törekedj arra, hogy azok megszűnjenek. Az első év befejeződött. Az új évben új módon haladok tovább utamon. Nektek is előbbre kell haladnotok a második évben. Különben hasztalan lenne, hogy a ti tanításotokkal fáradozzam, különösképpen, mivel ti lesztek a jövőben az én papjaim.

(3-43)

Jézus a tengerparti Cezareában a város pogány részébe megy. Péter korholón megjegyzi:
 – Hová megyünk most? Ide akartál jönni ahelyett, hogy a keleti részre mentél volna. Itt pogányok laknak. Kit akarsz, hogy meghallgasson téged?
 – Menjünk oda, ahhoz a sarokhoz, a tengerpartra. Ott fogok beszélni.
 – A hullámoknak.
 – A hullámokat is Isten teremtette.
 Odamennek, és Jézus beszélni kezd. Kezdetben csak néhány árus figyel rá. Később kiköt egy gálya, és vezetőjük engedélyével Jézus a rajta levő római katonáknak és gályaraboknak beszél. Mikor befejezi, megjegyzi tanítványainak:
 – Látjátok, itt is voltak emberek, akik meghallgattak.
 – Igen, de a rómaiak kivételével, ki értett meg téged? Ezek barbárok.
 – Ki értett meg? Mindnyájan! Lelkük megbékélt, és sokkal jobban fognak emlékezni szavaimra, mint sokan Izraelben.

(3-57)

Mikor Jézus megérkezik Názáretbe, Anyja azzal fogadja, hogy egy leány várja Őt. Péter nagyon kíváncsi, és szeretne átlátni a falakon. András reméli, hogy a fátyolozott nő az, és kutatva nézi Jézus arcát. Ő azonban mintha észre sem venné őket, azonnal a leányhoz megy, aki Mária szobájában vár rá. Annalia a leány, aki szüzességet akar fogadni, és kéri Jézust, vegye el az életből, mielőtt egyéves fogadalmának ideje lejár. Jézus megígéri neki. Utána visszamegy apostolaihoz. Péter, János és András kutatón néz rá. És Jézus ragyogó arca elárulja, hogy nagyon boldog. Péter nem tudja visszatartani kérdését:
 – Kivel beszéltél oly hosszasan, Mester? És mit hallottál, hogy úgy sugársz a boldogságtól.
 – Egy nővel, aki életének hajnalán áll, és aki a hajnalt fogja jelenteni sokak számára, akik majd jönnek.
 – Kik?
 – A szüzek.
 András halkán mormolja magának:
 – Nem ő az...
 – Nem. Nem ő. De ne fáradj bele az imába, légy jó és türelmes. Imád minden szava egy hívás, fénysugár a sötétben, és fenntartja, irányítja őt.
 – De kire vár az én testvérem?
 – Egy lélekre, Péter. Egy nagyon szegény lélekre, aki nagyon gazdaggá fog válni.

- És hol találta őt András, aki sose megy sehová, soha se beszél, és egy tehetetlen fickó?
- Az én utamon.

(3-77)

Péter Kafarnaumban sajnálja, hogy a farizeus Illés meglátta visszaérkezésüket, és így segítségüket kérheti, hogy a kígyó által megmárt unokáját Jézus mentse meg. Jézus azonban figyelmezteti Pétert: „Én nem felejttem el, hogy az Irgalmasság vagyok” – és meggyógyítja a már haldokló kisfiút.

A történetet lásd részletesen: Gy 45-47. oldalon.

(3-105)

A farizeus Illés hálájának jeléül egy nagy kosár gyümölcsöt hoz Jézusnak, s a kosár alján egy pénzes zacskó van, a szegények számára. Péter, aki szótlanul, de mindent eláruló arckifejezéssel és taglejtéssel egyenként kiveszi a kosárból a gyümölcsöket, és a kosarat visszaadja Illés szolgájának, a pénzes zacskót Jézus elé teszi, mintegy befejezve magában mondott beszédét, e szavakkal:

- És ez lesz az első alkalom, hogy az öreg bagoly alamizsnát ad.
- Igaz – erősíti meg Máté. – Én zsugori voltam, de ő felülmúlt engem. Uzsorával duplázta meg vagyonát.
- Rendben van... ha megjavul... ez jó dolog, nemde? – mondja Izsák, a volt betlehemi pásztor, aki jelen van.
- Az kétségtelenül jó dolog. És úgy látszik. – mondja Fülöp és Bertalan.
- Az öreg Illés megtér! Ha, ha! – nevet szívből Péter.

Jézus nem feddi meg érte, sőt később, Ő maga is kifejezi Máté előtt, hogy nem őszinte Illés megtérése. Valóban, később is Jézus legnagyobb ellenségei között szerepel.

(3-109)

Péter... hallgató

A hegyi-beszéd előtt Jézus lelkigyakorlatot végeztet apostolaival ugyanannak a hegynek zord csúcsán, amelynek lejjebb fekvő nyergében utána egy hétig beszél az emberekhez. A lelkigyakorlat alatt minden apostol magában van egy-egy barlangban, s csak naponta háromszor gyűlnek össze, hogy Jézussal együtt elfogyasszák szegényes eledelüket. A lelkigyakorlat végén Jézus összegyűjti az apostolokat. Mindegyikük külsején látni lehet a lelkigyakorlat mély hatását.

Péter... hallgató. És hallgatása oly furcsa, hogy jobban feltűnik, mint minden egyéb változás. Figyelmesen néz Jézusra, de új méltósággal, amely csupasz homlokát még nagyobbnak tünteti fel, szeméit komolyabbaknak, míg előzőleg csak értelmességétől ragyogott.

(3-123)

Később Jézus az apostolokkal együtt felkeresi a lejjebb rá várakozó tanítványokat, és népet. Meggyógyítja a betegeket, de utána rövid időre elbúcsúzik tőlük, hogy felkeresse Kúza feleségét, Johannát.

– Megáldalak titeket! Menjete vissza munkátokhoz, és folytassátok azt, míg én visszajövök, amint mondtam!

Péter, aki eddig hallgató volt, most kitör:

– De, Uram, mit csináltál? Miért mondd, hogy mindenünk, megvan ahhoz, amire a lelkeknek szükségük van? Igaz! Te sok mindent mondtál nekünk. De mi nehéz felfogásúak vagyunk, legalábbis én, és... abból, amit nekem adtál, kevés maradt meg, nagyon kevés, Olyan vagyok, mint akinek egy nagy lakoma után csak a nehéz ételek vannak még gyomrában. A többi már nincs ott.

Jézus mosolyogva mondja:

– És hol van a többi táplálék?

– Hol?... Nem tudom. De tudom, hogy ha finom ételeket eszem, egy óra múlva üresnek érzem a gyomromat. Míg ha nehéz gyökérféléket vagy lencsét eszem olajjal, annak megemésztése időbe kerül!

– Időbe. De azt hiszed, hogy a gyökérfélék és a lencse, ami látszólag jobban megtölti gyomrod, táplálóbba? Kevés hasznod van belőlük. Míg azok az ételek, amelyeket egy óra múlva már nem érzel, nincsenek gyomrodban egy óra múlva, mert már véredbe jutottak. Amikor egy ételt már megemésztettél, az nincs többé gyomrodban, hanem felszívódott véredbe, és hasznosabb. Most úgy tűnik neked, és társaidnak, hogy abból, amit mondtam neked, semmi, vagy nagyon kevés maradt meg bennetek. Talán jól emlékeztek azokra a részekre, amelyek jobban megfelelnek természeteknek: az erőszakosoknak az erőszakos részek, az elmélkedőknek az elmélkedésre alkalmas részek, a szeretőknek pedig a szeretettel teljes részek. Kétségtelenül, így van. De higgyétek el: minden bennetek van. Az is, ami látszólag eltűnt. Felszívódott bennetek. A gondolat felvetődik majd, mint egy sokszínű fonál, amelynek világos vagy sötét árnyalata látszik aszerint, hogy mire van szükség. Ne féljete! Gondoljatok csak arra, hogy én tudom, és sose adtam volna nektek küldetést, ha arra képteleneknek tartottalak volna titeket. Isten veled, Péter! Fel! Mosolyogj! Legyen hited! Higgyél szépen a Mindenütt Jelenvaló Bölcsességében! Isten veletek, mindnyájatokkal! Az Úr veletek marad. – És Jézus gyorsan otthagya csodálkozó apostolait.

(3-128)

Jézus távollétében az apostolok beszélnek a jelenlevőkhöz. Főleg János beszél pompásan. Mikor Jézus visszatér, megdicsérik Jánost, ő azonban Péterre tereli a szót, őt dicsérve. (Lásd: János 29) Péter szabadkozik, s attól fél, hogy lejáratja magát. Ezzel fejezi be:

– Ó, nem számít, amennyiben engem érint. De nem akartam, hogy megvessenek téged, mint ostobát azért, hogy egy gyengeelméjűt vettél magad mellé apostolul.

Jézus arca ragyog az örömtől, látva Péter alázatosságát és szeretetét.

(3-164)

A hegyi-beszéd sorozat egyik napján Jézus meggyógyít valakit, aki pedig nem meri kérni a gyógyulást. Ezt mondja:

– Itt van valaki előttem, aki gyűlöl engem, és nem meri azt mondani: „Gyógyíts meg”, mert tudja, hogy ismerem gondolatait. De én azt mondom: „Történjék meg, amit akarsz. És amint a hályogok esnek le szemeidről, úgy essen le szívedről is a harag és a sötétség.”

Menjetekek békével! Holnap még beszélek hozzátok.

A tömeg lassan széteszlik, talán arra várva, hogy valaki felkiált, mert csoda történt vele. Azonban ez nem történik meg. Az apostolok és a régebbi tanítványok is, akik a hegyen maradnak, megkérdezik:

– Ki volt az? Talán nem gyógyult meg? – és válaszra várnak a Mester körül, aki karba tett kézzel nézi, amint a nép távozik. Jézus először nem felel nekik, de utána azt mondja:

– Szemei meggyógyultak. Lelke nem. Nem gyógyulhatott meg, mert gyűlölettel van eltelve.

– De ki az? Talán egy római?

– Nem. Egy szerencsétlen.

– De akkor miért gyógyítottad meg? – kérdezi Péter.

– Talán villámmal kellene sújtanom minden hozzá hasonlót?

– Uram... tudom, hogy te nem akarod, hogy azt mondjam: „igen”, és ezért nem mondom... de azt gondolom... és egyre megy...

– Egyre megy, Simon, Jónás fia. De tudd meg, hogy akkor... Ó, hány gyűlölettel teli szív van körülöttem! Jöjj! Menjünk fel a csúcsra, hogy a magasból lássuk a mi szép galileai tengerünket. Én és te, egyedül.

(3-188)

A hegyi-beszéd egyik napján Péter egy tucatnyi kisgyerekekkel beszél, s megígéri nekik, hogy olajbogyókat kapnak, ha csöndben maradnak a beszéd végéig, ha pedig megzavarják a Mestert, felpofozza őket.

(3-174)

Ezt a beszédet megzavarja Mária Magdolna azzal, hogy megjelenik néhány piperkőc társaságában, utána pedig hahotázva leszalad velük a hegyről. A beszéd után Jézus azt mondja Péternek:

– Bontsd le a sátrat!

– Igazán elmegyünk?

– Igen.

– Azért mert ő eljött?...

– Igen, de ne mondd ezt meg senkinek sem, főleg ne a Zelótának. Felizgatná őt, Lázár miatt. Nem engedhetem meg, hogy a pogányok kigúnyolják Isten szavát...

– Értem, értem...

– Akkor meg kell értened egy másik dolgot is.

- Mit, Mester?
- Azt, hogy bizonyos esetekben hallgatni kell. Kérlek erre. Te nagyon kedves vagy, de olyan heves is, hogy éles megjegyzéseket teszel.
- Értem... nem akarod Lázár és Simon miatt...
- És a többiek miatt sem.
- Gondolod, hogy ma is megtörténik?'
- Ma, holnap, holnapután és mindig. Mindig szükség lesz arra, hogy az én Simonom, Jónás fia, vigyázzon nyelvére. Menj, menj, és tedd meg, amit mondtam!
- Péter elmegy, és segítségül hívja társait.

(3-225)

- Mikor kisvártatva Jézus csatlakozik apostolaihoz, Péter megkínálja őt:
- Íme, a kenyér, Mester. És egy tojás. Attól a vörös ruhába öltözött gazdag embertől kaptam. Azt mondtam neki: „Te hallgatód Őt, és boldog vagy. Ő beszél, és kimerült. Adj nekem egy tojást a magadéból. Neki inkább kell az, mint neked.”
  - De, Péter!
  - Nem, Uram. Oly sápadt vagy, mint egy kisgyermek, aki elszakadt anyja kiszáradt emlőjétől, és annyira lesoványodsz, mint egy hal a párosodás után. Engedd, hogy én gondoskodjam rólad. Nem akarok szemrehányást tenni magamnak. Most ide teszem, ebbe a meleg hamuba, és utána majd megeszed. Nem tudod hány... hány hete csak kenyeret, olajbogyókat és egy kis tejet ettünk és ittunk... Olyanok vagyunk, mint akik kitisztítják magukat. És te mindenkinél kevesebbet eszel, és mindenki helyett beszélsz. Íme, itt a tojás! Idd meg, melegen, jót fog tenni.
  - Jézus engedelmeskedik, de mikor látja, hogy Péter csak kenyeret eszik, megkérdezi tőle:
  - És te? Az olajbogyók?
  - Pssz! Később szükségem lesz rájuk. Megígértem.
  - Kinek?
  - A gyermekeknek. De ha nem maradnak csöndben mindvégig, akkor én eszem meg az olajbogyókat, és nekik adom a magokat, azaz pofonokat.
  - Nagyon jó!
  - Ó, sose teszem ezt! De ha nem mondjuk nekik... Én is sok verést kaptam, és ha annyit kaptam volna, amennyit megérdemeltem volna csintalanságom miatt, tízszer annyit kellett volna kapnom! De jót tett nekem. Ennek köszönhetem, hogy ilyen vagyok.
  - Mindnyájan nevetnek az apostol őszinteségén.

(3-227)

- A hegyi-beszéd utolsó napján, amit már a hegy aljánál töltenek, mert szombat van, s nem akarják megszegni a rá vonatkozó előírásokat, Jézus a hegy oldalán virraszt egész éjjel, és imádkozik. Péter észreveszi Őt, amint egy párkányon áll, és társaival együtt feléje megy.
- Mester, miért nem jöttél velünk? – kérdik tőle többen is.
  - Szükségem volt az imára.
  - De oly nagy szükséged van a pihenésre is.
  - Barátaim, az éjjel egy hang jött az égből, imát kérve a jók és a rosszak számára, és magam számára is.
  - Miért? Mi szükséged van neked arra?
  - Akárcsak a többieknek. Erőm az imából táplálkozik, és örömöm telik abban, hogy azt teszem, amit Atyám kíván.

(3-240)

3. füzet – Az emberhalász

Tökfejű vagyok!

Az apostolok bárkája Kafarnaumból Betszaidába megy, és ott kiköt. Más bárkák is követik őket, és sokan szállnak ki belőlük, hogy csatlakozzanak a betszaidaiakhoz, akik azért jönnek, hogy üdvözöljék a Mestert. Ő belép Péter házába, ahol Péter felesége várja. Úgy látszik visszatért anyósától saját házába, mert nem bírta annak Péter elleni állandó zsörtölődését elviselni.

Kint a nép hangosan követeli a Mestert. Ez nagyon bosszantja Pétert, felmegy a teraszra, és inti a népet, hogy viselkedjék tiszteletteljesen és illemtudóan. Most, hogy Mestere az ő otthonában van, szeretne egy kis békét nyújtani neki, de még arra sem hagynak időt, hogy megkínálja Őt azokkal a dolgokkal, amit felesége készített számára, vagy legalább némi mézzel ízesített vízzel... – morgolódik Péter.

Jézus mosolyogva nézi őt, és fejét csóválva mondja:

– Úgy tűnik, mintha te sose látnál engem, és csak véletlen, hogy együtt vagyunk!

– De hát így van! Amikor a világban vagyunk, akkor talán együtt vagyunk? Egyáltalán nem! Közted és köztem, ott van az egész világ, betegeivel, lesújtottjaival, hallgatóival, kíváncsiskodóival, rágalmazóival, ellenségeivel, és én sose vagyok együtt veled. Itt azonban velem vagy, házamban, és ezt nekik meg kellene érteniük! – Péter igazán méltatlankodik.

– De én nem látom a különbséget, Simon. Szeretetem ugyanaz, és szavaim is ugyanazok. Nemde ugyanazt mondom neked négy szemközt, mint amit mindenkinek mondom?

Péter most bevallja nagy fájdalmát:

– A helyzet az, hogy én tökfejű vagyok, és figyelmem könnyen másra terelődik. Amikor te egy téren vagy hegyen beszélsz, oly sok ember között, én, nem tudom miért, mindent megértek, de utána semmire sem emlékszem. Megmondtam ezt társaimnak is, és ők igazat adtak nekem. A többiek, akarom mondani, a nép, amely téged hallgat, megért téged, és megjegyzi, amit mondtál. Hányszor hallottuk, hogy valaki kijelentette: „Nem tettem többé ezt, mert te helytelenítetted.” Vagy: „Eljöttem, mert hallottalak egyszer beszélni erről, és ez szöveget ütött a fejembe.” Mi azonban... hm! Számunkra olyan, mint a hullám, ami tovább megy, és nem áll meg. A parton többé nem található meg az a hullám, amelyik elment. Jön egy másik, igen, mindig másik, mindig másik. És tovább megy, tovább, tovább... És én félve gondolok arra az időre, amikor, amint te mondd, eljön a pillanat, és te többé nem leszel itt, és én... Mit fogok adni annak, aki szomjazik, ha nem tudok egy cseppet sem megőrizni abból, amit nekem adsz?

A többiek is támogatják a siránkozó Pétert, panaszkodva, hogy semmit sem tudnak megőrizni abból, amit hallanak, amikor válaszolni szeretnének mindazoknak, akik kérdezzetik őket.

Jézus mosolyogva válaszolja:

– Nekem nem úgy tűnik. Az emberek nagyon meg vannak elégedve veletek is...

– Ó, igen! Azzal, amit teszünk. Utat nyitunk neked, könnyökünkkel is segítve, hozzád visszük a betegeket, összegyűjtjük az alamizsnát, és azt mondjuk: „Igen, az a Mester!” Igazán nagyszerű, mondhatom!

– Ne feketítsd be magadat túlságosan, Simon!

– Nem feketítem be magamat. Ismerem magamat.

– A legnehezebben megszerezhető erény az önismeret. De meg akarom szüntetni ezt a nagy félelmedet. Amikor beszélek, és ti nem értetek meg mindent, és nem tudtok mindent megjegyezni, kérdezzetek, félelem nélkül, és ne tartsatok attól, hogy terhemre vagytok. Mindig

van olyan idő, amikor magunkban vagyunk. Ilyenkor nyissátok meg szíveteket! Oly sokat adok másoknak. Hogyne adnám meg nektek, akiket annyira szeretek, hogy Isten sem szerethetne jobban? Beszéltél a hullámról, ami tovább megy, és nem marad a partnál. Eljön majd a nap, amikor észreveszed, hogy minden hullám lerakott egy magot, és minden szem kihajtott. Virágokat és fákat találsz magad előtt, és csodálkozol majd, azt mondva magadban: „De mit tett velem az Úr?” Mert akkor meg leszel szabadítva a bűn rabszolgaságából, és jelenlegi erényeid nagy fokban tökéletesednek.

– Te mondod, Uram, és szavad megnyugtat.

– Menjünk most azokhoz, akik ránk várnak. Jöjjetek! Béke veled, asszony. Ma este vendéged leszek.

Kimennek a tópartra, és Jézus egy csónakból elmondja a magvetőről szóló példabeszédet. (P 31-38)

(3-251)

Szaglásom, mint egy vizsláé

Jézus Péter házában van, amikor János hírül hozza a Keresztelő elfogatását. (K 58-60)

Másnap reggel a bárkával elindulnak Kafarnaum felé. De egy ponton Péter oly hirtelenül húzza meg a kormányt, hogy a bárka oldalára dől.

– Mit művelsz? – kérdezi András.

– Ott van egy bagoly bárkája. Most hagyja el Kafarnaumot. Jó szemem van, és tegnap este óta szaglásom olyan, mint egy vizsláé. Nem akarom, hogy meglássanak minket. Visszatérek a folyóhoz. Gyalog fogunk menni.

A másik bárka is követi őt, de János, aki a kormányon van, megkérdezi Pétert:

– Miért teszed ezt?

– Majd megmondom neked. Kövess engem!

Jézus, aki a bárka farában ül, felébred, amikor már majdnem a Jordán magasságában vannak.

– De mit csinálsz, Simon? – kérdezi.

– Itt kiszállunk. Egy sakál jár körbe. Ma nem mehetünk Kafarnaumba. Előbb elmegyek én, hogy kipuhatóljam, mi történik. Simonnal és Bertalannal megyek. Három méltó személy, három méltatlan ellen. Ha nem lesz ott még több méltatlan.

– Ne láss most mindenfelől cselvetést! Az nem a farizeus Simon bárkája?

– De éppen az.

– Ő nem volt ott János elfogatásánál.

– Nem tudom.

– És mindig tiszteletteljes irántam. – Nem tudom.

– Gyávának tüntetsz fel engem.

– Nem tudom.

Jóllehet Jézus nem akar nevetni, mégis mosolyognia kell Péter szent makacsságán.

– De nekünk ennek ellenére Kafarnaumba kell mennünk, ha nem ma, akkor később...

– Mondtam neked, hogy előbb én megyek oda, és megnézem... és ha szükséges, még azt is megteszem... nehéz lesz lenyelni, ... de irántad való szeretetből megteszem... Elmegyek... elmegyek a századoshoz, hogy védelmét kérjem...

– De ne! Nem szükséges!

A bárka megáll Betszaidával szemben egy kis elhagyott helyen. Mindnyájan kiszállnak.

– Jöjjetek, ti ketten! Jöjj te is, Fülöp! Ti, fiatalok, maradjatok itt. Hamarosan visszajövünk.

Az új tanítvány, Illés, kéri:

– Mester, jöjj az én házamba! Oly boldoggá teszel, ha vendégül láthatlak!...

– Jövök. Simon, Illésnél csatlakozhatsz majd hozzám. Isten veled, Simon! Menj! De légy jó, okos és irgalmas! Jöjj, hogy megcsókoljalak, és megáldjalak!

Péter nem biztosítja Őt, sem arról, hogy jó lesz, sem arról, hogy türelmes, vagy irgalmas lesz. Hallgat, és csókot vált Mesterével. Ugyanezt teszi a Zelóta, Bertalan és Fülöp is, majd a két csoport ellenkező irányba indul el.

Jézus Illés házában meggyógyít egy beteg gyermeket. (Gy 49) Az Illés kertjében összegyűlt emberek kérik Jézust, hogy beszéljen hozzájuk. Ekkor mondja el a konkolyhintőről szóló példabeszédet. (P 39-46)

Péter csak másnap reggel tér vissza. Sokkal nyugodtabb, mint amikor elment, mert jól fogadták Kafarnaumban, és a farizeus Illés és Joákim elhagyták a várost.

– Ők biztosan részt vettek az összeesküvésben. Mert megkérdeztem barátaimat, hogy mikor mentek el, és megértettem, hogy nem tértek vissza, miután a Keresztelőhöz mentek, mint bűnbánók. És azt hiszem, nem is fognak hamarosan visszatérni most, hogy megemlítettem, ők jelen voltak János elfogatásánál... Forrongnak az emberek a Keresztelő letartóztatása miatt... És

igyekszem, hogy az egész világ megtudja ezt... Ez számunkra a legjobb fegyver. Találkoztam Simon farizeussal is, és... úgy tűnt számomra, hogy jóindulatú irányunkban. Azt mondta nekem: „Tanácsold a Mesternek, hogy ne a Jordán nyugati oldalán menjen. A másik rész biztonságosabb.” És hangsúlyozta a szavakat. Ezzel fejezte be: „Én nem láttalak téged. Nem beszéltem hozzád. Jegyezd meg! És vigyázz arra, mit teszel, az én, a te, mindenki érdekében! Mondd meg a Mesternek, hogy barátja vagyok” – és közben felfelé nézett, mintha a szélnek beszélne. Mindig, még akkor is, amikor jót tesznek, hamisak és... és azt mondom: furcsák, hogy te ne feddj meg érte. Azonban... eh... azonban elmentem a századoshoz egy kis beszélgetésre. Megkérdeztem: „Jól van a szolgád?” Amikor igennel válaszolt, azt mondtam: „Jó! Vigyázz rá, hogy egészséges maradjon, mert ármánykodnak a Mester ellen. A Keresztelőt már elfogták...” És a római egyből megértette. Éles az esze! Azt válaszolta: „Ahol egy római zászló van, ott örködni fognak felette, és lesz valaki, aki emlékezteti az izraelitákat, hogy Róma jele alatt tilos az összeesküvés, és büntetése a halál vagy a gályarabság.” Pogányok... de meg tudtam volna csókolni. Szeretem azokat, akik megértők, és készek a cselekvésre. Most már oda mehetünk.

– Menjünk! De minderre nem volt szükség – mondja Jézus.

– Szükség volt rá! Szükség volt rá!

Jézus elbúcsúzik a vendéglátó családtól és az új tanítványtól, akinek bizonyára valami utasítást adott. Jézus megint egyedül van apostolaival. (Folytatása: Gy 2,50-51, P 2,45-46)

(3-272.281.)

Miután az apostolok befejezték étkezésüket egy folyó partján, s a nap legmelegebb órái elmúltak, Jézus kijelenti:

– Menjünk!

Amikor elérnek egy útkereszteződéshez, Jézus az észak-keleti irányba vezető utat választja.

– Visszatérünk Kafarnaumba? – kérdezi Péter.

– Nem.

– Akkor Tibériásba – erősködik Péter, aki tudni akarja.

– Oda sem.

– De ez az út a Galileai-tengerhez vezet... és ott van Tibériás és Kafarnaum...

– És ott van Magdala is – mondja Jézus, félig komoly arccal, hogy kielégítse Péter

kíváncsiságát.

– Magdala? Ó!... – Péter egy kicsit megbotránkozik, mert az rosszhírű város.

– Magdala. Igen. Magdala. Túl becsületesnek tartod magadat ahhoz, hogy oda belépj? Péter, Péter!... Az én kedvemért nem csak a gyönyörök városába, hanem valódi farkas odúkba is be fogsz lépni... Krisztus nem azért jött, hogy az üdvözülteket üdvözítse, hanem hogy az elveszetteket mentse meg... és te... te „Kőszikla” leszel ezért, nem pedig Simon. Attól félsz, hogy beszennyezed magadat? Nem! Még ő sem, látod? – és Jánosra mutat – még ő sem szenved tőle kárt. Azért nem, mert nem akarja. Amint te sem akarod, sem testvéred, sem János testvére... amint jelenleg közületek senki sem akarja. Addig, amíg valaki nem akarja, nem lesz baja. De szükséges, hogy erősen és állandóan ne akarja. Aki őszinte szándékkal imádkozik érte, elnyeri az Atyától az erőt és az állhatatosságot. Nem mindnyájan tudtok majd a jövőben így imádkozni... Mit mondasz, Júdás? Ne bízzál magadban túlságosan! Én, aki a Krisztus vagyok, állandóan imádkozom, hogy legyen erőm a Sátán ellen. Légy éber és alázatos, Júdás! Máté, te, aki jól ismered ezt a helyet, mondd meg, melyik út jobb a városba való belépésre, ez, vagy egy másik?

– Attól függ, Mester. Ha a magdalai halászokhoz és szegényekhez akarsz menni, ez az út. Ezen lép be az ember az ő negyedükbe, ahol az egyszerű nép él. De, ha oda akarsz menni, ahol a gazdagok laknak – amit nem hiszek, de azért elmondom, mert teljes választ akarok adni – akkor egy másik úton kell menni, és vissza kell fordulni, mert az vagy száz méterre innen ágazik el.

– Visszafordulunk, mert a gazdagok Magdalájába akarok menni.

Folytatását lásd MM 10-12.

Ennek a jelenetnek a végén ismét szerepel Péter. Nem tudja ugyanis visszatartani magát attól, hogy fogai között egy jelzővel ne illethné Mária Magdolnát, aki bűnével majdnem egy házasságtörő férj halálát okozta. Magdolna, önuralmat tetteve, nevetésben tör ki, mintha diadalát éreztetné. Jézus, aki meghallja Péter megjegyzését, szigorúan feléje fordul:

– Péter! Én nem sértegetek. Te se sértegezz! Imádkozz a bűnösökért! Semmi mást!

Mária félbeszakítja kacaját, lehajtja fejét, és elmenekül, mint egy gazella, háza irányában.
(MM 12)

Én mindenkin segítek!

Amikor Endor közelében járnak, a kerióti kéri Jézust, hogy menjenek oda. Az apostoloknak nincs kedvük felesleges kitérőket tenni, és Péter tudni akarja ennek okát:

– Szeretném tudni, mi az a szép dolog, amit látni akarsz, mielőtt elhatároznám, hogy én is odamegyek. A Tábor csúcsán láttuk a tengert, és a gyerek (János apostol) szavai után meg kell vallanom, hogy igazából most láttam először: amint Jézus látta: szívemmel. Itt... szeretném tudni, hogy tanul-e az ember ebből valamit, és akkor én is megyek, még ha fáradságot jelent is

...

– Hallod? Még nem mondtad meg szándékodat. Társaidra való tekintettel, mondd meg most – ajánlja neki Jézus.

– Nemde Endorba ment Saul, hogy tanácsot kérjen a halottidézőtől?

– Igen. Na és?

– Rendben van. Mester, szeretnék elmenni arra a helyre, és hallani téged, beszélni Saulról.

– Ó, akkor én is megyek! – kiált fel lelkesen Péter...

Endorban egy félvak gyilkos, aki megszökött a börtönből, és most tyúktenyésztéssel foglalkozik, mutatja meg nekik a barlang helyét, mert a falubeliek már nem ismerik azt. Ez az öregember valamikor bölcséletet tanított Cintiumban, és még mindig nagyon szeret olvasni. Tele van azonban gyűlölettel a világ iránt. Jézus szavaira megtér, és hozzá szegődik. Házát, tyúktenyésztését odaajándékozza egy öreg falubelinek. Csak könyveit és néhány ruháját viszi magával egy batyuban. Jézus mellett megy, fáradságosan cipelve batyuját. Péter kíváncsian megkérdezi tőle:

– De mi van benne, hogy oly nehéz?

– Ruhák... és könyvek... Régi barátaim a tyúkok után, s azokkal együtt. Nem tudtam elválni tőlük. És nehezek.

– Eh! A tudomány nehéz! És kinek tetszik?

– Ez mentett meg engem a megbolondulástól.

– Eh! Nagyon kell szeretned! De miféle könyvek?

– Bölcsélet, történelem, görög és római költészet.

– Szép, szép. Biztosan szép. De... gondolod, hogy magaddal tudod vinni?

– Talán sikerül majd ezektől is megválnom. De nem tudok mindent egyszerre megtenni, nemde, Messiás?

– Hívjál Mesternek! Igen, nem tudsz. De majd szerzek neked egy helyet, ahol biztonságba helyezheted barátaidat, a könyveket. Segítenek majd téged abban, hogy a pogányoknak beszélni tudjál Istenről.

– Ó, mennyire szabad a te gondolkozásmódod minden megkötöttségtől!

Jézus mosolyog, Péter pedig felkiált!

– Meghiszem azt! Ő a Bölcsesség!

– És a Jóság, hidd el nekem. Te is művelt vagy?

– Én? Ó, nagyon! Meg tudom különböztetni a csukát a pontytól! És ezzel befejeződik műveltségem. Halász vagyok, barátom! – nevet Péter, alázatosan és őszintén.

– Becsületes ember vagy. Ez olyan tudomány, amit magától tanul meg az ember. És nagyon nehéz elérni. Tetszel nekem.

– Te is tetszel nekem. Mert őszinte vagy. Még önmagad vádolásában is. Én mindent megbocsátok, mindenkin segítek. De kegyetlenül ellensége vagyok az álnok embereknek. Utálattal töltenek el.

– Igazad van. Az álnok ember gazember.

– Gazember. Jól mondtad. Mondd csak, odaadnád nekem egy kicsit zsákokat? Biztos lehetsz benne, hogy nem szököm meg a könyvekkel... Fáradtnak látszol...

– Húsz év a bányákban összetöri az embert... De miért akarsz te fáradozni vele?
– Mert a Mester arra tanított minket, hogy testvérekként szeressük egymást. Add ide! És vedd az én rongyaimat. Azok könnyűek... Nincsenek benne sem történelemkönyvek, sem versek. Az én történetem, az én költészetem, és a többi, amit említettél: az én Jézusom, a mi Jézusunk.

(3-317)

A következő eseménynél, a naimi ifjú feltámasztásánál ismét szerepel Péter, néhány szóval, ami részvétét írja le. (E 5,177-179)

Hívj engem „atyának”!

Péter nagyon vágyakozik egy gyermek után, és amikor Jézus magához veszi a kis árva Jabét, Péter atyaként viseli gondját. (Lásd a teljes történetet a Marci című füzetben. Itt csak néhány olyan részletet ismertetünk, ami ott nem fordul elő.)

Amikor Jeruzsálem felé mennek, Péter a nyakába ülteti Jabét, és teljesen beburkolja nagy köpenyével. A gyermek kis feje kiemelkedik Péter ősz feje mögött. Péter szívből nevet, amint az eső után maradt pocsolyákon keresztül megy.

A keriótít nagyon bosszantja a pocsolyás út, mert szép ruhája besározódik. Türelmetlenségében vitába száll endori Jánossal, sőt Jézussal is. Bertalant bosszantja Júdás tiszteletlen magatartása, és felkiált:

– Nem lenne szabad tiszteletlennek lennie irántad!

Péter meghallja ezt, és odasiet:

– Mi van? Ki tiszteletlen? Az új tanítvány? – és endori Jánosra néz, aki szerényen visszahúzódott, amikor Jézus megkorholta Júdást, és jelenleg Jakabbal, Alfeus fiával és a Zelótával beszélget.

– A legcsekélyebb mértékben sem! Ő oly tiszteletteljes, mint egy fiatal leány.

– Ó, jól van! Máskülönb... egyetlen szemé veszélyben lenne. De... akkor Júdásnak kellett lennie.

– Idehallgass Simon, nem tudnál inkább kis barátoddal foglalkozni? Te elvetted őt tőlem, és most bele akarsz szólni barátságos beszélgetésembe, amelyet Bertalannal folytatok. Nem gondolod, hogy túl sok dolgot akarsz tenni?

Jézus oly kedvesen mosolyog, hogy Péter bizonytalanná válik saját gondolatait illetően. Bertalanra néz... aki azonban az eget kutatja sas tekintetével. Péter gyanakvása elpárolog.

Feltűnik a Szent Város, és Péter figyelme teljesen arra irányul.

(3-360)

Amikor bemennek a Templomba, Péter nagyon ünnepélyes. Kezénél fogva vezeti Jabét, mint atyja tenné. Megkérdezi tőle:

– Voltál már itt valaha?

– Amikor megszülettem, atyám. De nem emlékezem rá. – Péter jót nevet ezen, és megismétli társainak, akik szintén nevetnek, és kedvesen tréfálkozva mondják:

– Talán aludtál, és azért... – vagy: – Mindnyájan úgy vagyunk, mint te. Nem emlékezünk arra, amikor ide jöttünk, megszületésünk után...

Péter megmutatja a fiúnak a Templom legjelentősebb részeit, de ebben segítségül hívja Bertalant és Simont is.

A kincstár közelében vannak, ahol ők is be akarják dobni adományukat, amikor Arimateai József megszólítja őket:

– Itt vagytok? Mióta?

– Tegnap este óta.

– A Mester?

– Ott van, egy új tanítvánnyal. Rögtön jön.

József a gyermekre néz, és megkérdezi Pétert: – Egyik unokád?

– Nem... igen... Azaz: nem vér szerint, de annál inkább hit és szeretet révén.

– Nem értelek...

– Egy árva... ezért nem vér szerint. Egy tanítvány... ezért nagyon is hitből. Egy fiú... ezért teljes szeretetből. A Mester vette őt magához... és én szeretem őt. Ezekben a napokban lesz nagykorúvá...

- Már tizenkét éves? És ilyen kicsiny?
- Eh... a Mester majd megmondja neked... József, te jó vagy... egyike azoknak a kevés jóknak, akik itt bent vannak... Mondd meg nekem, segítenél engem ennél a dolognál? Tudod... én mutatom be őt, mintha a fiam lenne. De én galileai vagyok, és undok leprás vagyok a szemükben...
- Leprás?! – kiált fel József, és félve igyekszik eltávolodni.
- Ne félj!... Azért számítok leprásnak, mert Jézusé vagyok! Ez a leggyűlöletesebb dolog azok számára, akik a Templomhoz tartoznak, kevesek kivételével.
- Neeem! Ne mond ezt!
- Ez az igazság, és meg kell mondani... Ezért félek, hogy kegyetlenek lesznek a kicsivel, miattam és Jézus miatt. Aztán, nem tudom, mennyire ismeri a Törvényt és a többi tudnivalókat. Jézus azt mondja, eléggé ismeri...
- Eh! Ha Jézus mondja! Ne félj!
- Csak azért, hogy bajt okozzanak, ők...
- Nagyon szereted ezt a kicsit! Mindig magaddal viszed?
- Nem tehetem! . . . Én állandóan úton vagyok... A gyermek kicsiny és vékonydongájú...
- De én szívesen jövök veled... – mondja Jabé, akit József simogatása felbátorított.
- Péter sugárzik az örömtől... De azt mondja:
  - A Mester azt mondja, nem szabad ezt tennünk, és mi nem tesszük... De látni fogjuk egymást... József, segítesz nekem?
  - Természetesen! Veled jövök majd. Előttem nem lesznek igazságtalanok. Mikor? Ó, Mester! Add rám áldásodat!...

Mária közvetítésével Péter eléri, hogy örökbe fogadhassa a kis Jábét, akit Mária Marciamnak nevez el. (M 8,302-306)

József valóban jelen van Marciam nagykorúvá avatásán: Gy 6,241-245.

Nagyon szeretem feleségemet!

Amikor Jézus az apostolokkal és a nőtanítványokkal Betlehem felé tart, az eredeti terv szerint Ráchel sírjánál a csoport kettéválik, és csak az apostolok mennek Betlehembe. A nőtanítványok viszont Máriával együtt Betszúrba tartanak, ahol Mária meg akarja látogatni régi barátját, őrá volt bízva, amikor a Templomban nevelkedett. Péter azonban mást tanácsol:

– ... oly szép lenne, ha mindannyian Betlehembe mennénk, de legfőképp az Anya... mert, végül is ő Betlehemnek és a Barlangnak a Királynője, és egészen pontosan ő tud mindent... Ha tőle hallhatnánk az ott történeteket, hát az különösen nagyszerű lenne.

Jézus mosolyogva nézi Simont, aki oly kedvesen fejezi ki saját kívánságát.

– Milyen barlang, apa? – kérdezi Marciam.

– A barlang, melyben Jézus született.

– Ó, jó, akkor veled megyek!...

Miután Mária is kifejezi ez irányú vágyát, Jézus megjegyzi:

– Akkor oda megyünk, Mama. Te vezess minket! Ma te vagy a Mesternő, és én a Gyermekek, aki tanul.

– Ó, Fiam! Nem! Mindig te vagy a Mester...

– Nem, Mama. Simon, Jónás fia jól mondta. Betlehemben te vagy a Királynő. Ez a te első kastélyod. Mária, Dávid törzséből, vezesd ezt a kis népet a te lakásodba. (Lásd a teljes történetet M 8,312-323)

* * *

Keriotban, ahol meglátogatják Júdás anyját, akit szintén Máriának hívnak, a kis Marciam megjegyzi, hogy nagyon szereti őt, mert „Máriának hívják, mint minden jó asszonyt.”

– És azt, aki vár minket a tónál, nem fogod szeretni, te kis gonosz? – kérdezi Péter félig komolyan.

– Ó, nagyon fogom szeretni őt, ha jó lesz.

– Ebben biztos lehetsz! Mindenki azt mondja róla, és nekem is azt kell mondanom, mert mindig türelmes volt anyjához és hozzám is, és ez igazán annak a jele, hogy jó. De őt nem Máriának hívják, fiam. Furcsa neve van, mert apja arról nevezte el, ami őt gazdaggá tette, és ezért a Porfirea nevet adta neki. Porfirea bíbort jelent, az pedig szép és drága. A feleségem ugyan nem szép, de értékes, jósága miatt. És én szeretem őt, mert oly nyugodt, tiszta és csendes. Három olyan erény... ami ritka! Gondosan megfigyeltem őt gyermekkorától. Lementem Kafarnaumba a halakkal, és láttam őt a hálóknál vagy a kútnál, vagy házuk kertjében dolgozni, hallgatagon. Ő nem volt egy ide-oda röpködő, szórakozott lepke, és nem volt olyan sem, mint egy buta tyúk, amelyik odafordítja fejét minden kakaskukorékolásra. Sosem emelte fel fejét, ha meghallotta egy férfi hangját. És amikor beleszerettem jóságába és szép hajába, és... és sajnáltam is őt, mert rabszolgaként élt családjában – tizenhat éves volt akkor – köszönteni kezdtem őt, alig válaszolt rá, még inkább elfedte magát fátylával, és visszavonult házába. Ó, hosszú időbe telt, mire felfogtam, hogy nem medvének látszom a szemében, és komolyan foglalkozhatom a lánykéréssel!... De nem bántam meg. Körüljárhattam volna az egész földet, de még egy ilyent nem találtam volna. Nemde, igaz Mester, hogy jó?

– Nagyon jó. És biztos vagyok benne, hogy Marciam is szeretni fogja, jóllehet nem Máriának hívják. Nemde, Marciam?

– Igen. „Mama” lesz a neve, és a mamák jók és szeretetre méltók.

(3-517)

Péter és a filiszteusok

Jézus, nagy hőségben a filiszteusok földjén jár, apostolaival. Azok szomjasan isznak kulacsaikból.

– Olyan meleg a víz, mintha tűzön lett volna – mondja Péter duzzogva.

– Ha legalább volna itt egy patak! De semmi, semmi! – sóhajt fel Bertalan. – Hamarosan kiürül a kulacsom.

– Azt mondanám, jobb a hegyen járnunk – sóhajt Jakab, Zebedeus fia, akinek a hőség a fejébe kergeti a vért.

– Mindennél jobb a bárka. Friss, pihentető, tiszta, ó! – Péter szívét vonzza az ő tava és bárkája.

– Mindnyájatoknak igazatok van. De bűnösök vannak a hegyeken éppúgy, mint a síkságon. Ha nem zavartak volna el minket Lázár tanyájáról, január és február táján jöttem volna ide. De hamarosan a tengerparton leszünk. Ott a szél mérsékli a levegőt – vigasztalja őket Jézus.

– Ó, szükségünk van rá. Itt olyanok vagyunk, mint a haldokló csukák. De hogyan lehet ilyen szép a búza, ha nincs víz? – kérdi Péter.

– A föld alatt van víz. Az tartja nedvesen a talajt – magyarázza Jézus.

– Jobb lenne, ha felül lenne, ahelyett, hogy alul van. Mít csináljak vele, ha alul van? Nekem nincsenek gyökereim – tör ki Péter. Mindnyájan nevetnek.

(3-533)

* * *

Ezen a vidéken történt, hogy az apostolok a kalászokat morzsolgatták éhségükben – amit a Szentírás is megörökített. Péter megjegyzi:

– Jók, Mester! Nem veszel belőle? És aztán kétszeresen jó ízük van... Szeretném megenni az egész termést!

– Igazad van! Akkor megbánnák, hogy nem adtak nekünk kenyeret – mondják a többiek, a kalászok között menve, és élvezettel eszegetve azokat.

(3-537)

* * *

Péter szellemes beszélgetését egy filiszteussal lásd: T 16-17.

* * *

Péter ügyes bánásmódját a filiszteus hajósokkal lásd: Mt 58-60.

* * *

Jézus legyőzött egy pogány papot, és megszerezte tőle a bűnbakul szolgáló fekete kecskét. Marciamak szánta. Péter azonban megütközve kérdezi:

– Magaddal akarod vinni egészen Beterig?

– Természetesen! Nem látok ebben semmi retteneteset sem. Ha Pásztor vagyok, lehet egy kecském is. Utána majd odaadom az asszonyoknak. És így megyünk Galileába. Találunk majd egy nőténykecskét. Simon, kecskepásztor leszel. Jobb lenne, ha egy juh lenne... De a világban

több kecske van, mint juh... Ez jelkép, Péterem. Ne felejtse el!... A te áldozatoddal báránnyá változtatsz majd sok kecskét.

(3-567)

* * *

János megint gyönyörködve szemléli a tengert:

– Milyen szép! Milyen szép! – mormolja elragadtatva.

– De, Uram! Ez a gyermek a kékségben él! A tengerre kell szánnod őt! Úgy néz ki, mintha jegyesét látná, amikor megpillantja a tengert! – mondja Péter, mert az ő számára nincs nagy különbség a tó és a tenger között, és szívből nevet.

– Már el van határozva a sorsa, Simon. Mindnyájatok sorsa el van határozva.

– Ó, jól van! És hová küldesz engem?

– Ó, téged!...

– Mondd meg nekem, légy jó!

– Egy olyan helyre, amely nagyobb, mint a te és az én városom és Magdala és Tibériás együttvéve.

– El fogok veszni benne.

– Ne félj! Olyan lesz majd, mint egy hangya egy nagy csontvázon. De fáradhatatlanul ide-oda menve életre kelted a csontvázat.

– Nem értek ebből semmit... Beszélj világosabban!

– Majd megérted, megérted!... és Jézus mosolyog.

– És én? És én? – mindnyájan tudni szeretnék.

– Így teszek majd. – Jézus lehajol, és felvesz a patak medréből egy marék finom kavicsot. Feldobja a levegőbe, és az mindenfelé szétszóródik. – Íme, csak ez a kavics maradt itt a hajamban. Ti is így szóródtok majd szét.

– És te testvérem, te jelképezed Palesztinát, nemde? – kérdezi komolyan Jakab, Alfeus fia.

– Igen.

– Szeretném tudni, ki lesz az, aki Palesztinában marad – kérdezi megint Jakab.

– Vedd ezt a kavicsot. Emlékként – és Jézus odaadja neki a hajába akadt kavicsot, és mosolyog.

– Nem tudnál engem hagyni Palesztinában? Én vagyok arra a legalkalmasabb, mert én vagyok a legműveletlenebb, de otthon még boldogulok. Hazámon kívül azonban!... – mondja Péter.

– Inkább te vagy a legkevésbé alkalmas arra, hogy itt maradj. Ti mindnyájan előítélettel vagytok a világ iránt. Azt hiszitek, hogy könnyebb hirdetni a jó hírt a hívők országában, mint a bálványimádókéban és a pogányokéban. Azonban ennek az ellenkezője igaz.

Ha megfontoljátok, hogy mit ajánl fel nekünk az igazi Palesztina, felső osztályaiban, és – jóllehet kisebb fokban – a nép körében is, és ha megfontoljátok, hogy itt, ezen a helyen, ahol gyűlölik Palesztina nevét és Istenét is, akit igazában nem ismernek, nem részesítettek minket rosszabb fogadtatásban, mint Júdeában, Galileában és a Tízváros környékén, akkor megszűnik előítéletek. És belátjátok, hogy igazat mondok, amikor állítom, hogy könnyebb meggyőzni azokat, akik nem ismerik az Igaz Istent, mint azokat, akik Isten Népehez tartoznak, de akik valójában bálványimádók, bűnösök, és kevélyen tökéleteseknek tartják magukat, azok akarnak maradni, akik.

Mennyi drágakövet, mennyi gyöngyöt látnak szemeim ott, ahol ti csak földet és tengert láttok! Sokak földjét, akik nem tartoznak Palesztinához. Az emberiség tengerét, amely nem alkotja Palesztinát, és amely nem kér mást, csak azt, hogy befogadja a keresőket, és nekik adja ezeket a gyöngyöket. És a földeket, amelyek azt kívánják, hogy a kutatók megfosszák őket

drágaköveiktől. Kincsek vannak mindenfelé. De keresni kell azokat! Minden rög egy kincset rejtegethet, egy magot táplálhat, minden mélységben egy gyöngy rejtőzhet. De mire vártok? Talán arra, hogy a tenger heves vihar által kiszakítsa a gyöngyragyolókat ágyukból, és kivesse a partra az ott henyélő lustáknak, akik nem akarnak fáradozni értük, és a kislelkűeknek, akik nem akarnak szembenézni a veszélyekkel? Azt akarjátok, hogy a föld fákat növeessen homokszemekből, és mag nélkül gyümölcsöt adjon nektek? Nem, kedveseim. Szükség van a fáradozásra, munkára, vakmerőségre. És főleg arra, hogy ne legyenek előítéletek!

Ti, tudom, többé-kevésbé helytelenítitek ezt az utat a filiszteusok között. Még az sem szeretted meg veletek ezeket az utakat, hogy ezek a területek emlékeztetnek titeket a dicsőségre, Izrael dicsőségére. Ezek a mezők erről beszélnek, a zsidók itt elhintett vére tette termékkennyé, hogy nagyváros tegye Izraelt. Egyenként, egymás után elragadták a városokat azok kezéből, akik birtokolták azokat, hogy megkoronázzák velük Júdát és hatalmas néppé tegyék. Nem győz meg titeket az, hogy elő kell készíteni a területet a Jó Hír befogadására, hogy így remélhessétek a lelkek megmentését. Még túl magas számotokra belátni ennek az útnak a helyességét. De egy napon majd felfogjátok ezt. Akkor azt mondjátok majd: „Szeszélynek tartottuk, ürügynek gondoltuk, szeretetlenségnek véltük a Mester részéről, hogy ilyen hosszú utakra kényszerített minket, amelyek annyi szenvedéssel jártak, és kitett minket a durva bánásmódnak. Pedig valójában az szeretet volt, előrelátás, utunk egyengetése. Most nincs többé velünk, és még inkább érezzük, hogy eltévedtünk. Mert akkor olyanok voltunk, mint a szőlővesszők, amelyek minden irányban nőnek, de tudják, hogy a szőlőtő táplálja őket, és mindig közelükben van egy erős karó, amely fönnttarthatja őket. Most azonban olyan szőlővesszők vagyunk, amelyeknek maguknak kell lügyaszt alkotniuk, táplálkozva, igen, a szőlőtőből, de karó nélkül, amelyre támaszkodhatnának.” Ezt fogjátok mondani, és akkor majd hálásak lesztek nekem.

És aztán!... Nemde szép így menni, hagyni, hogy a sötétségbe borult földre a fény szikrái hulljanak, égi hangok, virágszirmok, az igazság illata; Isten szolgálatában és Őt dicsérve, a néma szívekre, a sivatag terméketlenségével vetekedő szívekre, hogy azok legyőzzék a Hazugság bűzét; és egyesülve tegyék ezt, én és ti, ti és én, a Mester és az apostolok, mindnyájan, egy szívvel, egy vágygal, egy akarral? Hogy Istent megismerjék és szeressék. Hogy Isten minden népet egybegyűjtsön sátra alatt. Hogy mindnyájan ott legyenek, ahol Ő van. Ez Isten reménye, vágya, erre éheznek! És ez a lelkek reménye, vágya és éhsége, a lelkeké, akik nem különböző fajokhoz tartoznak, hanem egyetlen egyhez: ahhoz, amelyet Isten teremtett. És mivel mindnyájan az Egyetlen gyermekei, ugyanazok a vágyaik, reményeik, ugyanarra éheznek: az égre, az Igazságra, az igazi Szeretetre...

Úgy látszik, hogy az évszázadokon át tartó tévedések megváltoztatták a lelkek ösztönét. De nem ez a helyzet. A tévedés az értelemre van hatással. Mivel az értelem kapcsolatban áll a testtel, érzi a mérget, amelyet a Sátán beleoltott az ember testies természetébe. Így a tévedés hatással lehet a szívre, mert az is a testnek a része, és megérzi a mérget. A hármas vágy megmarja az érzéket, az érzelmet és a gondolatot. De a lélek nem a test része. Elkábulhat a csapásoktól, amelyekben a Sátán és a vágyak részesítik. Szinte megvakulhat a test csábításaitól és a vér forrongásától, mert az ember testies természetével egyesül. De nem változott meg vágyódása Isten és az ég után. Ez nem képes megváltozni. Látjátok ennek a pataknak tiszta vizét? Az égből szállt le, és vissza fog térni az égbe, amikor elpárolog a szél és a nap hatására. Leszáll, és ismét felszáll. Az elemek nem semmisülnek meg, hanem visszatérnek eredetükhöz.

A lélek visszatér eredetéhez. Ha ez a kövek között csörgedező víz beszélni tudna, elmondaná nektek, hogy vágyakozik a magasba való visszatérésre. Vágyakozik arra, hogy a szelek kergessék az ég szép mezőin, puha, fehér felhőként, vagy hajnalban rózsaszínűként, vagy lángoló bronzszínűként napnyugtakor, vagy ibolyaszínűként, amikor megjelennek a csillagok. Azt mondaná nektek, hogy szeretne szűrőként működni, amelyen átkukucskálnak a csillagok a bodros felhőkön, hogy emlékeztessék az embereket az égre. Vagy fátyolként eltakarnák a holdat, hogy ne lássa az éjszaka ocsmányságait. Ezt inkább szeretné, mint azt, hogy itt legyen,

beszorítva a partok közé, fenyegetve attól, hogy sárrá válik. Itt kénytelen látni a vízi siklók és békák párosodását, pedig ő annyira szereti az egyedülletet a légkör szabadságában. A lelkek is, ha mernének beszélni, ugyanezt mondanák: „Adjátok nekünk az Istent! Adjátok az Igazságot!” De nem mondják, mert tudják, hogy az ember nem hallgat rájuk, nem érti meg őket, vagy kineveti a „nagy koldusok” könyörgését, a lelkekét, akik keresik Istent, akire rettenetesen éheznek. Éheznek az Igazságra. Ezek a bálványimádók, ezek a rómaiak, ezek az istentelenek, ezek a boldogtalanok, akikkel útjainkon találkozunk, és akikkel mindig találkozni fogtok, akiknek Isten utáni vágyát lebecsülik, akár politikából, akár családi önzésből, vagy romlott szívből származó tévtanból, amelyet elterjesztenek a nemzetekben, éheznek. Éheznek! És én részvétellel vagyok irántuk. Hogyne lennék részvétellel, mikor Az vagyok, aki vagyok? Ha gondoskodom a táplálékról az ember számára, és ha részvétellel vagyok a verebek iránt, miért ne lennék részvétellel azok lelke iránt, akik elé akadályokat állítottak, hogy ne lehessenek az igaz Istenéi, és akik kitarják lelkük karját, kiáltva: „éhezünk!”? Gonoszoknak tartjátok őket? Vadaknak? Képteleneknek arra, hogy eljussanak Isten vallásának és Istennek a szeretetére? Tévedtek! Ezek lelkek, akik szeretetre és világosságra várnak.

Ezután mondja el Jézus a „torz gyermek”-ről szóló példabeszédet: P 74-76.

(3-570}

Péter „örködik”

Jézus az apostolokkal a rablók által veszélyeztetett Modin-hegyen kel át. Egy lakodalomra tartó karaván is csatlakozik hozzájuk. Már mások is vannak az éjszakai pihenőhelyen, kereskedők, Jeruzsálemben tartó pásztorok, juhaikkal, és zarándokok. A lakodalmas karaván egyik férfitagja eldicsekszik a menyasszony és rokonságának gazdagságával. A leány és az őt kísérő idős asszonyok ékszerekkel vannak felcicomázva. Tamás hallja ezt a dicsekvést, és megkérdezi:

- A vőlegény talán Natánael, Lévi fia?
- Igen, az. Ismered?
- Jól ismerem az atyát, mert üzleteket kötöttem vele. Natánaelt már kevésbé ismerem.

Gazdagok házassága!

– És a menyasszony boldog! Arannyal van borítva. Rokonai kitétek magukért. Azt mondják, azok a ládák sok arany talentumot érnek.

– Nagy ég! – kiált fel Péter, és füttyent egyet. Utána körüljárják a karavánt, és jól megfigyelik a felcicomázott három nőt. Amikor visszatérnek az apostolokhoz, Tamás megjegyzi:

- Szép leány!
- Tökéletes kacér nőszemély! Barátod, Natánael, hamarosan meg fogja tudni, hogy van, aki melegen tartja ágyát, miközben ő felmelegíti az aranyat, amivel dolgozik. És barátja tökéletes bolond. Jóra bízta menyasszonyát: – fejezi be Péter, s leül társai mellé.

– Nekem nem tetszik az a másik férfi, aki beszédre ösztökélte azt a bolondot. Amikor megtudott mindent, ami érdekelte, felment a hegyre... Rossz helyek ezek. És az idő jó a rablóknak a rajtaütésre. Holdfényes éjszaka. Kimerítő hőség. Sűrű lombokkal borított fák. Hm! Nekem nem tetszik ez a hely – dörmögi Bertalan. – Jobb lett volna tovább menni!

– És az a gyengeelméjű, aki beszámolt a nagy gazdagságról! És az a másik, aki adja a hőst, és örködik az árnyakra, de nem látja az embereket... Rendben van, én örködni fogok a tűznél. Ki jön velem? – kérdezi Péter.

- Én, Simon – válaszolja a Zelóta. – Jól ellen tudok állni az álmoságnak.

Az utasok aludni térnek, csak Jézus imádkozik, félrevonulva. A pásztorok nagy tüzet raktak. Péter és Simon is tüzet gyújtanak, az ösvény mellett, amelyen a gyanús férfi eltűnt. Telnek az órák.

Egy nagy pásztorkutya fogait vicsorgatja. Az egyik pásztor felemeli a fejét. A kutya feláll, felborzolja szőrét a hátán, támadóállásba helyezkedik és hallgatódzik. Mind erősebben morog. Simon felemeli fejét, és felrázza a szunyókáló Pétert. Az erdőből óvatos léptek zöreje hallatszik.

– Menjünk a Mesterhez! Hozzuk magunkkal – mondja a kettő. Közben a pásztor felébreszti társait. Mindnyájan csendben hallgatódznak. Jézus is felállt, még mielőtt hívták volna, és a két apostol felé megy.

Felébresztenek mindenkit, és Jézus megnyugtatja őket, hogy ne féljenek, nem lesz semmi bajuk. Odamegy az erdő széléhez, és beszélni kezd a fák között rejtőző rablókhoz. (Ezt majd egy másik füzetben ismertetjük.) Sikerül bűnbánatra indítani őket, és azok eltávoznak.

Másnap az apostolok azon vitatkoznak, hogy Jézus pusztán tekintetével érte-e el ezt a hatást, vagy pedig istenségével. Péter megkérdezi Őt. Válaszát lásd: J 37-39.

(3-583)

* * *

Amikor Péter megérkezik Betszaidába Marciammal, Jézust kéri meg, hogy beszéljen feleségével, Porfireával a gyermek örökbefogadásáról, mert ő nem találja a szavakat. Jézus ügyesen megteszi ezt: Gy 6, 250-252.

* * *

Péter ott van Jézus mellett, amikor Jairus kéri Őt, hogy gyógyítsa meg leányát. Jelen van a leány feltámasztásánál is, Jánossal és Jakabbal együtt: E 5,204-208.

* * *

Jézus Kafarnaumban Péter és János társaságában van, amikor Márta felkeresi Jézust, hogy beszámoljon nővérének, Magdolnának furcsa viselkedéséről: MM 13-19

Kérjétek az aratás Urát!

Jézus a Merom-tó partján vezető úton áll a Zelótával és Bertalannal. Várároznak a többiekre, akik kis csoportokban érkeznek, követve azoktól, akik gyógyulásra várnak. Nagy a meleg, és az apostolok fáradtak. Péter csoportja utoljára érkezik meg, és sokan vannak benne Korozainból és Betszaidából.

– Befejeztük, Mester. De sok csoportra lenne szükség... Látod, a meleg miatt nem tudunk hosszasan gyalogolni. Mit tehetünk hát? Úgy tűnik, hogy a világ kitágul, minél inkább működünk, és sok a szétszórt falu és növekszenek a távolságok. Sose gondoltam, hogy Galilea ilyen nagy. Egy sarkában vagyunk, igazán csak egy sarkában, és nem sikerül mindenütt hirdetni a jó hírt, oly kiterjedt, és oly nagyok az igények, annyian vágyakoznak utánad! – sóhajt fel Péter.

– Nem a világ növekszik, Simon. Mesterünk hírneve növekszik – válaszolja Júdás Tádé.

– Igen, ez igaz. Nézd, mennyi ember követ minket reggel óta! A nap meleg óráiban menedéket kerestünk egy erdőben. De most is, noha már közeledik az este, győtrelem gyalogolni. És ezek a szegények sokkal távolabb vannak otthonuktól, mint mi. Ha mindig így fog ez növekedni, nem tudom, mit tegyünk, – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Októberben jönnek majd a pásztorok is – vigasztalja őt András.

– Eh, igen! Pásztorok, tanítványok, szép dolgok! De csak annyit mondanak: „Jézus az Üdvözítő. Ott van.” Nem többet – válaszolja Péter.

– De legalább az emberek tudják, hol találhatják meg. Most azonban! Ha mi elmegyünk valahova, oda futnak. Ha máshová megyünk, futnak utánunk. És a gyermekekkel és betegekkel ez nem nagyon kényelmes.

Jézus megszólal:

– Igazad van, Simon-Péter. Én is szánom ezeket a lelkeket és ezt a tömeget. Sokak számára helyrehozhatatlan szerencsétlenség, ha nem találnak meg egy adott pillanatban. Nézzétek, milyen fáradtak és eltévelyedettek azok, akik még nincsenek birtokában Igazságom biztonságának! Mennyire éheznek azok, akik már megízlelték szavaimat, és nem képesek többé nélkülözni azt. Semmiféle más beszéd sem elégíti ki többé őket. Olyanok, mint a pásztor nélküli juhok, amelyek bolyonganak, mert nem találnak vezetőre, aki legeltetné őket. Én gondoskodom majd róluk. De nektek segítenetek kell engem! Minden lelki, erkölcsi és testi erőtökkel. Ezentúl nem nagy csoportokban, hanem párosával fogtok menni. És a legjobb tanítványokat is párosával fogom küldeni. Mert az aratás valóban nagy. Ó, ezen a nyáron előkészítelek titeket erre a nagy küldetésre. Júliusra megérkezik Izsák a legjobb tanítványokkal. És én felkészítlek titeket. Még nem vagytok elegenden. Mert ha az aratnivaló valóban nagy is, a munkások viszont kevesen vannak. Kérjétek azért a föld Urát, hogy küldjön sok munkást aratásába. (Vö Mt 9,36)

– Igen, Uram. De ez nem nagyon változtatja meg a helyzetet ezek számára, akik téged keresnek – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Miért, testvérem?

– Mert ezek nemcsak a tanítást és az Élet szavait keresik, hanem a gyógyulást is betegségeikből, minden bajukból, amit az élet vagy a Sátán okozott alacsonyabb vagy felsőbb részükben. És ezt egyedül csak te tudod megtenni, mert benned van a Hatalom.

– Azok, akik egyesülnek velem, elérkeznek majd oda, hogy ugyanazt tegyék, amit én teszek, és a szegényeket segíteni fogják minden nyomorúságukban. De még nincs meg bennetek mindaz, amire szükség van ehhez. Igyekeztek felülmúlni magatokat, győztétek le emberi mivoltotokat, hogy diadalra juttassátok a szellemet. Ne csak szavaimat fogadjátok be, hanem annak szellemét is, azaz váljatok szentekké általa, és akkor mindent meg tudtok majd tenni.

Péter megvédi Máriát és Magdolnát az esőtől: M 9,346-348.

Péter vitája Júdással a kísértésekről: MM 29-30.

Szégyeld magadat, Júdás!

Az apostolok nagyon kedvetlenek – egy kettő kivételével. Jézus a nőtanítványokkal megy, akik, Anyjával együtt, Mária Magdolnát és Máriát kísérik körútjuk vége felé. Péter kifakad:

– Mit ért az egész? Érdemes volt ily hosszú utat megtenni?

– Miért mentünk Cezareába, ha nem szólt ott egy szót sem? Azt hittem, hogy valami elképesztő csodát fog tenni, hogy meggyőzze a rómaiakat. Ehelyett... – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Nevetségessé tett minket, és ez elég volt – jegyzi meg Tamás. És a kerióti még hozzáteszi:

– És szenvedést okozott nekünk. De neki tetszik, ha sértegetik, és azt hiszi, mi is kedvünket találjuk benne.

– Valójában abban az esetben Mária, Teofil leánya szenvedett – jegyzi meg nyugodtan a Zelóta.

– Mária! Mária! Mária a világegyetem középpontjává vált? Nem szenved senki, csak ő, és senki sem hősiessé, csak ő, csak őt kell tökéletessé tenni! Ha tudtam volna ezt, rablóvá váltam volna, és gyilkossá, hogy utána oly sok gondosságnak tárgyává váljak – tör ki a kerióti.

– Valójában, amikor egy másik alkalommal Cezareába jöttünk, és Ő csodát tett és tanított, mi elégedetlenek voltunk ezzel, s terhére voltunk emiatt – jegyzi meg az Úr unokatestvére.

– Az a baj, hogy mi nem tudjuk, mit akarunk... Ha így tesz, morgolódunk, ha az ellenkezőjét teszi, morgolódunk. Mibennünk van a hiba – mondja komolyan János.

– Ó, íme, a másik bölcs, aki beszél! Biztos, hogy egy ideje semmi jó sem történt.

– Semmi, Júdás? És az a görög nő, és Hermaszteusz, és Ábel, és Mária, és...

– Nem ezekkel a semmit érőkkel fogja megalapozni az Országot! – vág vissza a kerióti, aki megszállotta a földi diadal gondolatának.

– Júdás, kérlek, ne bírálgasd Testvérem műveit! Ez nevetséges beképzeltség! Egy gyermek akarja megítélni mesterét, hogy ne mondjam: egy semmit érő, aki magát a magasba akarja emelni – mondja Júdás Tádé, aki legyőzhetetlen ellenszenvvel viseltetik a másik Júdás iránt.

– Köszönöm, hogy megelégedtél azzal, hogy gyermeknek nevezte engem. Valóban, miután oly sokáig a Templomban éltem, azt hittem, hogy legalább felnőttek számítok – válaszol gúnyosan Júdás.

– Ó, milyen terhesek ezek a vitatkozások! – sóhajt fel András.

– Valóban! Ehelyett, hogy együttlétünk jobban egyesítene minket, inkább elválaszt.

Gondoljunk csak arra, hogy Szikaminonban Ő azt mondta, nekünk egyesülnünk kell a nyájjal. Hogyan fogjuk ezt elérni, ha a pásztorok sem egyesülnek? – kérdezi Máté.

– Nem szabad akkor beszélnünk? Sose mondhatjuk ki gondolatainkat? Úgy gondolom, nem vagyunk rabszolgák'

– Nem, Júdás. Nem vagyunk rabszolgák. De méltatlanok vagyunk arra, hogy kövessük Őt, mert nem értjük meg – mondja nyugodtan a Zelóta.

– Én nagyon jól megértem Őt!

– Nem. Nem érted meg, és veled együtt azok sem értik meg, akik többé-kevésbé bírálgatják Őt. A megértés azt jelenti, hogy vitatkozás nélkül engedelmeskedünk neki, mert meg vagyunk győződve annak életszentségéről, aki vezet minket – mondja még a Zelóta.

– Ah, de te életszentségének megértésére célozol! Én szavaira értettem. Életszentségét senki sem vitatja vagy vitathatja el! – siet megjegyezni a kerióti.

– És el lehet választani az egyiket a másiktól? Egy szent mindig birtokában van a Bölcsességnek, és szavai azért bölcssek.

– Igaz. De Ő káros dolgokat cselekszik. Kétségtelenül, túlságos életszentsége miatt. Ezt megengedem. Azonban a világ nem szent, és Ő bajba hozza saját magát. Most például, ez a filiszteus és ez a görög nő, gondolod, hogy segítenek minket?

– De ha én kárt okozok, akkor visszavonulok – mondja lesújtottan Hermaszteusz. – Én azt gondoltam, amikor ide jöttem, hogy megtiszteltem Öt, és helyesen cselekszem.

– Fájdalmat okoznál neki, ha emiatt elhagynád Öt – mondja neki Jakab, Alfeus fia.

– Úgy teszek, mintha meggondoltam volna. Most üdvözlöm Öt, és... elmegyek.

– Azt már nem! Te nem mész el! Nem igazságos, hogy mások idegessége miatt a Mester elveszítsen egy jó tanítványt! – tör ki Péter.

– De ha ily kicsiség miatt el akar menni, az annak a jele, hogy nem biztos elhatározásában. Hagyd azért elmenni – mondja a kerióti.

Péter elveszti türelmét:

– Megígértem neki, amikor nekem adta Marciamot, hogy atyaivá válok mindenki iránt, és sajnálom, hogy nem tartom meg ígéreteimet. De te viszel rá erre. Hermaszteusz itt van, és itt marad! Tudod, mit kell neked mondanom? Azt, hogy te vagy, aki megzavarod mások elhatározását, és bizonytalanná teszed azt. Te széthúzást és rendetlenséget okozol. Íme, ez vagy te. És szégyelld magadat!

– Ki vagy te? Védnöke a...

– Igen, uram! Jól mondtad. Tudom, mit akarsz mondani. Védnöke a Fátolos nőnek, védnöke endori Jánosnak, védnöke Hermaszteusznak, védnöke annak a rabszolganőnek, védnöke mindazoknak, akiket Jézus megtalált, és akik nem a Templom ragyogó példaképei, akik fitogtatják, hogy a Templom szent malteréből és pókhálójából készültek, mint te. Egy szóval, hogy világosabbá tegyem a hasonlatot, mert ha a Templom nagy, a Mester még nagyobb, hacsak nem vesztettem el eszemet, és belőled hiányzik a... – kiáltja Péter oly hangosan, hogy Jézus megáll, és visszafordul, ott hagyva az asszonyokat, és elindul visszafelé.

– Meghallotta! Most szomorú lesz! – mondja János apostol.

– Ne, Mester! Ne jöjj! Vitatkoztunk... hogy elvegyük az út unalmasságát – mondja gyorsan Tamás.

Jézus megáll, és bevárja, hogy elérjék Öt.

– Miről vitatkoztatok? Még egyszer kell mondanom nektek, hogy az asszonyok felülmúlnak titeket? – A kedves szemrehányás megérinti mindnyájuk szívét. Lehajtott fejjel hallgatnak.

– Barátaim, barátaim! Ne botránkoztassátok meg azokat, akik most születnek meg a Világosság számára! Nem tudjátok, hogy a ti tökéletlenségetek károsabb, mint a pogányok tévedései, amikor egy pogány, vagy bűnös megmentéséről van szó?

Senki se válaszol, mert nem tudják, mit mondjanak öngazolásukra anélkül, hogy másokat ne vádolnának.

Péter, a farizeusok „barátja”

Amikor Jézus ismét meglátogatja az Ezdrelon síkságán dolgozó földműveseket, Pétert bízza meg, hogy mondjon számukra egy példabeszédet. Péter tiltakozik, de végül mégis elmondja a báránysütés közben támadt gondolatait. (P 3,117-119)

* * *

Péter egy alkalmatlankodó farizeust „barátom”-nak szólít, mire az megsértődik. Lásd E 4,162-165.

* * *

Az apostolok Kafarnaumban várákoznak Jézusra, aki Korozainból odamegy majd, hogy velük töltsse a hétvégét. Péter észreveszi, hogy a farizeusok már a ház körül ögyelegnek.

– Meg akarják mérgezni a szombatot. Kedvem volna a Mester elé menni, és azt mondani neki, hogy menjen Betszaidába, s hiúsítsa meg ezáltal tervüket.

– És azt gondold, hogy a Mester megtenné? – kérdezi testvére.

– És azonkívül, a lenti szobában ott van az a szerencsétlen szegény, aki reá várákozik – jegyzi meg Máté.

– A bárkával el lehetne vinni őt Betszaidába, és én, vagy valaki más, a Mester elé mehetne – mondja Péter.

– Nem rossz gondolat... – mondja Fülöp, aki szívesen menne Betszaidába, mert itt él a családjá.

– Annál is inkább, mert, nézzétek! Ma az őrséget megerősítették az írástudókkal. Menjünk, ne vesztegessük az időt! Ti a beteggel menjetek ki a kerten keresztül a ház hátulsó ajtaján. Én hozom a bárkát a „füge-forráshoz”, és Jakab ugyanazt teszi. A zelóta Simon és Jézus testvérei menjenek a Mester elé.

– Én nem megyek el azzal a megszállottal! – jelenti ki a kerióti.

– Miért? Attól félsz, hogy beléd csimpaszkodik az ördög?

– Ne törődj velem, Simon, Jónás fia! Megmondtam, hogy nem megyek, és nem megyek!

– Menj Jézus elé a testvéreivel!

– Nem.

– Ah! Akkor jöjj a bárkával!

– Nem'

– Hát akkor mit akarsz? Mindig akadékoskodsz...

– Itt akarok maradni, ahol vagyok. Nem félek senkitől, és nem futok el. És egyébként, a Mester se örülne a dolognak. Megint megróna minket, és én nem akarok megrovásban részesülni, miattatok. Ti menjetek. Én itt maradok, és majd beszámolok róla...

– Azt már nem! Vagy mindenki, vagy senki! – kiáltja Péter.

– Akkor senki, mert a Mester már itt van. Ott jön – mondja komolyan a Zelóta, az utcát figyelve.

Péter rosszkedvűen dörög a szakállába. De Jézus elé megy a többiekkel. Miután üdvözölték egymást, megmondják neki, hogy van itt egy ördögtől megszállott, aki vak és néma, és már több órája vár rá rokonaival.

Máté magyarázza:

– Olyan, mintha nem lenne ereje. Ledobta magát az üres zsákokra, és nem mozdul. Rokonai benned remélnek. Jöjj, egyél, és utána segíthetsz rajta.

– Nem. Azonnal hozzá megyek. Hol van?

– Az alsó szobában, a kályha mellett. Ott helyeztem el rokonaival együtt, mert sok farizeus és írástudó van itt, akik lesben állnak...

– Igen, és jobb lenne, ha nem elégítenéd ki őket – dörmögi Péter.

– Hol van Júdás, Simon fia? – kérdezi Jézus.

– A házban maradt. Neki mindig mást kell tennie, mint a többinek – morog ismét Péter.

Jézus ránéz, de nem feddi meg. A házhoz siet, Péterre bízva a kis Józsefet, akit magával hozott Korozainból. Péter megsimogatja őt, és övéből egy sípot húz ki, és azt mondja:

– Egy neked és egy az én fiának. Holnap este elviszlek hozzá, hogy lásd őt. Egy pásztor készítette számomra a sípokat, miután beszéltem neki Jézusról.

Jézus belép a házba, üdvözli Júdást, aki a konyhában rendezkedik, és lemegy egy sötét raktárba, amely a kályha mellett van.

A történet folytatását lásd P 4,127-136. oldalon.

(4-934)

Kitépem a szakállát!

A Keresztelő halálának híre után Jézus felmegy a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Amikor visszatér, az apostolokat hallgatagon és nagyon leverten találja. Vigasztalja őket:

– Megértem fájdalmatokat. De csak az, aki nem hisz, érezheti elhagyatottnak magát a halál miatt. Nem mi, akik tudjuk és hisszük. János többé nincs távol tőlünk. Távol volt előzőleg. Sőt, előzőleg minket is szétválasztott. Vagy velem, vagy vele. Most többé már nem. Ahol ő van, ott vagyok én is. Ő mellettem van.

Péter, aki előbb elhelyezte a már alvó Marciamot egy székre, csatlakozik a többiekhez. Jézus ránéz:

– Te is sírtál, Simon, Jónás fia?

Péter a szokottnál is rekedtebb hangon válaszol:

– Igen, Uram. Mert én is Jánossal voltam... És utána... és utána... a múlt szombat előestéjén panaszkodtam, hogy a farizeusok jelenléte megkeseríti a szombatot! De, ez az igazán keserű szombat! Elhoztam a gyermeket... hogy örvendetesebb szombatja legyen... és ehelyett...

– Ne szomorkodj, Simon, Jónás fia. János nem veszett el. Neked is mondom. És helyette van három jól kiképzett tanítványunk. Hol van a gyermek?

– Ott, Mester. Alszik...

– Hagyd aludni – mondja Jézus, Marciam barna feje fölé hajolva. Utána megkérdezi: – Vacsoráztatok már?

– Nem, Mester. Rád vártunk, és késlekedésed miatt nem tudtuk, mi van veled. Már keresni akartunk, de nem tudtuk hol... és úgy tűnt, hogy téged is elvesztettünk.

– Még egy ideig együtt leszünk. Fel, készítetek vacsorát, mert utána máshová megyünk. Szükségét érzem annak, hogy egyedül legyek, barátaim között, és ha itt maradnánk, holnap megint emberek vennének körül.

– És esküszöm neked, hogy nem viselném el őket, főleg nem azokat a kígyólelkű farizeusokat! És jaj lenne nekik, ha a zsinagógában észrevenném, hogy mosolyognak rajtunk!

– Jó Simon!... De én számítottam erre is. Azért tértem vissza, hogy magammal vigyelek titeket.

– A gyermek már vacsorázott – mondja Simon.

– Akkor jobb, ha hagyd aludni őt – válaszol Jézus.

Jézus felajánlja és szétosztja a sovány vacsorát, amit étvágytalanul fogyasztanak el.

Hamarosan be is fejezik.

– Mondjátok el most nekem, mit végeztetek... – bátorítja őket Jézus.

– Én Fülöppel Betszaida környékén hirdettem a jó hírt, és meggyógyítottunk egy beteg gyermeket – mondja Péter.

– Valójában Péter gyógyította meg őt – mondja Fülöp, aki nem akarja eltulajdonítani más dicsőségét.

– Ó, Uram! Nem tudom, hogyan tettem. Sokat imádkoztam, teljes szívemből, mert szájalmat éreztem a kis beteg iránt. Utána megkentem olajjal. és megdörzsöltem őt durva kezemmel... és meggyógyult. Amikor láttam, hogy visszatér a szín arcára, és kinyitja szemét, azaz feléled, szinte megijedtem.

Jézus szótlánul Péter fejére teszi a kezét.

– János sokakat csodálatba ejtett, mert kiűzött egy ördögöt. De nekem kellett beszélnem – mondja Tamás.

– A te testvéred, Júdás is ezt tette – mondja Máté.

– András is – mondja Jakab, Alfeus fia.

– A zelóta Simon viszont meggyógyított egy leprást. Ő nem félt megérinteni őt! És azt mondta nekem utána: „Ne félj! Isten azt akarja, hogy nekünk semmi bajunk se legyen” – mondja Bertalan.

– Simon jól mondta. És ti ketten? – kérdezi Jézus Jakabot, Zebedeus fiát és a keriótit, akik kissé távolabb állnak, Jakab János három tanítványával beszélgetve, a másik egyedül és mogorván.

– Ó, én nem tettem semmit sem – mondja Jakab. De Júdás három nagy csodát vitt végbe: egy vakon, egy bénán és egy megszállotton. Nekem holdkórosnak tűnt. De az emberek azt mondták...

– És te ott állsz, olyan arccal, mintha Isten nem segített volna téged? – mondja Péter.

– Én is tudok alázas lenni – válaszolja a kerióti.

– És utána egy farizeus vendégei voltunk. Én zavarban voltam. De Júdás jobban tudja, hogy bánjon velük, és megnyerte a farizeust. Az első napon tartózkodó volt, de utána... Nemde, Júdás?

Júdás szótlanul, beleegyezően bólint.

– Nagyon jó. És mindig jobban fog menni. A jövő héten együtt maradunk. Közben... Simon, menj, készítsd elő a bárkákat! Te is, Jakab!

– Mindnyájunk számára, Mester? Nem lesz elég.

– Nem tudsz még egyet szerezni?

– De igen. Elkérem sógoromtól. Megyek.

– Menj! És amint megtetted, térj vissza! Ne magyarázkodj sokat!

A négy halász elmegy. A többiek lemennek, hogy magukhoz vegyék zsákjukat és köpenyüket. Mannaen Jézussal marad. A gyermek tovább alszik.

– Mester, messze még?

– Még nem tudom... Ők fáradtak, és szomorúak. Én is. Úgy gondolom, hogy elmegyek Taricheába, vidékre, hogy egyedül legyünk, békében...

– Én lóval jöttem, Mester. De, ha megengeded, elmegyek én is, a tó partját követve. Sokáig maradsz ott?

– Talán egy hétig, nem tovább.

– Akkor jövök, Mester, áldj meg, mielőtt elbúcsúzom tőled. És végy le szívemről egy terhet!

– Mit, Mannaen?

– Lelkiismeret furdalást érzek azért, mert elhagytam Jánost. Talán, ha ott lettem volna...

– Nem. Ez az ő órája volt. És ő biztosan elégedetten látta, hogy te hozzám jössz. Ne nyomja ez szívedet! Sőt, igyekezz hamar megszabadulni az egyetlen tehertől, amit hordozol: emberséged élvezésétől! Válj lélekké, Mannaen! Meg tudod tenni. Képes vagy rá. Isten veled, Mannaen! Békém legyen veled! Hamarosan viszont látjuk egymást Júdeában.

Mannaen letérdel, és Jézus megáldja őt. Utána felemeli, és megcsókolja.

Megjönnek a többiek, és üdvözlük egymást az apostolok és János tanítványai. A halászok érkeznek meg utoljára.

– Megtettük, amit mondtál Mester. Mehetünk.

– Rendben van. Üdvözljétek Mannaent, aki itt marad holnap estig. Szedjétek össze az ennivalót! Vegyetek vizet, és menjünk! Ne üssetek nagy zajt!

Péter lehajol, hogy felébressze Marciamot.

– Ne! Hagyd! Sírva fakadhat. Majd én karjaimba veszem – mondja Jézus, és gyöngéden felemeli a gyermeket, aki kissé nyögdecse, de utána ösztönszerűen elhelyezkedik Jézus karjaiban, és tovább alszik.

Eloltják a lámpákat. Kimennek. Bezárják az ajtót. Lemennek. A kert küszöbénél ismét üdvözlük Mannaent, és utána, libasorban a teljes holdfénynél a tóhoz mennek, amely hatalmas ezüsttükörnek látszik. Beszállnak a bárkába. Jézus Péter bárkájában van.

– Hová, Mester? – kérdezi Péter.

– Taricheába. Ahol a gerazénusok csodája után kikötöttünk. Most nem lesz mocsaras. És ott nyugalomra találunk.

Péter kibontja a vitorlát, és a többiek egymás után követik bárkáját. Senki sem beszél. Csak amikor már a nyílt vízben vannak, és Kafarnaum eltűnik a holdfényben, akkor szólal meg Péter, mintha a kormányrúdhhoz beszélne:

– Örülök neki. Holnap keresni fognak minket, öregem, és, hála neked, nem találnak meg.

– Kihez beszélsz, Simon? – kérdezi Bertalan.

– A bárkához. Nem tudod, hogy az a halászok számára olyan, mint egy jegyes? Mennyit beszéltem hozzája! Többet, mint Porfireához, Mester!... Jól be van takarva a gyermek? Az éjjel nyirkos a tavon.

– Igen. Ide hallgass, Simon! Jöjj ide! Beszélnem kell veled...

Péter átadja a kormányt a legénynek, és Jézushoz megy.

– Taricheát mondtam. De elég, ha a szombat után érkezünk oda, hogy ismét üdvözöljük Mannaent. Nem tudnál találni egy ahhoz közel lévő helyet, ahol nyugalomban lehetnénk?

– Ó, Mester! Békében mi és a bárkák is? A bárkák számára szükséges Tarichea vagy a másik parton lévő kikötők valamelyike. De a mi számunkra elég bemennünk a Jordán melletti erdőbe, ahol csak vadállatok és halak vannak. A bárkákat Taricheában hagyhatjuk. Hajnalban érkezünk meg oda, és mi gyorsan átmehetünk a gázlón. Ezekben az időkben könnyen át lehet gázolni rajtuk.

– Rendben van. Így teszünk...

– Te is undorodsz a világtól, nemde? Jobban szereted a halakat és a szúnyogokat. Igazad van!

– Nem undorodom tőle. Arra nincs szükség. De el akarom kerülni, hogy megbotránkoztassatok valakit, és vigasztalom akarom találni bennetek ezekben a szombati órákban.

– Mesterem!... – Péter homlokon csókolja Őt, és letörli könnyét, ami kibuggyant szeméből, és lecsordult szakállára. Visszatér a kormányhoz, és határozott mozdulattal dél felé irányítja.

(4-953)

Az apostolok és tanítványok néhány napot Jézussal töltenek a Jordán melletti erdőben. Amikor azonban Jézus átkel a Jordán másik partjára, már sokan várokoznak rá. Jézus unokatestvérei a zelóta Simonnal együtt Jézushoz mennek, és azt mondják:

– Mester a bárkák elárulták ittlétünket... Talán Mannaen jelenlétéből is erre következettetek...

– Mester, mentegetődzik Mannaen – én éjjel indultam el, hogy ne lássanak, és nem beszéltem senkivel sem. Hidd el nekem! Sokan kérdezték tőlem, hol vagy. De én mindenkinek csak annyit mondtam: „Elment”. Azt hiszem azonban, a baj onnan eredt, hogy egy halász megmondta, hogy neked adta bárkáját...

– Az a gyengeelméjű sógorom: – mennydörgi Péter. – Pedig mondtam neki, hogy ne beszéljen! Azt mondtam neki, hogy Betszaidába megyünk! És azt is mondtam neki, hogy ha kifecsegi, kitépem a szakállát! És meg fogom tenni! Ó, igazán megteszem! És most? Isten veled béke, egyedüllét, pihenés!

Jó, jó Simon! Részünk volt már a békés napokban. És elértem további célokat is: oktattalak titeket, megvigasztaltalak titeket, és lecsillapítottalak titeket, hogy megakadályozzam a sértegetést és kiabálást köztetek és a kafarnaumi farizeusok között. Most menjünk azokhoz, akik várnak ránk! Hogy megjutalmazzuk hitüket és szeretetüket. Ez a szeretet is, nemde enyhülést jelent? Szenvedünk a gyűlölet miatt. Itt szeretet van. Azért örülünk neki.

Péter lecsillapodik, mint a szél, amely hirtelenül eláll. És Jézus a tömeg felé megy, ahol betegek várják Őt, s arcukra van írva a gyógyulás vágya. Jézus meggyógyítja őket, egyiküket a másikuk után, jóságosan. Türelmes egy írástudóhoz is, aki beteg fiacskáját viszi hozzá.

Jézus elbeszélget az írástudóval, fiacskájának meggyógyítása után, és tanítani kezdi a tömeget. Itt szaporítja meg először csodálatos módon a kenyeret és a halakat. (E 3,121-125)

(4-958)

Péter a vízen Jézushoz megy: E 6,229-234.

Az irgalmasság cselekedetei

Jézus oktatja apostolait, tanítványait és az összesereglett népet, egy kis töltésen állva, hogy mindnyájan jól láthassák.

– Béke veletek, és a bölcsesség nyugodjon rajtatok!

Ide hallgassatok! Egy távoli napon azt kérdezte tőlem valaki, hogy Isten meddig megy el irgalmasságában a bűnösök iránt. Aki ezt kérdezte, az egy bocsánatban részesült bűnös volt, akinek nem sikerült meggyőznie magát arról, hogy Isten teljesen megbocsátott neki. Megnyugtattam őt egy példabeszéddel (Lásd P 2,57-61). Biztosítottam róla, hogy mindig az irgalmasságról beszélnek neki, csak hogy bűnbánó szíve, amely hasonló egy eltévedt sírdogáló gyermek szívéhez, bizonyos legyen abban, hogy mennyei Atyja már birtokba vette őt.

Isten Irgalmasság, mert Isten Szeretet. Isten szolgájának irgalmasnak kell lennie, hogy Istenhez hasonlónak legyen.

Isten eszközként használja fel az irgalmasságot, hogy magához vonzza eltévedt gyermekeit.

Isten szolgájának fel kell használnia az irgalmasságot arra, hogy Istenhez vigye az eltévedt gyermekeket.

A szeretet parancsa mindenkit kötelez. De háromszorosan kötelezi Isten szolgáit.

Nem nyeri el az eget az, aki nem szeret. De ez csak a hívek esetében elég. Isten szolgáinak azt mondom: „Nem nyertek el az eget a hívőknek, ha nem szerettek tökéletesen.” És ti, kik vagytok ti? Ti, akik itt körülvesztetek engem? Nagyobb részben törekedtek a tökéletes életre, az áldott, fáradságos, megvilágosodott életre, mint Isten szolgálói, Krisztus szolgálatában. És mik a kötelességeitek ebben az életben, mint szolgálóknak és Isten eszközeinek? Az, hogy tökéletes módon szeressétek Istent, és felebarátaikat. A ti célotok: szolgálni. Hogyan? Visszaadva Istennek azokat, akiket a világ, a test vagy az ördög elrabolt Istentől. Milyen módon? Szeretettel. A szeretetet ezernyi módon lehet kifejezni, de egyetlen célja van csak: megtanítani szeretni.

Gondoljunk a mi szép Jordánunkra. Milyen méltóságteljes Jerikónál! De ilyen volt a forrásánál is? Nem. Egy csermely volt, és az is maradt volna, ha mindig egyedül maradt volna. Ehelyett azonban, íme, a hegyekről és dombokról, völgyének egyik vagy másik oldaláról ezernyi mellékfolyója vagy patakja van, s ezek némelyikét is száz más mellékpatak táplál, így állandóan növekszik, míg végül a kis, játékos patak nagy, ünnepélyes, nyugodt folyóvá válik.

Így van a szeretettel is. Azok, akik még csak csecsemők az Élet életének kezdetén, csermelyek csupán, és ez alig elég ahhoz, hogy a büntetéstől való félelem visszatartsa őket a súlyos büntőtől. Később, amint előbbre haladnak a tökéletesedésben, az emberiség érdes, száraz, kevély és durva hegyeiből kipréselődnek a szeretni akarás által a patakok, amelyek ebből a főerényből származnak. Minden arra szolgál, hogy kiserkentse és kiárassza azt: a fájdalmak és az örömszűkek, akár csak a hegyek, amelyek a megfagyott hóból és az azt felolvasztó napsugárból csermelyeket alkotnak. Minden arra szolgál, hogy utat nyisson nekik: az alázatosság éppúgy, mint a bűnbánat. Minden gyarapítja a kezdeti folyót. Mert a lélek, amelyet ez az Élet ösztönöz, szereti a feloldódást az önmegsemmisülésben, vágyakozik arra, hogy ismét felszálljon, a Nap-istentől vonzva, miután hatalmas, szép, jótékony folyóvá vált.

A patakok, amelyek táplálják a szeretet kis folyóját, amely még félénk, az erényeken kívül: a cselekedetek, amelyek véghezvitelére az erények tanítanak. Az irgalmasság cselekedetei azok, amelyek főleg arra szolgálnak, hogy a szeretet folyóját táplálják. Lássuk ezeket együttesen? Némelyiküket már ismerték Izraelben, másokat én ismertetek meg, mert az én törvényem a szeretet tökéletessége.

Enni adni az éhezőknek!

Ez a hála és a szeretet kötelessége. Az utánzás kötelessége. A gyermekek hálások atyjuknak a kenyérért, amelyet megszerez számukra, és miután felnőnek, utánozzák őt azzal, hogy ők is

gondoskodnak kenyérről saját gyermekeik számára, és atyjuk számára is, aki már képtelen a munkára, kora miatt. Saját munkájukkal gondoskodnak számukra a táplálékról, kötelességszerűen viszonyozva a kapott javakat. A negyedik parancs azt mondja: „Tiszteld atyádat és anyádat!” Tiszteled őket őszkorukban, ha nem kényszerítéd őket arra, hogy másoktól kolduljanak kenyeret.

De a negyedik parancs előtt van az első: „Szeresd Istenedet teljes erődből”, és a második: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”. Teljes erőből szeretni Istent és szeretni a felebarátot, ez a tökéletesség.

Szereti Őt az, aki kenyeret ad az éhezőknek, visszaemlékezve arra, hogy hányszor csillapította Ő az emberek éhségét csodás tetteivel. De ne csak a mannára és a fűrjekre nézzünk, hanem figyeljük meg a búza állandó csodáját is, amely kisarjad Isten jóságából, a megművelésre alkalmas földből, amikor a szelek, eső, meleg és az évszakok hatására a magból kalász lesz, a kalászból pedig kenyér.

És nemde az Ő irgalmasságának csodája az, hogy természetfeletti megvilágosításával megtanította bűnös gyermekét, hogy ebből a magas és karcsú növényből, amelyik aranyos magvakat termel a föld illatos melegéből, és bezárja a tüskés pikkelyekbe, táplálékot készíthet, ha levágja, kicsépele, lisztte őrlé, péppé keveri, és megsüti. Isten tanította meg minderre. Arra, hogy miként gyűjtse össze, tisztítsa meg, zúzza lisztte, dagassza és süsse meg. A kalász mellé tette a sziklát, és a vizet a szikla mellé meggyújtotta az első tüzet a földön, és a szél által a tűz fölé fújta a magokat, amelyek kellemes illatot árasztva égtek. Ezáltal értette meg az emberrel, hogy így jobb a búza, mint ha csupán kivenné a kalászból, amint a madarak teszik. Nem gondoltok arra, amikor a családi kemencében süttött jó kenyeret eszitek, hogy mily nagy irgalmasságra vall az, hogy eljutottak az emberek a kenyérsütés tökéletességére. Mily nagy utat tett meg az emberiség annak felismerésétől, hogy a kalászt meg lehet enni, amint a ló is teszi, addig, hogy kenyeret készítet! És kitől tanulta meg ezt? A kenyér Adójától. És így van ez mindenfajta étellel, melyet az ember a jótékony megvilágosítás által a növényekből és az állatokból nyer, amelyekkel a Teremtő benépesítette a földet, az atyai büntetés helyét, bűnös gyermeke számára.

Az éhezők táplálása tehát hálaadó ima az Úrhoz és Atyához, aki minket táplál. És az Atya követése.

Az Atyához hasonlítunk az Ő ingyenes kegyelme révén, és ezt a hasonlóságot mindinkább növelni kell az Ő cselekedeteit utánozva.

Inni adni a szomjazóknak!

Gondolatok-e már arra, mi történne, ha az Atya többé nem adna esőt? Ha Ő azt mondaná: „Keményszívűségetek miatt, amit a szomjazók iránt tanúsítotok, meggátolom, hogy a felhők leszálljanak a földre”, tiltakozhatnánk és átkozódhatnánk-e? A víz még inkább Istentől van, mint a búza. Mert a búzát az ember műveli, de csak Isten műveli a felhőket, amelyek leszállnak esőként vagy harmatként, ködként vagy hóként, és táplálják a mezőket és a víztartályokat, megtöltik a folyókat és a tavakat, menedéket adnak a halaknak, amelyek más állatokkal együtt az emberek éhségének megszüntetésére szolgálnak. Mondhatjátok-e tehát annak, aki kér titeket: „Adj innom!”, „Nem. Ez a víz az enyém, és nem adok belőle neked!”, „Hazugok! Közületek ki hozott létre csak egyetlen hópelyhet is, vagy egyetlen esőcseppet? Ki párologtatott el csak egyetlen gyémántként ragyogó harmatcseppet is, az ő saját, csillagvilágból eredő hevével? Senki. Isten teszi ezt. És ha a víz leszáll az égből, és ismét visszaszáll oda, az csak azért van, mert Isten szabályozza a teremtésnek ezt a részét úgy, amint a többivel teszi.

Adjatok azért jó, friss vizet annak, aki szomjazik. A földből csörgedező ér vize, kutatok tiszta vize, vagy a tartályotokat megtöltő víz az Istené. Ő mindenki számára adta. Adjatok annak, aki szomjazik! Mondom nektek, hogy égi jutalmat kaptok majd ezért a kis cselekedetért, ami nem kerül nektek pénzbe, ami nem követel meg több fáradságot, mint azt, hogy odanyújtsatok

neki egy poharat vagy egy korsót. Mert nem a víz, hanem a szeretet cselekedete nagy Isten szemében és ítéletében.

A ruhátalanokat felruházni!

A föld útjain járnak ruhátlan, szegyenkező, szájalomra méltó nyomorultak. Elhagyott öregek, betegek, szerencsétlenek, leprások, akik visszatérnek az életbe az Úr jósága által, gyermekekkel özvegyen maradt asszonyok, szerencsétlenségek áldozatai, akik minden vagyonukat elvesztették, ártatlan árvák. A széles földtekén mindenütt látok ruhátlan embereket, vagy olyanokat, akik csak rongyokba burkolódnak, amelyek alig elégségesek az illedelemhez, és nem védik meg őket a hidegtől. És ezek az egyének nézik a gazdagokat, akik puha ruhákba öltözve mennek el mellettük, kényelmes cipőkben; és megalázva érzik magukat. Ez az érzés gyűlölettel párosul a kevésbé jóknál. De miért nem segítitek őket megalázott helyzetükben, jobbá téve a jókat, és megszüntetve a gyűlöletet a kevésbé jók szívében szeretetekkel?

Ne mondjátok: „Magamnak is alig elég, amim van.” Amint az étel tekintetében mindig némileg több van a szükségesnél asztalotokon, ugyanúgy szekrényetekben is, ha nem vagytok teljesen nélkülözők. Azok között, akik engem hallgatnak, többen is vannak, akik értettek ahhoz, hogy használt ruhából kis ruhát készítsenek egy árvának vagy szegény gyermeknek, és egy öreg kendőből pólyát készítsenek egy ártatlannak. Egy koldus éveken keresztül lemondott koldulással szerzett kenyeréről, s odaadta annak, aki leprája miatt nem mehetett el a gazdagok küszöbéhez, hogy kinyújtsa kezét. És, igazán mondom nektek, hogy ezeket az irgalmasokat nem a gazdagok között lehet megtalálni, hanem a szegények alázatos seregében, akik szegénységük miatt tudják, mily fájdalmas a szegénység.

Itt is, mint a víznél és a kenyérmél, gondolatok arra, hogy a gyapjú és a len, amellyel ruházkodtok, azokból az állatokból és növényekből származik, amiket az Atya nem csupán a gazdagok számára teremtett, hanem minden ember számára. Mert Isten csak egy dologgal gazdagította az embert: kegyelmével, az üdvözüléshez, értelme számára. És nem az arany szennyes gazdagságával, amit ti fölébe helyeztek a vasnak, ami nem olyan szép, de sokkal hasznosabb, mert belőle készülnek az ásók és az ekék, a boronák és a sarlók, a kések, kalapácsok, fűrészek, a gyaluk, a szent munkák szent szerszámai. Ti az aranyat felemeltétek egy hasztalan, hazug nemességre, engedve a Sátán ösztönzésének, aki Isten gyermekeit vadállatokra változtatta. Az, aki Szent, azért adta nektek gazdagságát, hogy mindinkább szentekké tegyen titeket. Nem ezt a gyilkos gazdagságot adta, ami annyi vért és könnyet sajtolt ki. És ti adjatok úgy, amint kaptatok! Adjatok az Úr nevében, nem félve attól, hogy ruhátlanokká váltok. Jobb lenne halálra fagyni azért, mert megfosztottátok magatokat egy koldus érdekében, mint a szeretet hiánya miatt megdermeszteni szíveteket, a puha ruha alatt.

A jócselekedetet melegsége sokkal jólesőbb érzés, mint az a melegség, amit a legtisztább gyapjúköpeny ad. A szegények befedett teste Istenhez beszél, és azt mondja: „Áldd meg azokat, akik felruháztak minket!”

Aki éhséget, szomjúságot csillapít, és ruhátlant felöltöztet saját igényeit korlátozva azért, hogy adhasson, egyesíti a szent mértékletességet a legszentebb szeretettel; aki abból ad, amit Isten jóindulatából gazdagon birtokol, és azzal szerencsétlen testvérei sorsát, akik az emberek gonoszsága vagy betegség miatt a legszükségesebb dolgokat nélkülözik, szent módon megváltoztatja, a szent mértékletességgel és a legszentebb szeretettel még a szent igazságosságot is egyesíti. Ha a zarándokot vendégszeretben részesítitek, egyesítitek a szeretetet a felebarát iránti bizalommal. Tudjátok, hogy ez is egy erény? Egy erény, amely jelzi abban, aki birtokolja, a szereteten kívül a becsületességet is. Mert aki becsületes, az jót tesz, és arra gondol, hogy mások is úgy tesznek, mint ő, megbízik bennük, egyszerűen igaznak fogadja el mások szavait.

Miért gondolnátok arra, amikor egy vándor szállást kér: „És ha ez tolvaj vagy gyilkos?” Oly nagyra tartjátok vagyonotokat, hogy remegtek érte minden idegen láttára? Oly nagyra tartjátok életeteket, hogy megdermedtek a réműlettől, arra gondolva, hogy megfoszthatnak attól? Miért?

Azt hiszitek, hogy Isten nem tud megvédeni titeket a rablóktól? Miért? Félték attól, hogy az utas egy rabló, de nem félték attól a sötét vendégtől, aki elrabolja tőletek azt, ami pótolhatatlan? Hányan befogadják vendégként az ördögöt szívükbe! Mondhatnám: mindnyájan szállást adnak a főbűnnek, és mégsem félnek ettől. Hát talán egyedül csak a vagyon és az élet értékes? Nem lesz értékesebb az örökkévalóság, amelytől engeditek megfosztani magatokat, s amit hagytok megölni a bűn által? Szegény, szegény lelkek, akiket megraboltak kincsüktől, amelyet gyilkosok kezébe tettek, mint valami értéktelen dolgot, míg házukat eltorlaszolják, lakatokat tesznek rá, kutyákkal és páncélszekrényekkel védik azokat a dolgokat, amelyeket nem tudnak magukkal vinni a másvilágra!

Miért akarunk minden vándorban egy rablót látni? Testvérek vagyunk. A ház megnyílik az utazó testvérek számára. Nem vérrokonunk a vándor? De igen! Ádám és Éva révén. Nem testvérünk? Miért nem?! Egyetlen Atyánk van: Isten, aki ugyanolyan lelket adott nekünk, mint ahogy az egy atyától származó gyermekeknek is azonos a vérük. Szegény? Legyetek rajta, hogy a ti lelketek ne legyen szegényebb nála, nélkülözve az Úr szeretetét! Rongyos a ruhája? Ügyeljete arra, hogy a ti lelketeket a bűn ne szaggassa jobban cafatokra. Sáros, vagy poros a lába? Törekedjete arra, hogy az ő, sok utat bejárt, piszkos és rongyos szandáljánál ne legyen elnyűttebb a bűnöktől a ti énetek! Durva a tekintete? Vigyázzatok, hogy a tietek ne legyen rondább Isten szemében! Idegenszerű a beszéde? Tegyetek meg mindent, hogy szívetek hangja ne legyen érthetetlen Isten városában!

Lássatok egy testvért a vándorban! Mindnyájan vándorok vagyunk az égbe vezető úton, és mindnyájan kopogtatunk az ajtókon, amelyek az égbe vezető út mentén vannak. Ezek az ajtók a pátriárkák és az igazak, az angyalok és főangyalok, akiknek ajánljuk magunkat, hogy segítsenek és védjenek meg, és így eljuthassunk célunkba anélkül, hogy kimerülve összeesnének a sötét éjben, a fagyban, hogy prédájává ne váljunk a farkasoknak és sakáloknak, azaz a rossz szenvedélyeknek és az ördögöknek. Amint akarjuk, hogy az angyalok és szentek szeretettel befogadjanak minket, és újra erőt adjanak nekünk az út folytatásához, úgy tegyünk mi is a föld vándoraival. És minden alkalommal, amikor kitárjuk előttük házukat és karunkat, a testvér kedves nevével üdvözölve az ismeretlent, Istenre gondolva, aki ismeri őt, sok mérföldet teszünk meg az égbe vezető úton!

Meglátogatni a betegeket!

Óh, valóban, éppúgy, ahogy minden ember vándor, úgy mindenki beteg is. A legsúlyosabb betegségek a lélek betegségei, amelyek láthatatlanok és életveszélyesek. Mégsem undorodunk tőlük. Az erkölcsi seb nem visszataszító. A bűn bűze nem okoz hányingert. Nem félünk az ördögi esztelenségtől. Egy lelki leprás sebe nem taszít vissza. Egy meghalt és egy oszlásnak indult lélek gennye által teli sírtól nem futunk el. Nem tartjuk tilosnak, hogy egy ilyen tisztátalansághoz közeledjünk. Szegényes, korlátolt emberi gondolkodás! De mondjátok meg: Mi értékesebb, a lélek, vagy a test és vér? Képes-e az anyag megrontani az anyagnélkülit, közelsége által? Nem. Én mondom nektek, hogy nem! A léleknek végtelen értéke van a testhez és a vérhez viszonyítva. A test nem hatalmasabb a léleknél. És a lelket nem tudják megrontani az anyagi dolgok, hanem csak a lelkiek. Ha valaki gondoz egy leprást, nem lesz leprássá a lelke, sőt, hősies fokban gyakorolja a szeretetet, egészen addig, hogy elkülöníti magát a halottak völgyében, testvére iránti részvétből, és ezért lehull róla a bűnnek minden szennye. Mert a szeretet feloldoz a bűntől, és ez a megtisztulás első eszköze.

Induljatok ki mindig ebből a gondolatból: „Mit szeretnék, hogy nekem tegyenek, ha olyan volnék, mint ez?” És amint szeretnétek, hogy veletek tegyék, úgy tegyetek ti is. Izrael most még a régi törvények alatt áll. De eljön majd a nap, és annak hajnala többé már nincs nagyon távol, amikor majd jelképként fogják tisztelni Egyvalakinek a legszebb képét. Őbenne ismerhető majd fel testileg az Izajás által leírt fájdalom Embere, és a Dávidi zsoltár Meggyötörtje. (Lásd: Iz 52,13-53,12. és Zs 22) Ő, aki leprához hasonlónak válik, lesz az emberi nem Megváltója. Mint a

szarvasok a forrás vizéhez, úgy futnak majd sebeihez mindazok, akik szomjaznak, betegek, kimerültek, sírnak a földön, és Ő eloltja szomjukat, meggyógyítja, megerősíti, megvigasztalja őket lelkiileg és testileg. A legjobbak vágyakoznak majd, hogy őhöz hasonlóvá váljanak, sebekkel borítva, elvérezve, ütlegelve, tövissel koronázva, keresztre feszítve az emberek iránti szeretetből, hogy megváltsanak, folytatva a királyok Királyának és a világ Megváltójának a művét.

Ti, akik még izraeliták vagytok, de már növekednek szárnyaitok, hogy az ég országába röpdüljétek, kezdjétek meg mostantól fogva a betegségnek ezt az új felfogását és értékelését! Áldjátok Istent, aki titeket megtartott egészségeseknek, és hajoljatok a szenvedők és haldoklók fölé. Egyik apostolom azt mondta egy napon testvéreinek: „Ne félj megérinteni a leprásokat. Semmi baj sem ér minket, ez Isten akarata.” Jól mondta. Isten oltalmazza szolgálóit. De ha a betegek gondozásától fertőzést kapnátok is, a másvilágon a szeretet vértanúi közé fogtok számítani.

Látogatni a rabokat!

Azt hiszitek, hogy a gályákon csak bűnözők vannak? Az emberi igazságszolgáltatás a fél szemére vak, a másikra pedig oly rosszul lát, hogy tevéket lát ott, ahol felhők vannak, vagy összetéveszti a kígyót a virágzó ággal. Tévesen ítél. Még igazságtalanabbul, mert gyakran az ítélkező szándékosan elködösíti a dolgokat, hogy még rosszabbul lásson. De még akkor is, ha minden bebörtönzött rabló és gyilkos lenne, nem helyes, hogy magunk is rablókká és gyilkosokká váljunk azáltal, hogy megvetésünkkel megfosztjuk őket a bocsánat remélésétől.

Szegény rabok! Nem merik Istenre emelni szemüket, annyira nyomasztólag nehezedik rájuk büntényük tudata. Igazában a láncok jobban gátolják lelküket, mint lábukat. De jaj nekik, ha elvesztik Istenbe vetett reményüket! A felebarát ellen elkövetett bűnükhez társítják a bocsánatot illető reménytelenség bűnét. A gálya kiengeszteli bűnüket éppúgy, mint az akasztófán való halál. De nem elég megfizetni azt a részt, amivel az emberi társadalomnak tartoznak büntényük miatt. Meg kell fizetni azt, és főleg azt a részt is, amivel Istennek tartoznak, hogy elégtételt adjanak, és részük legyen az örök életben. A lázadó és a reményvesztett csak a társadalmat engeszteli ki. A szerető felebarát elmegy a halálra ítélthez vagy a fogolyhoz. Világosságot visz a sötétségbe. Egy hang lesz. Egy kéz lesz, amely felfelé mutat, miközben azt mondja: „Szeretetem tanúskodik róla, hogy Isten téged is szeret. Ő öntötte szívembe a szeretetet irántad, szerencsétlen testvérem.” És a világosság lehetővé teszi, hogy felismerje Istenben az irgalmas Atyát.

Szeretetek még inkább megvigasztalja az emberi igazságtalanság vértanúit. Azokat, akik teljesen ártatlanok, vagy azokat, akiket egy kegyetlen erő vett rá, a gyilkosságra. Ne ítéljétek el ti is azokat, akiket már elítéltek. Ti nem tudjátok, mi vihette rá azt az embert a gyilkosságra. Nem tudjátok, hogy sokszor halott az, aki mást megöl, esztelen, mint egy gép, mert egy vérontás nélküli gyilkosság elvette eszét egy kegyetlen árusítás hitvány tettével. Isten tudja ezt. És ez elég. A másvilágon sokakat látnak majd az égben, akik a gályákon voltak, akik gyilkoltak, vagy raboltak. És sokat látnak a pokolban azok közül, akiket kiraboltak és meggyilkoltak, mert a látszólagos áldozatok az igazi rablók, akik ellopták mások békéjét, becsületét, bizalmát. Ők az igazi gyilkosok, akik meggyilkolták a szíveket. Csak annyiban áldozatok, hogy utoljára őrájuk sújtottak le, de csak azután, hogy éveken keresztül, csendben, ők sújtottak le másokra. A gyilkosság és a rablás bűn. De azok között, akik gyilkolnak és rabolnak, mert mások erre vitték őket, utána azonban megbánják, és azok között, akik másokat bűnbe visznek, de nem bánják meg, az részesül nagyobb büntetésben, aki lelkiismeret furdalás nélkül bűnbe visz másokat.

Azért sose ítéljétek, hanem legyetek részvétel a rabok iránt. Gondoljatok mindig arra: ha meg kellene büntetni minden gyilkost és tolvajt, kevés férfi és kevés nő nem halna meg a gályákon, vagy az akasztófán. Azokat az anyákat, akik fogannak, de nem akarják világra szülni méhük gyümölcsét, hogyan hívják? Ó, ne játszunk a szavakkal! Nevezzük őket őszintén nevükön: „Gyilkosok”! Azokat a férfiakat, akik tönkreteszik mások jó hírnevét és állását,

miknek nevezzük? Egyszerűen azoknak, akik: „Rablók”! Azokat a férfiakat és nőket, akik házasságtörők, vagy gyötrik a velük kapcsolatban álló szolgálkat, és gyilkosságba vagy öngyilkosságba kergetik őket, és a föld nagyjait, akik csüggedésbe hajtják alattvalóikat, és az elcsüggedteket erőszakosságra készítetik, hogyan nevezzük? Íme: „Gyilkosoknak”! Nos? Senki se menekül el? Ti látjátok, hogy ezek között a gályákra való közt, akik kikerülnek az igazságszolgáltatást, akik megtöltik a házakat és a városokat, és velünk együtt járnak az utcán vagy alszanak a szállásokon, esznek az asztalnál, és élünk anélkül, hogy gondolnánk tetteikre. De kinek nincs bűne? Ha Isten ujja írná a homlokukra a vádló szavakat arról, amit tettek, tesznek, vagy tenni fognak, kevés homlokra ragyogna fényes betűkkel: „Ártatlan”. A többi homlokra, zöld betűkkel, mint amilyen az irigység, vagy feketével, amilyen az árulás, vagy pirossal, amilyen a bűntény, ez lenne írva: „Házasságtörő”, „Kegyetlen”, „Rabló”, „Gyilkos”.

Kevélység nélkül legyetek tehát irgalmasok kevésbé szerencsés testvéreitek iránt, emberségesek azok iránt, akik a gályákon vannak, kiengesztelve azt, amiért ti nem engeszteltétek, pedig ugyanaz a bűntörök. Ez elmélyíti majd alázatosságotokat.

A halottakat eltemetni!

Aki a halált szemléli, az élet iskolájába jár. Szeretnék mindnyájatokat a halál elé vinni, és azt mondani: „Tudjatok szentül élni, hogy csak ez legyen halálotok: ideiglenes elválása a testnek a lélektől, hogy utána diadalmasan feltámadjon, egyesülve az örök boldogságban.”

Mindnyájan meztelenül születünk. Mindnyájan meghalunk, zsákmányává válva a felbomlásnak. Király vagy koldus, amint születik, úgy hal meg. És ha a királyi pompa megengedi is a holttest hosszabb megőrzését, a holttest sorsa mindig a felbomlás. Maguk a múmiák micsodák? Testek? Nem. A gyanta által kövületté, fává vált anyagok. Nem a férgek prédái, mert üresek, kiszáradtak, hanem a szű prédái, mint minden öreg fa.

De a por porrá válik, mert így mondta Isten. (Ter 3,19) Mégis, csak azért, mert ez a por a lélekhez van kötve, és általa él, megszentelt pornak kell tekinteni, amely Isten dicsőségét érintette – mert ilyen az ember lelke – akárcsak azokat a tárgyakat, amelyek a Tabernákulumhoz értek. A lélek legalább egy pillanatig tökéletes volt: abban a pillanatban, amikor a Teremtő megteremtette. És ha utána a Szennyfolt eltorzította is, elvéve tökéletességét, pusztán eredete közli szépségét az anyaggal. E szépség miatt, amely Istentől származik, a test megszépül, és tiszteletet érdemel. Mi templomok vagyunk, és mint ilyenek tiszteletet érdemlünk, úgy, amint mindig tisztelik a helyeket, ahol a Tabernákulum tartózkodott.

Adjátok meg azért a halottaknak szeretettel a tiszteletteljes nyugalmat, amelyben a feltámadásra várakoznak. Lássátok meg az emberi test csodálatos összhangjában az isteni értelmet és kezének művét! Ő tervelte ki és alkotta meg tökéletesen. Tiszteljétek a holttestben is az Úr művét!

A tudatlanokat oktatni!

De az ember nem csupán test és vér. Lélek és gondolat is. Ezek is szenvednek, és irgalmas segítségre szorulnak.

Vannak tudatlanok, akik csak azért tesznek rosszat, mert nem ismerik a jót. Mily sokan nem ismerik, vagy rosszul ismerik Isten dolgait és még az erkölcsi törvényeket is! Elbágyadtak, mint az éhezők, mert nincs, aki táplálékot nyújtson nekik. Elgyengülve elesnek, mert nélkülözik a tápláló igazságot. Menjetek, és oktassátok őket, mert ezért gyűjtelek össze és küldelek titeket! Adjátok lelki kenyeret az éhező lelkeknek! A tudatlanok oktatása megfelel lelki téren az éhezők táplálásának. És ha jutalmat kap az, aki egy kenyeret ajánl fel az éhező testnek, hogy ne haljon meg aznap, milyen jutalmat fog kapni az, aki az örök életre éhező lelket táplálja, ezzel az örök életet adva neki? Nem fogjátok fel, mit tudtok. Méricskélés nélkül, ingyen kaptátok. Adjátok fősvénység nélkül, mert az Istené, mint az égből jövő víz, és úgy kell nektek is adnotok, amint ti kaptátok.

Imádkozni az élőkért és a holtakért!

Ne legyetek se fősvények, se kevélyek arra, amit tudtok! Hanem adjátok alázatos nagylelkűséggel! És adjátok az ima tiszta és jótékony italát az élőknek és a holtaknak. akik szomjaznak a kegyelemre! Nem szabad visszautasítani a vizet a szomjas torkoktól! Mit kell akkor adni az élők szenvedő szívének és a halottak szenvedő lelkének? Imát, imát, amely termékeny, mert tevékenyé teszi a szeretet és az áldozat szelleme.

Igazi imára van szükség, nem gépiesre, amely úgy hangzik, mint az úton a kocsikerék. A kocsikerék hangja viszi előre a kocsit? Nem, hanem a kerék. Ugyanez a helyzet a gépies, szóbeli ima és a tevékeny ima esetében. Az első csak hang, semmi más. A második: tevékenység, amely felemésztí az erőket, és növeli a szenvedést, de eléri célját. Imádkozzatok többet áldozatul, nem csak ajkatokkal, felüdülést szerezve az élőknek és holtaknak, gyakorolva az irgalmasság második lelki cselekedetét. A világot jobban megmenti azok imája, akik tudnak imádkozni, mint a zajos, hasztalan, gyilkos háborúk.

Tanácsot adni a kételkedőknek!

A világon sokan ismerik az igazságot. De nem képesek erőteljesen hinni benne. Mintha két ellentétes tábor közé kerültek volna, ingadoznak ide-oda, anélkül, hogy csak egy lépést is tennének előre, és kifáradnak ebben anélkül, hogy valamit is elérnének. Ezek a kételkedők. Ezek szavajárása: „de”, „ha”, „és aztán”. Ezek kérdezik: „Így lesz ez?”, „És ha nekem nem sikerül?”, és így tovább. Olyanok, mint a kúszónövények, amelyek ha nem találnak valamit, amibe belekapaszkodhatnak, akkor nem szállnak fölfelé, és még akkor is, amikor találnak, lecsüngnek itt is, ott is, és nemcsak támaszt kell nekik adni, hanem irányítani is kell őket napközben minden új kanyarnál.

Ő ezek igazán gyakoroltatják a türelmet és a szeretetet, jobban, mint egy visszamaradt gyermek! De, Isten nevében, ne hagyjátok el őket! Adjátok nekik a hit minden fényét és lángoló erejét! Ezek rabjai saját maguknak, ködös betegségükben. Vezessétek őket a napfényre és a magasba! Legyetek ezeknek a bizonytalanoknak tanítói és atyái. Fáradhatatlanul, és nem vesztítve el türelmeteket. Belefárad karotok? Nagyon jó! Ti is oly sokszor kifárasztotok engem, és még inkább a mennyei Atyát, akinek gyakran kell gondolnia arra, hogy látszólag hasztalanul öltött testet az Ige, amikor az emberek még most is kételkednek, amikor hallják beszélni Isten Igéjét.

Ne akarjátok azt képzelni, hogy ti többek vagytok Istennél és nálam! Nyissátok meg tehát ezeknek a foglyoknak a börtönét: a „de” és a „ha” börtöneit. Oldjátok fel bilincseiket: a „Képes vagyok rá?” „És ha nem sikerül nekem?” bilincseit. Győzzétek meg őket arról, hogy Isten megelégszik azzal, ha olyan jól tesznek mindent, amilyen jól képesek rá. És ha látjátok, hogy lecsúsznak támaszokról, ne menjetek tovább, hanem ismét emeljétek fel őket. Amint a mamák tesznek, akik nem hagyják ott kicsinyüket, aki elesett, hanem talpra állítják őket, megtisztítják ruhájukat, megvigasztalják őket, támogatják őket addig, amíg elmúlik félelmük attól, hogy újból elesnek. És így tesznek hónapokon és éveken keresztül, ha a gyermek lába gyenge.

Minden sértést megbocsátani!

Öltöztessétek fel a lélekben mezteleneket, akik megbántanak titeket, megbocsátva nekik.

A sértés szeretetlenség. A szeretetlenség megfoszt Istentől. Azért aki megsért más, az meztelenné válik, és csak a megsértett bocsánata öltözteti fel ismét őt. Mert az visszahozza Istent. Isten a megsértett bocsánatára vár, hogy Ő is megbocsásson. Mert aki egy embert bántott meg, az megbántotta Istent is. Mindenki megbántotta már Istent. De Isten megbocsát nekünk, ha mi megbocsátunk felebarátunknak, és megbocsát felebarátunknak, ha a megbántott ember is megbocsát sértőjének. Úgy tesz majd veletek, amint ti tesztek. Bocsássatok meg ezért, ha el

akarjátok nyerni a bocsánatot. Örvezni fogtok majd az égben, mert a szeretet, amit mások iránt tanúsítottatok, csillagos köntösként fogja ékesíteni szent vállatokat.

A szomorkodókat megvigasztalni!

Legyetek irgalmasok azokhoz, akik sírnak! Ők az élet sebesültjei, akiknek a szíve beteg, érzelmeik miatt.

Ne zárkózzatok be nyugalmatokba, mint egy erődbe! Tudjatok sírni azokkal, akik sírnak, megvigasztalni a szomorkodókat, betölteni az űrt azoknál, akiket a halál megfosztott egyik rokonuktól. Legyetek atyái az árváknak, gyermekei a szülőknek, testvérei egymásnak.

Szeressetek! Miért csak a boldogokat szeretnétek? Ők már élvezik a napsütést. Szeressétek a sírókat! A világ kevésbé szereti őket. De a világ nem ismeri a könnyek értékét. Ti ismeritek. Szeressétek azért azokat, akik sírnak! Szeressétek őket, ha elfogadják sorsukat, miközben sírnak. Még inkább szeressétek őket, ha fájdalmukban lázadoznak! Ne korholással, hanem kedvességgel győzzétek meg őket a fájdalom értékéről. A sírás fátylán keresztül eltorzulva láthatják Isten arcát, lefokozva Őt egy bosszúálló úrra. Nem. Ne botránkozzatok meg ezen! Ez csak a fájdalom láza által okozott képzeleti csalódás. Segítsétek őket a láz megszüntetésében.

A ti hitetek frissessége olyan, mint a jég az önkívületi állapotban levő számára. És amikor a magas láz lecsillapodik, és elfoglalja helyét a levertség és a gondolkodásra való képtelenség, ami a lelki meggrázkódtatás következménye, akkor térjétek vissza az Istenről szóló beszédre, mint egy gyermekkel tennétek, akinek egy betegség megállította értelmi képességeit. Beszéljétek Istenről úgy, mintha egy új dologról beszélnétek, kedvesen, türelmesen... Ő, olyan ez, mint egy szép mese, amit az örök gyermeknek, az embernek mondotok, hogy másra tereljétek gondolatait. És utána hallgassatok! Ne erőltessétek... A lélek magától dolgozik. Segítsétek kedvességetekkel és imátozkodással. És amikor azt mondja: „Akkor nem Isten tette?”, mondjátok: „Nem. Ő nem akart rosszat neked, mert szeret téged, ahelyett is, aki többé nem szeret téged a halál, vagy más dolog miatt.” És amikor a lélek azt mondja: „De én Őt vádoltam”, mondjátok: „Ő már elfelejtette, mert lázas voltál”. És amikor azt mondja: „Akkor én szeretném Őt”, mondjátok: „Íme, ott van! Szíved ajtajánál vár, hogy te kinyissad.”

A bántalmakat türelemmel elviselni!

Viseljétek el a kellemetlen személyeket! Ők belépnek, hogy megzavarják énünk kis házát, amint a vándorok is belépnek, és megzavarják a házat, ahol lakunk. De, amint mondtam nektek, hogy fogadjátok be azokat, úgy mondom, hogy fogadjátok be ezeket is.

Kellemetlenek számotokra? De ha ti nem szeretitek őket a zavar miatt, amit okoznak, ők, többé-kevésbé jól, szeretnek titeket. Ezért a szeretetért fogadjátok be őket! És akkor is, ha kutatva, gyűlölködve, sértegetve jönnek, gyakoroljátok irántuk a türelmet és a szeretetet. Jobbakká tehetitek őket türelmetekkel. Megbotránkoztathatjátok őket szeretetlenségetekkel. Sajnáljátok, hogy ők vétkeznek, de még inkább sajnáljátok, hogy ti viszitek őket bűnbe, és hogy ti magatok is vétkeztek. Fogadjátok be őket az én nevében, ha nem tudjátok befogadni őket saját szeretetetekkel. És Isten megjutalmaz titeket, mert utána Ő maga jön el, hogy viszonzza a látogatást, és eltörölje a kellemetlen emléket az Ő természetfeletti kedveskedésével.

A bűnösöket figyelmeztetni!

Végül törekedjétek eltemetni a bűnösöket, hogy előkészítsétek visszatérésüket az Életbe és a Kegyelembe! Tudjátok, mikor teszitek ezt? Amikor figyelmeztetitek őket, atyái, türelmes, szeretetteljes kitarással. A bűnösök figyelmeztetése olyan, mint amikor temetés előtt megtisztítjuk a holttestet, előkészítve azt a föltámadásra. A többit az Úr kegyelme fogja megtenni. Tisztítsátok meg őket a szeretettel, a könnyekkel és az áldozatokkal. Legyetek hősiességek, hogy megmentsetek egy lelket a romlástól. Legyetek hősiességek!

Jutalmat fogtok kapni érte, mert ha jutalmat kap az, aki egy pohár vizet ad a szomjazó testnek, mit fog kapni az, aki elveszi egy lélek pokoli szomját?
Menjetek, és tegyék így!

(4-981)

Még 489 bocsánatra számítok!

Pétert nagyon érdeklik a példabeszédek. Amikor Jézus az éber szolgákról szóló példabeszédet mondja, Péter annyira figyel, hogy még az evésről is elfeledkeznek. Amikor Jézus befejezi, megkérdezi:

– Nekünk mondod ezt, vagy mindenkinek?

– Nektek is és mindenkinek. De leginkább nektek, mert az Úr titeket mintegy a szolgák fejévé rendelt, hogy felügyeljete rájuk. Azért kétszeresen készen kell állnotok, mint felügyelőknek, és mint egyszerű híveknek. (P 4,145-147)

Egy más alkalommal Péter megkérdezi:

– Hányszor kell megbocsátanunk a testvéreknek? Hányszor, ha a papok ellen vétkeznek; és hányszor, ha Isten ellen vétnek? Mert ha úgy lesz a jövőben is, mint most, akkor biztosan vétkezni fognak ellenünk. Látjuk, ellened mily sokszor vétnek. Mondd meg nekem, mindig meg kell-e bocsátanom, vagy ha nem, hát hányszor? Például hétszer, vagy még többször?

– Nem mondom neked, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer. Megszámlálhatatlanul sokszor. Mert a mennyei Atya is sokszor megbocsát nektek, nagyon sokszor, nektek, akiknek tökéleteseknek kellene lennetek. És amint Ő tesz veletek, úgy kell nektek is tennetek, mert Istent képviselitek a földön. Ide hallgassatok! Elmondok nektek egy példabeszédet, ami mindnyájatoknak hasznos lesz.

Az apostolok és tanítványok körülveszik Jézust, aki ekkor mondja el a könyörtelen adósról szóló példabeszédet: P 4,148-150.

Jézus egyszer leül apostolaival Mária Magdolna kertjében, a tó partján. A tavon vitorláznak a csónakok, halászatra készülődve.

– Jó halászatuk lesz – jegyzi meg Péter, aki figyeli őket.

– Te is jól fogsz halászni, Simon, Jónás fia.

– Én, Uram? Mikor? Azt akarod, hogy menjek halászni, hogy holnap legyen eledelünk? Azonnal megyek, és...

– Nincs erre szükségünk ebben a házban. A halászás, amivel a jövőben foglalkozol majd, lelki téren lesz. És a legjobb halászok lesznek veled, nagyobb részben ezek közül.

– Nem mindnyájan, Mester? – kérdi Máté.

– Nem mindnyájan. De azok, akik kitartanak, az én papjaimmá lesznek, és jól fognak halászni.

– Megtérések, nemde? – kérdi Jakab, Zebedeus fia.

– Megtérések, megbocsátások, irányítás Isten felé. Ó, sokféle dolog.

– Mester, előzőleg azt mondtad, hogy ha valaki nem hallgat testvére, még tanúk jelenlétében sem, akkor a zsinagóga tanácsát kell kikérni. Nos, ha jól, értettelek, mióta ismerünk, te azt mondtad, hogy a zsinagóga helyét az Egyház veszi át, amit te alapítasz. Akkor hova menjünk tanácsért tökfajú testvérünkkel?

– Menjete saját magatokhoz, mert ti lesztek az én Egyházam. Akkor a hívek hozzátok jönnek azért, hogy tanácsot kérjenek saját ügyekben, vagy hogy tanácsot adjanak másoknak. De még többet mondom nektek. Nemcsak tanácsot adhattok nekik, hanem fel is oldozhatjátok őket nevemben. Megoldhatjátok bűneik láncát, és összeköthettek kettőt, akik szeretik egymást, pusztán egy testet alkotva belőlük. És amit tesztek, az érvényes lesz Isten szemében úgy, mintha maga Isten tette volna. Igazán mondom nektek: amit megkötök a földön, meg lesz kötve a mennyben, amit feloldotok a földön, fel lesz oldva a mennyben.

És még azt is mondom nektek, hogy megértessem veletek nevem hatalmát, a testvéri szeretet és az ima hatalmát: ha két tanítványom, és ezeken értem mindazokat, akik hisznek Krisztusban,

egyesülnek, hogy bármi helyes dolgot kérjenek az én nevemben, Atyám megadja nekik. Mert nagy az ima hatalma, nagy a testvéri egyesülés hatalma, legnagyobb, végtelen az én nevem hatalma és jelenlétem közöttetek. És ahol ketten vagy hárman egyesülnek az én nevemben, ott leszek köztük, és imádkozom velük, és az Atya nem tagadja meg azt attól, aki velem imádkozik. Mert sokan azért nem kapják meg, amit kérnek, mert egyedül imádkoznak, vagy helytelen indítóokkal, vagy kevélyen, vagy bűnös szívvel. Tegyétek azt tiszta szívvel, hogy veletek lehessenek, és utána imádkozzatok, és meghallgatást nyertek.

Péter elgondolkozik. Jézus látja, és megkérdezi, mi ennek az oka. És Péter megmagyarázza:

– Arra gondolok, milyen nagy feladatra vagyunk kijelölve. És félek tőle. Félek, hogy nem tudom majd jól elvégezni.

– Valóban, Simon, Jónás fia vagy Jakab, Alfeus fia vagy Fülöp, és így tovább, nem tudnák jól végezni. De Péter, a pap, Jakab, a pap, Fülöp, a pap, vagy Tamás, értenek majd ahhoz, hogy jól végezzék, mert az Isteni Bölcsességgel együtt teszik. (E 6,251-252)

Amikor a 72 tanítvány visszatér, és örömmel beszámol sikereiről, megint szóba kerül, hogy a tanítványok és apostolok között lesz olyan, aki nem tud szeretni.

– Ó, Mester, Mester! De nem én leszek, nemde? – kérdezi Péter, és Jézushoz megy, vállára téve félelemtől remegő kezét.

Jézus ránéz, és azt mondja:

– Nem, Simon, Jónás fia. Nem te. Te tudsz szeretni, és majd mindig jobban fog növekedni szeretőképességed. Te vagy az én Sziklám, Simon, Jónás fia. Egy jó szikla. Erre helyezem majd a nekem legkedvesebb dolgokat, és biztos vagyok benne, hogy te fenn fogod tartani azokat anélkül, hogy zavart éreznél.

(4-1022)

Júdás besúgta a nagytanácsnak, hogy endori János, Szintika, a megszökött rabszolganő és a körülmetéletlen Hermaszteusz Jézus mellett vannak. Jézus tudja, hogy Júdás árulta be őket, de arimateai Józseffel és Nikodémussal beszélgetve, Péter jelenlétében ezt mondja:

– Ó, igazán szeretném, ha sok endori János lenne Izraelben és szolgálaim között! Szeretném, ha te, József, és te, Nikodémus, rendelkeznétek az ő szívével, és főleg rendelkezne azzal az ő besúgója, a hitvány kigyó, aki barátként álcázza magát, és kémkedik, mielőtt gyilkosságra vetemedne. A kigyó, amely irigylit a madár szárnyát, és csalárdul meg akarja fosztani tőle, hogy fogságba vesse. Ah, nem! A madár megmarad, hogy angyallá váljon. És akkor is, ha a kigyónak sikerülne megfosztani őt szárnyaitól, amit azonban nem lesz képes megtenni, hogy azokat saját ragadós testére tegye, azok ördögi szárnyakká válnának. Minden besúgó már egy ördög!

– De hol lesz egy ilyen? Mondd meg nekem, hogy azonnal elmehessek, és kitéphessem a nyelvét! – kiált fel Péter.

– Jobban tennéd, ha kitepnéd méregfogait – mondja Júdás, Alfeus fia.

– De nem! Legjobb lenne megfojtani! Akkor többé senkinek sem tudna ártani. Vannak egyének, akik mindig tudnak ártani... – mondja határozottan a kerióti.

Jézus erősen ránéz, és befejezi: – ...és hazudni. De senkinek nem kell semmit sem tennie vele. Nem érdemli meg a kigyó, hogy vele foglalkozzunk, és veszni engedjük a madarat.... Egy ideig másról beszélgetnek, de Péter visszatér a tárgyra:

– Szeretném tudni, ki a besúgó, a hírvivő, a farizeusok kegyes kémje... és, ha megtudhatom, meg akarom tudni, hogy kik az áruló farizeusok. El a farizeusok nevével és városukéval! Azokról a farizeusokról beszélek, akik a besúgás szép munkáját elvállalták, miután közülünk valaki elárulta, mert csak mi tudunk bizonyos dolgokat, mi, régi és új tanítványok, hogy értesítsük a nagytanácsot a Mester tetteiről, amelyek mindig igazak, és ördög az, aki ennek ellenkezőjét gondolja, és...

- Elég, Simon, Jónás fia! Parancsolom neked!
- És én engedelmeskedem, akkor is, ha az erőlködéstől megpattannak szívem erei. De közben eltűnt ennek a napnak a szépsége.
- Ugyan. Miért? Megváltozott valami köztünk? És akkor? Ó, Simonom! Gyere ide, oldalamba, és beszéljünk arról, ami jó...

(4-1045)

Jézus egy időre eltávolítja a keriótit, megbízatást adva neki, amit Júdeában kell teljesítenie. Vele küldi Tamást, Fülöpöt és Bertalant is. Júdás gyanítja, hogy ennek az ő eltávolítása a célja, és tiltakozik ellene, de Jézus keményen ráparancsol, mire engedelmeskedik. A többiek örülnek Júdás távollétének, és amikor endori János kijelenti, hogy úgy érzi, hamarosan meghal, Péter rászól:

– Ne tréfálgj! Engedd, hogy legalább Kafarnaumba érjünk! Olyan jó most, hogy egymást közt vagyunk anélkül a... Átkozott nyelvem! Megint megszegtem a Mesternek tett ígéretemet! ... Mester! Mester!

– Mit akarsz, Simon?
 – Morogtam Júdás ellen, pedig megígértem neked, hogy többé nem fogom tenni. Bocsáss meg!

- Igen. Igyekezz többé nem tenni:
- Még 489 alkalommal számítok bocsánatodra...
- De miket beszélsz, testvérem? – kérdi András csodálkozva.

És Péter, ragyogó szellemességgel jószágos arcán, odafordul endori János zsákjának súlya alatt:

– Nem emlékszel, mit mondott Ő, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsátani? Azért még 489 bocsánatra számíthatok. Pontosan számon tartom...

Mindnyájan nevetnek, még Jézus is nevetni kényszerül. De azt válaszolja:

– Jobban tennéd, ha azt tartanád számon, hányszor vagy jó, te nagy gyerek!

Péter odamegy hozzá, és átöleli Jézust derekánál, mondva:

– Kedves Mesterem! Milyen boldog vagyok, hogy veled vagyok, a nélkül a... Íme! Te is boldog vagy... és te érted már, mit szeretnék mondani. Magunk között vagyunk. Anyád is velünk van. A gyerek is itt van. Kafarnaum felé megyünk. Szép időnk van... Őt ok, hogy boldogok legyünk. Ó, milyen szép veled jönni! Hol állunk meg ma este?

– Jerikóban.

– Tavaly ott láttuk a Fátyolozottat. Ki tudja, mi történt vele... Kíváncsi vagyok rá, szeretném megtudni... És ott találtuk azt is a szőlőből... – Péter nevetése ragályos, olyan harsogó.

Mindnyájan nevetnek, visszagondolva a jelenetre, amikor a keriótival találkoztak.

– Te javíthatatlan vagy, Simon! – feddi meg őt Jézus.

– Nem mondtam semmit sem, Mester. De nevetnem kellett arra gondolva, milyen arcot vágott, amikor ott találtuk... az ő szőlőjében... – Péter olyan jóízűen nevet, hogy meg kell állnia, miközben a többiek hangosan nevetve mennek tovább.

Pétert eléri az asszonyok. Mária kedvesen megkérdezi:

– Mi van, Simon?

Simon társalgását Máriával, aki kioktatja őt viselkedésének szeretetlenségéről, lásd M 10, 394-395.

(4-1060)

Nagy állat vagyok!

Jézus hosszú körutat tesz a Tízváros vidékén, és vele vannak a nőtanítványok is. Egy éjjel csak szalmán alszanak. Máté megjegyzi:

- Ki mondta volna, hogy ezek az asszonyok szalmán fognak aludni, oly távol otthonuktól!
- Sose aludtam ilyen jól – jegyzi meg Mária Magdolna, és Márta megerősíti ugyanazt.

Péter Máté pártjára áll:

– Máténak igaza van. És kérdezem magamtól, anélkül, hogy megérteném, miért hozott ide titeket a Mester.

- Hát azért, mert nőtanítványok vagyunk!
- Akkor, ha oda menne... ahol oroszlánok vannak, vele mennétek?
- Természetesen, Simon Péter! Nagyszerű dolog az Ő közelében lenni!
- Ugyancsak hosszú utat tettetek meg. És az asszonyok nincsenek ehhez szokva...

De az asszonyok annyira tiltakoznak, hogy Péter vállát vonja, és elhallgat.

Jakab, Alfeus fia, felemeli tejét, és látja, hogy Jézus arca tündöklök mosolyától. Megkérdezi tőle:

- Megmondanád nekünk ennek az útnak igazi célját, nekünk, és az asszonyoknak, és...

kevés eredményét a fáradsághoz viszonyítva?

- Látni akarod most a földbe vetett mag termését azokon a földeken, amelyeken átmentünk?
- Nem én. Majd tavasszal meglátom.
- Én is azt mondom neked: Annak idején majd meglátod.

Az apostolok semmit sem felelnek erre.

(4-1096)

* * *

Ezen a körúton történt, hogy Marciam érdeklődését a tevék iránt sem Péter, sem a többi apostol nem osztotta, csak Jézus elégítette ki. Utána szelíden megfeddi apostolait: Gy 6,258-260

* * *

Bozrában Péter hangos szóváltásba keveredik a vendéglőssel, ahol megszálltak. A vendéglős megvetően „galileai”-nak nevezi Pétert, miközben éppen egy malac megölésével foglalkozik.

Péter visszavág:

– Én galileai, te pedig disznó, pogány vagy! Egy óráig sem tartózkodnám a te bűdös szállóban, ha a magam ura lennék. Rabló és... vagy! (Itt Péter olyan jelzót használ, amit nem akarok leírni.)

A vendéglős még hangosabban ordítja:

– Ha nem a Názáretivel lennél, és ha én nem lennék jobb, mint a ti mocskos farizeusaitok, akik ok nélkül gyűlölik Őt, akkor megmosnám orrodát a disznó vérében, úgyhogy utána futhatnál megtisztítani magadat! De tisztelem Őt, aki kétségtelenül hatalmas. És mondom neked, hogy minden történetekkel együtt, ti bűnösök vagytok. Mi jobbak vagyunk, mint ti. Mi nem ármánykodunk, nem vagyunk árulók. Ti, fűj! Igazságtalan árulók és gazemberek fajzatja, akik nem becsületek még azt a néhány szentet sem, aki köztetek található!

– Mit? Árulók? Mi? Ah, az égre mondom, hogy... – Péter olyan dühös, hogy rá akarja vetni magát, de testvére és Jakab visszatartják, és a zelóta Simon és Máté kettőjük közé áll.

De az ő erőlködésüknél is hatásosabban szünteti meg a haragot Jézus hangja, aki feltűnve az ajtóban, azt mondja:

- Simon, hallgass most! És te, ember, szintén hallgass!

– Uram, ez a vendéglős sértegetett és fenyegetőzött először!

– Názáreti, ő bántott meg engem először!

Én, ő. Ő és én. A két bűnös kölcsönösen egymást vádolja. Jézus komolyan és nyugodtan odamegy.

– Mindketten hibásak vagytok. És te, Simon, még inkább, mint ő. Mert te ismered tanításomat a szeretetről, bocsánatról, szelidségről, türelemről és testvériségről. Ahhoz, hogy ne bánjanak rosszul veled, mint galileával, az szükséges, hogy szentként tiszteljnek. És te, ember, ha jobbnak érzed magadat Isten többi áldottainál, légy méltó arra, hogy mind jobba válj! És főleg ne szennyezd be lelkedet hazug vádakkal. Tanítványaim között nincsenek árulók és ármánykodók.

– Biztos vagy ebben, Názáreti? Akkor miért jött hozzám az a négy, érdeklődve, hogy már megérkezte-e, kikkel voltál, és sok egyéb szép dolog után.

– Micsoda? Micsoda? Kik? Hol vannak? – Az apostolok körbeveszik, elfelejtkezve arról, hogy olyan embert közelítenek meg, akiről csurog a disznó vére, ami miatt előzőleg, visszaborzadva távol maradtak tőle.

A továbbiakban Jézus megtudja, hogy négy farizeus járt ott. Nyilvánvaló, hogy Júdás értesítette őket Jézus útjáról. Jézus megkéri a vendéglőst, hogy udvarában beszélhessen a városbeliekhez. Az szívesen megengedi, s Jézus szétküldi apostolait a városba, hogy értesítsék erről a lakosságot. Pétert azonban ott tartja. Péter megkérdezi tőle:

– Miért nem küldtél engem is?

– Amikor valaki nagyon szenvedélyes, maradjon otthon. Simon, Simon! Mikor tanulod meg felebarátod felé fordítani szeretetedet? Jelenleg lángolva ég, de csak értem. Légy szelíd, Simon, Jónás fia!

– Igazad van, Uram. Anyád is megfeddett engem, amint ő tudja tenni ezt anélkül, hogy rosszul esnék. De teljesen belém hatolt. De... feddj csak meg te is, azonban... utána többé ne nézz rám ilyen szomorúan!

– Légy jó! Légy jó! (A történet folytatását lásd M 10,398-399.)

(4-1104)

* * *

Matyival és Marikával kapcsolatban Péter szerepét lásd: Gy 3,90-94.

* * *

Péter kérdéseit, és a reájuk adott válaszokat, az embert beszennyező dolgokkal kapcsolatban lásd: P 4,162-165.

* * *

Az apostolok esőben mennek Magdala felé, s mivel nem szívesen vannak úton esős időben, azt ajánlják Jézusnak, hogy húzódjanak meg a közeli Názáretben. Péter hozzáteszi:

– Utána elmehetnék a gyermekkel.

– Nem! – mondja Jézus oly határozottan, hogy senki sem meri tovább erőltetni. Jézus elől megy, egészen egyedül. A többiek két csoportban követik. Péter azonban nem tud uralkodni magán, és Jézushoz megy.

– Mester, szeretsz engem?

– Mindig kedves vagy nekem, Simon. Jöjj!

Péter megnyugszik. Jézus mellett megy. Kis idő múlva azt mondja:

– Mester... szép lenne, ha az ünnepen a gyermek velünk lenne!

Jézus nem válaszol.

– Mester, miért nem teszel boldoggá engem?

– Simon, kockáztatod, hogy elvegyem tőled a gyermeket.

– Nem! Uram! Miért? – Péter fél a fenyegetés miatt, és szomorú.

– Azért, mert nem akarom, hogy bármihez is kötődjél. Megmondtam, amikor átengedtem neked Marciamot. Te azonban megrekedsz ebben az érzelemben.

– Nem bűn a szeretet. És szeretni Marciamot. Te is szereted...

– De ez a szeretet nem gátol engem abban, hogy teljesen átadjam magamat küldetésemnek. Nem emlékszel szavaimra az emberi érzelmekről? Tanácsaimra, amelyek oly világosak, hogy már parancsok, arra vonatkozólag, aki az ekére tette a kezét? Belefáradtál, Simon, Jónás fia abba, hogy hősiiesen az én tanítványom legyél?

Péter hangja érdes a sírástól, amikor válaszolja:

– Nem, Uram. Mindenre emlékszem, és nem fáradtam bele. De az a benyomásom, hogy ennek ellenkezője a helyzet... Te fáradtál bele a szegény Simonba, aki mindent elhagyott, hogy téged kövessen...

– Aki mindent megtalált az én követésemben. akarod mondani.

– Nem... Igen... Mester... Én egy szegény ember vagyok...

– Tudom. És éppen ezért dolgozom átalakításodon. Hogy a szegény emberből kialakítsam az embert és abból meg a szentet, az én Apostolomat, az én Sziklát. Kemény vagyok, hogy megkeményítsek téged. Nem akarom, hogy olyan puha légy, mint a sár. Az akarom, hogy egy szögletes tömb legyél, tökéletes: az alapkőként szolgáló Szikla. Nem fogod fel, hogy ez szeretet? Nem emlékszel a Bölcsre? Ő mondja, hogy aki szeret, az szigorú. (Vö. Péld 3,1-12; 13,24) De érts meg! Legalább te érts meg! Nem látod, hogy mennyire rám nehezedik, lever a sok meg nem értés, a túl sok alakoskodás, a sok szeretetlenség, és a még több csalódás?

– Így... így van, Mester? Ó irgalmas Isten! És én nem vettem észre! Nagy állat vagyok!...

De mióta? Ki miatt? Mondd meg nekem...

– Hasztalan. Nem tudnál semmit sem tenni. Még én se tudok semmit sem tenni...

– Igazán semmit sem tudnék tenni, hogy könnyítsek rajtad?

– Mondtam neked: értsd meg. hogy az én szigorúságom szeretetből fakad. Lásd meg a szeretetet minden rád vonatkozó cselekedetemben!

– Igen, igen. Nem beszélek többet. Kedves Mesterem! Nem beszélek többet! És bocsáss meg ennek a nagy állatnak, ami én vagyok. Adj nekem egy bizonyítékot arra, hogy valóban megbocsátasz nekem!

– Bizonyítékot! Igazából az én igenemnek elégnek kellene lenni számodra. De megadom neked. Ide figyelj! Nem mehetek Názáretbe, mert Názáretben van endori János és Szintika is, Marciamon kívül. És ezt nem szabad nyilvánosságra hozni.

– Még mi sem tudhatjuk? Miért? ... Ah! ... Mester?! Mester?! Te félsz valakitől közülnünk?

– Az óvatosság arra tanít, hogy amikor egy dolgot titokban kell tartani, akkor már túl sok, ha ketten tudják azt. Egy elejtett szó is bajt okozhat. És nem mindnyájan és nem mindig gondoltok erre.

– Valóban... én magam sem. De amikor akarok, tudok hallgatni. És most hallgatni fogok. Ó, hallgatók! Nem leszek többé Simon, Jónás fia, ha nem tudok hallgatni. Köszönöm, Mester, hogy nagyra becsültél. Ez igen, ez nagy bizonyítéka a szeretetnek. Akkor most Taricheába kell mennünk?

– Igen. Utána a bárkákkal Magdalába. Fel kell vennem az ékszerek aranyát...

– Látod, hogy tudok hallgatni? Nem mondtam semmit Júdásnak, tudod?

Jézus nem fűz megjegyzést a félbeszakításhoz. Folytatja:

– Miután megkapom az aranyat, szabadjára engedlek titeket a Fény ünnepéig. Ha akarok valakit közületek, Názáretbe foglak hívni titeket. A júdeaiak, a zelóta Simon kivételével, elkísérik Lázár nővéreit és azok szolgálóját, és a betszúri Elizát Betániába. Utána hazamennek

családjukhoz a Fény ünnepére. Számomra elég, ha február végére térnek vissza, amikor ismét útnak indulunk. Ezt csak te tudod, nemde, Simon Péter?

- Csak én tudom. De... meg kell majd mondanom...
- Majd én megmondom a megfelelő pillanatban.

(4-1174)

Jó gyakorlati érzékem van!

Péter nem tudja kivárni, hogy Jézus hívja őt, és egy napon váratlanul megjelenik Názáretben egy kosárral, amelyben ennivalót és ruhát hoz Marciamnak, amit felesége, Porfirea készített neki. Lásd a kedves történetet részletesen Gy 6, 269-276

* * *

A Fény ünnepe után János, Jakab, Máté és András már megérkeztek Názáretbe, és Péterre várnak, aki szintén hamarosan megérkezik, nagy zajt csapva, egy kocsiával, amelyen ott ül felesége is sok láda közepette.

Péter először a műhelyhez vezető kapun keresztül próbálja bevinni a kocsit, de az túl szűk. Mária ajánlja neki, hogy használja a kert végén lévő bejáratot, a sövényen keresztül, ott befér.

– Most vegyük le a ládákat! Oly zajt csaptak, hogy majdnem megsüketültem tőlük! – mondja Péter.

– De akkor miért hoztad ide őket? – kérdezi András.

– Azért, hogy egész Názáret hallja megérkezésemet. És ez sikerült is. Most leveszem azokat, hogy az egész Názáret ne hallja, amikor eltávoznak. Ezért hoztam az üres ládákat... De tele ládákkal fogunk távozni, és senki, aki meglát minket, sem fog csodálkozni azon, hogy egy asszonyt lát mellettem ülni. Az, aki távol van (Júdás), azzal dicsekszik, hogy jó gyakorlati érzékkel rendelkezik. De, amikor akarom, én is rendelkezem vele...

– De, bocsáss meg, testvérem, miért volt minderre szükség? – kérdezi András, miközben megitatja a szamarat.

– Miért? Hát nem tudod?... Mester, még semmit sem tudnak?

– Nem, Simon. Rád vártam, hogy elmondjam nekik. Jöjjetek mindnyájan a műhelybe! Az asszonyok jó, ha ott maradnak, ahol vannak. És jól tetted, hogy így cselekedtél, Simon, Jónás fia.

Bemennek a műhelybe, miközben Porfirea a gyermekkel és a két Máriával a házban marad.

– Azért hívtalak ide titeket, mert segítenetek kell nekem abban, hogy János és Szintika nagyon messze menjenek. Már a sátoros ünneptől kezdve elhatároztam ezt. Ti jól látjátok, hogy lehetetlen magunknál tartanunk őket, és itt sem tarthatjuk anélkül, hogy békéjüket tönkre ne tennénk. Mint mindig, a betániai Lázár segít engem ebben. Már értesítettem erről endori Jánost és Szintikát. Simon Péter néhány napja tudja ezt. Most ti is tudjátok. Ma este elhagyjuk Názáretet. Már el kellett volna mennünk. De feltételezem, hogy Simonnak, Jónás fiának nehéz volt kocsit és szamarat találnia...

– De még mennyire! Már majdnem feladtam a reményt. De egy ocsmány tibériási görögtől végre sikerült szereznem... És kényelmes lesz...

– Igen. Kényelmes lesz, főleg endori János számára...

– Hol van, hogy nem látjuk? – kérdezi Péter.

– Szobájában, Szintikával.

– És... hogyan fogadta a dolgot? – kérdezi megint Péter.

– Nagyon fájdalmasan. A nő is...

– És te is, Mester. Homlokodon van egy ránc, ami nem volt ott, és szemed szigorú és szomorú – figyelj meg János.

– Igaz. Nagyon fáj... De beszéljünk arról, amit tennünk kell. Hallgassatok meg jól, mert utána elválunk egymástól. Ma este indulunk el, este hét után. Úgy megyünk el, mint akik menekülnek... mert bűnösök. Mi azonban nem azért megyünk, hogy rosszat tegyünk, se nem menekülünk, mintha rosszat tettünk volna. Azért megyünk el, hogy megakadályozzuk, hogy más tegyen rosszat azzal, akinek nem lenne ereje annak elviselésére. Tehát elindulunk... A

Szeforiszba menő úton megyünk... Félúton megállunk egy háznál, hogy hajnalban tovább menjünk. Ennek a háznak sok ajtaja van az állatok számára. Izsák pásztor barátai vannak ott. Ismerem őket. Befogadnak minket anélkül, hogy bármit is kérdeznének. Utána mindenképpen el kell érniük Jiftaelt este előtt, és ott alszunk. Gondolod, hogy a szamár kibírja?

– Még többet is! Megfizettette velem az a piszkos görög, de egy jó erős állatot adott.

– Jól van. Reggel utána elmegyünk Ptolemaisza, és ott elvélünk. Ti Péter vezetésével, aki fejetek, akinek vakon kell engedelmeskednetek, elmentek a tengeren Tíruszig. Ott találtok egy hajót, ami Antióchiába készül indulni. Felszálltok rá, és odaadjátok ezt a levelet a hajó gazdájának, hogy elolvassa. Lázár, Teofil fia írta. Ti úgy mentek, mint az ő szolgálói, akiket Antióchiában levő birtokára küld, vagy helyesebben: Antigoniumban levő kertjeibe. Ezek legyenek mindenki számára! Tudjatok figyelmesek, komolyak, körültekintők és hallgatagok lenni! Amint megérkeztek Antióchiába, menjetek azonnal Fülöphöz, Lázár felügyelőjéhez, és adjátok át neki ezt a levelet...

– Mester, ő ismer engem – mondja a Zelóta.

– Nagyon jó.

De hogyan fogja elhinni, hogy én szolga vagyok?

– Fülöp számára ez nem szükséges. Ő tudja, hogy Lázár két barátját be kell fogadnia, szállást kell adnia nekik, és mindenben segíteni kell őket. Ez áll a levélben. Ti őket kíséritek. Ez elég. Ő titeket az „ő kedves palesztinai barátainak nevez” . És azok vagytok, összekötve a hit és a végrehajtott cselekedet által. Pihenjete addig, amíg a hajó, befejezve a kirakodást és berakodást, visszaindul Tiruszba. Tiruszból bárkával jöjjetek Ptolemaisza, és onnan hozzám Aczibba...

– Miért nem jössz velünk, Urunk? – sóhajt fel János.

– Mert itt maradok, hogy imádkozzam értetek, és főleg ezekért a szegényekért. Itt maradok; imádkozni. Így kezdem el nyilvános életem harmadik évét. Így kezdődik el, egy ugyancsak szomorú távozással, akárcsak az első és a második. Így kezdődik, hosszú imával és bőjtöléssel, mint az első... Mert ez olyan fájdalmas, mint az első, sőt, még fájdalmasabb. Akkor a világ megtérítésére készültem fel. Most egy még nagyobb és fontosabb munkára készülök. De, jól figyeljetek ide, és tudjátok meg, ha az elsőben a Mester, a Bölcs voltam, aki tökéletes emberi voltával és értelmével hív a tökéletességre, és a másodikban az Üdvözítő és a Barát, az Irgalmasság voltam, aki összegyűjt, megbocsát, segít, a harmadikban a Megváltó Isten és a Király leszek, aki igazságot szolgáltat. Ne csodálkozzatok azért, ha új alakban láttok, ha látják, hogy a Bárány erős villámokat szór. Mít választott Izrael szeretetteljes hívásomra, amikor karomat kitarva azt mondtam: „Jöjj! Én szeretek és megbocsátok”? Válasza a mindig növekvő makacsság és szívük megkeményedése volt, hazugsággal és cselvetéssel. Ám legyen!

Hívtam mindegyik társadalmi osztályt, földig hajtva homlokomat. Ők rám köptek.

Hívtam őket, hogy szentekké legyenek. Válaszul engedték, hogy megszállja őket az ördög. Minden téren teljesítettem kötelességemet. Ezt ők „bűnnek” nevezték.

Hallgattam. Ezt arra magyarázták, hogy bűnösségemet bizonyítja.

Beszéltem. Ezt istenkáromlásnak nevezték.

Most elég!

Nem hagyták, hogy lélegzethez jussak. Egyetlen örömet sem engedtek nekem. Az én örömöm az volt, hogy az újjászületettekben növeljem a lelki életet, a kegyelmet. Ármánykodva jöttek hozzám, és el kell választanom őket keblemről, a vajúdó szülő görcseit okozva nekik és magamnak és az egymástól elszakított gyermekeknek, hogy megmentssem őket a rosszindulatú Izraeltől.

És Isten hatalmasai, akik magukat a „megszentelőknek” nevezik, és ezzel dicsekszenek, meggátolnak engem, meg szeretnének akadályozni, hogy az általam megmentettekben örömet találjam.

Már sok hónapon át barátom és szolgám Lévi, a vámos, és a világ látja, hogy Máté nem okoz botrányt vagy vetélkedést. Mégis tovább vádolnak. És vádolnak Mária, Lázár nővére miatt is és sok mások miatt, akiket üdvözítetek.

Most elég!

Megyek tovább a magam egyre keserűbb és mind több könnyel áztatott útján... Megyek... De egyetlen könnyem sem hullik hiába. Atyámhoz kiáltanak... és később egy mérhetetlenül hatalmasabb áradat fog kiáltani. Én megyek. Aki szeret, az követ engem és megerősödik, mert közeledik a nehéz óra. Én nem állok meg. Semmi sem állíthat meg!

Ők sem állítanak meg... De jaj nekik! Jaj nekik! Jaj azoknak, akik miatt a Szeretetből az Igazságszolgáltatás lesz! ... Az új idő jele a szigorú Igazságszolgáltatás lesz mindazok számára, akik megátalkodtak bűneikben, az Úr szavai és az Úr Igéjének cselekedetei ellen! ...

Jézus olyannak látszik, mint egy büntető angyal. Azt mondanám, hogy lángol a füstös fal előtt, annyira ragyognak szemei... Hangja is olyan, mint az erőteljesen megütött bronz és ezüst csengése.

A nyolc apostol elsápad, és mintegy törpévé válik a félelemtől. Jézus nézi őket..., részvétellel és szeretettel. Azt mondja:

– Nem rátok vonatkozik ez, barátaim. Nem titeket érintenek ezek a fenyegetések. Ti apostolaim vagytok, és én választottalak ki titeket. – Hangja kedvessé és mélyé válik. Ezzel fejezi be: – Menjünk innen! Éreztesük a két üldözöttel, hogy őket jobban szeretjük, mint saját magunkat. Ne felejtsetek el, hogy ők azt hiszik, azért mennek el, hogy előkészítsék számomra az utat Antióchiába.

(5-9)

4. füzet – Te vagy a vezető!

Péter, a kocsis

Endori János és Szintika búcsúztatását lásd M 10, 410-412. Mária Péterre bízta endori János gondozását az úton.

Erősen esik az eső, amikor felszállnak a kocsira. Péter hajtja a kocsit. Jézus, a többi apostollal együtt gyalog követi őket. Az út sáros, és néha a kocsi kereke beragad, úgyhogy az apostoloknak kell megtolni a kocsit. A kocsi fölé sátrat vontak, hogy utasai ne ázzanak el. Péter egyszer megállítja a szamarat, és köpenyével beburkolja endori Jánost.

– De hát miért? Rajtam van már a sajátom... – tiltakozik János.

– Azért, mert engem úgy kimelegít a szamar húzása, mintha kemencében lennék. És azonkívül, én már hozzászoktam a bárkában, hogy félmeztelenül dolgozzam. A hideg ösztönöz, és gyorsabbá tesz. Te csak takarózz jól be! Mária Názáretben annyi mindent ajánlott nekem, hogy ha te megbetegednél, nem mernék többé a szeme elé kerülni...

Péter kenyérdarabokkal és almacsutkákkal csalogatja a szamarat, de csak akkor adja oda azokat neki, amikor pihenőt tartanak.

– Csaló vagy, Simon, Jónás fia – mondja neki tréfálkozva Máté, aki megfigyeli eljárását.

– Ugyan, dehog. Kedvesen ösztökélem az állatot kötelességének teljesítésére. Ha nem így tennék, a botot kellene használnom. És azt nem szívesen tenném. Nem ütöm meg a bárkát, amikor makacskodik, pedig az csak fából van. Miért ütném meg ezt, akinek teste van? Most ez az én bárkám... vízben van... és mennyire! Ezért úgy bánok vele, mint a bárkámmal. Nem vagyok Dorás! Tudjátok? Mielőtt megvettem, Dorásnak akartam nevezni. De miután meghallottam a nevét, megtetszett nekem. Meghagytam neki...

– Hogy hívják? – kérdezik kíváncsian.

– Találjátok ki! – és Péter a szakállába nevet. Felsorolják a legfurcsább neveket, és a legvadabb farizeusokét vagy szadduceusokét, stb. De Péter mindig nemet int fejével. Feladják a meccset.

– Antoniusznak hívják! Nemde, szép név? Az az átkozott római! Úgy látszik, hogy a görög, aki nekem eladta, szintén haragudott Antoniuszra. (A Templom melletti erődítményt nevezték el egy római hadvezérről Antonia várnak s most ott volt a rómaiak főhadiszállása.)

Mindnyájan nevetnek.

Már késő este van, mire a fáradságos út után megérkeznek Jiftaelbe. Megvacsoráznak, és miközben Péter megeteti és megitatja a szamarat megjegyzi, hogy az több tiszteletet érdemel, mint a császár.

Innen kezdve már jobb az út, és Jézus felszáll a kocsira, átvéve annak vezetését, hogy így egyedül legyen endori Jánossal és Szintikával, és búcsút vehessen tőlük. Megköszöni az örömet és vigasztalást, amit megtérésük és társaságuk okozott neki, és imáikat kéri. Utána leszáll, búcsút int az apostoloknak, és gyorsan elsiet az úton, amelyen jöttek.

Az apostolok kiáltva hívják:

– Jézus! Jézus! Jézus! De csak a hegyek visszhangozzák kiáltásukat. Jézus meg sem fordul, és eltűnik egy útkanyarban.

– Elment... Nem marad más hátra, mint hogy mi is tovább menjünk... – mondja szomorúan Péter, miközben felszáll a kocsira, és kezébe veszi a gyeplőt.

Endori János és Szintika a kocsi mélyében sírnak:

– Nem látjuk Őt többé! Soha többé, soha többé!

(5-18)

Jézus egy ösvényen elmegy a hegy oldalában lévő barlangba, és ott böjtölve, imádkozva, vezekelve készül fel nyilvános működésének harmadik évére, míg apostolai visszatérnek.

(5-36)

Igazán értesz a hajózáshoz?

Ptolemaisban nem látom a kocsit és a szamarat. Az apostolok kézben viszik a ládákat és a csomagokat a hajóhoz. Teljes szélcsend van, nyugodt a tenger.

Simon, Jónás fia biztos léptekkel halad. Már biztosan tudja, hová kell mennie, mert nem néz semerre sem. Kipirulva fogja a fogantyúnak használt kötélhurkot a láda egyik, András pedig a láda másik oldalán. Kidagadó kar és lábizmaikból következtetni lehet arra, milyen megerőltetést jelent számukra a ládák cipelése. Hogy szabadabban mozoghassanak, rövid, ujjatlan alsóruhájukat viselik csak, és hasonlóak a teherhordókhoz, akik a raktártól a hajóhoz járnak. Így teljesen észrevétlenek maradnak.

Péter nem a nagy rakodópartra megy, hanem egy nyikorgó kikötőhídon át a kisebb rakodópartra, egy ívelt formájú kis mólóhoz, amely szinte egy második, de jóval szűkebb medencét alakít ki a halászbárkák számára. Szétnéz, és kiált egyet.

Egy ember válaszol rá, aki jó erős, tágas bárka aljáról áll fel.

– Csakugyan indulni akarsz? Vigyázz, mert ma nem használható a vitorla, evezned kell!

– Legalább kimelegszem, és meghozza az étvágyamat is.

– De igazán értesz a hajózáshoz?

– Ajaj, ember! Még nem tudtam kimondani, hogy „mama”, de apám már kezembe adta a hajókötelet és a vitorlaköteleteket. Ezeket csavartam tejfogaim köré.

– Csak azért, tudod, mert ez a bárka az egész vagyonom.

– Ezt már tegnap is mondtad nekem... Más nótát nem tudsz?...

– Azt tudom, hogy ha elsüllyedsz, tönkre leszek téve, és...

– Én megyek tönkre, aki ott hagyom a bőröm, nem te!

– De ez a vagyonom, a kenyerem, örömöm és feleségem öröme, és ez a kislányom hozománya, és...

– Hallod-e! Ne csiklandozd az idegeimet, mert már görcsbe rándultak... görcsbe, s ez rémesebb, mint az úszóké. Annyi pénzt adtam neked, hogy azt mondhatnám: „megvettem a bárkát”. Semmit sem alkudtam le abból, amit kértél, te tengeri rabló. Azt is megmutattam neked, hogy jobban értek az evezéshez és a vitorlához, mint te, és mindenben megegyeztünk. Most, ha a póréhagyma salátától, amit tegnap este ettél – amitől a szád úgy bűzlik, mint egy hajófenék – lidércnyomást és lelkiismeret furdalást kaptál, az engem nem érdekel. A megállapodást két tanú előtt kötöttük meg, az egyik a tied volt, a másik az enyém, és kész. Ugorj ki onnan, te szőrös rák, és hagyj bemennem!

– De én... legalább valami biztosítékot... Ha meghalsz, ki fizeti meg a hajómat?

– A hajódat? Hajónak nevezed ezt a kivájt tökötet? Ó, te szerencsétlen és beképzelt fickó. De megnyugtatlak, csak hogy elszánd már magadat: adok neked még száz drachmát. Azért a fizetségért, amit a bérbeadásért kaptál, és amit még most adok, három másik ilyen vakondot vehetsz... Vagyis, nem. Semmi pénzt. Még képes lennél azt hinni, hogy megháborodtam, és visszatértemkor még többet követelnél. Mert hogy visszajövök, afelől biztos lehetsz! Már csak azért is, hogy pofonokkal megborotváljalak, ha hibás aljú bárkát adtál nekem. Odaadom neked zálogba a szamarat és a szekeret... Nem! Még ezt sem! Nem bízom rád Antoniuszomat. Még képes lennél mesterséget változtatni, és bárkásból fuvarossá lenni, és meglépnél, amíg én oda vagyok. Az én Antoniuszom tízszer annyit ér, mint a te bárkád. Jobb, ha pénzt adok neked. De úgy vigyázz, hogy ez csak óvadék, és visszatértemkor visszaadod. Megértetted, vagy nem?

Hahó, hajósok? Közületek ki való Ptolemaisba?

Egy közeli hajóból három arc hajlik ki:

– Mi.

– Gyertek ide...

– Ne, ne, nem szükséges. Egyezzünk meg egymás között! – eseng a bárka tulajdonosa.

Péter fűrkészően néz rá. Magában meghányja-veti a dolgot, és látva, hogy a másik kiszáll a bárkából, és sietve beviszi a szövőszéket a bárkába, amelyet Júdás a földre tett, ezt mormolja:

– Megértettem! – Odakiált a hajóbeli embereknek:

– Már nem szükséges. Maradjatok csak, ahol vagytok! – s aztán pénzdarabokat vesz ki egy kis erszényből, megszámlolja, és mindet megcsókolja e szavakkal: „Ég veletek, ti kedvesek!”, és átadja a bárkás embernek.

– Miért csókolta meg? – kérdi az ámulva.

– Ez... egy szertartás. Ég veled, rabló! Ti pedig, rajta! Te meg legalább tartsd erősen a bárkát! Majd utána megszámlolhatod a pénzt. És meglátod, nem csaptalak be. A pokolban nem akarlak társamul, tudod? Én nem rabolok. Rajta, hó-rukk! Rajta, hó-rukk! – És behúzza a bárkába az első kis ládát. Majd segít a többieknek a maguk ládáját, a tarisznyákat, és az egyéb csomagokat behordani, és az egyensúlynak megfelelően, valamint oly módon elrendezve a tárgyakat, hogy szabadon lehessen majd végezni a manőverezéseket. A tárgyak után elhelyezi a személyeket is.

– Látod, hogy értek hozzá, te vámpír? Most oldd el a bárkát, és eredj dolgozdra!

Andrással együtt a kis mólónak nyomja az evezőt, hogy elszakadjanak tőle.

Amikor a bárka belekerül az áramlás vonalába, átadja a kormányrudat Máténak e szavak kíséretében:

– Tartsd te, hiszen csakhogy minket alaposan megkopassz, gyakran jöttél halászni, ezért túrhetően tudod tartani. – Ezután leül a bárka elő részében, háttal a bárka orrának, az első lócára, oldalán Andrással. Előttük ül Jakab és János, Zebedeus fiai, és szabályos ütemben, nagy erővel eveznek. A bárka simán, sebesen halad – bár eléggé meg van terhelve – a nagytestű hajók oldala mellett, amelyeknek fedélzetéről dicsérő szavakkal illetik a tökéletes evezést.

A bárkában tökéletes a csend. Nem hallatszik más, csak az evezők nyikorgása az evezőtartó villákban.

Jó idő múltán, amikor túljutottak Ptolemaiszon, Péter megszólal:

– Bárcsak lenne egy kis szél!... De semmi, még szellő sincs...!

– Csak nehogy essen! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Hm! Pedig nagyon akar...!

Hallgatás és hosszantartó fárasztó evezés következik.

Majd András megkérdi:

– Miért csókolta meg a pénzdarabokat?

– Mert el szoktunk köszönni attól, aki végleg elmegy. Többé nem látom őket. Pedig sajnálom. Szívesebben adtam volna valami szerencsétlennek... De nyugalom! A bárka valóban jó. Erős, jó építésű. A legjobb Ptolemaisban. Ezért engedtem gazdája követelésének. Meg azért is, hogy ne sokat kérdezősködjön, hogy hová megyünk... Jaj! Már esik is! Takarózzatok be, amennyire csak tudtok, és te Szintika, adj egy tojást Jánosnak! Itt az ideje... annál is inkább, mert ilyen nyugodt tengeren nem háborodik fel a gyomra... Hát Jézus vajon mit csinál? Váltóruha és pénz nélkül! Hol lehet most?

– Biztosan imádkozik értünk – feleli János, Zebedeus fia.

– Rendszerben van. De hol?...!

Senki sem tudja a választ. A bárka pedig nehezen, küszködve halad előre a ködszerűen permetező esőben, ami olyan kellemetlen, mint egy állandó viszketés. A part közel van.

– Annál a falunál megállunk pihenni és enni – mondja Péter, aki fáradhatatlan az evezésben. A többiek helyeselnek.

Elérik a falut. Halászok-lakta, maroknyi házcsoport ez, amely a tenger felé tartó hegy sarkantyú alakú nyúlványára épült.

– Itt nem lehet kiszállni. Nincs tengerfenék... – morogja Péter. – Hát jó, akkor eszünk itt, ahol vagyunk.

Az evezősök csakugyan jóízűen esznek, a két száműzött viszont csak kényszeredetten. Az eső hol elered, hol eláll. A falu kihalt, mintha senki sem lakna benne. Pedig az egyik háztól a másikig röpködő galambok és a fedett tetőteraszokon kitergetett ruhák arról árulkodnak, hogy laknak ott emberek. Végre feltűnik az úton egy félmeztelen ember, aki a partra vont kis bárka felé tart.

– Halló, ember! Halász vagy? – kiáltja Péter, tölcsért formálva két kezéből.

– Igen. – Válasza gyengén hallatszik, a távolság miatt.

– Milyen idő lesz?

– Hamarosan hullámverés lesz, és ha nem vagy idevalósi, azt mondom, azonnal menj a szirtfokon túlra. Ott gyengébb a hullámozás, főleg, ha partközelségben mégy. És ezt megteheted, mert mély a tenger. De máris indulj!...

– Igenis. Béke veled!

– Békesség és szerencse nektek is!

– Akkor induljunk! – mondja Péter a társainak – És Isten legyen velünk!

– Biztosan velünk van. Jézus bizonyára imádkozik értünk – feleli András, nekilátva az evezésnek.

A lassú hullámozás már tényleg elkezdődött. A hullámokkal való találkozás hol felemeli, hol lesüllyeszti a szegény bárkát. Az eső egyre sűrűbb cseppekben esik... ezenkívül a szél is fújni kezd, hogy szabályos lökésekkel szintén gyötörje a szegény hajózatokat. Simon, Jónás fia, a legfestőbb jelzőkkel illeti a szelet, amely gonosz, mert nem használható fel a vitorlához, és mert igyekszik a bárkát a már igen közel lévő szirtfok kiálló szikláira felé hajtani. A bárka alig bír haladni ebben a bemélyedő kis öbölben, amely olyan sötét, mint a tinta. Eveznek, eveznek, nagy erőlködéssel, kivörösödve, verejtékezve, fogukat összeszorítva, beszédre semmi erőt se vesztegetve. A többiek, akik velük szemben ülnek, némán hallgatnak a kellemetlen esőben. János és Szintika középen van, az árboc mellett, mögöttük Alfeus fiai, leghátul pedig Máté és Simon, akik azzal küszködnek, hogy egyenesen tartsák a kormányrudat minden hullámcsapásnál.

A hegyfok körülhajózása fárasztó munka. De végül mégis sikerül... Egy kis nyugalomhoz jutnak a kifáradt evezősök. Azon tanakodnak, keressenek-e menedéket egy településen, túl a szirtfokon. De győz a gondolat, hogy „engedelmeskedniük kell a Mesternek, a józanész ellenére is. Ő ugyanis azt mondta, hogy egy teljes nap alatt el kell jutniuk Tiruszba.” Így aztán mennek...

A tenger hirtelenül lecsendesül. Ezt a jelenséget észre is veszik, és Jakab, Alfeus fia, kijelenti:

– Az engedelmisség jutalma.

– Igen, a Sátán elment, mert nem tudott engedetlenségre bírni minket – állítja Péter.

– Tiruszba mégis csak éjszaka érkezünk meg. Ez a harc a hullámokkal nagyon késleltetett minket... – mondja Máté.

– Nem számít. Megyünk aludni, holnap pedig megkeressük a hajót – feleli a zelóta Simon.

– De megtaláljuk-e?

– Jézus azt mondta. Így hát megtaláljuk – mondja határozottan Tádé.

– Felhúzzhatjuk a vitorlát, testvérem – jegyzi meg András. – Most kedvező szél fúj, és gyorsan haladhatunk majd.

A vitorla tényleg kidagad, és bár gyenge a szél, mégis alig van szükségük evezésre. A bárka szinte megkönnyebbülten siklik Tirusz felé, amelynek földszorosa már ott fehérlik északon, a nap utolsó fényében.

Az éjszaka hirtelen köszönt be. János, Zebedeus fia, a csillagos égre emeli tekintetét, és nevet. Majd hirtelen az evező mozgásának ritmusára énekelni kezd:

Üdvözlégy, Hajnalcsillag,
Éjszakának Jázminja,
Egem arany Holdja,
Jézusnak Szent Anyja.

Benned remél a hajós,
Rólad álmodik, ki szenved s halódik,
Tündökölj, szent, kegyes Csillag,
Annak, aki téged szeret, ó Mária!

Emelt, tenoros hangon énekel, boldogan.

– Mit művelsz? Jézusról beszélgetünk, te pedig Máriát emlegeted? – kérdi a testvére.

– Ő Móriában van, Mária pedig Őbenne... Hagyj énekelnem... – És újra rákezd, magával ragadva a többieket is.

Így érkeznek meg Tiruszba, és kényelmesen szállnak partra a kisebbik kikötőben, amely a földszorostól délre van. A kikötőt megvilágítja a bárkákon függő sok lámpás, és a jelenlevők nem tagadják meg segítségüket az érkezőktől.

Péter Jakabbal, Zebedeus fiával, a bárkában marad, hogy vigyázzon a ládákra, a többiek pedig – egy másik bárka emberével – a fogadóba mennek lepihenni.

(5-43)

Te vagy a vezető!

– Megértettem! – szól Péter, felállva a bárkában, ahol aludt. – Itt az ideje, hogy megmozduljak, mert ő – és a tengerre mutat, amely nyugtalanul még a kikötőbe is behatol – meghintett minket, mint az áldozatokat szokták... Hm! Induljunk, hogy elvégezzük az áldozat második részét is... Mondd csak, Jakab... neked nem úgy tűnik, hogy csakugyan feláldozni visszük a két áldozatot? Nekem igen!

– Nekem is, Simon. És... hálásan köszönöm a Mesternek belénk helyezett bizalmát. De... szerettem volna nem én lenni az, aki ekkora fájdalmat lát. Sose gondoltam, hogy ezt látom majd...

– Én sem... De... tudod? Én azt mondom, a Mester nem tette volna ezt, ha a főtanács nem avatkozik bele...

– Valóban ezt mondta... De vajon ki tájékoztatta a főtanácsot? Szeretném tudni...

– Ki? Örökkévaló Isten, segíts, hogy tudjak hallgatni, és tudjak ne gondolkozni! Ezt a fogadalmat tettem, hogy kiirtsam magamból azt a gyanút, amely zaklat. Segíts, Jakab, hogy ne gondolkozzam! Beszélj egészen másról.

– De miről? Az időről?

– Igen, akár arról is.

– Az a baj, hogy nem értek a tengerhez...

– Azt hiszem, táncolni fogunk – mondja Péter, a tengerre tekintve. – Neeem! Egy kis hullámozás. De ez csak tréfálkozás. Tegnap csúnyább volt. A hajón, főnről szép látvány lesz ez a hullámozó tenger. Jánosnak tetszeni fog... Éneklésre készíti majd. Melyik lesz az a hajó?

Jakab is feláll, és szemügyre veszi a túloldalon levő hajókat, amelyeket főleg akkor látnak jól, amikor a hullám, hintamozgással, fölemeli bárkájukat. Nézik, és tanulmányozzák a különféle hajókat, és találgatnak. A kikötő kezd megélni.

Péter érdeklődik egy csónakostól, aki a rakodóparton foglalatoskodik:

– Nem tudod, vajon itt van-e a kikötőben, a... várj csak, hadd olvasom el a nevét... – És elővesz egy átkötött pergament. – No, itt van: a krétai Nikomedész Filadelfiosz, Fülöp Fia hajója, Paleocastróból...

– Ó! A nagy hajós! Ugyan ki ne ismerné? Azt hiszem, mindenki ismeri nemcsak a Gyöngy-öböltől Herkules Ozlopáig, hanem a jeges tengerekig is, ahol – úgy mondják – hónapokon át tart az éjszaka! Hogy lehet, hogy te nem ismered, ha tengerész vagy?

– Nem. Nem ismerem, de hamarosan megismerem, mert barátunk, Lázár megbízásából keresem, aki Teofilnak, Szíria egykori kormányzójának a fia.

– Ah! Amikor én még hajóztam – most már öreg vagyok – ő Antióchiában lakott... Szép idők!... A te barátod? És Nikomedészt, a krétait keresed? Akkor menj nyugodtan! Látod ott, azt a hajót? A legmagasabbat, azokkal a szélben lengő zászlókkal? Az az övé. Déli tizenkettő előtt fut ki. Ő nem fél ám a tengertől!...

– Csakugyan nincs miért félni, semmi különös – jegyzi meg Jakab. De egy udvariatlan hullám ellentmond neki azzal, hogy mindkettőjüket tetőtől talpig lelocsolja.

– Tegnap túl mozdulatlan volt, ma túlságosan hullámozik. Nagy bolond! Jobban szeretem a tavat... – dühös Péter, miközben arcát törölgeti.

– Azt tanácsolom, menjetek a belső kikötőbe. Mindenki oda megy, látjátok?

– De nekünk útnak kell indulnunk. El kell mennünk a... a... várj csak: a Nikomedész stb. stb. hajójával! – mondja Péter, aki képtelen emlékezetben tartani a krétai ember sok furcsa nevét.

– Csak talán nem akarjátok a bárkát is a hajóra tenni?

– Nem, persze, hogy nem!

- Nos, a belső kikötőben van megőrző hely. Emberek vigyáznak rá visszatérésükig. Naponta egy ércpénz a visszatérésig. Mert, gondolom, vissza kell jönnötök...
- Persze, persze. Megyünk és jövünk, miután megnéztük, milyen állapotban vannak Lázár kertjei. Erről van szó.
- Ah, ti az ő vagyongazdái vagytok?
- Annál is többek...
- Jól van. Jöjjetek velem! Megmutatom nektek a helyet. Éppen azoknak készült, akik – mint ti – itt hagyják a bárkákat...
- Várj... Itt vannak a többiek. Egy perc múlva visszajövünk hozzád. – Ezzel Péter kiugrik a rakodópartra, és érkező társai felé siet.
- Jól aludtál, testvérem? – kérdi udvariasan András.
- Mint gyerek a bölcsőben. Nem hiányzott sem a ringatás, sem a bölcsődal...
- De úgy veszem észre, a fűrésztés sem maradt el – mondja mosolyogva Tádé.
- No igen! A tenger... olyan aranyos, hogy megmosta arcomat, hogy elvegye álmoságomat.
- Egy kicsit túl erősen is – veti ellen Máté!
- Ó, ha tudnátok, kivel fogunk utazni! Olyan emberrel, akit még a jeges tenger halai is ismernek!
- Már láttad?
- Nem. De beszélt nekem róla egy ember, aki azt mondja, hogy van itt egy hely, egy megőrző, a bárkák számára... Jöjjetek, rakjuk ki a ládákat, és menjünk, mert Nikodémus, nem, a krétai Nikomedész nemsokára indul.
- A ciprusi csatornában alaposan táncolni fogunk – mondja endori János.
- Igen? Úgy gondolod? – kérdi aggódva Máté.
- Igen. De Isten megsegít minket.
- Újra a bárka mellett vannak.
- Nézd, ember. Most kirakodjuk ezt a holmit, és utána megyünk, mivel látjuk, hogy nagyon jó ember vagy.
- Segítünk egymáson... – mondja a tíruszi ember.
- Hát bizony! Segítünk egymáson, segítenünk kellene egymáson. Szeretnünk kellene egymást, mert ez az Isten Törvénye.
- Úgy hallom, Izraelben új Próféta támadt, aki ezt hirdeti. Igaz ez?
- De mennyire igaz! Ez is, meg más is! És milyen csodákat művel! Rajta, András, húzd, húzd, még jobbra! Akkor told meg, amikor a hullám fölemeli a bárkát... Hopp-la! Megvan! ... Mondom neked, ember: és milyen csodákat! A holtak feltámadnak, a betegek meggyógyulnak, a vakok látnak, a rablók megtérnek, és még... Látod? Ha Ő itt volna, így szólna a tengerhez: „Csillapodj le!” és a tenger lecsendesedne... Sikerül, János? Várj! Odamegyek. Ti tartsátok erősen és jó közel... Föl, föl... Még egy kicsit... Te, Simon, fogd meg a fogantyút... Vigyázz a kezedre, Júdás! Föl, föl... Köszönöm, öregem... Vigyázzatok, ti, Alfeus fiai, bele ne esetek a vízbe!... Föl... Készen is vagyunk! Istennek legyen hála! Kevesebb fáradsággal rakodtunk be, mint ki... De erőtlén a karom a tegnapi gyakorlatozástól... Tehát, a tengerről beszéltem...
- De hát, igaz volna?
- Igaz? Ott voltam, és láttam!
- Igen? Ó!... De hol?
- A Genezareti-tavon. Szállj be a bárkába, és amíg a megőrzőhöz megyünk, elmondom... – és elindul az emberrel és Jakabbal, a megőrző helyhez vezető csatornában evezve.
- És Péter még azt mondja, hogy nem tud beszélni... – jegyzi meg a Zelóta. – Ezzel szemben, rendelkezik azzal a tudással, hogy hirdeti az Örömhírt, anélkül, hogy az emberek észrevennék, és mindenki másnál többet tesz.
- Nekem becsületessége tetszik legjobban – mondja az endori ember.

– Meg állhatatossága – füzi hozzá Máté.
 – Meg alázata. Nézzétek meg, gögös-e, noha tudja, hogy ő „a vezető”? Mindenkinél többet fárad, többet törődik velünk, mint önmagával... – mondja Jakab, Alfeus fia.
 – És olyan erényes érzelmeiben. Jó testvér. Nem több... – fejezi be Szintika.
 Egy idő múlva a Zelóta megkérdezi a két tanítványtól:
 – Tehát minden el van intézve. Ti két testvérnek mondjátok majd magatokat?
 – Igen. Helyesebb, s ez nem is hazugság, hanem lélekszerinti igazság. Ő a bátyám, más az anyánk, de egy az apánk. Atyánk az Isten, a különböző anya: Izrael és Görögország. Hogy János idősebb nálam, az látszik is, koránál fogva, és mert – ez viszont nem látszik – régebben tanítvány, mint én. Nézzétek, Simon már itt is van...
 – Mindent elintéztem. Induljunk!
 Fölveszik a ládákat, és a keskeny földszoroson átmennek a másik kikötőbe. A tíruszi ember elkíséri őket – minthogy ismeri a helyet – a szűk utakon, amelyek a hatalmas fészerekben felhalmozott árú bálák között vezetnek, egészen a krétai ember hatalmas hajójáig. A hajó már végzi az előkészítő műveleteket a közeli induláshoz. Az ember felkiált a fedélzeten levőknek, hogy engedjék le újra a már felvont hajóhidat.
 – Nem lehet. Nincs már hely. – kiáltja vissza a hajólegénység feje.
 – Leveleket kell átadnia – mondja a férfi, Simonra, Jónás fiára mutatva.
 – Leveleket? Kitől?
 – Lázártól, aki fia Teofilnak, Antióchia egykori kormányzójának.
 – Vagy úgy! Megyek a tulajdonoshoz.
 Simon odaszól a másik Simonnak és Máténak:
 – Most ti beszéljétek! Én műveletlen vagyok ahhoz, hogy ilyen emberrel tárgyaljak...
 – Nem. Te vagy a vezető, értesz hozzá, és jól csinálod. Mi majd segítünk neked, ha szükséges. De nem lesz rá szükség.
 – Hol van az a leveles ember? Szálljon fel! – mondja egy ember – aki olyan barna bőrű, mint egy egyiptomi, sovány, szép, karcsú, szigorú, negyven év körüli vagy alig több – kihajolva a hajóoldal magas mellvédje fölé. És lebecsáttatja a hajóhidat. Simon, Jónás fia, aki – mialatt a válaszra várt – magára vette tunikáját és köpenyét, nagy méltósággal megy föl. Mögötte a Zelóta és Máté.
 – Békesség neked, ember! – köszön komolyan Péter.
 – Légy üdvözölve! Hol van a levél? – kérdi a krétai.
 – Tessék! – A krétai feltöri a pecsétet, széttekeri a levelet, és elolvassa.
 – Jöjjenek hát Teofil családjának küldöttei! A krétaiak nem felejtik el, hogy ő jó és kedves ember volt. De siessetek! Sok rakományotok van?
 – Amit a rakparton látsz.
 – És hányan vagytok...
 – Tízen.
 – Rendben van. Majd készítünk helyet az asszonynak. Ti úgy helyezkedtek el, ahogy tudtok. Gyorsan föl! Ki kell futnunk, és ki kell érünk a nyílt tengerre, mielőtt megerősödik a szél, pedig tizenkettő után így lesz.
 És – fülsiketítő sípolással – parancsot ad a ládák felhordására és elrendezésére. Utána fölszállnak az apostolok és a két tanítvány. Fölvonják a keskeny hajóhidat, bezárják a mellvédet, eloldozzák a kikötésre szolgáló láncokat és köteleket, felhúzzák a vitorlákat, és a hajó sebesen kifut a tengerre.
 János és Szintika az erős szél ellenére a fedélzeten marad. Egy emelőcsigába kapaszkodva nézik, hogyan távolodnak a parttól, Palesztina földjétől, és sírnak...

Egy cseppet sem félek!

A hajó hatalmas viharba kerül. Félelmetes dübörgéssel leválik az árboc egy darabja, és zuhanásában leveri a hajókorlát egy részét is...

A lenn lévők biztosan úgy érzik, hogy hajótörést szenvedtek... Ennek bizonyosságául, néhány pillanattal később félig kinyílik a fedélzeti lejáró kis ajtaja, és Péter dugja ki összes fejét. Körülnéz, és még idejében vissza is csukja az ajtót, s így megakadályozza, hogy egy rohanó vízáradat behatoljon a félig nyitott fedélzeti lejárón. De aztán, egy hullámszünetben, újra kinyitja és kiugrik. Belekapaszkodik a karfába, és figyelni ezt a poklot – mert a tenger most az – füttyent egyet és morog.

Nikomedész meglátja:

– El innen! El innen! – üvölti. – Csukd be azt a kis ajtót. Ha a hajó nehezebb lesz, elsüllyedünk. Már az is nagy szerencse lesz, ha nem kell kidobnom a rakományt... sose láttam ilyen vihart! Menj innen, mondom neked! Nem akarok itt szárazföldi embereket látni! Nem kertészeknek való hely ez, és... – Nem folytathatja, mert egy újabb hullám söpör végig a fedélzeten, és elborítja a rajta levőket.

– Látod? – ordít Péterre, akiről ömlik a víz.

– Látom. De rám nincs hatással. Nemcsak a kertek ápolásához értek. Vízen születtem, igaz, tó vizén... De a tó is...! Mielőtt kertgondozó lettem volna, halász voltam, és ismerem...

Péter rendkívül nyugodt, és szétterpesztett, izmos lábával tökéletesen tudja követni a hajó himbálódzását. A krétai ember figyelni, miközben megmozdul, hogy odamenjen hozzá.

– Nem félsz? – kérdi tőle.

– Egy cseppet sem!

– És a többiek?

– Hárman halászok, mint én, vagyis voltak... A többiek, a beteg kivételével, erősek.

– Az asszony is?... Vigyázz! Vigyázz! Kapaszkodj!

Újabb víztömeg zúdul a fedélzetre. Péter megvárja, míg kifolyik, majd ezt mondja:

– Ez a hús víz nyáron esett volna jól... Nyugalom! Azt kérdezted, mit csinál az asszony? Imádkozik... és te is jobban tennéd, ha imádkoznál. De pontosan hol járunk most? A ciprusi tengerszorosban?

– Bár úgy volna! A szigetre mennék, és bevárnám, míg megnyugszik a víz. De alig vagyunk Beritusz magasságában. Pedig csak most jön a java... Azok ott Libanon hegyei.

– És nem tudnál befutni oda, abba a faluba?

– Nem jó a kikötője, tele van a tenger szintjét érintő szirttel és sziklával. Nem lehet!

Vigyázz!

Újabb szélroham, és újabb árbocdarab törik le, megütve egy embert, aki csak azért nem sodródik el, mert a hullám egy akadálynak löki.

– Menj le! Menj le! Látod?

– Látom, látom... De az az ember..

– Ha nem halt meg, majd magához tér. Nem ápolhatom... Látod!...

A krétainak valóban mindenre figyelnie kell, mindnyájuk élete érdekében.

– Add nekem! Az asszony majd ápolja...

– Mindent, amit csak akarsz, de menj innen!

Péter odakúszik a mozdulatlan emberhez, megragadja egyik lábánál fogva, és magához húzza. Megnézi, füttyent... és így dörmög magában:

– Szétrepedt a feje, mint egy érett gránátalma. Az Úr kellene ide... Ó, bárcsak itt volna!

Uram, Jézus! Mesterem, miért hagytál el minket? – Hangjából nagy fájdalom csendül ki...

Vállára veszi a haldoklót, alaposan összevézelve magát, és visszatér a fedélzeti lejárathoz. A krétai odakiált:

– Fölösleges fáradság! Vele már semmit sem lehet tenni. Te is látod!...

De Péter, vállán a teherrel csak int neki, mintha ezt mondaná: „Majd meglátjuk”, és egy póznához támaszkodik, hogy kibírja az új hullámot, majd kinyitja a lejárá ajtaját, és lekiált:

– Jakab, János, ide! – és segítségükkel lejjuttatja a sebesültet, majd ő is lemegey, a kis ajtót pedig bereteszeli.

A lelógó mécsesek füstös fényénél meglátják, hogy Péter véres.

– Megsebesültél? – kérdik.

– Én nem. Ennek a vére... De... imádkoztatok csak, hogy... Szintika, figyelj ide egy kicsit! Egyszer azt mondtad, hogy értesz a sebesültek ápolásához. Akkor hát nézd meg ezt a fejet...

Szintika a nagyon szenvedő endori Jánost támogatta eddig, most elengedi, hogy az asztalhoz menjen, amelyre a szerencsétlenül járt embert fektették, és megnézi...

– Csúnya seb! Kétszer láttam már ilyet, két rabszolgán, az egyiket a gazdája verte meg, a másikat egy nagy kő zúzta össze Kaprarólában. Vízre, sok vízre volna szükségem, hogy a sebet letisztíthassam, és elállíthassam a vérzést...

– Ha csak vizet akarsz!... Abból túl sok is van! Gyere Jakab, a fadézsával! Kettesben könnyebben megy.

Mennek, és csuromvizesen jönnek vissza. Szintika pedig vízbemártott vászondarabokkal lemossa a vért, majd kötést készít a tarkóra... De a seb csúnya. A halántéktól a tarkóig látszik a csont. Az ember mégis kissé kinyitja szemét, nyög és hörög fájdalomában. Ösztönös halálfélelem fogja el.

– Nyugalom! Nyugalom! Most már meggyógyulsz! – vigasztalja anyaián a görög lány, és ezt görögül mondja, mert az ember görögül beszél.

Az ember, bár teljesen kábult, csodálkozva néz rá, halvány mosollyal, amikor hazája nyelvét hallja, és Szintika kezét keresi... mint egy gyermek.

– Megpróbálkozom Mária kenőcsével – mondja Szintika, amikor szünni kezd a vérzés.

– De az fájdalmakra való... – veti ellen Máté, aki halálsápadt, nem tudni vajon a tengertől, a vértől, vagy mindkettőtől.

– Ó, azt Mária készítette saját kezével. Én pedig imádkozva használom... Ti is imádkoztatok! Ártani nem árthat. Az olaj mindig gyógyít...

Odamegy Péter tarisznyájához, kivesz egy bronztégelyt, kinyitja, kivesz belőle egy keveset, és a tégely födelében megmelegíti egy mécsesnél. Ráönti egy összehajtogatott vászondarabra, és a fejsebre teszi. Majd szorosán körülpólyálja csíkokra hasogatott vászondarabokkal. Egy összehajtott köpenyt tesz a sebesült feje alá, aki mintha elszunnyadna. Ő pedig leül melléje, és imádkozik. A többiek is imádkoznak.

Odafönn folytatódik a robaj, miközben a hajó fölágaskodik és lemerül, megállás nélkül. Egy idő múlva kinyílik a kis ajtó, és beront egy matróz.

– Mi van? – kérdi Péter.

– Az, hogy veszélyben vagyunk. Az áldozathoz szükséges tömjénért és áldozati ajándékokért jövök.

– Ugyan, hagyd ezeket a vackokat!

– De Nikodémusz Vénusznak akar áldozni! Az ő tengerén vagyunk...

– Amely ugyanolyan őrzöngő, mint Vénusz – dörmögi Péter. Majd hangosabban:

– Jöjjetek csak! Menjünk a fedélzetre! Talán lesz ott tennivalónk... Félsz egyedül maradni a sebesülttel, és azzal a kettővel? – A kettőn Mátét és endori Jánost érti, akik a tengeri betegségtől minden erejüket elvesztették.

– Nem, nem. Csak menjetek! – feleli Szintika.

Amikor kimennek a fedélzetre a krétaiba ütköznek, aki megpróbálja meggyújtani a tömjénrudakat, s dühösen kiáltozva nekik ront, hogy visszaküldje őket:

– Hát nem látjátok, hogy csoda nélkül hajótörést szenvedünk? Az első eset! Az első eset, mióta hajózom!

– Vigyázz, mert végül még azt mondja, mi vagyunk a baj okozói! – suttogja Júdás, Alfeus fia.

Az ember tényleg így kiáltozik, még hangosabban:

– Átkozott izraeliták, mi van rovástokon? Héber kutyák, bajt hoztatok rám! Takarodjatok!

Mert most a születő Vénusznak áldozok...

– Nem, nem megyünk! Mi áldozunk...

– El innen! Ti pogányok, ördögök vagytok, ti...

– Hallgass ide! Esküszöm neked, hogy ha megengeded nekünk, csodát fogsz látni.

– Nem! El innen! – és meggyújtja a tömjénrudat, és ahogy tudja, beledobja a tengerbe, meg a folyadékokat, amelyeket előbb fölajánlott, és megízlelt, ezenkívül valami port. A hullámok azonban eloltják a tömjént, a tenger pedig – ahelyett, hogy elcsendesedne – még erősebben háborog, és elsodorja a szertartás összes kellékét, és kis híján magát Nikomedészt is...

– Szép választ ad neked az istennőd! Most mi következünk! Nekünk is van valakink, aki tisztább, mint ez a tajtékából való istennő... Énekelj János, énekelj, mint tegnap, és mi is veled éneklünk! Hát lássuk csak!

– Igen, lássuk csak! De ha még rosszabb történik, a tengerbe doblak titeket engesztelő áldozatul.

– Jól van! Kezdd el János!

János rázendít énekére, vele énekelnek a többiek is Péterrel együtt, aki pedig soha sem énekel, mivel hamis a hangja. A krétai karba tett kézzel nézi, arcán dühös, gúnyos mosollyal.

Az ének után széttárt karral imádkoznak. Biztosan a Miatyánkot mondják, de saját nyelvükön, mert semmit sem értek belőle. Utána még hangosabban énekelnek. Így váltogatják, félem és megszakítás nélkül az imát az énekkel, anélkül, hogy törődnének az arcukat csapkodó hullámokkal. Még csak meg sem támaszkodnak, mégis olyan szilárdan állnak, mintha egygé váltak volna a fedélzet fapadlójával. S a hullámok lassacskán veszítenek hevességükből. Nem szűnik meg teljesen a hullámozás, és a szél sem áll el teljesen. De ez már nem az előbbi dühöngés, a hullámok már nem jutnak fel a fedélzetre.

A krétai ábrázatán költeménybe illő ámulat... Péter a szeme sarkából nézi, de az imádkozást nem hagyja abba. János mosolyog, és még hangosabban énekel. A többiek vele énekelnek, túlharsogva a hullámok moraját, amint mindinkább elcsendesedik a tenger és a szél.

– És most? Mit szólsz ehhez?

– De hát mit énekeltek? Milyen szöveg ez?

– Az igaz Istené, és az Ő szent Szolgálóleányáé. Csak vond fel a vitorlákat, és rendezd el. Ott... az nem egy sziget?

– De igen. Ciprus... És a tenger ebben a tengersizorban még nyugodtabb... Különös! De ki az a csillag, akit imádtok? Bizonyára Vénusz, nemde?

– Tiszteltek. Így kell mondani. Mi csak Istent imádjuk. De ő nem a Vénusz, hanem Mária. A názáreti Mária, a héber Mária, Jézusnak, Izrael Messiásának az Édesanyja.

– És az a másik, az mi volt? Azt nem héberül mondtátok...

– Nem, az a mi tájunk nyelve volt, a mi tavunké, a mi hazánké. De azt nem mondhatjuk meg neked, a pogánynak. Az Jáhvéhoz szóló ima, és csak hívő emberek ismerhetik. Ég veled, Nikomedész! Azt pedig ne sajnáld, ami elmerült. Egy... babonával kevesebb, ami bajt hozhat rád. Ég veled, hallod? Sóból vagy?

– Nem... De... Bocsássatok meg... Az imént sértegettelek titeket!

– Ó, nem tesz semmit! Ez a... Vénusz-tisztelet hatása... Menjünk fiúk, a többiekhez! – És Péter boldog nevetéssel indul a fedélzeti lejáróhoz.

A krétai a nyomukban.

– Figyeljete ide! Mi történt azzal az emberrel? Meghalt?

– Dehogy! Talán hamarosan egészségesen adjuk vissza neked... Újabb tréfája a mi... varázslatunknak...

– Ó, bocsássatok meg, bocsássatok meg! De mondjátok, hogyan lehet mindezt megtanulni, hogy segítségemre legyenek? Megfizetném...

– Ég veled, Nikomedész! Hosszú történet ez, és... nem adható el. A szent dolgokat nem szabad pogányoknak adni. Ég veled! Minden jót, barátom! Minden jót!

Péter nevetve megy le, a többiek utána. Nevet a tenger is, amely megnyugodott az északnyugati szélről, amely kedvez a hajózásnak. Közben lemegy a nap, keleten pedig felbukkan a már majdnem telihold egy darabkája...

(5-55)

Amikor Szeleúcia kikötőjéhez közelednek, a sebesült matróz már a fedélzeten ül, s a többi matróz örömmel üdvözlí. A krétai csodálkozik a már szinte teljesen begyógyult seben és összeforrt csonton, és pogány isteneit kezdi magasztalni érte.

Péter és a többi apostol mogorva arccal és undorral hallgatják, és igyekeznek másra irányítani figyelmüket. A krétai észreveszi ezt, és mentegetőzik:

– Ez a mi Vallásunk, tudjátok? Ahogyan ti hisztek a magatokéban, én, és mi mindnyájan hiszünk a miénkben...

Senki sem felel, s a krétai is jobbnak látja, ha békén hagyja isteneit.

Megkérdezi őket, milyen járművel mennek majd Antióchiába.

– A lábunkkal, ember – feleli Péter.

– De este van. Éjszaka lesz, mire partra szálltok.

– Biztosan lesz, ahol megállhatunk.

– Ó, természetesen, de itt is alhatnátok holnapig.

Júdás Tádé, aki látja, hogy minden kelléket előhoztak az isteneknek bemutatandó áldozathoz, amelyet talán a kikötőbe érkezéskor végeznek el, így szól:

– Nincs rá szükségünk. Hálásak vagyunk jószágodért, de inkább kiszállunk. Nemde, Simon?

– De igen. Nekünk is el kell végeznünk imáinkat, és vagy te és a te isteneid, vagy mi és a mi Istenünk.

(5-61)

Te mindig becsületes vagy!

A szeleúciai vendégfogadás, ahol éjszakára megszálltak, kora reggel ezt mondja Péternek:

– A vásártéren biztosan találtok majd egy kis szekeret. De ha akarjátok, odaadom nektek az én szekeremet, Teofilra emlékezve. Ha nyugodtan élő ember vagyok, azt neki köszönhetem. Megvédett engem, mert igazságos ember volt. És bizonyos dolgokat nem felejt el az ember.

– Csakhogy mi napokra visszük el a szekeret... Meg aztán, ki fogja hajtani?... Én a szamarakhoz értek... De a lovak...

– Hisz az ugyanaz, ember! Nem szilaj csikót adok nektek, hanem egy okos igáslovat, amely olyan szelíd, mint egy bárány. Így gyorsabban értek oda, fáradság nélkül. Délután háromra már Antióchiában lesztek, már csak azért is, mert a ló jól ismeri az utat, és magától megy. Majd visszaadod, amikor akarod. Nem haszonszerzésből teszem, hanem csupán azért, hogy örömet szerezzek Teofil fiának, akinek mondjátok meg, hogy még sokkal tartozom neki. Emlékszem rá, és szolgájának érzem magamat.

– Mit tegyünk? – kérdi Péter társaitól.

– Amit a legjobbnak gondolsz. Te ítéld meg, mi pedig engedelmessékedünk...

– Próbálkozzunk a lóval? Jánosra gondolok... de arra is, hogy gyorsabban érijünk oda... Úgy érzem, mintha a halálba vezetnék valakit, és alig várom, hogy mindenem túl legyek...

– Igazad van – mondják a többiek.

– Akkor, ember, elfogadom az ajánlatodat.

– Öröm számomra, hogy segíthetek nektek. Megyek, felkészítem a járművet.

A fogadás elmegy. Péter ekkor kiönti szívét:

– Életem felét éltem le az utóbbi pár nap alatt! Kín! Gyötrelem! Bárcsak Illés szekerét és Elízeus köpenyét kaptam volna meg, mindent, ami gyors, hogy mielőbb elintézzem... De főleg szerettem volna – a halál elszenvedése árán is – adni valamit, ami megvigasztalja ezeket a szerencsétleneket, ami csökkenti emlékezőtehetségüket, ami... Nem is tudom, no! Egyszerűen olyan valamit, ami nem engedi, hogy annyira szenvedjenek... De ha sikerül megtudnom, hogy ki a fő oka ennek a fájdalomnak, nem vagyok többé Simon, Jónás fia, ha úgy össze nem csavarom, mint a ruhát szokták, kifacsarás előtt. Azt nem mondom, hogy megölöm, pfúj! De úgy kiprésélem, ahogyan ő préselte ki az örömet és az életet ebből a két szerencsétlenből...

– Igazad van. Nagy kín ez. De Jézus azt mondja, meg kell bocsátani a megbántásokat... – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Ha velem tették volna, meg kellene bocsátanom. És meg is tudnék. Én egészséges és erős vagyok, és ha valaki megbánt, van erőm kibírni a fájdalmat. De ez a szegény János! Nem tudom megbocsátani a bántalmat, amelyet az Úr megszabadítottjának okoztak, egy embernek, aki, emiatt elkeseredetten hal meg...

– Én arra az órára gondolok, amikor végleg elhagyjuk őt... – sóhajtja András.

– Én is. Állandóan ez jár az eszemben, és ez a gondolat egyre jobban hatalmába kerít, ahogyan közeleg a pillanat... – mormolja Máté.

– Végezzük el gyorsan, könnyörületből – mondja Péter.

– Nem, Simon! Bocsáss meg, ha arra kérlek, gondold meg, hogy nincs igazad, amikor ezt akarod. Felebaráti szereteted kezd helytelen útra tévedni, és ilyesminek benned, aki mindig becsületes vagy, nem szabad megtörténnie – mondja nyugodtan a Zelóta, egyik kezét Péter vállára téve.

– Miért, Simon? Te művelt és jó vagy. Mutasd meg hát, miben tévedek, és ha belátom tévedésemet, igazat adok neked.

– Szereteted kezd egészségtelenné válni, mivel kezd önzéssé változni.

– Hogyan? Miattuk keservek, és önző vagyok?

– Igen, testvérem. Mert te, túlzott szeretetből – minden túlzás rendellenes, és bűnbe visz – gyávává válsz. Te nem akarsz szenvedni azáltal, hogy mást szenvedni látsz. Ez önzés, testvérem az Úrban.

– Igaz. Igazad van! És köszönöm, hogy erre figyelmeztettél. Így kell tenni ezt jó társak között. Rendben van! Akkor nem sietek... De, mondjátok meg az igazat, hát nem szánalomra méltók?

– Azok, azok... – mondják mindnyájan.

– De hogyan hagyjuk majd el őket?

– Én azt mondanám, azután tegyük, miután Fülöp elszállásolta őket. Esetleg ott maradunk, elrejtőzve, Antióchiában egy ideig, és csak Fülöpöt keresnénk fel, hogy megtudjuk, hogyan illeszkednek be... javasolja András.

– Nem. Egy ilyen kíméletlen elszakadással túl nagy szenvedést okoznánk nekik – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Nos, akkor fogadjuk meg félig András tanácsát. Maradjunk Antióchiában, de ne Fülöp házában. És pár napig látogassuk meg őket, egyre ritkábban, míg végül... egyáltalán nem megyünk... – mondja a másik Jakab.

– Ez mindig megújított fájdalom, és kegyetlen csalódás. Nem. Ilyet nem szabad tenni – mondja Tádé.

– Mit tegyünk, Simon?

– Ah! Ami engem illet! Inkább lennék helyükben, mintsem, hogy ezt mondjam: „Elköszönök tőletek” – mondja Péter letörten.

– Én javasolok valamit. Menjünk el velük Fülöphöz, és lakjunk ott. Majd ugyancsak együtt elmegyünk Antigóneába. Az a hely felvidít... és ott lakunk. Amikor ők már megszokták, eljövünk, fájó szívvel, de férfias bátorsággal. Ezt mondanám. Hacsak Simon Péter nem kapott más parancsokat a Mestertől – mondja a zelóta Simon.

– Én? Nem. Nekem azt mondta: „Tégy mindent jól, szeretettel, lustaság és sietség nélkül, oly módon, amint legjobbnak ítéled.” Mostanáig, úgy vélem, így tettem. Csak akkor követtem el hibát, amikor megmondtam, hogy halász vagyok... De ha nem mondom meg, nem engedi, hogy a fedélzeten maradjak.

– Ne kelts magadban ostoba aggályokat, Simon. Ezek az ördög csselfogásai, hogy megzavarjon – bátorítja Tádé.

– Ó, igen! Pontosán így van! Azt hiszem, úgy ólálkodik körülöttünk, mint még soha. Akadályokat gördít elénk, és megfélemlít, hogy hitványságra vegyen rá minket – mondja János apostol, és halkán hozzát teszi: – Azt hiszem, kétségbeesésbe akarta kergetni azt a kettőt azzal, hogy Palesztinában tartja őket... most pedig, hogy megszöktek csapdájából, rajtuk tölti ki bosszúját... A közelemben érzem őt, mint a fűben rejtőző kígyót. És hónapok óta érzem így magam körül... de itt jön, egyik oldalról a fogadós, a másik oldalról János, Szintikával. A többit majd elmondom, amikor magunk közt leszünk, ha érdekel titeket.

Valóban, az udvar egyik oldala felől közeledik egy nagy, erős szekér, amelybe izmos ló van befogva. A fogadós vezeti a lovat. A másik oldalról pedig a két tanítvány jön feléjük.

– Itt az indulás ideje? – kérdi Szintika.

– Igen. Itt az ideje. Jól be vagy takarva, János? Csökkentek fájdalmaid?

– Igen. Gyapjúkendőkkel vagyok körülcsavarva, és használt a kenőcs is.

– Akkor szállj fel, mert azonnal megyünk.

Nagyon szép vidékeken haladnak át, beszélgetve a látnivalókról.

A ló ütemesen üget. Péter nem beszél, mert teljesen a vezetésnek szenteli figyelmét, jóllehet az állat biztosan halad, és nincs szüksége se vezetőre, se ösztökélésre. Így gyorsan jutnak előre az úton, majd megállnak egy hídnál enni, és megpihentetni a lovat. A nap delelőn van, és teljesen elébük tárul a gyönyörű természet szépsége.

– Hát... szívesebben vagyok itt, mint a tengeren... – mondja Péter, ahogy körül néz.

– De micsoda tengeri vihar volt!

– Az Úr imádkozott értünk. Közel éreztem őt magamhoz, amikor imádkoztunk a fedélzeten. Olyan közel, mintha köztünk lett volna... – mondja mosolyogva János.

Elbeszélgetnek egy ideig, s igyekeznek megvigasztalni endori Jánost. Utána folytatják útjukat. Amikor megérkeznek Antióchiában Fülöp házához, megszólal a Zelóta:

– Ez az. Állj meg!

– Ó, Simon! Légy olyan jó! Most te beszélj!

– Hát persze, ha ez örömet okoz neked, én fogok beszélni. És a Zelóta bezörget a súlyos kapun. Lázár küldöttjeként jelenti be magát. Egyedül lép be.

Egy magas, méltóságteljes öregember jön ki, és mély hajlongásba kezd, majd parancsot ad egy szolgának, hogy nyissa ki a kaput, hogy bejöhessen a szekér. Miután bemennek, a vendégekhez fordul:

– Kérlek titeket, jöjjetek, és legyen áldott az Úr, aki elküldi hozzám szolgálait és gazdám barátait. Adjatok parancsokat, mert szolgátok hallgat titeket.

Péter elvörösödik, mert ezek a szavak és meghajlások főleg neki szólnak, és nem tud mit mondani.

A zelóta kisegíti.

– Izrael Messiása tanítványainak – akiket Lázár, Teofil fia említ neked – és akik mostantól fogva a te házában fognak lakni, hogy szolgálják az Urat, nincs másra szükségük, csak nyugalomra. Megmutatnád, hol lakhatnak?

Fülöp megmutatja a vendégeknek fönntartott: szobákat.

(5-65)

Néhány nap múlva tovább mennek Antigóneába, ahol Lázárnak pompás kertjei vannak. Endori János ott a fiúkat fogja oktatni, mert tanítójuk nemrég meghalt, és nem találtak más helyette. Szintika pedig a leányokat fogja megtanítani a kézimunkára.

A szombati istentiszteletre mindnyájan visszatérnek Antióchiába, s búcsúzásképpen röviden minden apostol beszél az egybegyűltekhöz. Ki kezdje? Természetesen, Péter. Ő a vezető. Péter azonban nem szeretne beszélni, ezért áthárítaná ezt a megtisztelő feladatot valamelyik Jakabra. Csak amikor látja, hogy azok hajthatatlanok, szánja rá magát, hogy beszéljen.

– Ma a zsinagógában Izajás 52. fejezetének magyarázatát hallottuk. A világ szerint tudós volt a magyarázat, a Bölcsesség szerint azonban hiányos.

De ezzel nem akarok szemrehányást tenni a magyarázónak, aki azt adta, amire tudásával képes volt. Nem ismerte azonban a Messiást és az általa hozott tanítást. Ne bíráljuk ezért, hanem imádkozzunk, hogy eljusson ezek megismerésére, és gátlás nélkül el is tudja fogadni őket.

Ti mondtátok nekem, hogy húsvétkor hallottátok, amint az emberek hittel vagy gúnyolódva beszéltek a Mesterről. Ti csak azért tudtatok ellenállni a rágalmazók által keltett érzéseknek, mert Lázár házában nagy hit tölti el a szíveket. A zavartkeltők Izrael tanítói voltak. De pusztán az iskolázottság még nem jelenti, hogy valaki szent is, sem azt, hogy birtokában van az Igazságnak.

Az Igazság ugyanis ez: a názáreti Jézus a megígért Messiás, a Szabadító, akiről a próféták szólnak. Az utolsó próféta nem régóta pihen Ábrahám ölében az igazságért elszenvedett dicső vértanúsága után. Keresztelő János mondta ezeket a szavakat és az itt jelenlevők, hallották azokat: – „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”

Szavainak hittek azok, akik a jelenlevők között a legalázatosabbak, mert az alázat segít a hithez való eljutáshoz, míg a kevélységnek nehéz az út – mintha homokzsákokat cipelnének – hogy eljussanak a hegycsúcsra, ahol az érintetlen, fénylő hit él. Ezek az alázatosak – mivel ilyenek voltak, és mert hittek, kiérdemelték, hogy elsők legyenek az Úr seregében.

Látjátok tehát, mennyire szükséges az alázat, hogy készséges hit legyen bennünk, és mekkora jutalmat nyer az, aki tud hinni, a kedvezőtlen látszatok ellenére is.

Arra buzdítalak és ösztönözlek titeket, legyen meg bennetek ez a két tulajdonság, s akkor az Úr seregéhez fogtok tartozni, és elnyeritek a mennyek Országát...

Te következel, zelóta Simon. Én befejeztem. Te folytasd!

A többi apostol búcsúbeszéde megtalálható a róluk szóló füzetekben.

Mikor János befejezte beszédét, csak jó idő múlva tér vissza a hallgatók ajkára a szó. Fülöp szólal meg először, és Péterhez fordulva megkérdezi:

– És János, a pedagógus, nem beszél?

– Szüntelenül beszél majd hozzátok, helyettünk. Most hagyjátok nyugton, minket pedig hagyjatok vele egy keveset.

Mindenki kimegy, csak a nyolc apostol marad a tágas szobában a két tanítvánnyal.

Nyomasztó csend van. Mindenki sápadt egy kicsit. Az apostolok azért, mert tudják, mi következik, a két tanítvány pedig azért, mert sejtik azt.

Péter szólal meg először, de csak ennyit tud mondani:

– Imádkozzunk! – És elkezdí a Miatyánkot. Olyan sápadt, hogy ennél sápadtabb talán halálakor sem lesz. Utána a kettő közé megy, kezét vállukra teszi, és ezt mondja:

– Eljött a búcsúzás órája, gyermekeim. Mit mondjak nevetekben az Úrnak? Neki, aki biztosan alig várja, hogy hírt kapjon róla, milyen szentül viselkedtetek.

Szintika térdre ereszkedik, és kezével eltakarja arcát. János követi. Péter lábainál vannak, aki gépiesen simogatja őket, miközben ajkait harapdálja, hogy erőt vegyen megindultságán.

Endori János fölfelé tartja megkínzott arcát, és ezt mondja:

– Mondd meg a Mesternek, hogy megtesszük akaratát...

Szintika pedig:

– És, hogy segítsen minket, hogy mindvégig teljesítsük...

A sírás meggátolja a hosszabb mondatokat.

– Rendben van! Váltsunk búcsúcsókot! Ennek az órának el kellett érkeznie... – Péter is elakad, mert sírás fojtogatja.

– Előbb áldj meg minket! – kéri Szintika.

– Nem. Nem én. Jobb, ha Jézus egyik testvére teszi...

– Nem. Te vagy a fő. Mi egy-egy csókkal áldjuk meg őket. Áldj meg mindnyájunkat, minket is, akik elmegyünk, és őket is, akik maradnak – mondja Tádé és elsőnek térdel le.

És Péter, a szegény Péter, aki már piros az erőlködéstől, hogy ne remegjen a hangja, és a nagy izgalomtól, hogy a lábainál leborult kis csoport felé kinyújtott kézzel áldást kell mondania, elmondja a mózesi áldást, a sírástól még érdekesebbé vált hangon, amely szinte egy öregember hangja.

Majd lehajlik, homlokon csókolja az asszonyt, mintha húga volna, utána fölemeli Jánost, átöleli, erősen megsókolja, és... elszántan kiszalad a szobából. A többiek utánozzák.

Kinn már készen áll a szekér. Nincs más jelen, csak Fülöp és Bereniké, meg a szolgál, aki a lovat fogja. Péter már fönn ül a szekéren.

– Mondd meg uramnak, hogy legyen nyugodt azok felől, akiket rám bízott – mondja Fülöp Péternek.

– Mondd meg Máriának, hogy amióta ő nőtanítvány, érzem, hogy Eucheria megnyugodott – mondja halkán Fülöp felesége, Bereniké a Zelótának.

– Mondjátok meg a Mesternek, Máriának, mindenkinek, hogy szeretjük őket, és hogy...

Isten veletek! Isten veletek! Ó, többé nem látjuk őket! Isten veletek, testvérek! Isten veletek...

A két tanítvány az útra is kiszalad... De a szekér, amely gyors iramban indult el, már befordult a sarkon... Eltűnt...

A tanítványok bemennek a szobába, és sírnak.

Jézus hozzáteszi a látomáshoz:

– S a gyötrelem, amelyet egy ember okozott, bevégződött, és megállt, mint a víz folyása, amely megáll a tóban, miután befejezte futását.

(5-80)

Lefogytál, és megöregedtél!

Jézus egy domboldalon várja az apostolokat. Arról a helyről, ahol van, három utat lát. Jézus arca sápadt, lesoványodott. Amikor meglátja apostolait, akik hadonászva jönnek felfelé az úton, szeme megélnkül, arcát beragyogja a mosoly. Széttárja karját, amit előbb összefonva tartott, és felkiált:

– Az én drágáim! – Gyorsan jön lefelé, egy útrövidítésen. Amikor hangtávolságban van, megszólítja őket. Ők meg is hallják a távolból jövő szólítást, de még nem látják meg. Körülnéznek, integetnek... Jézus újra szólítja őket... Végre feltűnik előttük az erdő tisztásán, a napsütésben, ahogyan kissé széttárt karral áll, mintha máris át akarná ölelni őket.

Erre akkorát kiáltanak, hogy az visszaverődik a hegyoldalra:

– A Mester! – és letérve az útról, rohanni kezdenek fölfelé a meredek lejtőn, összekarcolva magukat, botladozva, lihegve. Nem érzik sem a tarisznyák súlyát, sem a kapaszkodás fáradalmát... mert viszi őket az öröm, hogy újra láthatják Őt.

A legfiatalabbak és legfürgébbek érnek föl először, vagyis Alfeus két fia, meg János és András, akik boldog nevetéssel futnak. Lábához rognak, szeretettel és tisztelettel, boldogan, nagyon, nagyon boldogan... Majd fölér Jakab, Zebedeus fia, utoljára, szinte egyszerre Máté és a Zelóta, és végül, igazán utolsóként, Péter. De utat tör magának, hogy a Mesterhez jusson, akinek lábát körülfogják az elsőként érkezettek, akik nem fáradnak bele, hogy csókolgassák ruháit vagy kezeit. Erélyesen megfogja Jánost és Andrást, félretolja őket, hogy ő roskadjon Jézus lábaihoz, e szavakkal:

– Ó, Mesterem! Most már kezdek feléledni! Végre! Már nem bírtam tovább! Megöregedtem és lefogytam, mintha súlyos beteg lettem volna. Nézd meg, Mester, nem így van-e!... – És arcát fölfelé tartja, hogy Jézus ránézhesen. De, amint ezt teszi, meglátja a változást Jézuson, és ezt kiáltva föláll:

– Mester!? De hát mit műveltél? Ti ostobák! Hát nézzetek rá! Ti semmit sem vesztek észre? Jézus beteg volt!... Mester, Mesterem, mi bajod volt? Mondd meg a te Simonodnak!

– Semmi, barátom.

– Semmi? Ezzel az arccal? Akkor mások bántottak?

– Nem, dehogy, Simon.

– Lehetetlen! Vagy beteg voltál, vagy üldözött! Nekem van szemem!...

– Nekem is. És látom, hogy tényleg lefogytál és megöregedtél. Akkor te miért vagy ilyen? – kérdi mosolyogva az Úr Péterétől, aki úgy vizsgálgatja Őt, mintha Jézus hajáról, bőréről, szakálláról akarná leolvasni az igazságot.

– Hát én, én szenvedtem! Nem is tagadom. Azt hiszed, kellemes volt annyi fájdalmat látni?

– Kimondtad! Én is ugyanazért szenvedtem...

– Igazán csak amiatt, Jézus? – kérdi ellágyulva és szeretettel Júdás, Alfeus fia.

– Igen, a fájdalomtól, testvérem. A szükség okozta fájdalom miatt, hogy el kellett őket küldenem...

– És afeletti fájdalomtól, ami erre kényszerített...

– Kérlek!... Hallgass! A sebemről való hallgatás kedvesebb nekem minden szónál, amely így akar engem vigasztalni: „Tudom, miért szenvedtél!” Különben, tudjátok meg, hogy sok mindentől szenvedtem, nemcsak ettől. És ha Júdás nem szakított volna félbe, elmondtam volna nektek. – Jézus szigorúan mondja ezt. Ettől mindenki megijed.

Péter az első, aki felocsúdik, és megkérdi:

– És hol voltál, Mester? Mit csináltál?

– Egy barlangban voltam... hogy imádkozzam... elmélkedjem... megerősítsem lelkemet, erőt esdjek ki számotokra küldetésetekben, Jánosnak és Szintikának pedig szenvedésükben.

– De hol, hol? Ruhák és pénz nélkül! Hogy oldottad meg? – Péter izgatott.

– Egy barlangban semmire sem volt szükségem.

– De az étel? Meg a tűz? Meg az ágy? Meg... egyszóval minden! Azt reméltem, legalább vendégként befogadnak, mint eltévedt vándort, Jiftaelben vagy másutt, egyszóval, valami házba. És ez megnyugtatót egy kicsit. De azért, ugye? Ti mondjátok meg, nem kínozta-e engem a gondolat, hogy nincs vele se ruha, se ennivaló, módja sincs rá, hogy megvegye, és – főleg ez – nem is akarja megvenni magának. Ah, Jézus! Ezt nem lett volna szabad tenned! És nem is teszed meg soha többé! Nem hagylak el többé egy órára sem! Köntösödhöz varrom magamat, hogy árnyékként kövessék, akár akarod, akár nem. Csak ha meghalok, akkor válok el tőled.

– Vagy ha én halok meg.

– Ó, te nem. Nem szabad előttem meghalnod! Ne is mondj ilyet! Egészen el akarsz keseríteni?

– Nem. Sőt, veled, mindnyájatokkal együtt akarok örülni ebben a szép órában, amely visszahozza hozzám az én drága, szeretett barátaimat. Látjátok! Máris jobban érzem magamat, mert a ti őszinte szeretetetek táplál, melegít, vigaszt nyújt nekem mindenért. – És egyenként megsimogatja őket. Eközben arcukon boldog mosoly ragyog, szemük csillog, ajkuk remeg a meghatottságtól e szavak hallatán. És megkérdik:

– Igazán, Uram?

– Csakugyan így van, Mester?

– Ennyire kedvesek vagyunk neked?

– Igen. Ennyire kedvesek. Van nálatok ennivaló?

– Igen. Éreztem, hogy legyengültél, és vettem útközben. Van nálam kenyér és sült hús, van tej, sajt és alma. Ezenkívül van egy kulacs jó bor, meg több tojás, külön neked. Hacsak össze nem törtek...

– Nos, akkor ülünk le itt a szép napsütésben, és együnk! Evés közben elbeszélitek nekem...

Leülnek egy napsütötte szikla peremére. Péter kibontja tarisznyáját, és megnézi kincseit.

– Minden ép! – kiált fel. – Az antigóneai méz is! Hej! Megmondtam! Ha visszafelé jövet egy hordóba tettek volna minket, amelyet egy bolond ember gurít, vagy egy evező nélküli, és ráadásul még lyukas bárkába tettek volna is minket, tengeri vihar idején, akkor is épen, egészségesen érkeztünk volna meg... De odafelé menet! Egyre inkább az a meggyőződés, hogy akkor az ördög akadályozott minket. Hogy ne tudjunk menni azokkal a szerencsétlenekkel...

– Igen! Most már nem volt több célja... – erősíti meg a Zelóta.

– Mester, vezekeltél értünk? – kérdi János, aki enni is elfelejt, annyira nézi Jézust.

– Igen, János. Gondolatban követtelek titeket. Éreztem veszedelmeteket és bánkódásaitokat. Segítettem nektek, ahogy tudtam...

– Ó, én éreztem ezt! Mondtam is nektek. Emlékeztek rá?

– Igen! Igaz – bizonyítja mindenki.

– Nos, most ti viszonzátok nekem azt, amit adtam nektek!

– Böjtöltél, Uram? – kérdi András.

– Kénytelen volt! Ha akart volna is enni, pénz nélkül, egy barlangban, hogy képzeled, hogy ehetett volna? – felel neki Péter.

– Miértünk! Mennyire fáj ez nekem! – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Ó, nem! Emiatt ne búslakodjatok! Nemcsak tiértetek. Az egész világért is. Ahogy küldetésem kezdetén tettem, úgy tettem most is. Akkor, a végén, angyalok jöttek segítségemre. Most ti. És, higgyétek el, ez nekem kettős öröm. Mert az angyalok velejárója a szeretet-szolgálat. Az emberekben azonban nem olyan könnyű ezt megtalálni. Ti ezt gyakoroljátok. És emberekből, irántam való szeretetből, angyalokká váltatok, amikor mindenkinek ellenére a szentséget választottátok. Így boldoggá tesztek engem, mint Istent, és mint Istenembert. Mert azt adjátok nekem, ami Istené: a könyörülő szeretetet, és megadjátok nekem azt, ami a Megváltóé: a tökéletességre való fölemelkedésetek. Ezt töletek kapom, s ez minden eledelnél jobban táplál.

Akkor is a pusztában, szeretettel tápláltak engem a böjtölés után. És erőre kaptam tőle. Ugyanígy van most is. Mindnyájan szenvedtünk. Én is, ti is. De nem hiábavaló szenvedés volt ez. Én hiszem. Én tudom, hogy ez többet használt, mint egy egész éven át tartó oktatás. A fájdalom, annak átélmélkedése, hogy mi rosszat tehet egy ember egy másik embernek; a könyörület, a hit, a remény, a felebaráti szeretet, amelyet gyakorolnotok kellett, méghozzá egyedül; úgy érlelt meg titeket, mint gyermekeket, akik felnőtté válnak...

– Ó, igen! Én öregember lettem. Soha többé nem leszek az a Simon, Jónás fia, aki az elindulás előtt voltam. Megértettem, mennyire fájdalmas, fárasztó a mi hivatásunk, ami oly szép... – sóhajt fel Péter.

– Nos, most itt együtt vagyunk. Beszéljétek el tehát...

– Beszélj te, Simon! Jobban el tudod mondani, mint én – mondja Péter a Zelótának.

– Nem. Te, derék vezetőhöz illően, számolj be mindenki helyett – feleli a másik.

Péter el is kezdi, azonban előrebocsátja:

– De ti segítetek nekem!

Sorrendben elbeszél mindent az Antióchiából való elutazásig. Majd belekezd a visszatérés leírásába:

– Mindnyájan szenvedtünk ám, tudod? Soha nem fogom elfelejteni kettejük utolsó szavait...

– Péter két nagy könnycseppet töröl le kézfejjével, amelyek hirtelenül kicsordultak... – Olyan volt, mint a fuldokló ember utolsó kiáltása... Haj! Egyszóval, mondjátok el ti, én nem bírom... – ezzel föláll, és kissé távolabb megy, hogy leküzdje megindultságát.

A zelóta Simon folytatja:

– Egyikünk sem szólalt meg jó darabig... Nem tudtunk beszélni... Fájt a torkunk, annyira bedagadt a visszafojtott könnyektől... Mert sírni nem akartunk... Ha ugyanis valamelyikünk elkezdte volna, mindenki vele együtt sírt volna. Én vettem kézbe a gyeplőt, mert Simon, Jónás fia, hogy senki se lássa szenvedését, a szekér végébe húzódott, és a tarisznyákban turkált.

Egy kis faluban álltunk meg, feleúton Antióchia és Szeleúcia között. Bár a holdfény egyre erősödött, ahogyan az éjszaka előrehaladt, mi mégis megálltunk ott, mert nem ismertük a vidéket. Holmijaink között szunyókáltunk. Nem ettünk. Senki. Mert... nem tudtunk. Arra a kettőre gondoltunk... Amint derengeni kezdett, átmentünk a hídon, és reggel kilenc előtt megérkeztünk Szeleúciába. Visszavittük a szekeret meg a lovat a fogadósnak, aki nagyon jó ember volt. Tőle kértünk tanácsot a hajó ügyében. Ezt mondta: „Én elmegyek a kikötőbe. Engem ismernek, és én is ismerem őket.” Így is tett. Három indulófélben lévő hajót talált. De az egyikén voltak bizonyos egyének... akiket nem akartunk közelünkben. Az ember tudomást szerzett erről a hajótulajdonostól. A második aszkaloni hajó volt, de miattunk csak akkora összeg fejében akart kikötni, amilyennel mi nem rendelkezünk. A harmadik egy nyomorúságos kis hajó volt, nyersfával megrakodva. Egy szegény bárka, kisszámú legénységgel, és azt hiszem, nagy ínséggel. Emiatt beleegyezett, hogy – noha Cezareába ment – megáll Tíruszban, ha előre fizetünk egynapi élelmet és pénzt az egész legénységnek. Ez megfelelt nekünk. Valójában én, és velem Máté, féltünk egy kicsit. Tengeri viharok ideje ez... és te tudod, miben volt részünk odafelé. De Simon Péter ezt mondta: „Semmi sem fog történni.”

Így aztán beszálltunk. Mintha angyalok lettek volna a hajó vitorláit, annyira simán és gyorsan haladtunk. Az odamenet fele ideje alatt értünk Tíruszba, és ott a tulajdonos olyan jó volt, hogy megengedte, bárkánkat vontassuk egészen Ptolemais közeléig. A bárkába Péter szállt be, meg András, Jánossal, hogy irányítsák azt. De ez most nagyon könnyű volt. Nem úgy, mint odafelé. Ptolemaisnál elváltunk tőlük. És annyira elégedettek voltunk, hogy a kialakodott felül is adtunk még neki pénzt, mielőtt mindnyájan átszálltunk a bárkába, amelyben már ott voltak holmijaink. Ptolemaisban egy napig tartózkodtunk, azután ide jöttünk... De nem felejtjük el soha, amit szenvedtünk. Simonnak, Jónás fiának igaza van.

– Nincs-e igazunk abban is, amikor azt mondjuk, hogy az ördög csak odafelé gátolt minket? – kérdik többen is.

– Igazatok van. Most hallgassatok ide! Küldetéstek véget ért. Most visszamegyünk Jiftael felé, és bevárjuk Fülöpöt és Bertalant. Ezt gyorsan kell megtennünk. Azután majd jönnek a többiek is... Időközben beszélni fogunk itt, Fönícia határvidékén, és magában Föniciában is. De mindaz, ami történt, egyszer s mindenkorra el van temetve szívünkben. Egyetlen kérdésre sem adunk választ.

– Még Fülöpnek és Bertalannak sem? Ők tudják, hogy veled jöttünk el...

– Majd én beszélek. Sokat szenvedtem, barátaim, és ezt ti is észrevettétek. Sz szenvedéssel fizettem meg János és Szintika békéjéért. Legyetek azon, hogy szenvedésem ne legyen hiába! Ne rakjatok vállamra újabb terhet. Már is annyi van rajta!... És a súly napról napra, óráról órára gyarapszik... Mondjátok meg Bertalannak, hogy sokat szenvedtem. Mondjátok meg Fülöpnek is, meg azt is, hogy legyenek jók. Mondjátok meg ezt a másik kettőnek is. De ennél többet ne mondjatok! Ha annyit mondotok, hogy megértettétek szenvedésemet, és én ezt elismertem, ez az igazság. Többre nincs szükség.

Jézus fáradtan beszél... A nyolc apostol fájdalmas tekintettel néz rá, Péter meg meri simogatni fejét, mert mögötte áll. Jézus fölemeli arcát, és becsületes Simonjára néz, kedves, szomorú mosollyal.

– Ó, nem bírlak ilyennek látni! Nekem úgy tűnik, az az érzésem, hogy egyetértésünk öröme megszűnt, belőle csak a szentség marad meg, csak az. Addig is, menjünk Aczibba, ahol ruhát fogsz váltani, megborotválod arcodat, és rendbe hozod a hajadat. Nem bírlak ilyennek látni!... Úgy nézel ki, mint aki kegyetlen kezekből szökött meg, mint akit megvertek, aki kimerült... Olyannak látszol, mint a galileai betlehemi Ábel, amikor megszabadították ellenségeitől.

– Igen, Péter. Csakhogy Mesterednek a szívét bántalmazták... és az soha többé nem gyógyul meg. Sőt, egyre sebzettebb lesz. Menjünk!

János így sóhajtozik:

– Sajnálom... Szerettem volna elmondani Tamásnak – aki annyira szereti Édesanyádat – az ének és a kenőcs csodáját...

– Egy napon majd elmondod... Most nem. Egy napon majd mindent elmondotok. Akkor beszélhettek. Én magam mondom majd nektek: „Menjetek, és mondjatok el mindent, amit tudtok!” De addig is, a csodában tudjátok meglátni az igazságot. Ezt: a hit hatalmas erejét. János ugyanúgy, mint Szintika, nem a szavakkal csendesítette le a tengert, és nem a kenőccsel gyógyította meg az embert. Hanem azzal a hittel, amellyel Mária nevét és az általa készített kenőcsöt használta. És még: ez azért történt meg, mert az ő hitük körül ott volt a ti hitetek, könyörülő szeretetetek. Az irgalmas szeretet a sebesült iránt. Irgalmas szeretet a krétai iránt. Az egyiknek az életét akartátok megmenteni, a másiknak a hitet akartátok megadni. De ha a testek meggyógyítása könnyű is, a lelkeké igen nehéz... Nincs nehezebben legyőzhető kór, mint a lelki betegség... – és Jézus nagyot sóhajtozik.

Jó az elgondolásod!

A hat apostol kijön a házból, amelyben aludtak. Kevésbé törődöttnek látszanak, mert ruhájuk friss, szakállukat és hajukat gyakorlott kezek hozták rendbe. Jézusét is. Péter Jézushoz fordul:

– Uram, ma éjszaka gondolkoztam... Miért akarsz te olyan messzire menni, hogy aztán visszatérj a föníciai határvidékre? Engedd, hogy én menjek el és még valamelyikünk. El fogom adni Antoniuszt... Sajnálom ugyan... de most már nincs szükség rá, meg aztán szemet szúrna. És elmegyek Fülöp és Bertalan elé. Csak azon az úton jöhetnek, és biztosan találkozom velük. Te pedig nyugodt lehetsz, hogy én nem fogok beszélni. Nem akarok neked fájdalmat okozni. Te pihenj itt a többiekkel, és mindnyájan megtakarítjuk azt a jiftaeli utat... meg aztán hamarabb végzünk.

– Jó az elgondolásod. Nem gátolom meg, hogy megtegyed. Csak menj, és vidd magadal a társaid közül azt, akit akarsz!

– Akkor Simont. Áldj meg minket, Uram!

Jézus e szavakkal öleli meg őket:

– Egy csókkal áldalak meg titeket. Menjetek!

És nézik őket, amint sietve mennek lefelé, a síkság felé.

– Milyen jó ez a Simon, Jónás fia! Ezekben a napokban jobban becsültem, mint eddig bármikor – mondja Júdás Tádé.

– Én is – teszi hozzá Máté. – Soha nem önző, soha nem gőgös, soha nem követelőző.

– Soha nem érezte, hogy ő a fő. Sőt! Olyan volt köztünk, mint a legutolsó, mégis megőrizte helyét – egészíti ki Jakab, Alfeus fia.

– Minket ez nem lep meg. Évek óta ismerjük. Lobbanékony, de csupa szív. Meg aztán olyan becsületes! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– A testvérem jó ember, ha nyers is. De mióta Jézussal van, kétszer olyan jó lett. Az én természetem egészen más, és emiatt ő néha nyugtalanzkodott is. De ez csak azért volt, mert megértette, hogy szenvedek természetem miatt. Az én javam érdekében nyugtalanzkodott. Amikor megértjük őt, jól kijövünk vele – mondja András.

– Ezekben a napokban mindig megértettük egymást, és egyetlen szív voltunk – bizonygatja János.

– Úgy bizony! Én is megfigyeltem ezt. Egy egész hónapon át, még a legnagyobb izgalom pillanataiban sem voltunk rosszkedvűek... Míg máskor... nem tudom miért... – mondja szinte magában Jakab, Zebedeus fia.

– Miért? Hisz ez könnyen érthető! Mert egyenes lelkűek vagyunk szándékunkban.

Tökéletesek nem. De őszinték. És ezért elfogadjuk, ha valaki jót javasol, vagy elvetjük a rosszat, amelyet egyikünk annak mond, holott mi azt előbb nem is sejtettük. Miért? Erre könnyű felelni! Mert nyolcunknak csak egy gondolatunk volt, úgy végezni el a dolgokat, hogy Jézusnak örömet szerezzünk. Ennyi az egész! – mondja jó hangosan Tádé.

– Nem hiszem, hogy a többiek másként gondolkoznának – mondja békítően András.

– Nem. Fülöp nem, Bertalan sem, bár ő nagyon idős, és nagyon Izraelita... És még Tamás sem, jóllehet ő inkább ember, mint lélek. Hibát követnének el, ha azzal vádolnám őket, hogy...

– Jézus, igazad van... Bocsáss meg! De ha tudnád, mit jelent számomra látni, hogy szenvedsz! És miatta! Én ugyanúgy tanítványod vagyok, mint az összes többiek. De ezenfelül az unokatestvéred és barátod is vagyok, és bennem Alfeus heves vére van. Jézus, ne nézz rám ilyen szigorúan és szomorúan! Te a Bárány vagy, én pedig... az oroszlán. És hidd el, alig bírom türtőztetni magamat, hogy egyetlen csapással szét ne tépjem a téged körülfogó rágalmak hálóját, és szét ne verjem a bűvőhelyet, amelyben az igazi ellenség rejtőzik. Szeretném látni igazi lelki arcát, amelynek nevet adok... de így talán rágalmazok; és amelyet úgy megjelölnék – ha teljes

bizonyossággal sikerülne megismernem – hogy örökre elvenném kedvét attól, hogy neked ártson! – mondja hevesen Tádé, akit a kezdetben megfékezett Jézusnak egy pillantása.

Jakab, Zebedeus fia válaszol neki:

– Akkor Izrael felét meg kellene jelölnöd!...

(5-101)

Jézus meglátogat néhány föníciai várost, beszél, és csodákat tesz. Utána együtt van egy szobában a hat apostollal, amikor János meglátja az ablakon keresztül Pétert, Simont, Fülöpöt és Bertalant, akik a ház felé tartanak. Kiált nekik, majd kiszalad, a többiek utána. Csak Jézus marad benn.

Bejönnek az érkezők. Péter bőbeszédű, a zelóta Simon viszont mélységes hódolatát fejezi ki. Meglepő viszont Fülöp, és főleg Bertalan viselkedése. (Ennek magyarázatát lásd Bertalan életrajzában, Mt 61. oldalán.)

(5-147)

Az apostolok egy úton haladnak. Péter egyedül van Jézussal, a többiek pedig egy csoportban mennek, néhány méterrel mögöttük.

– És most mit csinálunk? – kérdi Péter.

– Visszamegyünk a partmenti útra, és Szikaminon felé megyünk.

– Igen?! Azt hittem, Kafarnaumba megyünk...

– Nem szükséges, Simon, Jónás fia. Nem szükséges. Feleségedről és Marciamról már kaptál híreket, és Júdás miatt... egyszerűbb lesz, ha elébe megyünk.

– Nagyon helyes, Uram. Nem a belső, a folyó- és tómenti úton jön? Az rövidebb, és jól rendben tartják...

– De ő nem azon jön. Emlékezz rá, hogy ellenőriznie kell a tanítványokat, azok pedig szétszórta vannak a nyugati oldalon, ebben az évszakban, amely ráadásul újra nagyon hideg.

– Jól van, jól van. Ha te mondd... Nekem elég, ha veled vagyok, és nem látlak annyira szomorúnak. Meg aztán... egy cseppet sem sietek találkozni Júdással, Simon fiával. Bárcsak ne is találkoznánk vele!... Olyan jól megvoltunk egymással!...

– Simon!. Simon! Ez a te testvéri szereteted?

– Uram... ez az én igazságom – mondja Péter őszintén. És ezt olyan hévvel és hangozton mondja, hogy Jézus alig bírja visszatartani nevetését. Hogyan is lehetne szigorú szemrehányással illetni egy ilyen őszinte, és hűséges embert.

Jézus inkább hallgat. Egy idő múlva Péter újra megkérdezi:

– És Názáretbe nem is megyünk?

– Természetesen, elmegyünk. Édesanyám örömmel veszi majd, ha megismeri János és Szintika utazását.

– Meg, hogy téged lát:

– Meg, hogy engem lát.

– Vajon békén hagyták-e, legalább őt?

– Majd megtudjuk.

– De vajon miért ilyen kérlelhetetlenek? Hiszen Júdeában is sokan vannak Jánoshoz hasonlóak, és mégsem... Sőt, hogy bosszantsák Rómát, még védelmezik, és rejtegetik is őket...

– Nem János miatt teszik ezt, hanem azért, hogy engem vádolhassanak velem.

– Csakhogy most már nem találják rá! Te mindent jól intéztél el... Csak minket küldtél... tengeren... több mérföldnyire kis bárkán, és utána, túl a határokon, hajóval... Ó, mindent jól! Igazán remélem, hogy csalódottak lesznek.

– Azok lesznek.

– Kíváncsi vagyok a kerióti Júdásra, hogy egy kis időjósást végezzek rajta – mint egy szeles és jelekkel teli égen – és lássam, vajon...

– Ugyan már!...

– Igazad van. Ez szöveget vert fejembe – és homlokát tapogatja.

Jézus, hogy elterelje Péter figyelmét, hívja a többieket is, és megmutatja nekik, milyen különös pusztítást végzett a jégverés és a hideg, amely akkor jött, amikor ebben az évben már nem számítottak rá...

(5-152)

Miközben az apostolok Jézussal beszélgetnek, Péter hirtelen valamit kiáltozva előre fut, amit azonban a többiek nem értenek meg, mert a szél elfújja hangját.

– Mi baja van Simonnak, Jónás fiának, hogy úgy fut előre, visítózva, mint egy bűvarkacsa a viharban? – kérdi Jakab, Zebedeus fia.

Meggyorsítják lépteiket, és látják, hogy Péter rátér egy kis ösvényre, amely az immár közeli Szeferiből jön erre. Jobban megfigyelve, látják, hogy a városból két utas jön az országút felé: Tamás és Júdás.

– Nahát! Ők itt? Éppen itt? Ó, mi dolguk volt itt? Názáretből, tudunkkal, Kánába, és utána Tibériásba kellett volna menniük... – kérdik többen is egymástól.

– Valószínűleg a tanítványok keresésére jöttek. Ez volt a megbízatásuk – mondja okosan a Zelóta, aki érzi, hogy sokak szívében felemeli fejét a gyanakvás kígyófeje.

– Lépkedjünk gyorsabban! Jézus egyedül van, és mintha minket várna... – tanácsolja Máté.

Elindulnak, és így Péterrel, Júdással és Tamással egyszerre érnek Jézushoz. (Júdás beszámolóját lásd a Júdásról szóló ötödik füzetben.)

Júdás oly ügyesen tudja elhárítani az apostolok gyanúját, hogy azok még meg is dicsérik őt tevékenysége és talpraesettsége miatt. A becsületes Péter pedig őszintén vádolja magát meggondolatlan gyanúja miatt, mely felébredt szívében Júdással kapcsolatban.

(5-155)

Jézus övéivel újra azon az úton van, amely Ezdrelon síkságáról vezet Názáretbe. Az éjszakát biztosan eltöltötték valahol, mert most megint reggel van. Egy ideig csendben mennek, Jézus legelől, egyedül, később pedig Péterrel és Simonnal, akiket magához hívott, s együtt mennek egy útkereszteződésig, ahol a Názáretbe vezető út keresztezi a másikat, amely észak-kelet felé halad. Jézus csendet int a beszélgetőknek, és ezt mondja:

– Most pedig váljunk el! Én Názáretbe megyek, unokatestvéreimmel, Péterrel és Tamással. Ti, a Zelóta vezetésével menjetek Debaretbe, Tibériásba, Magdalába és Kafarnaumba. Onnan induljatok a Meron-tó felé... Szombat este találkozunk a szefori országúton.

Megáldja őket, s míg ők jobbra térnek el, Jézus folytatja útját unokatestvéreivel, Péterrel és Tamással. Szótlatlanul mennek. Egyszer csak Péter egyetlen, dörgő „Mah!”-ban tör ki, mintegy hosszú elmélkedést fejezve be vele. A többiek ránéznek.

Jézus nyomban eltereli figyelmüket kérdésével:

– Örültök, ti ketten, hogy Názáretbe jöttök velem? – és karjait Péter és Tamás vállára teszi.

– Még kérde? – mondja Péter, áradozva.

Tamás higgadtan hozzáteszi:

– Nem tudod, hogy számomra Édesanyád közelében lenni olyan édes, hogy szavakkal nem is tudom kifejezni?...

– Nos, néhány órán keresztül vele leszünk. Ott maradunk holnaputánig. Azután elmegyünk Tibériásba, hogy meglátogassuk azt a két gyermeket, majd bárkával Kafarnaumba megyünk.

– És Betsaidába? – kérdi Péter.

– Visszatérőben, Simon. Visszatérőben megyünk oda, hogy magunkkal hozzuk Marciamot a húsvéti zarándoklatra.

(5-178)

Péter ragyog az örömtől

A szefori úton az apostolok találkoznak a Mesterrel és társaival, és beszámolnak útjukról. Jakab, Zebedeus fia, aki Betszaidában járt felkiált:

– Ó, Mester! Ó, Simon! Ha látnátok Marciamot! Rá se lehet ismerni!...

– Ó, talán csak nem változott lánnyá? – kiált fel Péter.

– Nem, sőt! Szép, magas ifjú, és vékony, gyors növekedése miatt... Valami csodálatos! Alig ismertük meg! Olyan magas, mint feleséged, meg én...

– Ó, jól van! Sem én, sem te, sem Porfírea nem vagyunk pálmafák! Inkább túskebokorhoz lehetne minket hasonlítani... – mondja Péter, de azért csak úgy ragyog az örömtől, amikor hallja, milyen szépen fejlődik fogadott fia.

– Igen, testvérem – mondja András. – De a Fény ünnepén még csenevész fiúcska volt, aki alig ért volna vállunkig is. Most igazi fiatalember, természetben, hangjában és komolyságában. Ő is úgy tett mint, azok a fák, amelyek évekig tengődnek, s aztán hirtelenül bámulatos, életerős növekedésnek indulnak. Feleségednek sok dolga volt a ruhák leengedésével és újak készítésével. Ezeket pedig nagy szegélyekkel készíti, derékban bő anyagot fog be, mert már előre látja, hogy Marciam még nőni fog. De, Mester, bölcsességben még jobban gyarapszik: Bertalan, bölcs alázatosságában, elhallgatta előtted, hogy majdnem két hónapon keresztül tanította őt, legkisebb és leghősiesebb tanítványát, aki napfelkelte előtt kél, hogy legeltesse a juhokat, fát aprítson, vizet merjen, tüzet gyújtson, kisépergessen, bevásároljon, nevelő anyja iránti szeretetből, és utána, délután, késő éjszakáig tanul és ír, mint egy kis tudós. Képzeld! Összegyűjtötte Betszaida összes gyermekeit, és szombatoként kis leckéket ad nekik a jó hírről. Így a kicsiknek, akiket, hogy ne zavarják a szertartást, kizártak a zsinagógából, szintén van imanapjuk, mint a nagyoknak. És, így mondják az anyák, olyan jó hallani, ahogyan beszél; és a kisgyermekek szeretik, tisztelettel engedelmeskednek neki, és egyre jobbak. Milyen tanítvány lesz belőle!

– No, nézd csak! Nézd! Én... meg vagyok hatódva... Az én Marciamom! De már Názáretben is, ej! Milyen hősies volt a... kislány, Ráchel miatt, igaz? – Péter idejében megállt, és elpirult a félelemtől, hogy túl sokat mondott.

Szerencséjére, Jézus segítségére siet, Júdás pedig gondolkozik valamin, és nem figyel oda. Vagy csak színleli. Jézus ezt mondja:

– Bizony, Ráchel! Jól emlékszel. Meggyógyult. A földek pedig sok búzát fognak teremni. Arra jártam Jakabbal. Ennyit érhet el egy igazlelkű kisfiú áldozata.

(5-190)

Jézust és az apostolokat Giszkalában kövel. dobálják meg a farizeusok. Jézus kézfeje sebesül meg, Andrásnak a lába. Jézus, amikor megkérdezik, hogy van a keze, megjegyzi:

– Nyugalomban van, és így csak kicsit fáj.

– Hm! Alig hiszem, hogy kicsit, amikor úgy fel van dagadva, és csontig fel van hasítva... Jó rá az olaj. De talán jobb lett volna, ha Édesanyádnak abból a kenőcséből kértünk volna...

– Édesanyámtól. Igazad van – mondja sietve Jézus, észrevéve, hogy mi készül kicsúszni Péter száján. Péter zavartan elvörösödik, és olyan kétségbeesett tekintettel néz Jézusra, hogy elmosolyodik rajta, és éppen a sebes kezét teszi Péter vállára, hogy magához húzza.

– De fájni fog, ha így tartod.

– Nem, Simon. Te szeretsz engem, és szereteted kiváló gyógyolaj.

– Ó, akkor, ha így van, már meg kellett volna gyógyulnod! Mindnyájan szenvedtünk, amikor láttuk hogyan bánnak veled, és volt, aki sírt. – Péter Jánosra és Andrásra néz.

– Az olaj és a víz jó orvosság, de mindennél hatásosabbak a szánakozó könnyek. És, látjátok? Ma sokkal vidámabb vagyok, mint tegnap. Mert ma tudom, mennyire engedelmesek

vagytok, és mennyire szeretek engem. Mindnyájan. – És Jézus szelíd tekintetével rájuk néz, amelybe – ma reggel – az immár megszokott szomorúságba valami halvány örömfény vegyül.

(5-209)

Boldog vagy Simon...

Péter életének következő eseményeit megtalálhatjuk az evangéliumokról, gyermekekről, Mária életéről vagy a példabeszédekről szóló füzetekben, azért itt csak utalunk rájuk, hogy időrendi sorrendben ismét elolvashassák azokat.

Egyszer Péter észreveszi, hogy nincs elég kenyérük. Amikor Jézus óvja őket a farizeusok kovászatól, azt hiszi, Ő az általuk készített kenyérről beszél. Jézus azonban elmagyarázza nekik szavai értelmét: P 5,193-195

Fülöp Cezarájába menet Jézus megkérdezi apostolait, hogy kinek tartják Őt az emberek, és amikor Péter, a többiek nevében is ünnepélyesen megvallja beléje, mint Isten Fiába vetett hitét, Jézus boldognak hirdeti őt, és kijelenti, hogy őrá, mint sziklára fogja alapítani Egyházát: E 5,199-202

Amikor Jézus először jövendöli meg kinszenvedését, az apostolok nem akarják ezt elfogadni, és Péter is igyekszik meggyőzni Őt, hogy az nem fog bekövetkezni. Jézus erre szigorúan megrója, de, amikor őszinte bánatát látja, megbocsát neki: E 6, 241-249.

Jézus megjövendöli Marciam és Péter vértanúságát, s a többi apostolokét is, egy (a Kerióti) kivételével: Gy 6, 277-279.

Péter jelen van, Jánossal és Jakabbal, Alfeus fiaival együtt Jézus színeváltozásán: E 1,28-32.

Jó, hogy egy fillérünk sincs

Az apostolok két bérelt bárkával térnek vissza Kafarnaumba. a Kerióti panaszkodik, hogy teljesen pénz nélkül maradtak:

– Másokra gondoltunk. De magunkra? Mi lesz most? Azt reméltem, hogy Kúza... De semmi. Olyan körülmények között vagyunk, mint egy koldus, egy a sok közül, akik kiállnak az utakra, hogy kéregessenek a zarándokoktól – morogja halkán Tamásnak.

– Mi rossz van abban, ha így van? Én egy cseppet sem aggódom – válaszolja neki nyájas hangon Tamás.

– Hát persze! De evés idején te vagy az, aki mindenkinél többet akarsz enni!

– Az biztos! Éhes vagyok. Abban is bátor vagyok. Nos, ma, ahelyett, hogy attól kérnék kenyeret és ételt, aki beszerzi, közvetlenül Istentől fogom kérni.

– Ma! Ma! De holnap ugyanilyen helyzetben leszünk, és holnapután szintén. És a Tízváros felé megyünk, ahol nem ismernek minket. Ott félig pogányok élnek. De nemcsak a kenyérről van szó, hanem a sarukról is, amelyek tönkremennek, meg a szegényekről, akik kellemetlenkednek, és még meg is betegedhetünk, és...

– És ha így folytatod, akkor hamarosan arra kényszerítesz, hogy meghaljak, és akkor még egy temetésről is gondoskodnod kell. Ó, mennyi gond! Nekem... egyetlen ilyen gondom sincs. Vidám, és nyugodt vagyok, mint egy újszülött.

Jézus, aki gondolataiba merültek látszott a hajó előrészében, most megfordul, és hangosan odaszól a hajó farában álló Júdásnak – de úgy mondja, mintha mindenkihez szólna:

– Nagyon jó, hogy egy fillérünk sincs. Jobban csillog majd Isten atyásága a legegyszerűbb dolgokban is.

– Pár nap óta neked minden jó. Jó, hogy nem történik csoda, jó, hogy nem kapunk adományokat, jó, hogy mindent odaadtunk, amink volt, egyszóval minden jó... Én viszont nagyon kényelmetlenül érzem magamat... Kedves Mester vagy, szent Mester vagy, de ami az élet anyagi részét illeti... semmit sem érsz – mondja Júdás, minden érdekesség nélkül, mintha valamelyik jó testvérének mondaná meg a véleményét, aki meggondolatlan jóságával még dicsekszik is.

Jézus pedig mosolyogva válaszol neki:

– Legkiválóbb tulajdonságom az, hogy olyan ember vagyok, aki az élet anyagi részéhez semmit sem ért... És megismétlem: nagyon jó, hogy egy fillérünk sincs – és ragyogó arccal mosolyog.

A bárka súrolja a partot, és megáll. Kiszállnak belőle, mialatt a másik bárka is közelít a parthoz, hogy az is megálljon. Jézus, Júdással, Tamással, Tádéval és Jakabbal, Fülöppel és Bertalannal a ház felé indul.

Péter a második bárkából száll ki, Mátéval, Zebedeus fiaival, a zelóta Simonnal és Andrással. Mindenki elindul, Péter kivételével, aki a parton marad, és beszélget az őket szállító bárkatulajdonosokkal, akiket talán ismer is. Utána segít nekik a visszaindulásban. Majd magára veszi hosszú köntösét, és fölmege a vízparton, a ház felé.

Ahogy átmegy a piactéren, két ember jön feléje, és megállítják:

– Idehallgass, Simon, Jónás fia!

– Hallgatok. Mit akartok?

– A Mestered, mert nem több ennél, megfizeti-e a köteles két drachmát a Templomnak, vagy sem?

– Persze, hogy megfizeti. Miért ne tenné?

– Hát... mert Isten Fiának mondja magát, és...

– És az is! – vág vissza határozottan Péter, aki már vörös az ingerültségtől. És hozzáteszi: – De mivel a Törvény fia is, még hozzá a Törvény legjobb fia, megfizeti, mint minden izraelita, a drachmáit.

– Nem úgy néz ki. Nekünk azt mondták, hogy nem teszi, és mi azt tanácsoljuk neki, tegye meg.

– Hm-m-m... – morogja Péter, akinek fogytán van a türelme. – Hm-m-m... Az én Mesteremnek nincs szüksége a ti tanácsaitokra. Menjetek nyugodtan, és mondjátok meg annak, aki küldött titeket, hogy a legelső alkalommal kifizeti a drachmákat.

– Kifizeti a legelső alkalommal!... Miért nem azonnal? Ki biztosít minket, hogy megteszi, ha hol itt, hol amott van, állandó tartózkodási hely nélkül.

– Nem azonnal, mert e pillanatban egy árva garasa sincs. Felfordíthatnátok, akkor se esne ki belőle egy fillér sem. Mindnyájan pénz nélkül vagyunk, mert mi, akik nem vagyunk farizeusok, sem írástudók, sem szaduceusok, sem gazdagok, sem besúgóok, sem áspiskígyók, amink van, azt oda szoktuk adni a szegényeknek, ahogyan Ő tanítja. Értitek? Most is mindent odaadtunk, és amíg a Fölséges Úr nem gondoskodik rólunk, éhen halhatunk, vagy kiállhatunk kéregetni az utcasarokra. Ezt is mondjátok meg azoknak, akik azt mondják, hogy Ő dőzsölő. Ég veletek! – és morogva, indulattól fütve faképnél hagyja őket.

Bemegy a házba. Fölmegy a fönti szobába, ahol Jézus van. Jézus éppen meghallgat valakit, aki arra kéri, menjen el egy házba, amely a Magdala mögötti hegyen van, mert ott haldoklik egy ember.

Jézus elbocsátja az embert, megígérve neki, hogy azonnal odamegy. Az ember távozása után Péterhez fordul, aki gondterhelten ül az egyik sarokban, és megkérdezi tőle:

– Mit mondasz Péter? A szabályok értelmében, a föld királyai kiktől kapják az adót vagy az évi földbért? Saját gyermekeiktől, vagy az idegenektől?

Péter felszisszen, és így szól:

– Honnan tudod, Uram, hogy mit akartam neked mondani?

Jézus mosolyog, és kezével int, mintha ezt mondaná: „Hagyd ezt” Majd így szól:

– Arra felelj, amit kérdezek!

– Az idegenektől, Uram!

– Tehát a gyermekek mentesek tőle, ahogyan az valóban igazságos. Mert a gyermek az apa véréből és házából való, és nem tartozik mással apjának, csak a szeretet és az engedelmesség adójával. Tehát én, az Atyának Fia, nem volnék köteles megfizetni az adót a Templomnak, amely atyám háza. Te jól válaszoltál nekik. De mivel különbség van közted és köztük, és pedig ez: te hiszed, hogy én Isten Fia vagyok, ők pedig, és aki őket küldte, nem hiszik ezt, így, hogy meg ne botránkoztassuk őket, megfizetem az adót, még hozzá azonnal, addig, míg ők a téren vannak, hogy beszédjék azt.

– De miből, ha egy fillérünk sincs? – kérdi Júdás, aki odament a többiekkel. – Látod, hogy szükséges rendelkezünk valamivel?

– Majd kölcsönkérjük házigazdánktól – mondja Fülöp.

Jézus int a kezével, hogy hallgassanak, és ezt mondja:

– Simon, Jónás fia, menj ki a partra, és dobj be, amilyen messzire csak tudsz, egy erős horoggal ellátott horgász-zsinórt. És amint harap a hal, húzd magadhoz a zsinórt. Nagy hal lesz. A parton majd nyisd ki a száját, találsz benne egy sztatért. Vedd ki, menj a két ember után, és fizess értem és magadért. Utána hozd ide a halat. megsütjük, gazdánk pedig ad majd nekünk egy kis kenyeret. Eszünk és utána rögtön elmegyünk ahhoz, aki halálán van. Jakab és András: készítsétek elő a bárkákat, azokon megyünk Magdalába, este pedig gyalog jövünk haza, hogy ne akadályozzuk a halászatban Zebedeust és Simon sógorát.

Péter elmegy, és nem sokkal később látják, hogy a parton beszáll egy félig vízben álló bárkába, kivet egy vékony, erős zsinórt, amelynek a vége felé egy kis kő, vagy ólom van, a végén pedig a tulajdonképpeni vékony horgász-zsinór. A tó vize erősen fröccsen szét, amint

belemerül a nehezék, majd újra mozdulatlaná válik minden, és a víz is elsimul, ahogyan a hullámkarikák távolodnak...

De kis idő múlva a vékony fonál, amely eddig lazán állt Péter kezében, megfeszül, és rezegni kezd. Péter húzza, húzza, húzza, a zsinór pedig egyre erősebben rángatózik. Végül hevesen megrántja, és a horgász-zsinór kiemelkedik zsákmányával, amely ívben forog a levegőben, a halász feje fölött, majd levágódik a sárgás fővenyre, ahol kínjában fetreng, mivel a horog sérti szájpadrólását.

Pompás hal, legalább három kilogrammot nyom. Péter kiszabadítja a horgot a húsos ajkak közül, torkába dugja vastag ujját, és kihúzza belőle egy nagy ezüstpénzt. Hüvelyk- és mutatóujja között tartva, magasra emeli, hogy megmutassa a Mesternek, aki a tetőterasz mellvédjénél áll. Utána fölveszi a vékony zsinórt, összetekeri, majd fogja a halat, és elsiet a tér felé.

Az apostolok mind kővé merevednek... Jézus mosolyogva mondja:

– Így legalább elhárítottunk egy botrányt...

Visszajön Péter:

– Már éppen indultak ide. Még hozzá a farizeus Illéssel. Igyekeztem olyan kedves lenni, mint egy kislány, és odaszóltam nekik, így:

– Hé! Államkincstár küldöttei! Fogjátok! Ez négy drachma, igaz? Kettő a Mesterért, és kettő értem. És így rendben van, nemde? A viszontlátásra a Jozafát völgyében, főleg veled, kedves barátom!

Megsértődtek, hogy „Államkincstárt” mondtam.

– Mi a Templomtól vagyunk, nem az államkincstártól.

– Ugyanúgy szeditek be az adót, mint a vámosok. Nekem minden pénzbeszedő „vámos” – feleltem.

De Illés így szólt hozzám:

– Szentelen! A halált kívánod nekem?

– Nem, barátom! Soha sem! Kellemes utazást kívánok neked a Jozafát völgyébe. Nem mégyszívűre Jeruzsálembé? Akkor hát ott találkozhatunk, barátom.

– Nem óhajtom, és nem akarom, hogy megengedd magadnak, hogy barátodnak mondj!

– Tényleg túl nagy kitüntetés – feleltem, s ezzel eljöttem. Jó, hogy ott volt fél Kafarnaum, és látta, hogy fizetted érted és magamért. Így az a vén kígyó többé egy szót sem szólhat.

– Minden apostol nevet Péter elbeszélésén és arcjátékán. Jézus komoly akar maradni, de egy enyhe mosoly mégis megjelenik ajkain, miközben ezt mondja:

– Rosszabb vagy, mint a mustár. – Majd hozzáteszi: – Készítsétek el a halat, és gyorsan fogyasszuk el! Alkonyatra újra itt akarok lenni!

(5-290)

Kafarnaumból visszafelé jövet az apostolok a nap eseményeiről beszélnek. Többé-kevésbé mindnyájan elítélik azt, hogy a templomadó beszédői azt akarták, hogy Jézus is fizessen.

Péter most is magából kikelve istengyalázásnak minősíti ezt, mert a Messiás nem tartozik adót fizetni.

– Olyan ez, mint az akarni, hogy Isten Önmagának fizessen – mondja. – Ez pedig nem igazságos. Ha pedig azt hiszik, hogy Ő nem a Messiás, akkor istengyalázássá válik.

Jézus egy pillanatra megfordul, és ezt mondja:

– Simon, Simon, sokan lesznek, akik majd kételkednek bennem! Olyanok között is, akik azt hiszik, hogy biztosak és megingathatatlanok a bennem való hitben. Ne ítéld el testvéreidet, Simon! Először mindig önmagadat ítéld meg!

Júdás kissé gúnyos mosollyal így szól:

– Ez neked szól. Mivel a legidősebb vagy, mindig a tudóst akarod adni. Szó sincs arról, hogy az életkor határozza meg valakinek az érdemét. Van köztünk olyan, aki tudásban és társadalmi tekintélyénél fogva felülmúl téged.

Élénk vita kerekedik az egyének érdeméről. Ki azzal dicsekszik, hogy az első tanítványok közé tartozik, ki azt emlegeti fel, hogy befolyásos állást hagyott ott, hogy kövesse Jézust. Ki pedig azt mondja, hogy senkinek sincs annyi joga, mint neki, mert önmagát senki sem térítette meg annyira, hogy vámosból tanítvánnyá váljék.

(5-296)

5. füzet – Az apostolok feje

Én is szép voltam!

Amikor a kafarnaumi zsinagógában Jézus az Örök Élet Kenyeréről beszél, és majdnem mindenki elhagyja őt, az apostolok nevében Péter fejezi ki hűségüket. (Jd 5,209)

(5-328}

A Kerióti befolyásolja Pétert is, és együtt mennek Jézushoz, hogy lebeszéljék Őt egy új tanítvány, Miklós befogadásáról. (Jd 5,211-213)

(5-330)

A Kerióti kötekedő kedvében van amikor a hóforrások felé mennek, de Péter letorkolja őt. (Jd 5, 214-215)

(5-337)

Nagy esőben mennek az apostolok a Jordán keleti partján Jeruzsálem felé. Egy barlangban keresnek menedéket éjszakára. Itt megint szóváltás kerekedik a Kerióti és Péter között. (Jd 5,224-226)

(5-374)

Amikor tovább mennek a sáros úton, az apostolok megjegyzéseket tesznek a rossz időre. A Zelóta megjegyzi:

– Ó, szegény fejem! Ezzel a folyékony sárral, ami a testemen szárad meg, jó kis fájdalmakat szerzek! Már öreg vagyok! Én már nem vagyok harmincéves, én!

Máté is morog:

– Hát akkor mit mondjak én? Én nem szoktam hozzá az ilyesmihez. Amikor Kafarnaumban esett az eső, te tudod, Péter, ki sem léptem házamból. A szolgálát állítottam a vámszedő asztalhoz, és ők vezették el hozzám azokat, akiknek fizetniük kellett. Igazi futárszolgálatot szerveztem meg ehhez. No de!... ugyan ki járkált ilyen csúnya időben? Hm! Néhány nekibúsult ember, senki más. A vásárt meg az utazást jó időkben szokták intézni...

– Hallgassatok! Mert meghallja! – mondja János.

– Ugyan, dehogyan hallja! Gondolkozik, és amikor gondolkozik... olyan, mintha mi nem is léteznénk... – mondja Tamás.

– És amikor fejébe vesz valamit, attól el nem téríti semmiféle indokolt megfontolás sem. Érvényt akar szerezni akaratának, és csak önmagában bíz. Ez lesz a vesztesége. Velem kellene egy kicsit tanácskoznia... Én annyi mindent tudok! – mondja Júdás, az ő „mindenhez értő”, „több vagyok másoknál” göggyével.

– Mit tudsz? – kérdi azonnal Péter, vörösen, mint egy fiatal kakas. – Te mindent tudsz! Milyen barátaid vannak? Talán Izrael egyik főembere vagy? Hallgass hát ide! Te is olyan szegény ember vagy, mint én, meg a többiek! Egy kicsivel szebb... De a fiatalság szépsége olyan virág, amely egy napig tart! Hajdan én is szép voltam!

János üde nevetése messze hallatszik. A többiek is nevetnek, és tréfálkoznak Péterrel, ráncai, a tengerészekre jellemző, kicsit szétálló lábai, és a tavi szelektől vörös szeme miatt.

– Csak nevessetek! Pedig így van! Meg aztán, ne szakítsatok félbe! Mondd csak, te, Júdás! Milyen barátaid vannak? Mit tudsz? Hogy tudhasd azt, amit sejteni engedsz, ahhoz Jézus ellenségei között kell lenniük barátainak. Akinek pedig az ellenség között vannak a barátai, az áruló. Hé, fiú! Vigyázz magadra, ha félted a szépségedet! Mert ha igaz is, hogy már nem vagyok szép, az is igaz, hogy még erős vagyok, és hogy fogatlanná tegyelek vagy kinyomjam fél szemedet, nem kerülne fáradságomba! – mondja Péter.

– Micsoda beszédmód! Igazán durva halászhoz illő! – mondja Júdás egy megsértett herceg megvetésével.

– Igen, uram, és erre büszke vagyok! Halász vagyok, de őszinte, mint a tavam, amely, ha viharra készül, nem mondja: „lecsillapszom”, hanem borzongás fut végig rajta, és tanúként olyan felhőpamacsokat tesz az égre, amelyek jelentését mindenki megérti – hacsak nem buta vagy részeg – és ahhoz tartja magát. Te... te nekem olyannak látszol, mint ez a sár, amely szilárdnak néz ki, pedig nézd! – És nagy erővel belelép, mire a sár fölcsap egészen a szép Júdás álláig.

– De Péter! Ez nem hozzád méltó viselkedés! Szép gyümölcsöt teremnek benned a Mester emberszeretetről szóló szavai!

– Benned is, az alázatról és az őszinteségről szólók: Ki vele! Köpd ki, amit tudsz! Mit tudsz? Igaz-e, hogy tudsz valamit, vagy csak nagyozol, hogy elhited előkelő barátaid vannak? Szegény féreg vagy!

– Tudom, amit tudok, de nem közlöm veled, hogy aztán veszekedni kezdj, amint szeretnéd, te galileai! Ismétlem, ha a Mester nem volna olyan önféjű, az nagyon jó lenne! Meg ne volna annyira erőszakos. Az emberek belefáradnak, hogy sértegetni hallják magukat.

– Erőszakos? Hisz ha az lenne, téged nyomban a folyóba röpítene. Szép repülés lenne, a fák fölött. Így lemoshatnád a sarat, ami bepiszkítja arcodat. Bárcsak lemosná szívedet is, amely – ha nem tévedek, biztosan kérgesebb, mint az én sáros lábszáram. – Valóban, az alacsony termetű Péter ugyancsak szőrös lábszára a legsárosabb. Ő és Máté szinte térdig sárosak.

– Ugyan, fejezzétek már be! – mondja Máté.

János, aki észrevette, hogy Jézus meglassítja lépteit, gyanítja, hogy mégis meghallotta. Gyorsan odasiet, megelőzve két vagy három társát. Utoléri, melléje megy, és megszólítja:

– Mester!

– Ó, János! Utolértél? – mosolyog rá Jézus.

János szeretettel és szorongó félelemmel tanulmányozza Jézus arcát, hogy megtudja, hallotta-e a vitát. Így felel:

– Igen, Mesterem. Akarsz engem?

– Mindig akarlak téged. És mindnyájatokat akarnám, és azt szeretném, ha mindnyájatoknak olyan lenne a szíve, mint a tiéd. De ha mellettem jössz, csurom vizes leszel. (János az út sárosabb részén megy.)

– Nem számít, Mester! Nekem semmi se fontos, csak az, hogy melletted legyek!

– Mindig velem akarsz lenni? Te nem gondolod, hogy oktalan vagyok, és titeket is bajba juttathatlak? Nem érzed sértésnek, ha nem hallgatom meg tanácsaidat?

– Ó, Mester! Akkor hát hallottad őket...? – János megrökönyödik.

– Mindent hallottam. Az első szótól kezdve. De emiatt ne szomorkodj! Nem vagytok tökéletesek. Én tudtam ezt, amióta kiválasztottalak benneteket És nem is várom el, hogy olyan gyorsan megváltozzatok. Előbb, mint vadon termő gyümölcsöket két oltvánnyal nemessé kell tennem titeket...

– Melyekkel, Mester?

– Az egyik vérből, a másik tűzből lesz. Utána a mennyország hősei lesztek, és – magatokon kezdve – megtérítitek a világot.

- Vérből? Tűzből?
- Igen, János. A vér: az enyém...
- Ne, Jézus! – János feljajdulva félbeszakítja.

– Nyugalom, barátom! Ne szakíts félbe! Ezeket az igazságokat először te halljad meg! Megérdemled. A vér: az enyém. Te tudod ezt. Ezért jöttem. A Megváltó vagyok... Gondolj a prófétákra! Egy i-betűt se hagytak ki küldetésem leírásából. Az Ember leszek, akit Izajás írt le! Amikor majd elvérzem, a vérem megtermékenyít titeket. De nem elégszem meg ennyivel. Annyira gyarlók és gyengék, tompultak és félénkek vagytok, hogy én dicsőségesen, az Atya oldalán, elküldöm majd nektek a Tüzet, az Erőt, amely lényemből ered az Atyától való származás által, és aki az Atyát és a Fiút szétválaszthatatlan gyűrűbe köti össze, Egyből Hármat alkotva: a Gondolatot, a Vért és a Szeretetet. Amikor Isten Lelke, vagyis Isten Lelkének a Lelke, az isteni Tökéletességek Tökéletessége leszáll majd rátok, többé már nem azok lesztek, akik vagytok. Hanem újak, erősek, szentek. De egyikőtök számára semmis lesz a vér, és semmis lesz a Tűz. Mert számára a Vér a kárhozat erejével rendelkezik. És örökre megismer majd egy másik tüzet, amelyben égni fog, vért okádva és vért nyelve, mert vért lát majd mindenütt, ahová halandó vagy lelki szemet veti, attól a pillanattól fogva, amint elárulta Isten Vérért.

- Ó, Mester! Ki az?
- Egy napon majd megtudod. Most ne tudd! És a felebaráti szeretetre kérlek, kutatni se próbáld! A kutatás előre gyanúsítást tételez fel. Nem szabad gyanúsítanod testvéreidet, mert a gyanúsítás már a szeretet hiánya.
- Nekem elég, ha biztosítasz engem, hogy sem én és sem Jakab nem fog elárulni téged.
- Ó, te nem! És Jakab sem! Te az én vigaszom vagy, jó János! – és Jézus fél karral átfogja vállát, magához vonja, és így mennek, egymást átölelve.

(5-388)

Félsz, Péter?

A Jordán nagyon megáradt.

– Itt már nem lehet átgázolni – mondja Péter.

– Itt nem. De ott, látod? Még jönnek át – mondja András.

Valóban, két lovas jön át a túlsó partról. Amint jobban kivehetővé válik az alakjuk, látják, hogy az egyik nő. Hamarosan kiderül, hogy Mária Magdolna jön egy szolgájával, hogy kérje Jézust, ne menjen át a túlsó partra, mert ott már várják, hogy elfogják. Tanácsára Jézus visszafordul, s megüzeni Betániában tartózkodó Édesanyjának, hogy ő is menjen Kánába, ott majd találkoznak.

Egész éjszaka mennek visszafelé, futó záporok közepette. Hajnalra elérkeznek egy faluhoz, ahol keskenyebb a folyó. A bárkák ki vannak vonva a szárazra, hogy megmentse őket az ártól.

Péter a szokott módon elkiáltja magát:

– Ó... ó!

Egy délceg, de idős ember jön ki egy rozoga viskóból.

– Mit akarsz?

– Bárkákat, hogy átkeljünk.

– Lehetetlen! A folyó túl magas... A vízsodrás...

– Ejnye, barátom! Kinek mondd ezt? Galileai halászszerber vagyok.

– A tenger kiszámítható... de ez itt folyó... Nem akarom rátenni bárkámat. Meg aztán... csak egy van belőle, és te, meg a tieid sokan vagytok.

– Hazug! Azt akarod nekem bebeszélni, hogy csak egy bárkád van?

– Száradjon ki a szemem, ha hazudok, én...

– Vigyázz, nehogy csakugyan kiszáradjon. Ez a Galileai Rabbi, aki szemet ad a vakoknak, és aki... kedvedre tehet, és kiszáríthatja szemedet...

– Irgalom! A Rabbi! Bocsáss meg, Rabboni!

– Igen. De soha ne hazudj! Isten az őszinte embereket szereti. Miért mondd, hogy csak egy bárkád van, amikor az egész falu meghazudtolhat? Túl megalázó egy emberre nézve a hazugság és az, hogy leleplezik! Ideadod a bárkáidat?

– Mindet, Mester.

– Hányra van szükség, Péter?

– Normális időben elég lenne kettő. De megáradt folyón nehezebb az irányítás, és három kell.

– Vidd el, halász! De hogyan kapom vissza?

– Gyere az egyikben. Vannak fiaid?

– Van egy fiam, két vőm, meg unokáim.

– Bárkánként kettő elég a visszatéréshez.

– Menjünk!

Az ember hívja a többieket, és Péter, András, Jakab és János segítségével vízre tolják a bárkákat. A sodrás erős, és nyomban el akarja ragadni a bárkákat. A kötelek – amelyek a legközelebbi fatörzsekhez kikötve tartják – úgy megfeszülnek, mint valami íjon, és nyikorognak az erőlködésben. Péter csak nézi. Nézi a bárkákat, nézi a folyót. Nézi, csóválja fejét, fél kézzel őszes haját borzolja, majd kíváncsi tekintetet vet Jézusra.

– Félsz, Péter?

– Hát... majdnem, majdnem!...

– Ne félj! Higgy! És te is, ember. Aki Istent és küldöttjeit szállítja, ne féljen! Szálljunk be a bárkába! Én az elsőbe.

A bárkák tulajdonosa beletörődő mozdulatot tesz. Biztosan arra gondol, hogy elérkezett utolsó órája, és hozzátartozóié is. De legalábbis arra gondol, hogy elveszíti a bárkákat, vagy ki tudja, hová sodródnak.

Jézus már a bárkában van. A hajóorrban áll. Beszállnak a többiek is, ebbe és a másik két bárkába. A parton csak egy kis öregember marad, talán a hajóslegény, és a kötelekre vigyáz.

- Kész vagyunk?
- Készen.
- Készen vannak az evezők?
- Készen.
- Oldozz el a parttól!

A kis öreg lecsavarja a köteleket a tartócölöpökként szolgáló fatörzsekről, amelyekhez a bárkákat kötötték. A bárkák, amint fokozatosan szabaddá válnak, egy pillanatra meglódnak dél felé, a sodrás vonalában. De Jézus arca most olyan, mint amikor csodát tesz.

Hogy mit mond a folyónak, nem tudom. Csak azt tudom, hogy szinte megszűnik a sodrás. Olyan lassú a Jordán vízének a mozgása, mint amikor nem árad. A bárkák könnyedén szelik át a vizet, sőt, oly gyorsan, hogy a bárkák tulajdonosa csodálkozik.

Máris a túlsó parton vannak. Könnyedén kiszállnak, és a sodrás nem kísérli meg lefelé vinni a bárkákat, míg az evezők állnak.

– Mester, látom, hogy igazán nagyhatalmú vagy – mondja a bárkák tulajdonosa. – Áldd meg szolgálodat, és emlékezz meg rólam, bűnösről.

- Miért nagyhatalmú?
- Eh! Kevésnek tartod?! Megállítottad az áradó Jordán rohanását!...
- Már József is megtette ezt a csodát, sőt nagyobbat, mert a víz eltűnt a folyóból, hogy átvihessék a Frigyszekrényt...

– És te, ember, a valóságos Istent szállítottad – mondja Júdás méltóságteljes tartással.

– Mindenható Isten! Igen, én hiszem ezt! Te vagy az igazi Messiás! A Fölséges Isten Fia. Ó, hirdetni fogom a part menti városokban és falvakban. Elmondom, hogy mit tettél, és hogy én mindenkinek tanúja voltam. Jöjj vissza, Mester! Szegény falumban rengeteg beteg van. Jöjj, gyógyítsd meg őket!

– Visszajövök. Te addig is hirdesd az én nevemben a hitet és a szentséget, hogy kedvesek legyenek Istennek. Isten veled, ember! Menj békében! És ne félj a visszatéréskor!

– Nem félek. Ha félnék, megkértelek volna, hogy irgalmazz szegény életemnek. De hiszek benned és jószágodban, és megyek anélkül, hogy megkérnélek. Isten veled!

Visszaszáll a bárkába, és elsőként fordítja annak orrát a folyónak, és megy. Biztosan. Gyorsan. Partot ér.

Jézus – aki mindaddig állt, amíg a parton nem látta az embert – kezével áldó mozdulatot tesz. Majd az út felé fordul.

A folyó újra kezdi örvénylő rohanását...

Megtudhatnám, miről beszéltek?

Miközben a túlsó parton egy főútvonal felé mennek, Péter felkiált:

– A sors úgy akarja, hogy feleségem ne ülje meg a húsvétot Jeruzsálemben!

János megkérdezi Jézustól, aki elmélyülten beszélget a Zelótával:

– Mester, hogyan tudunk időben Kánába is menni, meg vissza is térni?

Nem tudom. Istenre bízom magamat. Ha késve érkezünk, nem az én hibám lesz.

– Jól tetted, hogy elővigyázatos voltál – mondja a Zelóta.

– Ó, magam miatt tovább mentem volna! Mert még nem jött el az én óráim. Ezt érzem. De hogyan viseltétek volna el ti a kellemetlen esetet, ti, akik egy idő óta olyan... fáradtak vagytok?

– Mester... igazad van! Olyan, mintha egy ördög lehelt volna közénk. Nagyon megváltoztunk!

– Az ember elfárad. Gyorsan akarja a dolgokat. És balga dolgokról álmodozik. Amikor aztán észreveszi, hogy más az álom és más a valóság, megzavarodik, és – ha nem jóakarátú – meghajlik. Nem jut eszébe, hogy a Mindenható, aki a kezdetben egy pillanat alatt megalkothatta volna a világmindenséget, rendezett módon, napoknak nevezett időszakokban alkotta meg. Nekem egy egész világ lelki zűrzavarából kell kialakítanom Isten Országát. És meg is teszem. Én építem meg alapjait. Máris ezt teszem. Össze kell zúzni az igen kemény sziklát, hogy abba vágjam bele az alapokat, amelyek nem fognak inogni. Ti lassan felhúzzátok majd a falakat. Utódaitok majd folytatják a művet, magasságban és kiterjedésben. Ahogy én meghalok majd a munkában, úgy haltok meg ti is, és lesznek majd ilyenek, újabbak és újabbak, akik véres vagy vértelen halállal halnak meg, de mindenképpen ettől a munkától felőrölve, amely munka megköveteli az önfeláldozás, a nagylelkűség szellemét, és ezenkívül a könnyet, vért és mérhetetlen türelmet...

Péter Jézus és János közé dugja őszes fejét:

– Megtudhatnám, miről beszéltek?

– Ó, Simon! Gyere ide! A jövőendő Egyházzal beszélgettünk. Azt magyaráztam meg, hogy sietségetekkel, fáradságotokkal, csüggedéseitekkel stb.-vel ellentétben, az Egyház higgadságot, kitartást, erőfeszítést és bizalmat kíván. Kifejtettem, hogy áldozatot követel minden tagjától. Tőlem, aki annak alapítója és Titokzatos Feje vagyok, tőletek, minden tanítványtól, mindazoktól, akiket keresztényeknek neveznek majd, és az egyetemes Egyházhoz fognak tartozni. És bizony, az egyházi rangfokozatok hosszú sorában gyakran a legegyszerűbbek – akik pusztán „számoknak” tűnnek – lesznek azok, akik valóban életerőssé teszik az Egyházat. Bizony, gyakran ezekbe kell majd menekülnöm, hogy továbbra is elevenen tartsam a hitet és az erőt az egyre megújuló apostoli testületekben, és meg kell engednem, hogy ezeket az apostolokat gyötörje majd a Sátán, és gyötörjék majd az irigy, kevély és hitetlen emberek. Erkölcsi vértanúságuk nem lesz kevésbé kínos, mint a testi vértanúság, mert Isten tevékeny akarata és az emberek gonosz akarata között találják magukat. Az ember a Sátán eszköze, a Sátán pedig minden igyekezetével és vadságával törekszik majd őket hazugoknak, bolondoknak, ördögtől megszállottaknak feltüntetni, hogy megbénítsa bennük művemét és annak gyümölcsét, amely a Vadállatra mért győzedelmes csapások sorozata.

– És kibírják majd?

– Kibírják, noha testileg már nem leszek velük. Hinniük kell majd nemcsak abban, amit kötelességük hinni, hanem titokzatos küldetésükben is, azt szentnek, hasznosnak, tőlem származónak hinni, miközben körülöttük sziszeg a Sátán, hogy megrémítse őket és üvölt majd a világ, hogy kigúnyolja őket, Istennek nem mindig tökéletesen ragyogó szolgáit, hogy ezáltal elmarasztalja őket. Ez jövőendő „hangjaimnak” a sorsa. És mégis csak ezen a módon tudom majd felrázni az embereket, visszavezetve őket az Evangéliumhoz és Krisztushoz. De mindazért, amit

majd tőlük kérek, rájuk kényszerítek, és tőlük kapok, örökös örömet, különleges dicsőséget adok nekik!

A mennyben van egy lezárt könyv. Csak Isten olvashatja. Abban van minden igazság. Isten azonban néha feltöri a pecsétet, és feleleveníti az emberekkel már közölt igazságokat, kényszerítve egy – erre a feladatra kiválasztott – embert, hogy úgy ismerje meg a múltat, a jelent és a jövőt, ahogyan azt a titokzatos könyv tartalmazza.

Láttatok-e már olyan fiút, a család legjobb gyermekét, vagy egy iskolást, az iskola legjobb tanulóját, akit apja vagy tanítója magához szólít, hogy a felnőttek könyvéből olvasson és kapjon magyarázatot? Ott áll az apa vagy a tanító mellett fél karjuktól átölelve, az apa vagy a tanító másik keze viszont mutatóujjával azokat a sorokat mutatja, amelyekről azt akarja, hogy kedvence elolvassa, és ismerje. Isten is így tesz övével, akik ilyen sorsra vannak felszentelve. Magához vonja őket, átöleli őket fél karjával, és kényszeríti őket, hogy azt olvassák el, amit Ő akar, megismerjék annak értelmét, majd pedig beszéljék el, és részesüljenek miatta gúnyban és fájdalomban. Én, az Ember vagyok azoknak az őse, akik elmondják a mennyei könyv igazságait, ezért kigúnyolnak, fájdalmat okoznak nekem, és megölnek. De az Atya már készíti dicsőségemet. Én pedig, amikor abba feljutok, előkészítem azok dicsőségét, akiket majd kényszerítek, hogy a lezárt könyvből elolvassák azokat a részeket, amelyeket én akarok. És az egész feltámadt emberiség és az angyalok karának színe előtt annak mutatom őket, akik voltak. És magam mellé hívom őket, miközben felnyitom a Könyv pecsétjeit – mert azt most már fölösleges zárva tartani – ők pedig mosolyogni fognak. Viszontlátják azokat a szavakat leírva, - amelyek már akkor megvilágosodtak előttük, amikor a földön szenvedtek.

– És a többiek? – kérdi János, aki nagyon odafigyelt a leckére.

– Milyen többiek?

– A többiek, akik nem olvasták a földön azt a könyvet, mint én. Soha nem fogják megtudni, mit mond?

– A mennyben az üdvözültek mindent ismernek majd. Megismerik azt a Végtelen Bölcsességbe felszívódva.

– Rögtön? Amint meghaltak?

– Rögtön, amint beléptek az Életbe.

– De akkor az Utolsó Napon miért hívod őket, hogy ismerjék meg a Könyvet?

– Mert akkor nemcsak az üdvözültek lesznek ott, hogy ezt lássák, hanem az egész emberiség. És sokan lesznek az elkárhozottak között, akik kicsúfolták Isten „hangjait”, bolondoknak és az ördög hatalmában levőknek nevezve őket, és akiket meggyötörtek. Hosszú időn keresztül várt, és jogos bosszúállás lesz ez a vértanúk számára, akik a világ gonoszsága miatt szenvedtek.

– Milyen szép lesz látni mindezt! – kiált fel elragadtatva János.

– Igen: És látni a farizeusokat, amint dühükben a fogukat csikorgatják – mondja Péter kezét dörzsölve.

– Ó, én azt gondolom, hogy csak Jézust és azokat az áldottakat fogom nézni, aki velem olvassák majd a Könyvet... – feleli János, arról az óráról álmodozva, miközben könnyes szemmel mosolyog.

A Zelóta ránéz, és Jézus is őt nézi. Jézus azonban nem szól semmit. A Zelóta viszont ezt mondja:

– Akkor te önmagadat fogod nézni! Mert ha van köztünk valaki, aki a földön „Isten hangja” lesz, és akit felszólítanak, hogy olvassa el a lepecsételt Könyv szakaszait, akkor az te vagy, János, Jézus kedvence és Isten barátja.

– Ó, ne mondj ilyet! Az összes között én vagyok a legtudatlanabb. És ha Jézus nem mondaná, hogy a gyermekeké a mennyek Országá, úgy gondolom, sohasem nyerném el, annyira nem vagyok jó semmire sem. Nemde, Mester, én csak azért érek valamit, mert olyan vagyok, mint egy gyermek?

– Igen, te a boldog gyermekséghez tartozol. És ezért légy áldott!
Mennek még egy ideig, majd Péter – aki visszanéz a karavánúton, amelyen most haladnak – felkiált:
– Irgalmas Gondviselés! Hisz ez az asszonyok kocsija!
Mindenki megfordul. Valóban. Johanna nagy kocsija közeledik, két erős ló húzza, ügetve.
Megállnak, hogy bevárják.
A kocsiból kiszáll Mannaen, és megnyugtatja őket, hogy nincs semmi veszély. Erre visszafordulnak, és Betániába mennek.

(5-399)

Hallgass, Péter!

Jeruzsálem felé tartva Jézus meglátogatja Tamás családját Rámában. Mannaen, aki eddig a nőtanítványokat kísérte, előre ment Jeruzsálembe, s megígérte, hogy a kapunál fogja várni őket.

Jézus az összegyűlt rámaiaknak beszél, amikor beszéde végén megjelenik néhány farizeus, és képmutató módon, barátságot színlelve megkérdezik Öt:

– Jeruzsálembe mégy?

– Mint minden hithű izraelita.

– Ne menj oda! Veszély vár ott rád. Mi tudjuk, mert onnan jövünk családjaink elé. És jövünk, hogy figyelmeztessünk, mert megtudtuk, hogy Rámában vagy.

– Kitől, ha szabad kérdeznem? – kérdi Péter, gyanút fogva, és készen, hogy vitát kezdjen.

– Az nem tartozik rád, ember. Csak azt tudd meg, te, aki minket kígyóknak hívsz, hogy a Mester mellett sok kígyó van, és jól tennéd, ha nem bíznál meg sokakban, és a túlságosan hatalmas tanítványokban.

– Hé! Csak nem azt akarod velem elhíttetni, hogy Mannaen, vagy...

– Hallgass, Péter! Te pedig, farizeus, tudd meg, hogy egy hívő embert semmilyen veszély sem téríthet el kötelességétől. Ha rámegegy az élete, az semmi. Az a súlyos, amikor valaki saját lelkét veszti el azzal, hogy megszegi a Törvényt. De te tudod ezt. Azt is tudod, hogy én tudom. Akkor pedig miért kísértesz engem? Nem tudod talán, hogy én tudom, miért teszed?

– Nem kísértelek. Ez az igazság. Lehet, hogy közülünk sokan ellenségeid. De nem mindenki. Mi nem gyűlölünk téged. Tudjuk, hogy Heródes keres, és azt mondjuk neked: menj el! Menj el innen, mert ha Heródes elfog, biztosan megöl. Ezt óhajtja.

– Ezt óhajtja, de nem teszi meg. Ezt én tudom. Különböznéltek, és mondtátok meg annak a rókának, hogy az, akit keres, Jeruzsálemben van. Én valóban megyek, és kiűzöm az ördögöket, gyógyítok, de nem rejtőzöm el. És ezt teszem és fogom tenni ma, holnap és holnapután, amíg időm le nem jár. De mindaddig mennem kell, míg el nem jutottam a célhoz. És szükséges, hogy elmenjek Jeruzsálembe ma, majd egy másik, és ismét egy másik alkalommal, mert nem lehetséges, hogy utam előbb fejeződjék be. És ennek az igazságnak megfelelően kell bevégződnie, vagyis Jeruzsálemben.

– A Keresztelő másutt halt meg.

– Szentségben halt meg, és a szentség ezt jelenti: „Jeruzsálem”. Mert ha Jeruzsálem most ezt jelenti is: „Bűn”, ez csupán arra vonatkozik, ami földi, és ami hamarosan nem lesz többé. Én azonban arról beszélek, ami örök és lelki, vagyis a mennyei Jeruzsálemről. Ebben, ennek szentségében hal meg minden igaz ember és próféta. Ebben fogok meghalni én is, és ti hiába akartok engem rávenni a bűnre. Én is meg fogok halni Jeruzsálem dombjai között, de nem Heródes kezétől, hanem annak akaratából, aki nála is ravaszabban gyűlöl engem, mert bennem a hön áhított Papság bitorlóját látja, és Izrael megtisztítóját, aki megtisztítja mindattól a betegségtől, ami rothasztja. Ne kenjétek tehát Heródesre az egész ölni vágyást, hanem mindegyikőtök vállalja a maga részét, mert – bizony – a Bárány olyan hegyen van, amelyre minden oldalról farkasok és sakálok mennek fel, hogy megfojtsák, és...

A farizeusok elmenekülnek az égető igazságok jeges záporában...

Jézus nézi, mint menekülnek. Majd délnek fordul, egy jóval világosabb hely felé, és mély szomorúsággal mondja:

– Jeruzsálem, Jeruzsálem, te megöled profétáidat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek. Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a madár teszi a fészken, amikor fiókait szárnya alá gyűjti, de te nem akartad! Meglátod! Elhagyatott lesz igazi Urad Háza. Ő majd jön, megteszi azt, amit a szertartás előír, ahogyan kell tennie Izrael első és legutolsó emberének is, és utána eltávozik. Nem időzik többé falaid között, hogy megtisztítson jelenlétével, és biztosítalak afelől, hogy te és lakóid többé nem láttok engem igazi alakomban,

míg el nem érkezik a nap, amelyen ezt mondjátok: „Áldott az, aki az Úr nevében jön!... És ti, rámaiak, emlékezzetek ezekre a szavakra, és az összes többire, hogy ne részesüljete Isten büntetésében! Legyetek hűségesek... Menjete! Béke veletek!

(5-412)

Azzal szórakozott, hogy fecsegett...

Már Jeruzsálem előtt vannak, amikor a tizenkettő megáll, hogy meghallgasson néhány embert. Jézus megfordul, és int nekik, hogy jöjjenek, és folytassák az utat.

– Jövünk, Mester! Meghallgattuk azokat az embereket. Vannak köztük messziről érkezett újonnan áttértek, akik arról érdeklődtek, hol találkozhatnának veled – mondja Péter, odasietve.

– Miért akarják?

– Hallani akarják szavadat, és hogy meggyógyítsd őket néhány betegségből. Látod azt a fedett kocsit, ott mögöttünk? A szórványból való újonnan áttértek vannak benne, akik tengeren jöttek vagy hosszú utazással, mert hajtotta őket a beléd vetett hit is – a Törvény iránti engedelmségen kívül –, hogy megtegyék ezt az utat. Vannak köztük Efezusból, Pergéből és Ikóniumból valók, és van még egy szegény Filadelfiából való ember, akit ők, akik többnyire gazdag kereskedők, könyörületből fölvettek a kocsira, úgy gondolva, hogy ezzel megnyerik az Úr jóindulatát.

– Marciam, menj, mondd meg nekik, kövessenek engem a Templomba, és elnyerik ezt is, azt is: lelkük egészségét a tanítással, és testük egészségét, ha hinni tudnak.

Bemennek a Templomba, ahol Jézus először elmondja a Miatyánkot, magyarázatként kibővítve a fohászokat, s utána – főleg Marciamnak és endori Jánosnak szánva, akinek Marciam feljegyzi Jézus tanítását és csodáit – elmondja az ismeretlen fiúról szóló példabeszédet (P 6,211-215), és meggyógyítja a betegeket. A gyógyítás közben az apostolok elvesztik Őt szemük elől, és Jézus csak Marciammal együtt megy a Getszemáni kertbe.

Marciam nevet, mert arra gondol, milyen lihegve fut majd Péter, hogy utolérje őket. Ezt mondja:

– Ó, Mester! Ki tudja, mi mindent mond majd! Ha meg tovább mentél volna Betániába, és nem álltál volna meg itt, igazán siralmas állapotba kerülne.

Jézus is elmosolyodik, amikor a kis ifjúra néz, és így felel:

– Igen. Eláraszt majd siránkozásával! De jó tanulság lesz számára máskorra, hogy figyelmesebb legyen. Én beszéltem, ő pedig azzal szórakozott, hogy ezzel is, azzal is fecsegett...

– Kérdezték őt, Uram – mentegeti Marciam és már nem nevet.

– Kedvesen intenie kellett volna, hogy majd válaszol, amikor az Úr Szava elhallgat. Emlékezz erre, jövendő életedre! Amikor majd pap leszel, a legnagyobb tiszteletet követeld meg az oktatás órái alatt, és az oktatás helyein...

Jézus már egy ideje a Getszemáni kertben lévő háznál van, és Anyjával beszélget, amikor kifulladásra megérkeznek az apostolok.

– De Uram! De miért? Mint az örültek, úgy szaladgáltunk össze-vissza Jeruzsálemben. Azt hittük Johannához vagy Annaliához mentél... Miért nem maradtál? – kérdik, és tájékoztatják zavarosan.

– Most együtt vagyunk. Az okot fölöslegesen megmagyaráznom. – mondja Jézus, és egy asszonyhoz fordul, aki beszélni akar vele.

(5-416. 426.430)

Jézus a Zelóta Simonnal és Marciammal elmegy Betániába, és amikor visszatér a Getszemáni kertben lévő házhoz, szinte futva jönnek feléje az apostolok és a tanítványok. Jézus viszonzozza mindnyájuk köszöntését, majd Péter mellett folytatja az utat az olajfaliget és a ház felé.

Péter tudatja vele, hogy hajnal óta őrt állnak, hogy Elíza még beteg, Johanna házában, hogy előző este farizeusok jöttek, hogy... hogy... hogy... egy csomó meglehetősen összefüggéstelen hír, amelyekből végül kibújik a kérdés:

– És Lázár? – Erre Jézus kimerítő választ ad.

Péter – aki nagyon kíváncsi – nem állja meg, hogy meg ne kérdezze:

– És... semmi, Uram? Semmi... hír (endori Jánosról)?

– De igen. Majd idejében megtudod...

A vacsorát gyorsan elfogyasztják. Utána Jézus megkéri Édesanyját és Máriát, Alfeus feleségét, hogy menjenek vele és a tanítványokkal a csendes olajfaligetbe. Valószínűleg szívesen menne a többi asszony is. Jézus azonban nem hívja őket, sőt Szaloménak és Porfireának ezt mondja:

– Szentül beszélgetsetek új nővéretekkel, majd feküdjetek le! Minket ne várjatok meg! Béke legyen veletek! – Így a három asszony beletörődik sorsába.

Péter neheztel egy kicsit, és hallgat, miközben a többiek beszélgetnek. Leülnek a földpadkára, arccal Jeruzsálem felé, amely lassan elcsendesedik a nappali kavargás után.

– Gyújts faágakat, Péter! – rendelkezik Jézus.

– Miért?

– Mert fel akarom nektek olvasni mit ír János és Szintika. Ezért, tudd meg te, aki elégedetlen vagy, ezért nem hívtam a három asszonyt.

– De feleségem ott volt azon az estén!

– De a régi nőtanítványok közül csak Szalomét kirekeszteni, csúnya dolog lett volna...

Különben is, ez majd alkalmat ad neked, hogy szabadjára engedd a nyelvedet, amikor elbeszéd okos feleségednek azt, amit most hallasz.

Péter – aki ragyog az örömtől a Porfireának szóló dicséret hallatára és az engedély miatt, hogy közölheti vele a titkot – nyomban megbékél, és nekilát, hogy meggyújtson egy vidám tűző máglyát, amelyből egyenes, merev lángnyelvek emelkednek ki a nyugodt levegőben.

Jézus kiveszi övéből a két levelet, szétcsavarja, és felolvassa a tizenegy figyelmes arc körében. (Az apostolok közül hiányzik a Kerióti, Fülöp, Bertalan és Tamás, akik máshová mentek aludni, mert a kis házban nem volt elég hely mindnyájuk számára.)

(A két levelet teljes egészében majd az endori Jánosról és Szintikáról szóló füzetben ismertetjük. Itt csak a Péterrel kapcsolatos részt írjuk le.)

Jézus sok sort átugrik elolvasás nélkül. De Péter – aki, hogy segítsen Jézusnak, egy égő faágat magasra tartva a Mester mellett áll, azért, hogy az lásson, előrenyújtja nyakát, hogy ő is lássa a levelet – így szól:

– Nem, nem, nem így van! Miért nem olvasod el, Mester? Más is van még ott, közben. Buta vagyok, de nem annyira, hogy lassan el ne tudnám olvasni. Én ezt olvasom: „Ígéreteid felülmúlták reményeimet.”

– De rémes vagy! Rosszabb, mint egy gyerek! – mondja mosolyogva Jézus.

– Az biztos! Hamarosan öregember leszek! Ezért több ravaszság van bennem, mint egy kisfiúban.

– De lehetne benned több okosság is!

– Az jó az ellenséghez. Itt barátok közt vagyunk. Itt szép dolgokat ír rólad János. Tudni akarom azokat! Hogy én is aszerint viselkedjem, ha elküldenél, mint valami árut – máshová. No, olvasd fel mindet! Anya, te mondd neki, hogy nincs rendjén, ha a híreket kiválogatva adja, mint megannyi apró halat! Ki! Ki! Algákat, iszapot, apró halat és pompás halat! Mindent! Segítsetek már! Olyanok vagytok, mint a szobrok. Dühbe hoztok! És még nevettek!

Péter izgatottságát látva nehéz megállni nevetés nélkül. Ide-oda ugrál, mint egy megvadult csikó, és rázza az égő faágat, mit sem törődve azzal, hogy ráhullanak a szikrák.

Jézusnak engednie kell, hogy lecsillapítsa és folytathassa a felolvasást.

(A következő részben, amelyet Jézus ki akart hagyni, endori János említi Jézus éjjeli látogatásait, és azon tűnődik, hogy valóban ott jár ilyenkor nála Jézus, vagy csak látomása van.)

A levél befejezése után többen kérdésekkel ostromolják Jézust, s főleg azt szeretnék tudni, hogy Szintika is látja-e ilyenkor Jézust. Erre felolvassa Szintika levelét is, amelyből világossá válik, hogy csak János látja Őt, Szintika csak János beszámolójából tud a jelenésekről.

(5-535)

Húsvét előtti csütörtökön Jézus Péterre bízta, hogy mindnyájuk nevében bedobja az adományt a Templom kincstárába.

(5-459)

Utána, visszatérően Péter – aki a Mesterrel és Alfeus két fiával van – megkérdi:

– Nézd Uram, most, hogy magunk között beszélgetünk egy kicsit, megmondasz nekem valamit, amin tegnap este óta gondolkodom?

– Igen, Simon. Mondd meg nekem, mi az, és válaszolok rá.

Erre Péter visszatér az endori János leveléből hallott jelenésekre, és kéri Jézust, hogy majd neki is jelenjen meg, és adjon tanácsokat, ha messze küldi őt és a többi apostolt. A teljes beszélgetést, ami nagyon tanulságos lásd részletesen: P 6,216-222. oldalán.

(5-466)

Te bűnös ember vagy!

Johanna, Jézus tanácsára, húsvét előtt lakomát rendez a szegények számára. Ezen – zsidóasszonyoknak öltözve, hogy fel ne ismerjék őket – római nők is részt vesznek, köztük Klaudia, Pilátus felesége is, aki titokban a Keriótinak megígéri pártfogását. Utána Júdás Péterhez szegődik, és fülébe súgja ezt. Péter alázatosan elismeri, hogy Júdás többet ér, mint ő. (Jd 6,235-236)

(5-489)

Amikor eldöntik, hogy hol tartsák a húsvéti lakomát, Péter egyezik bele elsőnek Lázár nővéreinek ajánlatába. (Jd 6,239)

(5-502)

Péter hanceg, hogy ő semmitől se fél, és alázatosan elviseli Júdás ellenvetését. (Jd 6,240)

(5-513)

Útközben találkoznak Sámuellel, Annalia jegyesével, aki hűtlen lett, s most egy más leánynak udvarol. Péter megjegyzi:

– Azt hittem, követni fogja menyasszonyát abban, hogy teljesen neked adja magát, és anygali házastársakként élnek majd, és a te szolgálid lesznek. Erre megesküdtem volna!

– Simonom, soha ne esküdj egy ember jövőjére! Ez a legbizonytalanabb. Vannak bűnözők, akikből szentek lesznek, és vannak igazak, vagy látszólag igazak, akik bűnözőkké válnak – feleli Jézus.

Ezt és Péter egyéb megjegyzéseit lásd részletesen: Jd 6,240-242.

(5-514)

Tovább menve, egy asszony kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg beteg férjét, öt gyermeke miatt. Jézus azt mondja a férfinak:

– Igen. Meggyógyítalak. Az ártatlanokra való tekintettel. Hogy alkalmat adjak neked, hogy igaz embernek mutasd magadat. Érted? Jusson eszedbe, hogy a Szabadító gyógyított meg. Isten aszerint oldoz majd fel bűneidről, hogy miként viszonzod ezt a kegyelmet. Isten veled!

Utána Jézus sietve folytatja útját a húsvéti vacsora terme felé a vele lévő apostolokkal. Péter kíváncsian megkérdezi Jézustól:

– Miért mondtad azokat a szavakat, annak az embernek? Sohasem mondasz ilyeneket...

– Mert az az ember ellenségeim egyike lesz. És az a bűne súlyosbítja majd a már meglévőt.

(A férfi betegsége nemi kicsapongásainak következménye volt.)

– És meggyógyítottad?! – kérdezik az apostolok csodálkozva.

– Igen. Az ártatlan csöppségek miatt.

– Hm! Újra megbetegszik...

– Nem. Testi egészségére – a kiállott ijedtség és szenvedés után – gondja lesz. Többé nem betegszik meg.

. – De vétkezni fog ellened, azt mondod. Én hagytam volna meghalni.

- Te bűnös ember vagy, Simon, Jónás fia!
- Te meg túlságosan jó vagy, názáreti Jézus! – feleli vissza Péter.
(Elfogatása után, ez az ember kővel dobta meg Jézus fejét.)

(5-515)

- A húsvéti vacsora után megint beteghez hívják Jézust.
- Ó, ugyan már! Ez nem csodatevésre való este! Jöjjön vissza holnap... – mondja Péter.
  - Nem. Minden este a csodatevések és az irgalmasság ideje – mondja Jézus, fölállva, és az előcsarnok felé megy.
  - Egyedül mégy? Én is megyek! – mondja Péter.
  - Nem. Te maradj ott, ahol vagy!
- Jézus csak a Keriótit veszi magához, hogy ezzel is jó leckét adjon neki: Jd 6,242-247.

(5-519)

- A húsvéti vacsorát követő napon Betániában az üdvözültek boldogságáról beszélgetnek. Miután Jézus válaszolt a Kerióti anyjának kérdésére, Péter is feltesz egy kérdést:
- Például, ha én az égben lennék, és látnám, hogy... Illés, a farizeus pillanatnyilag hajlik a jóra, mit csinálnék?
  - Összeszednél minden eszközt, hogy növeld a jóra való hajlamát.
  - És ha ez semmit sem érne el? Akkor?
  - Akkor, ha ő elkárhozna, többé nem érdekelne téged a sorsa.
  - És ha valaki, aki most kedves nekem, méltó lenne a kárhozatra – ami sose történjék meg – mit kellene tennem?
  - Mindenekelőtt tudd meg: magadat tennéd ki a kárhozat veszélyének, ha nem szeretnéd őt. Utána pedig tudd meg, hogy ha az égben lennél, teljesen egyesülve a Szeretettel, akkor imádkoznál érte, üdvözüléséért, egészen az ítélet pillanatáig. Lesznek lelkek, akik az utolsó pillanatban üdvözülnek, miután valaki egy egész életen keresztül imádkozott értük. (L 53-55, Jd 6,247)

(5-530)

- Miután útnak indulnak, Jézus fel akar menni a Betánia közelében lévő Adomin-hegyre, imádkozni.
- Egyedül? Ah! Nem! Az Adominra egyedül nem mégy! Annyi lator fondorkodik ellened, nem, nem mégy oda!... – mondja Péter határozott hangon.
  - És ugyan mit tehetnek velem? Semmim sincs!
  - Van. Te magad. Én a legigazibb rablókról beszélek, azokról, akik gyűlölnék téged. És azoknak elég a te életed. Nem szabad, hogy megöljenek, mint... mint... úgy, nos, mint valami hitvány csapdában. Hogy aztán alkalmat adj ellenségeidnek, hogy ki tudja, mit találjanak ki, s így tanításodtól is eltávolítsák a tömegeket – csattan fel Péter.

A többi apostol is egyetért Péterrel, s Jézus megnyugtatójukra, lemond tervéről.

(5-555)

Vár minket a világ!

Az apostolok tanácsára Jézus a Karit-hegyen imádkozik hosszasan, az apostolokkal együtt. Az ott együtt lévő tizenhárom személy arca természetfölötti örömtől sugárzik. Nagyon boldogok. Megfeledkeztek a világról. Messze van... A sokféle izgalomtól megrázott lelkük visszanyerte egyensúlyát, és visszakerülhettek Isten fényudvarába, békéjébe. És ez a béke leolvasható arcukról.

Az itt tartózkodásnak azonban vége van, és Jézus erről beszél. Péter viszont megismétli tábor-hegyi kérését:

– Ó, miért nem maradunk tovább itt? Olyan jó itt lenni veled!

– Mert vár ránk a munka, Simon, Jónás fia. Nem lehetünk csak szemlélődők. Vár minket a világ, hogy tanítsuk. Az Úr munkásai nem maradhatnak egy helyben, amíg vannak bevetésre váró szántóföldek.

– De akkor... Én, aki csak akkor válok egy kicsit is jóvá, amikor így elkülönülök, én soha nem leszek képes... A világ oly nagy! Hogyan tudnánk halálunk előtt minden embert tanítani, és hogyan egyesülhetnénk benned?

– Természetesen, az egészséget nem munkáljátok meg. Ehhez sok-sok évszázad kell. És amikor valamelyik rész meg van munkálva, belemegy a Sátán, hogy tönkregyegy a kész munkát. Ezért szakadatlan lesz a munka az idők végéig.

– Ó, akkor hogyan leszek majd képes felkészülni a halálra? – Péter igazán vigasztalan.

Jézus miközben átöleli, biztosítja őt:

– Lesz rá időd. Elég egy tökéletes magadba szállás, hogy felkészülj az Isten előtt való megjelenésre. Neked azonban bőséges időd lesz. Különböző tud meg, hogy Isten akaratának végrehajtása mindig annyi, mint szentül felkészülni a halálra. Ha Isten úgy akarja, hogy tevékeny légy, és te engedelmeskedsz, az engedelmes cselekvéssel jobban felkészülsz, mintha a legmagányosabb sziklák közé zárkózva imádkoznál és szemlélődnél. Meggyőztelek?

– Persze! Hisz te monddod! Akkor hát mit tegyünk?

– Széledjetek szét a völgyekben vezető utakon! Gyűjtsétek össze a reám várakozókat, hirdessétek az Urat és a hitet, amíg oda nem érkezem.

(5-559)

Nagy népsokaság várakozik Jézusra. Van köztük egy barátságtalan farizeusokból álló csoport, és az esszénusoknak fehérbe öltözött csoportja is. Péter így morog:

– Több, mint egy ketrecnyi karvaly van itt!

– Ó, hagyd őket! Az Ige mindenkié – mondja Jézus mosolyogva.

Jézus most mondja el a hűtlen intézőről és a két úrról szóló példabeszédet. (P 6,232-236)

(5-564)

A beszéd után egy esszénusra bukkannak egy kis tamariszkusz-ligetben. Éppen fehér ruháit veti le.

Péter, aki legelől megy, kővé mered annak láttán, hogy az ember csak a rövid alsónadrágot hagyja magán, és hátrasiet, e szavakkal:

– Mester! Az esszénus, aki veled beszélt, az egy bolond! Pucérra vetkőzött, és sír, meg sóhajtozik. Oda nem mehetünk!

Jézus azonban elfogadja tanítványául a volt esszénust, és köpenyt, kést, taplót és tűzkövet, meg egy darab kenyeret adat neki apostolaival, és utána elküldi, hogy csatlakozzék a többi tanítványhoz.

(5-572)

Nagy melegben, izzadva és fáradtan gyalognak az apostolok.

– Vigasztalódjatok. Ott van egy ház a szántóföldek között... – mondja Jézus.

– Ha az is olyan, mint a többi... akkor nem marad más, mint tovább gyalogni, céltalanul, a perzselő földeken – morogja Péter.

A házról azonban kiderül, hogy Nike új birtoka, és szíves fogadtatásra találnak benne. Miután megmosdottak, és odaadták poros ruháikat a szolgáltnak, hogy kitisztítsák, Péter felsóhajt:

– Ah! Ez az árnyék és a víz igazán jót tesz! – És belépnek a szobába, ahol Nike várja őket, szolgálatkészen, és tiszteletteljesen.

– Az én örömöm, hogy felüdülést nyújthatok nektek, biztosan nagyobb, mint a te felfrissülésed, Uramnak apostola!

– Hm! Apostol... Persze... De, figyelj ide, Nike... Ne beszéljünk a te gazdagságodról és tanultságodról, és arról sem, hogy én apostol vagyok. Viselkedjünk... mint jó testvérek, akiknek szükségük van egymásra testük és lelkük érdekében. Félelem tölt el... ha arra gondok, hogy „apostol” vagyok.

– Félelem? Mitől? – kérdi meglepődve az asszony, és mosolyog.

– Hogy... hogy túlságosan... nagy vagyok testem erőtlenségéhez viszonyítva, és összeroppanok a tehertől... Félek attól, hogy... büszkeségem önteltséggé válik... Félek attól, hogy... annak tudatában, hogy apostol vagyok, a többiek... értem alatta a tanítványokat és a jó lelkeket, félreállnak az utamból és akkor is hallgatnak majd, ha hibázom... Ezt pedig nem szeretném, mert a tanítványok között és az egyszerű hívők között is sokan vannak, akik – ki ebben, ki abban jobbak nálam. Én úgy szeretném ezt tenni, mint... mint az a méh ott, amely berepült, és a gyümölcsökkel teli kosarakból – amelyeket nekünk hozattál be – beszívott egy keveset ebből, egy keveset abból, és most – befejezésül – szív még azoknak a virágoknak a nedvéből, s azután kirepül, hogy szívjon még a lóheréből és a búzavirágból, a kamillából és a folyondárszulából. Mindegyikből szív. Nekem is arra van szükségem, hogy úgy tegyek, mint ő.

– Hiszen te a legszebb virágot szívod! A Mestert!

– Igen, Nike. De tőle azt tanulom meg, hogyan legyek Isten gyermeke. A jó emberektől majd azt tanulom meg, hogy ember legyek.

– de hát már az vagy.

– Nem, asszony. Alig vagyok több egy állatnál. És igazán nem tudom, hogyan visel el engem a Mester.

– Elvisellek, mert tudatában vagy annak, hogy mi vagy, és ezért megmunkálható vagy, mint a tészta. De ha ellenálló és makacs volnál, de főleg, ha gőgös, elúznék, mint valami ördögöt! – mondja Jézus.

Uzsonnázás közben dicsérik Nikét és birtokát.

– Milyen szép földek vannak köröskörül! Egy vagyon!

– Igen. És egy kemence!... – mondja Péter, aki még nem felejtette el, mit állt ki. A többiek nevetnek.

(5-574)

Ráugrik, mint egy párduc!

Jézus a Jordán gázlójához megy, hogy ott átkeljen apostolaival. Nagy tömeg van ott, és a tömegben magukat kínálgató ledér nők. Jézus állhatatosan maga elé néz, és semmit sem akar hallani. Ez a szándéka világosan kifejeződik egész viselkedésén.

Azonban egy nagyon elegánsan öltözött ifjú, aki hozzá hasonlókkal együtt két világias nővel beszélget, jó hangosan így szól ezek egyikéhez:

– Menj! Menj! Hadd ne vessünk egy kicsit. Kínáld fel magadat! Vigasztald meg! Azért szomorú, mert mivel szegény – nem tud nőket venni magának.

Jézus elefántcsont színű arcát piros hullám önti el, de aztán újra sápadt lesz. Szemét azonban nem fordítja arra. Arcszínének elváltozása az egyetlen jele annak, hogy hallotta.

A szemtelen nő – csupa ékszerzörgés, a ruhadarabok könnyű lebegése között – negédes kiáltással leugrik az alacsony töltésről az ártérre, s miközben ezt teszi, talál módot arra, hogy kivillantsa sok titkos szépségét. Éppen Jézus lába elé esik, és – szép száján csupa trillázó nevetéssel, szemével és alakjával csalogatva – így kiált:

– Ó, te legszebb, az asszonyok szülöttei között! Szád egyetlen csókjáért egész magamat adom, fizetség nélkül.

János, András, Júdás és Jakab, Alfeus fiai, akiket megbénít a megdöbbenés, egy kézmozdulatot sem tudnak tenni. Bezzeg Péter! Akkorát ugrik, mint egy párduc, és csoportjából a szerencsétlen nőre veti magát, aki félig hátradőlve térdel. Megrázza, felállítja, és egy iszonyú jelző kíséretében a töltésnek löki, és nekiront, hogy ellássa a baját.

Jézus rákiált:

– Simon! – Olyan ez a kiáltás, hogy minden szónoklatnál többet mond.

Erre Simon, vörösén a dühtől megfordul, és kérdi Urától:

– Miért nem hagyod, hogy megbüntessem?

– Simon, a beszennyezett ruhát nem megbüntetni szokták, hanem kimossák. Ennek a nőnek ruhaként szennyes a teste, lelke pedig meg van gyalázva. Imádkozzunk, hogy megtisztítsuk őt lelkében és testében. – S ezt szelíden, halkán mondja, de nem annyira halkán, hogy a nő meg ne hallja. Miközben tovább megy, jó akaratú tekintetét odafordítja, most igen, odafordítja egy pillanatra, a szerencsétlen teremtsére. Egyetlen pillantás, csak egy! Egyetlen pillanat, csak egy! De abban benne van az irgalmas szeretet minden ereje! S a nő lehajtja fejét, felveszi fátylát, és körülcsavarja magán... Jézus folytatja útját.

A gázlóhoz érkezik. A sekély víz lehetővé teszi, hogy a felnőttek átgázoljanak rajta. Elég felhúzni a ruhát a térd fölé, és megkeresni a víz alatti széles köveket, amelyek ott fehérlenek az átlátszó víz alján, és ezt használhatják járdául az átgázolók. Azok viszont, akik háts jóságokkal vannak, a mélyebb résznél kelnek át.

Az apostolok elégedetten gázolnak a fél combjukig érő vízben. Péter alig akarja elhinni, hogy ezt teszi. Újra, meg újra azt ígéri magának, hogy Salamon házában való tartózkodásuk alatt nem mulasztja majd el, hogy frissítő fürdővel ajándékozza meg magát – így mondja – jutalmul a tegnapi „sülését”.

(5-581)

Amikor megérkeznek a Salamon által nekik adott házba, Péter szétnéz...

– Itt egy kis szoba van, egyetlen ágygal. Ez jó lesz Jézusnak... És itt? Ah! Értem! Ez a kamra, a lomtár, a csűr, az egértanya... Nézzétek, micsoda egérfutkosás! Mindent megrágtak ezekben a hónapokban. De most gondom lesz rátok, ne féljete! Mester... igazán gazdaként lehetünk itt?

– Salamon azt mondta.

– Nagyon helyes: No, testvérem, meg te, Jakab, gyertek csak, és tömjetek be minden lyukat. Te pedig, Máté, Júdással állj az ajtóba, és vigyázz, hogy egyetlen egér se szökjön ki! Gondold azt, hogy még most is a szeretetreméltó kafarnaumi vámos vagy! Akkor nem menekült meg tőled egyetlen kliens sem, még akkor sem, ha olyan vékonyra húzta össze magát, mint gyík az újraébredéskor... Ti pedig menjetek a kertbe, és szedjetek gazt, amennyit csak tudtok, aztán hozzátok ide! Te pedig, Mester, menj, ahová akarsz, amíg én... elintézem ezeket a tisztátalan sátánokat, amelyek tönkretették ezeket a hasznos hálókat, és megettek egy egész bárkagerincet. Beszéd közben egymásra rakja az összerágott fadarabokat, hulladékká vált hálódarabokat, rőzsét... és mindezt a szoba közepén. Majd, miután megkapta a zöld gazt, ráteszi az egésznek a tetejére. Utána meggyújtja, és – amint az első füstkarikák kezdenek fölszállni a farakásból – kiszalad. Nevet, miközben ezt mondja: – Pusztuljon el minden filiszteus!

– De ezzel nem gyújtod fel az egész házat? – kérdi a zelóta Simon.

– Nem, kedves. Mert a gőz nedvessége elfojtja a lángot, a láng pedig csak füstöt ereszt ki a dudvából, és így, jó szövetségben, a száraz és a zöld segít egymásnak a bosszúállásban. Érzed, hogy bűzlik? Hamarosan meghallod, micsoda visítás lesz! Ki is beszélt nekem a hatyúkról, amelyek énekelnek haláluk előtt? Ah! Szintika! Nemsokára az egerek is énekelni fognak!

A kerióti Júdás félbehagyja nevetését, és megjegyzi:

– Semmit sem lehetett már megtudni felőle. Endori Jánosról sem. Vajon hová kerültek?

– Biztosan megfelelő helyre – feleli Péter

– Te tudod azt?

– Annyit tudok, hogy már nem lehetnek többé a gonosz lelkek céltáblái.

– Senkitől sem kérdezősködtél? Én igen.

– Én meg nem. Nem érdekel, hogy tudjam, hol vannak. Nekem elég arra gondolnom, és azért imádkoznom, hogy szentek maradjanak.

Tamás így szól:

– Tőlem kérdezősködtek felőlük gazdag farizeusok, apám ügyfelei. De azt feleltem, hogy nem tudok semmit.

– És nem is vagy kíváncsi, hogy megtudd? – makacskodik Júdás.

– Én, nem, és ezzel az igazat mondom...

– Hallgassatok csak! Hallgassatok csak! A füst kezd hatni. De menjünk ki, különben mi is megfulladunk! – mondja Péter. Ezzel eltereli a beszédet Szintikáról.

Jézus a kertben van, és a főzelékfélék szárait egyenesítgeti fel, amelyek elhullott magvakból keltek ki, és most a földön kúsznak.

– Kertészkedsz, Mester? – kérdi mosolyogva Fülöp.

– Igen. Fáj látnom azt is, ha egy növény a földön kúszik, fölöslegesen, holott az a rendeltetése, hogy a nap felé törjön, és termést hozzon.

– Szép tárgy egy beszédhez, Mester – jegyzi meg Bertalan.

– Igen. Szép. De minden képezheti egy beszéd tárgyát annak, aki tud elmélkedni.

– Mi is segítünk neked. Nosza! Ki megy le a folyóhoz, a nádasba, hogy nádat szedjen a zöldségekhez?

A fiatalok nevetve mennek a nádért, az idősebbek pedig nekilátnak a tisztogatásnak azzal, hogy gondosan nekilátnak az élősködő növények kiszagztatásának.

– Így már látszik, hogy ez konyhakert. Apró saláta nincs benne. De van póréahagyma, fokhagyma, zöltség, finom növények és főzelékfélék. Meg tök! Mennyi tök! A szőlőt meg kell metszeni, kiszabadítani a fügefát, és...

– De, Simon, nem maradunk itt!... – mondja Máté.

– De többször is ide jövünk majd. Jézus mondta. És nem lesz rossz, ha egy kis rend lesz körülöttünk. Nézd, nézd! Jázmin is van, szegényke, ez alatt a tökzuhatag alatt. Ha Porfírea látná ezt az agyongyötört növényt, megsiratná, és úgy beszélgetne hozzá, mint egy kisgyermekhez. Hát igen, mert mielőtt Marciam az övé lett, a virágokkal beszélgetett úgy, mintha a gyermekei

lennének... No. Itt is csináltam helyet. Kiszedtem a tököt, mert... Ó, ott jönnek a fiúk a nádszálakkal, meg egy... Mester, itt neked lesz tennivalód. Egy vak ember!

Tényleg, Jakab és János, András és Tamás érkezik meg náddal megrakodva, és Tamás szinte magán hoz egy szegény kis öregembert, aki csupa rongy, a szeme pedig fehér a hályogtól.

– Mester, cikóriát keresgél a partrészen, és kis híja, hogy a vízbe nem esett. Néhány hónapja maradt egyedül, mert fia, aki eltartotta, meghalt, a menyé hazaköltözött, ő pedig... él, ahogy tud. Igaz, apa?

– Igen. Igen. Hol van az Úr? – kérdi, és körbe járhatja fátyolos szemeit.

– Itt van. Látod azt a hosszú fehérséget? Az Ó

. Jézus azonban már megy is előre, és kézen fogja:

– Egyedül vagy, szegény apa? És semmit sem látsz?

– Nem. Amíg láttam, kosarakat és halfogó varsákat fontam. De most... Az ujjaimmal jobban látok, mint a szememmel, és a növények keresése közben néhányszor tévedek, és elrontom gyomromat az ártalmas füvekkel.

– De a faluban...?

– Ó, ott mindenki szegény, és sok gyermekük van, én pedig öreg vagyok... Ha megdöglik egy számár, az sajnálatos. De ha egy öregember hal meg!... Mit ér egy öreg? Ki vagyok én? A menyem mindenemet elvett. De legalább magával vitt volna, mint egy öreg juhok, hogy unokáim közelében lehetnék... fiam gyermekeinek közelében. – Jézus keblére borulva sír. Jézus karjai közt tartja, és simogatja.

– Nincs házad?

– Eladta.

– Miből élsz?

– Úgy élek, mint egy állat. Az első napokban még segített a falu. De aztán belefáradtak...

– Salamon segíteni fog, mert ő nagylelkű – jegyzi meg Máté.

– Mivelünk. Miért nem az öregnek adta a házat? – kérdi Fülöp.

– Mert, amikor utoljára itt járt, nekem még volt házam. Salamon jó ember. De a falu egy ideje úgy hívja: „a bolond”, és már nem azt teszik, amire Salamon tanította őket – mondja az öreg.

– Szívesen maradnál itt velem?

– Ó, nem sírnék tovább unokáim után!

– Akkor sem, ha szegény és vak maradnál? Boldogságodhoz elég volna, hogy nekem szolgálj?

– Igen! – Az igen reszketős, de nagyon határozott...

– Jól van, apa. Figyelj ide! Te nem bírsz annyit gyalogolni, mint én. Én viszont nem maradhatok itt. De szerethetjük egymást, és jót tehetünk egymásnak.

– Te igen, nekem. De én... Mit tudnál kezdeni az öreg Ananiással?

– Őrzöd nekem a házat és a kertet, hogy minden visszatértemkor rendben találjam. Örülsz neki?

– Ó, igen! De vak vagyok... A ház... A falakhoz hozzászokom majd. De a kert... Mit tegyek, hogy gondozni tudjam, ha nem tudom megkülönböztetni a növényeket? Ó, milyen jó lenne neked szolgálni, Uram! Így fejezni be életemet... – A kis öreg álmodozik a lehetetlenről, kezét a szívére tartva.

Jézus mosolyogva lehajol, és megcsókolja két elhomályosodott szemét.

– De... én... kezdek látni... Látok... Ó! Ó! Ó!... – Az örömtől megtántorodik, és elesne, ha Jézus nem tartaná meg.

– Hát igen! Az öröm!... – mondja Péter, megindultságtól rekedt hangon.

– És az éhség is... Azt mondta, már napok óta csak cikórián él, olaj és só nélkül... – teszi hozzá Tamás.

– Igen, ezért hoztuk ide... hogy enni adjunk neki.

– Szegény öreg! – Mindenki sajnálja.

A kis öreg magához tér és sír, egyre csak sír. Az öregek keserves sírása... oly szomorú akkor is, ha öröm okozza! Ezt suttogja:

– Most igen. Most már tudok szolgálni neked, áldott! Áldott! Áldott! – és szeretne lehajolni, hogy megcsókolja Jézus lábait.

– Nem, apa. Most bemegyünk, és eszünk. Utána adunk neked ruhát, és te fiaid között leszel, nekünk meg lesz apánk, aki Isten hozottal köszönt minket minden visszatérésünkkel, és áldásodat adod ránk, minden eltávozásunkkor. Keresünk majd neked két galambot, hogy élőlények legyenek körülötted. Szerzünk vetőmagot a kerthez, te pedig elveted a magvakat az ágyásokba, a bennem való hitet pedig a szívekbe, itt a faluban.

– A felebaráti szeretet tanítom majd! Az hiányzik nekik!

– A felebaráti szeretetet is. De légy szelíd...

– Az leszek. A menyemnek se mondtam egy kemény szót sem, aki elhagyott. Megértettem, és megbocsátottam.

– Ezt láttam szívedben. Ezért szerettelek meg. Jöjj! Jöjj velem... – Jézus a kis öreg kezét fogva bemegy a házba.

Péter nézi, ahogy mennek, és – mielőtt folytatná a félbehagyott munkát – egy könnycseppet töröl le kézfejjével.

– Sírsz, testvérem?

Péter nem felel. András újra megkérdi:

– Miért sírsz, testvérem?

– Te csak törődj a dudvával! Sírok, mert... mert... én tudom, miért...

– Mondd meg nekünk is, légy olyan jó – mondják többen is.

– Azért, mert... azért, mert jobban meghatják a szívemet az ilyen leckék... az ilyen... egyszóval az ilyenek, mint amikor parancsoló hangon mennydörög.

– De hisz akkor mutatkozik meg benne a Király! – kiált fel Júdás.

– Itt pedig a Szent mutatkozik meg. Igaza van Péternek! – Mondja Bertalan.

– De az uralkodáshoz erősnek kell lennie!

– A megváltáshoz szentnek kell lennie.

– A lelkek számára igen. De Izraelhez...

– Izrael soha nem lesz Izrael, ha a lelkek nem szentelődnek meg.

Egymást keresztezik az „igen”-ek és a „nem”-ek. Mindenki ragaszkodik véleményéhez.

A kis öreg újra kijön, kezében egy korsóval. Vízért megy a kútra. Már nem is az, aki előbb volt, annyira boldog.

– Öregapa, hallgass ide! Szerinted Izraelnek mire van szüksége ahhoz, hogy nagy legyen? – kérdi András. – Királyra vagy egy szentre?

– Istenre van szüksége. Arra az Istenre, aki odabenn imádkozik és elmélkedik. Ah! Fiaim, fiaim! Legyetek jók, ti, akik Őt követitek! Legyetek jók, jók, jók! Ah! Milyen ajándékot adott nektek az Úr! Milyen ajándékot! – és elmegy, karjait az ég felé tárva, és ezt mormolva: „Milyen ajándékot! Milyen ajándékot!”

(5-589)

Később Jézus az útkeresztelkedésnél összegyűlt emberekhez prédikál, s elmondja a négy útról szóló példabeszédet. (P 237-240)

Péter és Júdás elmegy a közeli városba, bevásárolni. Éppen készülnek asztalhoz ülni, amikor – megrakodva, mint a samarak – megérkezik a két hiányzó. Mögöttük pedig egy kis szekér jön, amely tele van olyan vesszőfonadékokkal, amelyeneket ágy gyanánt használnak Palesztina szegény emberei.

– Bocsáss meg, Mester! De ezekre szükség volt. Most majd rendben leszünk – mondja Péter.

És Júdás:

– Nézd meg! Csak a legszükségesebb, tiszta és szegényes holmikat vettük meg. Ahogyan te szereted – és nekilátnak a lerakodáshoz, majd elbocsátják a fuvarost.

– Tizenkét alacsony ágy és tizenkét gyékény. Néhány edény. Itt vannak a magvak. Emitt a galambok. Ott a pénz. És holnap sok ember jön. Juj! Milyen meleg van! De most már minden rendben van! Mit csináltál, Mester?...

(5-595)

Helyesen mondtad, Simon!

Salamon házikójából eltávozva, Jézus Galgalán és Engaddin keresztül Maszadába megy, ahol Ananiás menyé lakik. Galgalában találkozik egy koldussal, éppen akkor, amikor Jézus kenyeret és olajbogyót eszik. A koldus egy kis kenyeret kér. Jézus átadja neki a magáét, a kezében lévő összes olajbogyóval.

– És te? Nincs pénzünk, tudod – jegyzi meg Péter. – Mindet ott hagytuk Ananiásnak...

– Nem számít. Nem vagyok éhes. Csak szomjas. A koldus boldogan eszik, és amikor megtudja, hogy Jézussal, a Messiással áll szemben, erősen néz rá, majd elsírja magát.

– Miért sírsz?

– Mert szeretnék megmentett lenni... Már nem vagy szomjas, Uram! Oda vezetlek a kúthoz, és beszélnék veled...

Jézus megérzi, hogy az ember be akar vallani valamit, és felállva, így szól:

– Menjünk!

– Én is megyek! – ugrik fel Péter.

– Nem. Különbén is, rögtön visszajövök. A bűnbánóhoz pedig tisztelettel kell lenni!

A koldus hosszasan bevallja bűneit, és Jézus biztosítja őt a bocsánatról. Utána a koldus megkérdezi:

– Nem iszol?

– A könnyeidet ittam. Egy lelket, aki Istenhez tér! Számomra nincs ennél üdítőbb ital.

(6-619)

Engaddiban Jézus Péterrel és Jánossal együtt száll meg egy házban, míg a többiek más házakban találnak szállást.

(6-637)

Maszada egy bevehetetlennek látszó, meredek sziklákra épített erőd. Amikor egy nyaktörő ösvényen kaptatnak fölfelé, Péter felnyög:

– Micsoda út:

– A jiftaelinél is rosszabb – bizonygatja Máté.

– Itt viszont nem esik az eső, nincs nedvesség, nem csúszunk meg. Már ez is valami... – jegyzi meg Júdás Tádé.

– Eh, igen! Ez a kényelem megvan... De csak ez. Téged ugyan nem vesz be az ellenség! Ha nem hasít ketté egy földrengés, te bizony nem omlasz össze, emberek által – mondja Péter, az erődvárost szemlélve.

– Azt hiszed, Péter? – kérdi Jézus.

– Hiszem-e? Látom! És ez több!

Jézus a fejét csóválja, de semmit sem felel rá. Ananiás menyét megtalálják, először szóba sem akar állni Jézussal, utána durván visszautasítja. Közben odajön néhány farizeus is, és azok is sértegetni kezdik Jézust és követőit. Az apostolok körülfogják Jézust, és szintén csípős szitkokat kiáltoznak, senkit sem kímélve.

Jézus leinti őket, majd ezt mondja:

– Erre menjünk ki! Megkerüljük a várost; és eltávozunk...

– De örökre ám, tudod? De örökre! – harsogja Péter, dühtől vörösen.

– Igen, örökre...

Egymás után mennek ki, és legutoljára – övéinek minden ellenkezése dacára – Jézus.

Jézus egy igen keskeny gyalogúton megy, amely a falak tövében vezet. Kétarasznyi ösvény ez, amely alatt ott az üres mélység, a halál. Az apostolok most már Jézus után haladnak, vigyázva, nehogy a félelmetes mélységbe nézzenek.

Újra annál a kapunál vannak, amelyen át beléptek. Jézus, meg sem állva, megy lefelé a lejtőn. A várostól jó messzire megáll. Kezét a verejtékét törölgető Péter vállára teszi. Péter ezt mondja:

– Ép bőrrel megúsztuk! Átkozott város! És átkozott asszony! Ó, szegény Ananiás! Ez az asszony még az én anyósomnál is rosszabb!... Micsoda kígyó!

– Igen. Hideg, kígyószíve van... Simon, Jónás fia, mit mondasz? Biztosnak tűnik neked minden védelmi berendezésével ez a város?

– Nem, Uram! Isten nincs benne. Én azt mondom, ugyanolyan sorsa lesz, mint Szodomának és Gomorrának.

– Helyesen mondtad, Simon, Jónás fia. Már halmozza maga ellen az isteni harag villámain. És nem annyira azért, mert engem elűzött, hanem mert megszegi, minden parancsában, a Tízparancsolatot.

(Valóban szörnyű sors várt erre a városra. Jeruzsálem és Izrael végigpusztítása után, a rómaiak kiéheztették, és egész lakossága öngyilkosságot követett el.)

(6-652)

Jézus Betániába küldi a Keriótit, a Zelóta kíséretében, hogy kísérik el a felszabadított rabszolgaleányt, Eglát, Nikéhez. Egla el akar búcsúzni Plautinától és Klaudiától. Júdás felhasználja ezt az alkalmat arra, hogy saját elgondolása szerint Klaudia pártfogását kérje Jézus földi királyságának megalapításához. Klaudia alaposan kikérdezi Júdást, de bizonytalanságban hagyja őt, viszont tiltakozik Kúza feleségénél, Johannánál az ellen, hogy őt egy Róma ellenes összeesküvésbe akarják bevonni. Johanna kéri Jézust, hogy sürgősen menjen el hozzá Béterbe. Jézus el is megy, és megnyugtatja őt, hogy ez a terv csak Júdás agyában fogamzott meg, Ő maga nincs mögötte. Júdás gyanút fog, hogy valami rosszul sült el fondorkodásából, és nagyon idegessé válik, durvaskodni kezd nemcsak apostoltársaival, hanem az Elíza szolgáljaival is. Péter megelégedi ezt, és Bertalannal Jézushoz siet, hogy beszámoljon neki Júdás megváltozásáról, és hogy elkerülje türelmének elvesztését és Júdás felpofozását. (Jd 7,273-280).

(6-692)

Később megérkezik a többi apostol is, és Júdás – Kúza és Jézus hangos beszélgetéséből – felfogja, hogy terve kitudódott, és nagyon morcosan viselkedik, amikor tovább mennek. Péter, hogy levezesse hirtelen feltámadt dühét Júdás iránt, száraz faágakat kezd tördelni útközben, s utána nagy kínnal viszi vállán az összegyűjtött rőzsét. (Jd 7,281-288)

(6-704)

Amikor a Kerióti megvetően nyilatkozik a galileaiakról, Tamás és Jakab, Alfeus fia okosan megválaszol neki. Péter is odafordul, és szólni akar. De aztán becsukja száját, és csak rámosolyog Mesterére.

(6-718)

Jézus a rómaiakkal beszélget, s megígéri nekik, hogy szentjeinek élén majd elmegy hozzájuk, Rómába. Megkérdezik:

– Ki jön majd a nevedben?

– Látjátok azt az embert, aki éppen egy, serdülőnél alig idősebb ifjúval jön? Azok mennek majd Rómába és a föld minden részére. És velük még sokan. Ilyen gyorsasággal, mint most, irántam való szeretetből. Ez sarkallja őket, és emiatt nem találnak nyugtot, csak énmellettem. Mennek majd, az áldozattal megváltottak iránti szeretetből, hogy fölkeressenek, egybegyűjtsenek, és elvezessenek titeket a Világosságához. Péter! János! Jöjjetek! Azt hiszem, befejeztem, és veletek vagyok.

(6-743)

Júdás megint szemtelenkedik az apostolokkal, Péternek azonban sikerül türtőztetnie magát, csak annyit tesz, hogy a csoport mögé helyezi őt egy időre. Ekkor árulja el Péter a titkát, hogy miként sikerül uralkodnia magán, és miért gyűjtötte egy előző alkalommal a feleslegesen soknak tűnő rőzsét. (Jd 7,296-299)

(6-767)

Péter később megtudja, hogy Jézusnak nagy örömet okoz önmegtagadásaival, amelyekre Júdás miatt gyakran szüksége van. Kifejezi vágyát, hogy áldozataival megváltoztathassa Júdást. (Jd 7,303-304)

(6-783)

Egy képmutató farizeus, Helkiás, lakomára hívja meg Jézust, apostolaival együtt. Amikor belépnek a farizeus palotájába, s egy ideig magukra hagyják őket, Péter felkiált:

- Mester!... Alig bírok lélegzeni!
- Miért? Rosszul érzed magadat? – kérdik néhányan.
- Nem. Csak kényelmetlenül... mint aki csapdába esett.
- Ne izgasd fel magadat! És legyetek mindnyájan nagyon megfontoltak! – tanácsolja Jézus.

(6-799)

Jézus kiűz egy ördögöt, annak ellenére, hogy az ördög kezdetben nagyon ellenáll neki. Később Péter megkérdezi:

- Mester, a tisztátalan lélek miért állt ennyire ellen?
- Jézus válaszát lásd: Jd 7,311-312.

(6-868)

Júdás nem akar a tengerparti Cezareába menni, hanem – Jézus engedélyével – egy „barátját” keresi fel Megiddóban. Péter találgatja, ki lehet ez a barátja. Felveti a kérdést, hányszor kell Júdásnak megbocsátani szemtelenségeit. (Jd 7,315-318)

Jézus válaszol erre: „annyiszor, ahányszor megbánja, és bocsánatot kér.” Majd így folytatja:

- Már mondtam nektek, de megismétlem. Legyetek irgalmasok, hogy ti is elnyerjétek az irgalmat! Senki sem annyira büntelen, hogy könyörtelen lehetne a bűnössel szemben. Nézzétek először saját terheteket, mielőtt azt szemlélnétek, ami mások szívét terheli. Távolítsátok el először saját lelketekről, és utána forduljatok másokéhoz, hogy megmutassátok nekik, nem elítélő szigorral, hanem szeretetteljes oktatással és segítséggel, hogy megszabadítsátok őket a rossztól. Szükség van arra, hogy ti ne vétkezzetek, vagy legalábbis jóvátegyétek bűnötöket, mielőtt azt mondhatnátok a bűnösnek: „Vétkeztél Isten és a felebarát ellen!” Különben ő elhallgattat titeket. Nagy irgalmasságot kell tanúsítanotok a megbocsátásban ahhoz, hogy azt

mondhassátok annak, akit lealacsonyított a bűne: „Hidd el, hogy Isten megbocsát annak, aki bánja bűnét!” Így látják, hogy a megbocsátó Isten tanítványai vagytok. Akkor azt mondhatjátok: „Látod, te bűnbánó bűnös? Én hétszer és hétszer megbocsátom bűneidet, mert annak a szolgája vagyok, aki számtalanszor megbocsát annak, aki bánja bűneit. Gondolj akkor arra, hogyan bocsát meg neked a Tökéletes, ha én, pusztán azért, mert az Ő szolgája vagyok, meg tudok bocsátani. Higgyél!”

Így kell, hogy tudjatok beszélni. És beszélni cselekedettel, nem pedig szavakkal. Beszélni, megbocsátva. Ezért, ha testvéretek vétkezik, fogadjátok vissza őt szeretettel, és ha bánja bűnét, bocsássatok meg neki! És ha estig hétszer vétkezik, és hétszer mondja nektek: „Bánom”, ugyanannyiszor bocsássatok meg neki! Megértettétek? Megígéritek nekem, hogy részvétellel lesztek iránta? Hogy segítetek nekem, meggyógyítani őt, áldozatokkal, amellyel türtőztettek magatokat, amikor ő vétkezik? Nem akartok segíteni engem az ő üdvözítésében? Ő lelkileg testvéretek, mert ugyanattól az Atyától, ugyanabból a népfajból származik, mint ti, és apostoli küldetése van, mint nektek. Tehát háromszorosan kell szeretnetek őt! Ha családokban volna egy testvéretek, aki fájdalmat okozna atyátoknak, nemde törekednétek megjavítani őt, hogy atyátok ne szenvedjen tovább, és az emberek ne szólják meg családokat? És akkor? Nem nagyobb és szentebb a ti családok, amelynek Isten az Atyja, és én vagyok Elsőszülöttje? Akkor miért nem akarjátok megvigasztalni az Atyát, és engem, és segíteni minket abban, hogy jóvá változtassuk a szegény testvért, aki, higgyétek el, nem boldog azért, mert ilyen...

Most mondja el nekik Jézus a Nagy Koldusról szóló példabeszédet. (P 7,268)

(6-878)

Jézust és az apostolokat egy kötélgyártó fogadja be házába a tenger melléki Cezareában. Ott keresik fel őket, erősen elfátyolozva, a római asszonyok. A ház ura egy bűdös raktárszobába vezeti őket, ahol Jézus nyugodtan beszélhet velük. A négy nő leveszi Jézus előtt a fátylát: Plautina, Lidia, Valéria és Albula Domitilla jött el, mert Klaudia küldte őket, hogy megbizonyosodják arról, hogy Jézus nem akar földi király lenni.

Jézus biztosítja őket erről, és Klaudia segítségét kéri, általuk, ahhoz, hogy megszabadítsanak egy serdülő korabeli rabszolga leányt, akit az egyik fajtalan római úr esti lakomája után meg akar fosztani szüzességétől. Ők megígérik az üzenet átadását, de kételkednek benne, hogy Klaudia tud valamit tenni a rabszolgaleány érdekében. Jézus az éjjel folyamán útra akart kelni, de elhatározza, hogy hajnalig itt marad, az eredményre várva.

Miután a nők elmennek, Jézus imádkozva vár a szobájában. Egy óra múlva megkapja Klaudia üzenetét, egy néma rabszolga által hozott viasztáblán. Jézus visszaüzen vele, hogy hajnalig vár.

Nemsokára jönnek az apostolok, útra készen, de még nagyon álmosan.

– Mester... vacsorázni kell, ha este el akarsz indulni... – mondja Péter.

– Nem. Nem megyek el hajnalig.

– Miért?

– Mert arra kértek, hogy így tegyek.

– De miért? Ki? Jobb éjjel gyalogolni. Már újhold van...

– Remélem, hogy megmentek egy gyermeket... És ez fényesebb a holdnál, és jobban felfrissít engem, mint az éj hűvössége.

Az apostolok az est beálltával ismét nyugovóra térnek. Jézus tovább imádkozik.

Az éjjel folyamán megérkezik Lidia a megmentett rabszolgaleánnyal. (Lásd a teljes történetet: Gy 4,129-143.)

Útközben a volt rabszolgaleány, Aranka, nagyon fél, hogy a római úr elfoghatja. Az apostolok megnyugtadják.

– És ezenkívül velünk vagy. Mi nagyon szeretünk téged! Nem engedjük, hogy bajod legyen. Tizenketten vagyunk és erősek... – mondja Péter, aki nem sokkal magasabb nála, de tagbaszakadt és napbarnított, míg a leányka törékeny, és hófehér, mint egy árnyékban nőtt virág.

(6-908)

Az apostolok arról beszélgetnek, kinek lehetne adni felnevelésre ezt a leányt.

– Ott van Nike, Mester – javasolja Máté.

– És Elíza... – mondja Péter.

Bertalan is megtartaná, ha zsidó lenne.

– Bertalannak igaza van – mondja Péter. Gondolj Szintikára és Jánosra... Hogy ne történjék ugyanaz... Küldd Szintikához...

– János hamarosan meghal... Szintika még nagyon képzetlen ahhoz, hogy tanítónője legyen egy olyan leánynak, mint ez... A környezet sem megfelelő... – mondja Jézus.

– De mégsem szabad megtartanod! Gondolj Júdásra, aki hamarosan velünk lesz. És Júdás, engedd megmondanom, Mester, buja, és... könnyen beszél, ha hasznosnak látja... és túl sok barátja van a farizeusok között... – mondja a Zelóta.

– Íme, Simon jól mondja! Pontosán ugyanezt gondoltam én is! – kiált fel Péter. – Hallgass rá, Mester!...

(6-913)

Aranka kezd lázas lenni. Szerencsére találkoznak a tanítványok és nőtanítványok egy csoportjával, akik kocsin mennek. Velük elküldik Arankát Názáretbe, mielőtt a Kerióti még visszaérkezne.

Jézus egy szőlőben beszélget az emberekkel. Azok kérésére elmondja nekik a szőlő műveléséről szóló példabeszédet. (P 7,275-280)

Miután befejezi, azt mondja apostolainak:

– Most elmélkedjete rajta, és pihenjete napnyugtáig, míg én visszavonulok imádkozni.

– Nem, Mester! Nem szabad késlekednünk, hanem útnak kell indulnunk, hogy elérjük a házakat!

– De miért? Van még idő estig! – mondják többen.

– Nem az estére gondolok, se nem a szombatra. Arra gondolok, hogy egy órán belül heves vihar tör ki. Nézzétek azokat a fekete nyelveket, amelyek lassan felbukkannak Szamaria hegyei mögül! És azokat a nyugat felől gyorsan jövő nagyon fehéreket! Az egyiket egy magas szél űzi, a másikat egy alacsony. De amikor ott lesznek, a magas szelek alatt, lezúdul a sirokkó, és a fekete felhők, amelyek tele vannak jéggel, leszállnak, és beleütköznek a fehérekbe, amelyek villámokat hoznak. Akkor majd halljátok a zenebonát! Gyerünk! Gyorsan! Halász vagyok, tudok olvasni az égből.

Jézus az első, aki engedelmeskedik neki, és buzdítja a többieket; hogy menjenek a síkságon lévő gazdaság felé.

(6-924)

Útközben találkoznak a Keriótival. Másnap reggel folytatják útjukat az egész éjjel tartó eső után.

– Milyen jó gyalogolni ma! – mondja Péter, lépdelve az úton, amely se nem poros, se nem éget, de nem is sáros.

(6-926)

Útközben egy fa alatt, a fáról leesett fészket talál Jézus. Lehet, hogy a vihar verte le. Őt kis, néhánynapos madár van benne. Megmutatja Péternek, azután gondosan visszateszi a fára, megerősítve néhány fűszállal.

Amikor tovább akar menni, egy kis csoport férfi elállja útját. Jézus rájuk néz, s előbb még vidám arca elkomorodik, mert olvas szívükben, s látja sötét gondolataikat. De nem szól semmit.

– Engedjétek tovább menni a Mestert! – mondja nekik Péter.

– Hallgass, nazarénus! – válaszolja egyikük a csoportból. – A te Mesterednek ki engedte meg, hogy belépjen az én erdőmbe, és dolgozzék szombatot?

Péter már készül visszavágni, amikor Jézus veszi át a szót. Megmagyarázza a szemtelen farizeusnak, hogy Mózes törvényében az áll, hogy gondját kell viselni a leesett fészkeknek. Utána, megkerülve a csoportot tovább megy.

(6-929)

Jézus meg akarja látogatni Johanán földműveseit. Az apostolok azonban figyelmeztetik, hogy Johanán büntetéssel fenyegette meg őket, ha ismét szóba állnak a Mesterrel. Tamás felajánlja, hogy csak ő előre megy, és elhívja a földműveseket egy helyre, ahol titokban találkozhatnak Jézussal. Péter rögtön ajánlkozik, hogy vele megy. Júdas Tádé is el akarja kísérni. Tamás mindkettőt visszautasítja:

– Nem. Ti túl lobbanékonyak vagytok. Én meg tudok nevetetni mindenkit... s ez a legjobb eszköz bizonyos alakok lefegyverzésére. Ti azonnal füstölögtök... Magam megyek.

Erre János és András ajánlkozik, hogy elkísérik, s őket elfogadja. (T 23-24)

(6-933)

Míg a földművesekre várokoznak, Bertalan megjegyzi

– Hm! Igaza volt Júdásnak! Ő ismeri a farizeus érzelmeit...

– Júdás túl sok dolgot tud! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Hallgass! Meghallhat téged! – tanácsolja Máté.

– Nem. Eltávozott, azt mondva, hogy álmos és fáj a feje – válaszolja Jakab.

– Hold! Hold az égen és az ő fejében. Így van: változékonyabb, mint a szél – jegyzi meg

Péter, aki eddig hallgatott.

– Eh, igen! Szép szerencsétlenség köztünk! – sóhajt fel Bertalan.

– Nem. Ne így mondd! Nem szerencsétlenség! Alkalom megszentelődésünkre... – mondja a Zelóta.

– Vagy elkárhozásunkra, mert elveszítjük miatta erényeinket... – mondja határozottan Tádé.

– Egy szerencsétlen! – mondja szomorúan András.

Egy ideig csendben vannak. Utána Péter kérdi:

– A Mester még imádkozik?

– Nem. Jánossal és testvérével az úton várja a földműveseket. Talán utoljára látja őket – válaszolja a Zelóta.

(6-937)

Miután Jézus beszélt a földművesekhez, ismét útra kelnek. Egy útelágazásnál Jézus azt mondja:

– Válgunk el! Velem jön Tamás, a zelóta Simon és két unokatestvérem. A többiek menjenek a tóhoz, és ott várjanak rám!

Júdás engedélyt kér, hogy Tibériásba mehessen. Jézus megengedi neki, csak azt kívánja, hogy szombaton legyen Kafarnaumban, társaival. Megcsókolja az eltávozókat. Péter útközben visszaszól:

– Jöjj hamarosan, Mester!

(6-943)

– Bejöhetek? – kérdezi rekedtes hangján Péter a názáreti ház ajtajánál.

– Simon! Nyissátok ki!

– Simon nem tudott távol maradni! – mondja nevetve Tamás, miközben ajtót nyit.

– Simon! Előre látható volt... – mondja mosolyogva a Zelóta.

De nemcsak Péter arca jelenik meg az ajtóban. Ott van az összes tó melléki apostol, Bertalant és a Keriótit kivéve. És velük van Júdás és Jakab; Alfeus fiai.

– Béke veletek! De miért jöttetek ebben a melegben?

– Mert... nem tudtunk többé távol lenni. Már két és fél hét telt el, tudod? Megérted? Két és fél hete, hogy nem láttunk téged! – és Péter úgy mondja ezt, mintha két évszázad telt volna el. Rettenetesen hosszú idő!

– De mondtam nektek, hogy várjatok Júdásra minden szombaton.

– Igen. De két szombat múlt már el, és nem jött. Ott maradt Bertalan, aki nincs valami jól. És ő fogadja majd, ha Júdás oda megy... De biztosan nem megy oda... Benjámín és Dániel, a Nagy Hermonra menve, Tibériásból jövet betért hozzánk, és azt mondták, hogy látták őt Tibériásban, és... De... Majd később elmondom neked... – mondja Péter, aki megállt, amikor testvére meghúzta ruháját.

– Rendben van. Majd elmondod nekem... De annyira vágyakoztatok a pihenés után, és most, hogy pihenhettem volna, ezt az utat tettétek meg! Mikor indultatok el?

– Tegnap este. A tavon, amely olyan volt, mint egy tükör. Taricheában szálltunk ki, hogy elkerüljük Tibériást, és... ne találkozzunk Júdással...

– Miért?

– Mert, Mester, örvideni akartunk a békének veled.

– Önzők vagytok!

– Nem. Öneki már megvan a maga öröme... De! Nem tudom, ki ad neki annyi pénzt a mulatozáshoz, a... Igen, megértettem, András. De többé ne rángasd oly erősen a ruhámat. Nincs másom, csak ez. Tudod jól. Azt akarod, hogy rongyosan menjek el?

András elpirul. A többiek nevetnek. Jézus mosolyog.

– Rendben van. Taricheából indultunk el, mert, íme, ne korholj meg... Talán a meleg miatt, talán azért, mert tőled távol rosszra válok, vagy talán csak azért, mert arra gondoltam, hogy ő elvált tőled, hogy egyesüljön a... Hagyd már abba ruhám ujjának húzogatóását! Látod, hogy idejében meg tudok állni!... Tehát, Mester, talán sok dolog miatt... nem akartam büntetést elkövetni, és ha láttam volna Júdást, azt tettem volna. Azért mentem Taricheába. És reggel útnak indultunk...

– Elmentetek Kánába?

– Nem. Nem akartuk meghosszabbítani az utat... Amúgy is elég hosszú volt. És a hal elment... Odaadtuk egy házban, ahol a nap legmelegebb szakában megpihentünk néhány órára. És délután háromkor folytattuk utunkat... Akár egy kemencében!...

– Megkímélhettétek volna magatokat ettől. Hamarosan elmentem volna hozzátok...

– Mikor?

– Miután a nap kiment az Oroszlán csillagképből.

– És te azt hiszed, hogy mi kibírtuk volna addig nélküled? Ezerszer ennyi hőség ellenére is eljöttünk volna, hogy téged láthassunk, Mesterünk! Imádott Mesterünk! – és Péter átöleli újra megtalált Kincsét.

– De gondolatok csak arra, hogy amikor együtt vagyunk, mást sem tesztek, mint csak panaszkodtok az időre, meg a hosszú gyaloglásra...

– Mert ostobák vagyunk. Mert addig, amíg együtt vagyunk, nem fogjuk fel eléggé, hogy te mily nagy jó vagy számunkra... De íme, itt vagyunk! Van már szállásunk. Ki Máriánál, Alfeus feleségénél, ki Simonnál, Alfeus fiánál, ki Izmaelnél, ki Ásernél, ki itt a szomszédban, Alfeusnál. Most megpihenünk, és holnap este meglehetősebben megyünk vissza.

– A múlt szombaton itt volt Mirta és Noémi, hogy ismét lássák a leányt – mondja Tamás.

– Látod, hogy szinte mindenki ide jöhet?

– Igen, Péter. És ti mit csináltatok ez alatt az idő alatt?

– Halásztunk... belakoztuk a bárkát... kijavítottuk a hálókát... Most Marciam gyakran kimegy a halászegényekkel, ami csökkenti anyósom panaszkodását „a semmittevő iránt, aki hagyja, hogy felesége éhen haljon, miután odavitt egy fattyat is”. És gondold el, hogy Porfireának sose volt ilyen jó dolga, mint amióta Marciamot szívére szoríthatja... és sok egyéb dolog miatt is. A három bárány ötre szaporodott, és hamarosan még több lesz. Nem csekély haszon ez egy olyan kis család számára, mint a mienk! És Marciam gondoskodik róla a halászzal, amit én most már csak nagy ritkán teszek. De annak az asszonynak kígyónyelve van, míg leánya olyan, mint egy galamb... De látom, hogy te is dolgoztál...

(6-960)

Mária vállalkozik arra, hogy elmegy Tibériásba, és elkéri Plautinától Arankát. Jézus azt tanácsolja:

– Vidd magaddal Simont! Olyan leszel a romlott Tibériásban, mint egy elveszett fecske...

Mária azonban jobbnak tartja, ha csak Alfeus feleségét viszi magával. M 11,463

(6-972)

Tamás egy három szál jázmin utánzó ezüst melltűt készít Aranka számára, és átadja neki, mikor az búcsút vesz Máriától. Aranka sírni kezd...

Tamást ez megzavarja, és azt mondja Péternek:

– Ha arra gondoltam volna, hogy sírni kezd miattam, nem adtam volna neki semmit... De éppen azért készítettem számára, hogy megvigasztaljam őt ebben az órában... Nem láttam előre...

Péter, a pillanat zavarában elfeledkezik önuralmáról, és azt mondja:

– De mindig így van ez a búcsúzásoknál... Ha láttad volna akkor Szintikát... – ekkor észbe kap, hogy kikottyantotta a titkot, szeretné visszaszívni, elsápad... de már megtörtént...

Tamás felfogja, és jóságosan átöleli a nyakát fél karjával, és azt mondja:

– Ne szomorkodj, Simon! Tudok hallgatni. És megértem, miért tartottátok titokban... Júdás, Simon fia miatt. Én megesküszöm neked atyáink Istenére, hogy amit akaratlanul megtudtam, azt elfelejtem. Ne szenvedj, Simon!...

– De a Mester nem akarta...

– És biztosan minden oka megvolt erre. Én nem veszem azt zokon.

– Tudom. De mit fog mondani?...

– Semmit, mert nem fog tudni semmiről sem. Bízzál bennem!

– Ah, nem! Őszinte leszek a Mester iránt! Vétettem. Megérdemlem korholását. És azonnal. Nem lenne békém, ha nem vallanám be neki tévedésemet. Tamás, légy jó! Menj, hívd Őt!... Én a műhelybe megyek. Menj, és térj vissza velem! Én túl zavart vagyok ahhoz, hogy ezt tegyem, és a többiek észrevennék.

Jézus, aki Máriát, Alfeus feleségét üdvözölte, azonnal követi őt.

– Mit akarsz? – kérdi tőle, miközben mellette megy.

– Én semmit. Simonnak kell beszélnie veled. Íme!
 – Simon! Mi bajod, hogy úgy meg vagy zavarodva?
 Péter Jézus lába elé veti magát, és nyög:
 – Vétkeztem! Oldozz fel!
 – Vétkeztél? Miben? Velünk voltál, vidáman, nyugodtan...
 – Ah, Mester! Engedetlen voltam irántad. Beszéltem Tamásnak Szintikáról... Megzavartak a könnyek, és őt még inkább, mint engem; azt hitte, hogy ő fokozta azokat... és, hogy megvigasztaljam, azt mondtam: „Mindig így van a búcsúzásoknál... Láttam Szintikát is...” És ő megértette!... – Péter felemeli megzavarodott arcát, igazán megalázott, szomorú tekintetét.
 – Dicséret Istennek, Simonom! Azt hittem, valami ennél sokkal súlyosabb dolgot követtél el. És a te őszinteséged eltörli ezt is. Nem rosszindulatból beszéltél, egy társadhoz szóltál. Tamás jó, és nem fogja elhíresztelni...
 – Valóban, megesküdött nekem erre... De látod? Most félek attól, hogy túl ostoba vagyok, és nem tudok titkot tartani.
 – Megtartottad egészen eddig.
 – Igen. De gondold csak el! Soha egy szót sem szóltam róla Fülöpnek és Bertalannak. És most...
 – Fel! Kelj fel! Az ember mindig tökéletlen. De amikor nincs rosszindulat, nem vétkezik. Vigyázz magadra! De most már nyugodj meg! A te Jézusodnak már csak egy békecsókot kell adnia neked. Tamás, gyere ide!
 Tamás odasiet.
 – Te bizonyára megértetted a hallgatás okát.
 – Igen, Mester. És megesküdtem, hogy tiszteletben tartom azt, az én részemről, amennyire csak tudom. Már mondtam Simonnak.
 – Az ostoba Simonnak – sóhajt fel Péter.
 – Nem, barátom! Te épülesemre szolgáltál alázatossággal és tökéletes őszinteségeddel. Nagy leckét adtál nekem, és emlékezni fogok rá. Nem tudathatom azt másokkal, óvatosságból, és ezt fájjalom, mert köztünk kevesen olyan igazak, mint te voltál... De hívnak minket! Menjünk!

(6-993)

Marciam ki akarja váltani nagyapját gonosz urától, aki szinte rabszolgaként tartja őt szolgálatában. El is megy hozzá, hogy biztosítsa őt erről, de nagyapja meghal kezei között. Jelen van Péter is, Jézussal és az apostolokkal. (Gy 6,284-290)

(6-1009)

Tibériásban egy vendéglátó házban vannak az apostolok, Jézussal, amikor nagy vihar tör ki. Péter, a vendéglátó gazdától engedélyt kér, hogy felmehessen a teraszra, és onnan nézhesse a vihart.

– Menj, menj! A ház a tiétek – mondja a vendéglátó, aki szintén tanítvány.

És Péter, csak tunikában, boldogan örvend a viharnek, amely felfrissíti őt, akárcsak ha bárkája hídján állna, parancsokat osztogatva.

A többiek a konyhában üldögélnek, ahol alig látnak, mert csak a villámok fénye szűrődik be az ajtó repedésén.

Visszajön Péter, úgy átvázva, mintha a tóba esett volna, és kijelenti:

– Most a fejünk fölött van a vihar. Szamaria felé halad. Ott eláztatja a...

– Téged már eláztatott! Csorogsz, mint egy forrás – jegyzi meg Tamás.

– Igen. De nagyon jól esik, a nagy meleg után.

– Gyere be! Megbetegszel, ha így elázva állsz az ajtóban – tanácsolja Bertalan.

– Neeem! Kiszáradt fa vagyok... Még nem tudtam jól kimondani, hogy „papa”, máris hozzászórtam a nedvességhez. Ah, mennyivel könnyebben lélegzik az ember!... De... az út... egy folyó... Ha látnátok a tavat! Mindenféle színben játszik, és forr, mint egy katlan. Nem lehet látni, hová mennek a hullámok. Egy helyben fornak... Azonban kívántuk...

Jézus buzdítja Pétert, hogy mondjon egy példabeszédet a viharról. Péter húzódozik, de Jézus biztatására belekezd, s elmondja a poros szőlőtőről szóló példabeszédet. (P 8,298-300)

Utána, egy kisgyermek kérésére Jézus mond egy példabeszédet az édesanyjáról. Amikor befejezi, Péter megmutatja a kicsinek a szép szivárványt. (P 8,301)

(6-1027)

Péter a bárkájában lévő Jézussal, az Ő Anyjával, Marciammal, Mátéval, Jakabbal, Alfeus fiával Magdala felé tart. Sok római bárka is van körülöttük, és Péter szidni kezdi a rómaiakat. Mikor azonban Jézus rámutat gondolkodásának helytelenségére, Péter bűnbánóan Jézus elé borul, elengedve a kormányt, ami miatt a bárka majdnem összeütközik egy másik, könnyű bárkával. Jézus példabeszédet kerekít ebből, s felkéri a környező bárkák utasait, hogy mondjanak ítéletet Péter viselkedése felett. Azok mind elítélik, Jézus azonban felmenti őt. Lásd: P 8,302-310.

(6-1046)

Egy gazdag asszony, akinek férje meghalt, és nincs gyermeke, örökbe szeretne fogadni egy kisfiút, akit anyja nem szeret. Jézus azonban arra buzdítja őt, hogy ne a földön igyekezzen boldoggá tenni valakit azzal, hogy megteszi örökösévé, hanem a lelkükkel törődjék. Jézus meglátogatja birtokát, és egy példabeszédet mond az ottaniaknak. Amikor el akar búcsúzni az özvegytől, az kijelenti:

– Elhatároztam, hogy Kafarnaumba megyek, hogy közel legyek hozzád.

– Én hamarosan elhagyom Kafarnaumot, és örökre.

– Azonban vannak ott jó tanítványaid.

– Ez igaz.

– Így határoztam... Ezáltal bebizonyítom neked, hogy elszakadtam a vagyontól és igazságosan szeretek. Arra fogom használni itt felhalmozódó pénzemem, hogy segítsem vele a te szegényeidet, és elsősorban erre a fiúra fogok gondolni, akit anyja nem szeret, de meg akar tartani. Addig is fogadd el ezt... – és átad Jézusnak egy súlyos erszényt.

– Isten áldjon meg téged és azokat, akikkel jót teszel. Néhány óra alatt sokat haladtál előre.

Az asszony elpirul. Körbenéz, majd bevallja:

– Nem magamtól javultam meg, hanem apostolod tanított erre engem. Az, az ott, aki a barnahajú fiatalember mögé bújt.

– Simon Péter. Az apostolok feje. Mit mondott hát neked?

– Ó, olyan egyszerűen és olyan jól beszélt hozzám! Megalázta magát, ő, az apostol, és bevallotta nekem, hogy neki is voltak helytelen vágyai, akárcsak nekem. Ó, nem tudom elhinni! De akkor törekedett jóvá lenni, hogy kiérdemelje azt, amire vágyakozott, és mindinkább törekedett arra, hogy ne váljék kárára a jó, amiben részesült. Tudod, mi jobban megértjük, amikor hozzánk hasonló szegény emberek beszélnek hozzánk... Megbántalak téged? Mester?

– Nem. Megdicsőíted Istent őszinteségeddel és apostolom dicséretével. Tegyéél úgy, amint ő tanácsolta, és Isten legyen mindig veled, ki a jóra törekszel!

(6-1129)

Jézus magával viszi Pétert, Bertalant és a Zelótát egy beteghez, akit előzőleg meggyógyított, de mivel az visszatért bűneihez, ismét megbetegedett, és most vakság és halál fenyegeti. A felesége kéri, hogy ismét bocsásson meg neki és gyógyítsa meg, mert kisgyermekai vannak, akiknek még szükségük van atyjukra. Jézus azonban válaszut elé állítja a feleséget: mit akar, férje meggyógyulását, ami viszont újabb bűnökre ad alkalmat neki, és végül elkárhozik, vagy pedig férje bűneinek megbocsátását és azok kiengesztelésére a betegség megmaradását, ami viszont végül lelkének üdvösségét segíti elő.

A feleség férje üdvösségét választja. Utána a beteget ugyanilyen válaszut elé állítja Jézus, és ő is inkább a bocsánatot kéri, mint az egészséget.

Jézus megbocsát neki, és meghagyja betegségét. Utána – Péter kíváncsiságára – megmagyarázza, hogy az egészség és még a rendkívüli kegyelmek is, mint például a kiválasztás az apostolságra is csak akkor értékes, ha jól használják fel azt, különben kárhozatra válhat.

Mikor megérkeznek Kafarnaumba, Péter látja, hogy vihar közeleg, és pedig gyorsan. Sürgősen a házba küldi a vele levő asszonyokat és gyermeket. (A tanulságos történetet majd egy másik füzetben írjuk le részletesen.)

(6-1131)

6. füzet – Ne félts Péter!

Egy nagy gyermek

Jézus Johanna kertjében van, amikor felkeresi Őt egy görög, és átad neki egy levelet Szintikától. Míg Jézus hosszasan elbeszélget a göröggel, a fáradt Péter otthonosan letelepszik egy székre a hűvös előcsarnokban, és a puha párnákon szelíden elszunnyad. Kétségtelenül éber füle van, mert amikor Jézus feltöri a levél pecsétjét, azonnal felébred. Odamegy a Mester mellé, aki a levelet állva olvassa egy lámpa alatt, a csendes éjszakában. Péter sokkal alacsonyabb a Mesternél, és hiába nyújtogatja kíváncsian a nyakát és áll lábujjhegyre, nem látja a levelet.

– Szintikáé, nemde? Mit mond? – kérdezi kétszer is, és könnyörög: – Olvasd fel hangosan, Mester!

Jézus azonban azt válaszolja:

– Igen. Az övé... Később... – és tovább olvas, majd amikor befejezi az első oldalt, összetekeri a pergament, és övébe dugja. Kitekéri a második oldalt, és tovább olvas.

– Sokat írt, nemde? Hogy van János? És ki ez az ember? – Péter követelődöz, mint egy gyermek. Jézus azonban annyira belemerül az olvasásba, hogy nem hallja meg őt. Amikor befejezi a második oldalt, azt is az első mellé teszi.

– Tönkremennek ott. Add nekem, hogy fogjam... – mondja Péter, és biztosan azt gondolja: „és hogy belepillantsak”. De amikor Jézusra néz, aki már a harmadik oldalt olvassa, látja, hogy Jézus szeme könnyes.

– Mester?! Sírsz?! Miért, Mesterem? – kérdi, és rövid, erős karjával átöleli Őt a derekánál.

– János meghalt...

– Ó, szegény! Mikor?

– A nagy meleg első napjaiban... nagyon vágyakozva utánunk...

– Ó, szegény János!... De már... kimerült volt!... És a válasz fájdalma... Mindez a kígyók miatt! Ha tudnám a nevüket!... Olvasd fennhangon, Mester! Én szerettem Jánost!

– Később. Később felolvasom. Most hallgass!

Jézus figyelmesen tovább olvas... Péter még jobban felágaskodik, hogy lássa... Vége a levélnek. Jézus ismét összehajtja a lapot, és azt mondja:

– Hívd ide Anyámat!

– Nem olvasod fel a levelet?

– Megvárom a többieket... Közben elbúcsúzom attól az embertől.

És mialatt Péter bemegy a házba, ahol a nőtanítványok Johannával beszélgetnek, Jézus megkérdezi a görögöt, hogy mikor tér vissza, mert el akarja küldeni vele választ Szintikának.

Péter visszajön az asszonyokkal, és a városból időközben visszaérkezett apostolokkal, akik a lakosokat értesítették arról, hogy holnap Jézus Taricheában fog beszélni. Mindnyájan a szegény endori Jánost emlegetik, és szeretnének többet tudni róla.

– Ő meghalt, Fiam!

– Igen. És békét élvez.

– Valóban, az ő szenvedése már befejeződött.

– És végleg kiszabadult a börtönből.

– Igazságos lett volna, hogy ne szenvedje el a számkivetés utolsó kínjait.

– Eggyel több megtisztulás.

– Ó, én nem szeretném a magam számára ezt a megtisztulást! Minden mást, de nem azt, hogy a Mestertől távol haljak meg!

– Mégis... mindnyájan így fogunk meghalni... Mester... vigyél magaddal minket! – mondja András, a többiek után.

– Nem tudod, hogy mit kérsz, András. Ez a ti helyetek addig, míg hívlek titeket. De hallgassátok meg, mit ír Szintika!

(Szintika levelét majd az órála szóló füzetben ismertetjük.)

Amikor Jézus befejezte az első oldalt, és kiterítette a másodikat, Péter, aki eddig ült, ismét közelébe megy, mintha jobban akarná hallani, és Jézus mellett lábujjra állva igyekszik belelátni a levélbe.

– Simon, oly meleg van, és a közelséged szorongat engem, térj vissza helyedre! Hacsak nem hallottad eddig! – mondja neki mosolyogva Jézus.

– Hallottam. Igen. De nem láttam. És most látni akarom, mert ennél az oldalnál megváltoztál, és sírtál. És nem csak János miatt... Tudtuk, hogy ő haldoklik...

Jézus elmosolyodik, de meggátolja Pétert abban, hogy hátulról belenézzon a levélbe. Neki támaszkodik egy oszlopnak, nem törődve azzal, hogy így eltávolodott a lámpától, amely most inkább arcát világítja meg, mint a levelet.

Péter, ugyancsak eltökélve, hogy látni és érteni akar, odavonszol egy támla nélküli széket Jézus elé, és szemeit Jézus arcára szegezve leül.

Jézus felolvassa a második oldalt, utána összehajtja, és veszi a harmadikat.

– Nem, nem, Mester! Nem lehet!... Még valami másnak is kell ott lennie. Nem fejezheted be ily gyorsan ezt az oldalt! – kiált fel Péter. – Te nem olvastál fel mindent! Miért, Uram? Ti is tiltakoztatok! Szintika inkább miattunk írt, mint neki, és Ő nem olvassa fel nekünk!

– Ne erőltesd, Péter!

– Igenis, erőltetem! De még mennyire! Láttam, hogy szemed hirtelenül átsiklott az utolsó sorokon és nem olvastál fel mindent. Nem nyugszom addig, míg fel nem olvasod annak az oldalnak a végét! Előzőleg sírtál!... És miért? Talán amiatt, amit olvastál? Szomorkodsz azért, mert meghalt... igen, de egy halál miatt nem sírsz ennyire. Már azt gondoltam, hogy rossz halállal halt meg, elveszítve lelkét... De ellenkezőleg... Olvasd fel! Anya! János! Ti, akik mindent elértek...

– Hallgasd meg őt, fiam, és még ha fájdalmas dolog is megtudni, mindnyájan kiisszuk a kelyhet...

– Legyen, amint akarjátok...

Jézus felolvassa azt, amit Szintika Jézus közeli halálával kapcsolatban ír, és utána hallgatóira nézve összehajtja a lapot. Azok sápadtak. De Péter azt mormolja:

– Nem értem, miért sírt... Azt hittem, valami más volt benne...

– Sírtam, mert összehasonlítottam a feleséggyilkost, a gályarabot és a pogány rabszolganőt sok izraelitával.

– Értem! Szomorkodsz azért, mert a zsidók lemaradnak a pogányok mögött, a papok és vezetők a gályarab mögött. Igazad van. Ostoba voltam! Micsoda asszony! Kár, hogy el kellett mennie...

Jézus kibontja a harmadik oldalt.

Olvas belőle néhány sort. Péter felugrik.

– Ah, nem! – Látja, hogy Jézus szeme megint átugrott egy részt. Jézus felemeli fejét, tekintete inkább fájdalmas, mint szomorú, és szelíden, de határozottan elutasítja apostolát, és ezt mondja:

– Péter, Mestered tudja, mi válik javadra! Engedd, hogy azt adjam neked, ami jó számodra...

Pétert szívéen találják ezek a szavak, és még inkább Jézus könnyörgő tekintete, akinek szeme csillog a már csaknem alágördülő könnyecsepepektől. Leül székére, amelyre felállt, és azt mondja:

– Engedelmeskedem... De mi lehet még ott?!

Jézus folytatja az olvasást, és miután befejezte, megáldja hallgatóságát, és elbocsátja őket, hogy nyugovóra térjenek. Csak anyját tartja ott. Félrevonul vele a tó partjára.

– Mit akart Simon, Jónás fia? – kérdi Máriától, akit előzőleg Péter félrevont, hogy mondjon neki valamit.

– Sok mindent akart tudni, Fiam. Olyan, mint egy gyermek... egy nagy gyermek... De áldott jó.

– Igen, nagyon jó. És kért téged, aki a legjobb vagy, hogy megtudjon valamit... Felfedezte gyenge pontjaimat: téged és Jánost. Tudom. Úgy teszek, mintha nem tudnám, de tudom. De nem elégíthetem ki mindig a vágyát...

Közben Jonatán, Johanna parancsára, odavisz nekik egy mécsest. Miután elmegy, Jézus folytatja:

– Azt mondtam, hogy nem elégíthetem ki őt mindig. Ezen az estén nem tehettem. Csak te ismerheted meg azokat a részleteket, amelyeket elhallgattam. Ezért hívtalak ide, és azért is, hogy veled legyek, Mama...

És Jézus felolvassa az elhallgatott részeket, melyek végén Júdásról van szó, akiről endori János őszintén megmondja véleményét. (Lásd M 12,506)

– Íme Anyám! Felolvashattam volna ezt Simonnak?

– Nem. Se neki, se a többieknek.

(6-1161)

Ne félts, Péter!

Taricheában Kúza végre megtalálja, Jézust, akit már napok óta keres, hogy meghívja Őt a Jordánon túli palotájába, ahol a Heródes ellen összeesküvők Őt akarják vezérükül megnyerni. Egyesek őszintén, mások azért, hogy így csalják törbe. Jézus ismeri szándékukat, s eleinte elhárítja a meghívást, de Kúza erőlteti:

– Jöjj! Csak néhány órára! Szükség van rá! Én magam foglak visszakísérni. Jóságos vagy a kéjnőkhöz, miért akarsz könyörtelen lenni velünk szemben?

– Rendben van. Elmegyek. Valóban szükséges... – Az apostolokhoz fordul, akik már a bárkában várnak rá: – Menjetek előre! Én majd csatlakozom hozzátok...

– Egyedül mész? – kérdezi Péter, némileg elégedetlenül.

– Kúzával vagyok...

– Hm! És mi nem mehetünk? Miért akarnak téged ennyire a barátai? Miért nem jöttek el Kafarnaumba?

– Elmentünk, de nem voltatok ott.

– Várhattatok volna ránk. Ennyi az egész!

– Inkább követtünk titeket.

– Jöjjetek most Kafarnaumba! A Mesternek kell hozzátok mennie?

– Simonnak igaza van – helyeslik a többiek.

– De miért nem akarjátok, hogy velem jöjjön? Ez az első alkalom, hogy házamba jön? Talán nem ismertek engem?

– Téged ismerünk, igen. De nem ismerjük a többieket. Ez a helyzet!

– És mitől féltetek? Hogy én a Mester ellenségeinek vagyok a barátja?

– Én semmit sem tudok! De emlékezem János próféta végére!

– Simon! Te megsértesz engem! Becsületes ember vagyok! Esküszöm neked, hogy ha a Mesternek csak egy hajszálát is meg akarnák görbíteni, előbb engem kellene átdöfniük. Hinned kell nekem! Kardom a te szolgálatodra áll.

– Eh!... Ha téged átdöfnének is, mit használna? Utána... Igen, elhiszem, hiszek neked. De ha te meghalnál, utána Ő következne a sorban. Többre becsülöm az én evezőmet a te kardodnál, az én szegény bárkám, és mindenekelőtt a mi egyszerű szívünk szolgálatát.

– De velem van Mannaen. Bízol Mannaenben? És ott van a farizeus Eleázár, akit ismersz, és Timóneus, a zsinagógafőnök, és Natánael, Fada fia. Te őt nem ismered. De ő fontos vezető, és beszélni akar a Mesterrel. És ott van János, Nagy Heródes kedveltje, aki most már öreg és hatalmas, ura Gahas egész völgyének, és...

– Elég, elég! Ezek a nagy nevek nekem semmit sem mondanak, kettőt kivéve... és megyek én is...

– Nem. A Mesterrel akarnak beszélni...

– Akarnak! És ki vagyok én? Akarnak?! És én nem akarom! Szállj fel ide, Mester, és menjünk! Nem akarok senkiről sem tudni, és nem bízom senkiben, csak magamban. Fel, Mester! És te menj békében, és mondd meg azoknak, hogy nem vagyunk kóborlók. Tudják, hol találhatnak meg minket. – És nem sokat törődve Kúzával, aki hangosan tiltakozik, előre tolja Jézust.

Jézus határozottan közbelép:

– Ne aggódj, Simon! Semmi bajom sem lesz. Tudom. És jó az, ha elmegyek, jó nekem, érts meg... – és ránéz ragyogó szemével, mintha azt mondaná neki: „Ne erőlted! Meg kell értened engem! Vannak okok, amelyek azt javasolják, hogy menjek el veled.”

Simon nehéz szívvel enged. Csak azért enged, mert Jézus tekintete féken tartja. De még azután is elégedetlenül morog magában valamit.

– Menj nyugodtan, Simon! Én magam fogom elkísérni visszafelé Uramat és a te Uradat – ígéri Kúza.

– Mikor?

– Holnap.

– Holnap!? Ennyi időt igényel, hogy néhány szót szóljatok hozzám? Délután három és hat óra között vagyunk... Ha az este beállta előtt nem lesz velünk, mi elmegyünk hozzád, emlékezz erre! És nemcsak mi... – és ezt olyan hangon mondja, ami nem hagy kétséget szándéka felől.

Jézus Péter vállára teszi a kezét.

– Mondom neked, Simon, hogy nem tesznek semmi rosszat sem velem. Mutasd meg, hogy hiszel igazi természetemben. Én mondom neked, tudom, hogy semmit sem fognak tenni velem. Csak meg akarják magyarázni nekem szándékukat... Menj!... Vidd az asszonyokat Tibériásba, várakozzál te is Johannánál. Láthatod, hogy nem rabolnak el engem bárkával és fegyverekkel...

– Én ismerem az ő házát (és Kúza felé bök). Tudom, hogy mögötte szárazföld van. Sziget nincs. Mögötte van Galgala és Gamala, Azra, Arbela, Geraza, Bozra és Pella és Rámot és még sok más város!

– De mondom, hogy ne félj! Engedelmeskedj! Csókolj meg, Simon! Menj! Ti is! – megcsókolja és megáldja őket. És mikor a bárka eltávolodik a kikötőtől, utánuk kiált: – Az én óráim még nem jött el. És addig az óráig, senki sem tudja kezét emelni rám. Isten veletek, barátaim!

Johannához fordul, aki láthatóan zavart és gondterhes, és azt mondja neki:

– Ne félj! Jó, hogy ez történik. Menj békében! – És Kúzához: – Menjünk! Hogy megmutassam neked, nem félek. És hogy kigyógyítsalak téged...

– Nem vagyok beteg, Uram...

– Az vagy. Én mondom neked. És veled együtt sokan mások. Menjünk!

Beszáll a gyors és előkelő bárkába, és leül.

(6-1189)

Nemcsak Péter aggódik Jézusért, hanem János is, aki, nekivetkezve beugrik a vízbe Péter bárkájáról, és titokban követi Jézust Kúza palotája felé. Miután Jézus faképnél hagyja az összeesküvőket, Jánossal együtt tér vissza Betsaidába egy kis bárkán. (Lásd: J 41-46 és Gy 6,291-297.) Utána Marciammal együtt csatlakoznak Kafarnaumban Péterhez, aki éppen visszatért a sikeres éjjeli halászatról. Péter meg akarja tudni Jánostól, mi történt, de ő csak int neki, mintha azt mondaná: „Várj!” Jézus rendelkezik, hogy amint kirakták a halat, induljanak tovább. És többé nem fognak visszatérni Kafarnaumba.

(7-1245)

Péter Jézus biztonsága miatti aggódása átragad a többi apostolra is. Amikor Gamáriel egyik tanítványa Jézussal akarja tölteni a szombatot, Péter, aki Jézus mellett áll, meghúzza a ruháját. Kényszeríti, hogy feléje forduljon, és azt suttogja:

– Ne engedd! Ez egy kém.

Júdás Tádé, unokatestvérének válla fölé hajolva azt susstorogja:

– Ne bízzál benne!

Bertalan, aki előre ment Simonnal és Fülöppel, megfordul, és tekintetével azt inti: „Ne!” Végül még a két legkevésbé gyanakvó apostol, András és János is azt kéri Gamáriel tanítványának háta mögött: „Ne engedd!”

Jézus azonban nem törődik a gyanakodók félelmével, hanem röviden kijelenti:

– Maradj! – És a többiek kénytelenek belenyugodni.

Később azonban, amikor Péter egyedül van Jézussal egy gyümölcsös kertben, kijelenti:

– Nekem egyáltalán nem tetszik, hogy ez az ember csatlakozott hozzánk...

A nap állásából ítélve, már szombat délutánja van. Jézus kijelenti:

– Az imák elvégzése után elváltunk. Szombat van. Nem mehetünk tovább. És nekünk is jól jön ez a pihenés. Megint nem fogunk megállni a következő szombatig.

– De te keveset pihentél. Az a sok beteg...!

– Oly sokan vannak, akik dicsérik most az Urat. Hogy nektek utat és fáradságot megtakarítsak, két napig itt maradtam volna azért, hogy időt adjak a betegeknek elvinni a hírt a vidékre. de ti nem akartátok.

– Nem! Nem! Szeretnék már messze lenni innen! És... ne bízzál bennük túlságosan, Mester! Te beszélsz, és beszélsz! De tudod, hogy egyesek szájában minden szavad méreggá változik ellened? Miért küldték ide ezt az embert?

– Te tudod.

– Igen. De miért maradt velünk?

– Nem ő az első, aki maradt, miután megismert engem.

Péter csóválja a fejét. Nincs meggyőzve, ezért mormogja:

– Ez egy kém...! Egy kém...!

– Ne ítélj, Simon. Egy napon megbánhatod jelenlegi ítéletedet...

– Nem ítélek, csak féltetek téged. Ez szeretet. És a Magasságbeli nem büntethet meg engem azért, mert szeretlek téged.

– Nem azt mondom, hogy ezt fogod megbánni, hanem azt, hogy meg fogod bánni, hogy rosszat gondoltál egy testvéredről.

– Ő azok testvére, akik gyűlölnék téged. Ezért nekem nem testvérem.

Emberileg helyesen okoskodik Péter, de Jézus megjegyzi:

– Ő Gamáiel tanítványa, és Gamáiel nincs ellenem.

– De veled sincs!

– Aki nincs ellenem, az velem van, akkor is, ha nem úgy látszik. Nem lehet kívánni, hogy egy Gamáiel, aki a legnagyobb tudós ma Izraelben, a rabbinikus tudás kútforrása, egy igazi bánya, amelyben megvannak az összes... rabbinikus tudás javai, képes legyen arra, hogy hirtelenül mindent elvessen, és hozzám csatlakozzon. Simon, még számotokra is nehéz elhagynotok teljes múltatokat az én követésemért.

– De mi követtünk téged!

– Nem. Tudod, mit jelent engem követni? Nem elég csak szeretni engem, és velem járni. Ezt sokszor már csak azért teszitek, mert az Ember, aki vagyok, rokonszenves számotokra. Engem követni annyit jelent, hogy követni tanításomat, amely jöllehet azonos az ősi tanítással, az isteni Törvény vonatkozásában, de amely teljesen különbözik ettől a törvénytől, az emberi szabályok halmazától, amelyeket az évszázadok alatt gyűjtöttek össze, és egy teljes törvénykönyvvé és üres formulák halmazává váltak, s amelynek semmi köze sincs az istenihez. Ti, mindnyájan, Izrael egyszerű emberei, és néhány nagyon szentéletű nagyjaitok is, siránkoztok, és bíráljátok az írástudók és farizeusok szórszálhasogatásait, könyörtelenségét és durvaságát... de ti sem vagytok mentesek attól. Nem a ti hibátok, mivel az évszázadok folyamán lassanként, ti zsidók alkalmazkodtatok a tiszta és emberfeletti Isteni Törvények emberi értelmezéséhez. Te tudod, hogy amikor valaki éveken keresztül más környezetben él, mint amilyenben született, és ott nőnek fel gyermekei és azok gyermekei is, akkor hasonlókká lesznek annak a helynek lakosaihoz. Beilleszkedni úgy lehet, hogy népének jellegzetes fizikai kinézetét elveszti az ember, ezenfelül erkölcsi szokásait és sajnos még atyái vallását is... De íme, itt jönnek a többiek! Menjünk a zsinagógába!

– Beszélni fogsz ott?

– Nem. Egyszerű hívőként megyek. Ma reggel a csodák által beszéltem.

– Feltéve, hogy azok nem okoztak bajt... – Péter igazán elégedetlen, és aggódó, de követi a Mestert.

(7-1291)

Nincs igazad, Simon!

Az apostolok a mezőn alszanak. Amikor Jézus felébreszti őket, Máté megjegyzi:

– Az éjszakák nagyon nedvesek és hidegek ahhoz, hogy a mezőkön aludjunk, amikor valamilyen oknál fogva nem fogadnak be minket a házakba.

– Az emberek! Milyen könnyen felejtenek!... Uram? Mindig így lesz ez? – kérdi András.

– Mindig.

– És akkor! Ha így van ez veled, akkor mit csinálunk majd mi? Mindent elfelejtenek, amint hátat fordítunk nekik – mondja leverten Tamás.

– Én azonban azt mondom, hogy van itt valaki, aki előmozdítja ezt a feledékenységet. Mert az emberek könnyen felejtenek ugyan, azonban nem mindig felejtenek. Én látom, hogy köztünk, köztünk emberek között, többen is emlékeznek arra, amit kaptak vagy adtak. Ami ellenben téged illet... Nem. Mindig vannak bizonyos emberek, akik azon fáradoznak, hogy eltöröljék emlékedet – mondja Péter.

– Ne ítélj anélkül, hogy biztos okod ne lenne rá – mondja Jézus.

– Mester, van rá okom!

– Mi? Mit fedeztél fel? – kérdezi a Kerióti, akit ez nagyon érdekel, és vele együtt a többiek is ugyanezt kérdezik. De Júdás érdeklődik a legelevenebben, azt mondhatnám, aggódva.

Péter, aki Jézusra nézett, megfordul, és a Keriótira pillant... figyelmesen, gyanakodva, és némán, néhány pillanatig nézve őt. Utána azt mondja:

– Ó, semmit... és mindent, ha nem tetszik neked, hogy megtudd. Olyan sokat tudok, hogy ha egyike lennék azoknak, akik minden eszközt felhasználnak azért, hogy érvényesüljenek, és mindent bejelentenek vezetőinknek, néhányan biztosan bajba kerülnének. De én szívesebben lemondok erről az érvényesülésről, mintsem hogy igénybe venném ezt a segítséget. Isten ügyeiben csak Isten segítségét várom, és előttem Isten dolgainak megszenteltetésének tűnne, az ő segítségüket venni igénybe a csúszómászók kiűzésére. Ők is csúszómászók... és nem bíznék bennük... Képesek arra, hogy összezúzzák a feljelentetteket és a feljelentőket egyaránt... Ezért inkább magam intézem el. Íme!

– De nem fogod fel, hogy ezzel megsérted a Mestert?

– Én? Miért?

– Mert Ő közeledik hozzájuk.

– Ő, az Ő, és ha közeledik hozzájuk, nem azért teszi, hogy haszna legyen belőlük, hanem hogy Istenhez vigye őket. Ő képes megtenni ezt... és megteszi. De nem fut utánuk... Látod, hogy... nekik kell öhozzá jönniük, hogy hallgassák „a bölcselőt”, amint ők mondják. De úgy látom, most többé már nincs nagy kedvük hozzá. És nem sírok utánuk.

– Te is szemmel láthatóan elégedett voltál húsvétkor a jelenlétük miatt!

– Úgy látszott. Az ember sokszor ostoba. Most már nem tűnik úgy, és már nincs is úgy. És igazam van.

– Mint ember, aki nem vegyíti az emberileg hasznos dolgokat a lelkiekkel, igazad van, Simon. De mint apostolnak, aki örül, hogy mások a Világosság felé közelítenek, nincs. Nincs igazad. Ha gondolnál arra, hogy minden lélek, amelyet megnyertek a Világosságnak, dicsőség Mestered számára, akkor nem beszélnél így – mondja Jézus.

A kerióti Júdás gúnyos mosollyal nézi Pétert. És Péter észreveszi... de uralkodik magán, és nem szól semmit sem.

Jézus is látja, és azt mondja Péternek, de úgy mintha mindenkihez szólna:

– Tudjátok azonban meg, hogy inkább mentegethető a jó célból eredő vallásos túlzás, mint az, amikor valaki egy emberi cél eléréseért, közömbösen fog fel mindent. Többször mondtam nektek: a jó, vagy a nem jó szándéktól függ a cselekedet értéke. És ebben az esetben jó a szándék, még ha tökéletlen is megnyilatkozásának formája, amikor ellenzi, hogy emberi

szempontokból tegye az ember fölött álló jót, mivel ezt a cselekedetet tisztátalannak tekinti Isten szemében. Nem igazságos könyörtelensége, mert én mindenkire jöttem. De nagyon közel áll a tökéletességhez a felfogása abban, hogy Isten dolgaiban csak természetfeletti segítséget szabad igénybe vennie, anélkül, hogy emberi érdekből vagy hasznossági szempontból, emberi segítséget koldulna. – És ezzel a pártatlan ítélettel, Jézus véget vet minden vitának.

(7-1312)

Az apostolok további félelmét, hogy Jézus ellenségei kezébe kerül, és a Kerióti tanácsát, hogy miként kerülhetik el ezt, lásd Jd 8,343-348. oldalán.

(7-1357)

Az apostolok arról beszélgetnek, hogy a szamaritánusok nagyra becsülik Jézust, míg a zsidók gyűlölik és üldözik. János, és Jakab, Alfeus fia, kifejezik meggyőződésüket, hogy a végén mégis Jézus fog győzni. A Keriótinak nagyon tetszik ez, és megjegyzi:

– Ó, jó, hogy miután sokáig úgy el voltunk kábulva, hogy nehézkeseknek és korán megöregedetteknek látszottunk, végre megint kivirágzik a bölcsesség ajkunkon! Már nem látszottunk olyanoknak, mint amilyenek vagyunk! Most a Zelótát és Jánost és a két testvért megint olyannak találom, mint hajdan!

– Nem gondolom, hogy annyira megváltoztunk volna, hogy már nem látszanánk azoknak, akik voltunk – mondja Péter.

– Valóban megváltoztunk! Mindnyájan. Legjobban te, és Simon és a többiek, engem is beleértve. Ha van valaki, aki többé kevésbé ugyanaz, mint volt, az János.

– Hm! Igazán nem tudom, miben...

– Miben? Hallgatagok lettünk, valósággal fáradtak, közömbösek, gondolatainkban elmerültek. Már soha nem hallott az ember társalgásokat, mint oly gyakran azelőtt, vagy mint most, de amelyek mégis oly hasznosak...

– A vitatkozásra – mondja Tádé, visszaemlékezve, hogy valóban gyakran abban végződtek.

– Nem. Kialakulásunkban. Mert nem mindnyájan vagyunk olyanok, mint Bertalan, vagy Simon, sem olyanok, mint ti, Alfeus fiai, származásotoktól és természetektől fogva bölcsék és képzetek. És aki kevesebb, mindig attól tanul, aki több – vág vissza a Kerióti.

– Valóban... én azt mondanám, hogy a legszükségesebb az életszentségben való növekedés. És ebben Simon a legcsodálatraméltóbb leckét adta nekünk – mondja Tamás.

– Én? Rosszul látod. Én mindenkinél ostobább vagyok – mondja Péter.

– Nem. Te vagy az, aki leginkább megváltoztál. Ebben igaza van a kerióti Júdásnak. Már csak nagyon kevés van benned abból a Simonból, akit korábban megismertem, amikor hozzátok jöttem, és aki, bocsáss meg, olyan maradt jó sokáig. Amióta ismét találkoztam veled, a Fény ünnepe miatti elválásunk után, egészen megváltoztál. Most te... igen, megmondom, sokkal atyaibb, és ugyanakkor sokkal komolyabb vagy. Megértő vagy minden szegény testvéred hibája iránt, míg előzőleg... És látszik, legalábbis én látom, hogy mibe kerül ez neked. De legyőzöd önmagadat. Sose beszéltél oly keveset, mint most, és keveset korholsz, és ez kiváltja irántad tiszteletünket...

– De barátom! Te nagyon jó vagy, ha ilyennek látsz engem... Én, a Mester iránti szeretetemet kivéve, amely mindinkább növekszik bennem, igazán semmiben sem változtam meg.

– Nem. Tamásnak igaza van. Nagyon megváltoztál – erősítgetik sokan.

– Eh, ezt ti mondjátok... – válaszol Péter, vállát vonva. És hozzát teszi: – Csak a Mester ítélete adna bizonyosságot nekem. De őrizkedem attól, hogy erről kérdezzem Őt. Ő ismeri gyengeségemet, és tudja, hogy egy nem kívánatos dicséret árthat a lelkenek. Azért nem

dicsérne meg, és ezt jól tenné. Mindjobban megértem szívét és módszerét, és látom annak helyességét.

– Mert becsületes a szíved, és egyre jobban szeretsz. Megengeded magadnak azt, hogy felismerd, és megértsd irántam való szeretetedet. A te Mestered, igazabb és nagyobb Mestered, aki megérteti veled Mesteredet, a Szeretet – mondja Jézus, aki eddig csendben hallgatta őket.

– Én azt hiszem, hogy... a fájdalom is, amit bensőmben érzek...

– Fájdalom? Miért? – kérdezik egyesek.

– Eh! Oly sok mindenért, amelyek végül egyetlen dologban végződnek, mindazért, ami miatt a Mester szenved... és attól a gondolattól, hogy még szenvedni fog. Nem lehetek többé olyan gondtalan, mint az első időkben, gondtalan, mint a tudatlan gyermekek, most, amikor megértem, mire képesek az emberek, és milyen sokat kell szenvedni megváltásukért. Ó, igen! Az első időkben mindent könnyűnek gondoltunk! Azt hittük, hogy elég lesz az emberek elé állni, és azok csatlakozni fognak hozzánk! Azt hittük, hogy Izrael és a világ meghódításához elég lesz... kivetni egy hálót a halakkal bővelkedő mélybe. Mi szegények! Azt gondolom, ha neki nem sikerül jól a halászat, mi se fogunk semmit sem. De ez még semmi! Arra gondolok, hogy gonoszak az emberek, és szenvedést okoznak neki. És azt hiszem, hogy általában ez az oka a mi megváltozásunknak...

– Igaz. Részemről, igaz – erősíti meg a Zelóta.

– Részemről is. Részemről is – mondják a többiek.

(7-1371)

Jézus három napon át megjelent a Templomban, de utána elhagyja a várost és attól északra halad a terméketlen, tüskés bokrokkal fedett dombokon. Péter megkérdezi Izsákot, aki vezeti őket:

– De ez a helyes út?

– Igen, igen. Más utakon is ide lehet jönni, a Heródes-kapun keresztül, vagy még jobban, a Damaszkuszi-kapun át. De jobb számotokra, ha megismeritek a kevésbé járt ösvényeket. Mi körüljártuk a vidéket, hogy megtaláljuk, és megmutassuk azokat nektek. Így elmehettek bárhová a város környéken anélkül, hogy a szokott utakat használnátok.

– És meg lehet bízni a nóbeiekben? – kérdi még Péter.

– Akárcsak saját házatok népében. Tamás a múlt télen, Nikodémus minden időben, az ő tanítványa, János és mások megnyerték a kis falut a Mester számára.

– És te többet tettél mindnyájuknál – mondja a pásztor Benjámin.

– Ó, én! Mindnyájan tettük. De hidd el nekem, Mester, hogy a város körül mindenütt vannak biztos helyek.

– Rámában is... – mondja Tamás, aki ragaszkodik városához. – Atyám és rokonom gondolt rád, Nikodémussal együtt.

Erre a többiek folytatják a biztonságos helyek felsorolását, ahol Jézus nyugodtan meghúzódhat ellenségei elől.

(7-1414)

Miközben Jézus Nobéban tartózkodik, hatalmas szélvihar tör ki. Péter többször kifejezi aggodalmát a vihar által fenyegetett lakosok és terményeik miatt. Jézus parancsol a viharak, és az azonnal megszűnik.

(7-1417)

Mi lesz holnap?

Péter egy kis dombon áll, és észak-kelet felé néz. Nagyon szomorúan felsóhajt. Lábánál rőzseköteg, a közelben kis falu látszik. Péter nagyon levert. Leül a kötegre, és fejét kezeibe temeti, egészen összegörnyedve. Így marad, megfeledkezve az időről és minden egyébről, annyira elmerül gondolataiba, hogy még a gyerekeket sem veszi észre, akik elmennek mellette kecskéikkel. A gyerekek ránéznek, és utána elfutnak, kecskéik mögött, a falu felé. A nap lassan lenyugszik, de Péter nem mozdul.

Az ösvényen, amely a faluból a dombra vezet, jön Jézus. Lassan jön, s nem okoz semmi zajt. Megérkezik oda, ahol Péter ül. Megáll előtte, és megszólítja:

– Simon!

– Mester! – Péter felugrik, és felemeli zavaros tekintetét.

– Mit csináltál, Simon? Társaid már mind visszatértek. Csak te nem tértél vissza, és aggódtak érted. Annyira, hogy testvéred és Zebedeus fiai, Tamással és Júdással együtt szétszóródtak a hegyeken, míg unokatestvéreim Izsákkal és Marciammal alászálltak a síkságra.

– Sajnálom... Sajnálom, hogy fájdalmat és fáradalmat okoztam...

– Szeretnek téged társaid... Főleg Júdas aggódott elsőnek, és megfeddte Marciamot, hogy egyedül hagyott elmenni téged.

– Hm! .

– Simon, mi bajod van?

– Semmi, Mester.

– Mit csináltál itt, ezen a dombon, egyedül, miközben beesteledett?

– Néztem...

– Néztél, Simon. De most nem néztél... Elmentek közeledben a gyerekek, és attól féltek, hogy meghaltál, annyira meghajolva ültél. Elfutottak a karámba, ahol befogadtak minket, és szóltak nekem. Eljöttem... Mit néztél, Simon?

– Néztem... Néztem Rámot Gálaád felé, Geraza felé, Bozra, Arbela felé... amerre tavaly jártunk, s ami oly szép út volt... Az Anya velünk! A nőtanítványok... Endori János... A kereskedő... Még ő is jó volt, és segített, hogy jól utazzunk... Mily sok dolog megváltozott! Mennyi változás... és mennyi szenvedés...! Ime, mit néztem: a múltat.

– És a jövőt, Simonom. – Jézus leül Péter mellé a rőzsekötegre, átkarolja egyik karjával, és úgy beszél hozzá: – Nézted a látóhatárt... és elködösített a szomorúság. A jelen, mint egy vihar, félelmetes felhőket támasztott, és elfedte előtted a szép emlékeket, amelyek telve voltak ígérekkel és reményekkel, és megfélemlített téged. Simon, erőt vett rajtad az a szomorúság és unalom, amellyel emberi természetünk találkozik útján. Senki sem mentes ettől. Mert az támasztja ezeket az órákat, aki gyűlöli az embert. És minél inkább szolgálja valaki Istent, a Sátán annál inkább igyekszik megfélemlíteni és elfárasztani őt, hogy elszakítsa feladatától. Rajtad is erőt vett a fáradtság egy órája. Kifárasztott téged az üldözés állandó csapása, amit Mesteredre mérnek. És végül nem tudva, hogy nem tőled, hanem a Kísértőtől eredt – hallgattál egy hangra, amely azt suttogta neked: „És holnap? Mi lesz holnap?”...

– Uram, ez igaz. Te belelátasz szívembe. De te azt is látod, hogy ha ezt kérdezem, nem magamat félted. Azért, mert... Nem. Nem tudnám soha elviselni, hogy kínozzanak téged... Te gyakran beszélsz a büntényről, az árulásról... Ó, nem csak én! Hányan, főleg az öregek, kértek téged, hogy haljanak meg, mielőtt látják, hogy téged, Királyukat, bántalmaznak. És én!... Én, Te tudod, hogy Te minden vagy számomra. Semmi sem érdekel többé engem, ami nem veled van kapcsolatban. Nem arról van szó, amit Júdas mond, hogy vágyódom bárkám vagy feleségem után... Nézd: Te látod, hogy az igazat mondom-e. Én annyira erőltettem, hogy nekem add Marciamot. Férfiasságom legalább egy fogadott gyermeket kívánt, a gyermekek helyett, amelyeket asszonyom nem adott meg nekem, fájdalmat okozva férfiasságomnak, amely utódok

után vágyakozott. De most, de ma, én... Szeretem őt, igen. De ha te elvennéd őt tőlem, nem tiltakoznék. Csak azt mondanám neked... de nem! Semmit sem mondanék...

- Csak azt mondanád? Fejezd be!
- Felesleges, Mester.
- Mondd ki!

Azt mondanám: Add annak, aki jobban fel tudja nevelni őt, mint én, hogy szentté legyen. Nem többet! Azaz... és ezt mondom neked, sírva, helyette, magamért, testvéremért, és Jánosért és Jakabért is... és a többiekért is, de mi... mi vagyunk a te első... – Péter térdre ereszkedik, Jézus térdének támaszkodva, kezeit felemelve, tenyereit felfelé tartva, könyörögve, miközben könnyei végiggördülnek arcán és elvesznek szakállában... – Azt mondom miértünk: tedd, hogy meghaljunk, vigyél el minket, mielőtt mi... Ó, mindig csak erre gondolok, már hónapok óta, és te látod, hogy ez a gondolat elemészt, öreggé tesz engem, állandó félelemmel tölt el, ami egy pillanatra sem hagy el, még álmomban sem. Arra gondolok, ha valóban úgy lesz, amint te mondod, én is lehetnék áruló, vagy az lehet András vagy János, vagy Jakab vagy Marciam... És ha nem ezek, akkor lehet valaki azok közül, akikről három nappal ezelőtt beszéltél egy este Ananiásnak, azok egyikének, akik véredet akarják ontani, azok egyikének, akik gyávaságból nem merik ellenezni ezt, és beleegyeznek a rosszba, a rossztól való félelemből... Mester, Ó, Mesterem, én megölném magamat, hogy megbüntessem magamat, vagy... megölném, ha találkoznék velük, a te gyilkosaidat. Én... ha nem akarod ezt, tedd, hogy előbb, azonnal meghalljak, itt... Az élet semmit... de, ha vétenék az irántad való szeretet ellen... Ha ezek egyike lennék... ha lennék... látni és nem... – Péter annyira izgatott, hogy cserbenhagyják a szavak. Arcát Jézus térdeire hajtja, sírva, az egyszerű, öreg, síráshoz kevésbé szokott ember érdes sírásával, a túlságos érzelmek hatása alatt.

Jézus Péter fejére teszi kezét, mintegy hogy lecsillapítsa fájdalmát és elűzze zavaró gondolatait, és azt mondja:

– Barátom, és azt hiszed, hogy ha nem is vagy tökéletes még ebben az órában, az Úr, aki igazságos, nem mérlegelné tévedésedet, tekintetbe véve jelenlegi szeretetedet és jelenlegi akaratodat? És félsz, hogy ennek a szeretetnek és akaratnak az aránya kevésbé esne a latba, mint a te pillanatnyi tökéletlenséged, és elégtelen lenne ahhoz, hogy elnyerje Isten bocsánatát, és bocsánatával együtt minden segítségét, hogy ismét magadhoz térjél, kedves Simonom?

– Engedd, hogy meghaljak! Ments meg! Félek!

– Te vagy az én Sziklám, Simon! Összetörhetem-e a Sziklát, amelyre alapítani fogom azt, aminek engem állandósítania kell a földön?

– Nem vagyok méltó! Érzem. Szegény, tudatlan, bűnös ember vagyok. Minden rossz hajlam megvan bennem. Nem vagyok méltó, nem vagyok méltó! Elfajulttá fogok válni, gyilkossá, mindennél rosszabbá. Engedd, hogy meghaljak! Megérted, hogy ha én felfedezném, ki az, aki téged gyűlöl...

– Az egész világ gyűlöl engem, Simon. Meg kell bocsátani...

– A főbűnről beszélek. Lesz egy főbűnös, és...

– Sok ilyen egy lesz, és mindegyiknek fő feladata lesz...

– Milyen feladata? Az, hogy... Ó, ne engedd kimondanom! De én...

– De neked meg kell bocsátanod, amint én megbocsátok, és velem együtt. Miért zavarod meg így magadat, Simon, arra gondolva, hogy mit tehetnél megbüntetésére? Hagyd az Úrra ezt a feladatot! Te szeress, és bocsáss meg, légy részvétellel, és bocsáss meg! Ők, mindazok, akik vétkeznek majd Jézusod ellen, annyira rászorulnak a segítségre és a bocsánatra!

– Nincs számukra bocsánat!

– Ó, milyen szigorú vagy testvéreidhez, Simon! Igen, van bocsánat azok számára is, ha megtérnek. Jaj lenne, ha mindazok, akik megbántanak engem, nem részesülhetnének a bocsánatban! Fel, állj fel, Simon! Társaid bizonyára aggódnak, ha látják, hogy ráadásul én sem vagyok már a karámban. De mi, annak árán is, hogy kis ideig még szenvedést okozunk nekik,

mielőtt hozzájuk mennénk, imádkozzunk! Imádkozzunk együtt! Nincs más mód visszanyerni a békét, lelki erőt, szeretetet, és részvétet... önmagunk iránt is. Az ima elúzi a Sátán által keltett rémképeket, és megéreztetni Isten közelségét. És Isten közelében mindennel szembe lehet szállni, és mindent el lehet viselni szentül és érdemszerző módon. Imádkozzunk így, én és te együtt, itt, ezen a hegyen, ahonnan látni lehet hazánk oly sok táját, mint ahogy Mózes a Nébó hegyéről szemlélte az Ígéret Földjét. Mi szerencsésebbek vagyunk nála, mert elvisszük erre a földre, amely Krisztusé lesz, az Ő szavát és az üdvösséget. Először én, és utána te. Nézd! A nap utolsó sugaraiban még látszanak Júdea hegyei. De azokon túl van a síkság, a tenger, és utána más földek, a világ... Ezek is, azok is, rád várnak, Péter. Rád várnak, hogy megtudják, van egy igazi Isten. Egy Isten, aki az igazi világosságot adja a lelkeknek, akik a pogányság és a bálványimádás sötétségében botorkálnak. Nézd: a földi világosság kialszik. A fény nélküli éjszakában hogyan ne veszíthetnék el az irányt az utasok? De íme, ott van a sarkcsillag. Már felkel, hogy irányítsa az utasokat. Az én vallásom lesz a csillag, amely irányítani fogja a lelki utasokat az égbe vezető úton. És te annyira egyesülsz majd azzal, hogy egyetlen fényt képezel velem és tanításommal, áldott Sziklám! Imádkozzunk azért az óráért, amelyben az emberek majd üdvözülnek az én nevem által. „Miatyánk, aki a mennyekben vagy „

Lassan mondja a Miatyánkot, fogva Péter kezét, és úgy látszik, bemutatja őt az Atyának, annyira felemeli kezeit, jobb kezében tartva az apostol balját.

– És most menjünk le! És hagyjuk itt a hasztalan szomorúságot, és a hasztalan keresztek, a holnapot illetőleg. A mindennapi kenyérrel együtt az Atya megadja majd nekünk holnap, minden holnapi napon a segítségét. Meg vagy győződve erről, Péter?

– Igen, Mester, hiszem – mondja Péter határozottan. Már nem zavaros, hanem komoly a tekintete, mint már állandóan néhány hónapja. Úgy látszik nagyon átváltozott a faragatlan és vidám halászból, ami az első két évben volt.

Leszállnak, Jézus elől, Péter rőzsekötegeivel utána, és a falu első házainál ott találják az izgatott apostolokat.

– De hová mentél? – kiáltják Péterre.

– Már régen itt lehettünk volna, de megálltam, hogy beszélgessek vele, Geraza felé nézve...

– válaszol helyette Jézus.

(7-1469)

A Kerióti ismét vitatkozást kelt az apostolok között. Jézus elhallgattatja őket, és Pétert állítja eléjük példaképül:

– Alakuljatok át, erős akarattal utánozva Simont, Jónás fiát, mert ő kevesebb, mint egy év alatt óriási haladást ért el. Pedig... Ki volt közületek emberibb Simonnál, aki minden hiányosságával egyike volt a földi dolgokhoz kötődött emberiségnek... (Lásd részletesen Jd 8,362-363)

(7-1478)

Ne csüggedj el, Simon!

Jézus a Holt-tenger északi részén jár apostolaival. Pétert nagyon elcsüggeszti az elmúlt napokban tapasztalt gyűlölet. Jézus megvigasztalja őt, és egy példabeszédet mond számára. Lásd: P 9,356-358.

(7-1498)

Jerikó felé haladva Jézus megint megjövendöli szenvedését és feltámadását az apostoloknak. Azok fájdalmas arccal hallgatják, sóhajtozva. János felnyög:

– Ne!

Péter átkarolja rövid, erős karjával Jézus derekát, mintegy megvédve őt, és azt mondja:

– Ó, Uram és Mesterem! – nem mond többet, de oly sokat fejez ki ez a néhány szó.

Később az árulóra terelődik a szó, és az apostolok igyekeznek kitalálni, ki lesz az. Jézus kitérő válaszokat ad nekik, de végül, amikor Péter felteszi a kérdést:

– Melyik városban találkoztál vele? – Jézus megfeddi őt kíváncsiságáért:

– Péter, Péter!

Péter azonban tovább kíváncsiskodik, és négy szemközt bevallja Jézusnak, hogy ő a Keriótira gyanakszik. (Lásd részletesen: Jd 9,366-370.)

(7-1504)

A szadduceusok törbe akarják csalni Jézust, és azt kívánják tőle, hogy gyógyítson meg egy beteg halottidézőt, felesége kérésére, aki aggódik annak üdvösségéért. Jézus kijelenti, hogy erre nem képes, mert a férfi tudja, hogy bűnös dolgot cselekszik, és szándékosan teszi azt. Erre a szadduceusok megkérdezik Jézust:

– Ismered a varázsszót (Isten kimondhatatlan nevét)?

– Nincs rá szükségem! – válaszolja Jézus.

– Halljátok? Még egy kérdés. Nem voltál Egyiptomban?

– De, igen.

– Látjátok? Ki a halottidéző, a sátán? Rettenetes! Jöjj, asszony. A te férjed szent, ehhez képest! Jöjj...! Meg kell tisztulnod. A sátánt érintetted...! – és magukkal vonszolják a síró asszonyt.

Jézus keresztbe font karral áll ott és tekintetének felvillanásával követi őket.

– Mester... Mester... – Az apostolok rémültek, mind Jézus hirtelen haragja, mind a szadduceusok szavai miatt.

– Mit akartak mondani az utolsó kérdéseikkel? Mit jelentett az? – kérdezi Péter, aki ezeknél a szavaknál nagyon görnyedten áll ott.

– Mire gondolsz? A varázsszóra?

– Igen. Mi az?

– Ne gondold rá! Összekeverik az igazságot a hazugsággal, Istent a Sátánnal, és sátáni kevélységükben azt hiszik, hogy Jehova nevének négy titkos betűjével Istent az emberi akarat teljesítésére tudják kényszeríteni. A Fiú beszéli az Atyával az igaz nyelvet, és ezáltal, az ő kölesönös szeretetük által jönnek létre a csodák.

– De miért kérdezték, hogy voltál-e Egyiptomban?

– Mert a Gonosz felhasználja a legártatlanabb dolgokat is arra, hogy vádakot kovácsoljon belőlük azok ellen, akiknek ártani akar. Az, hogy gyermekkoromban Egyiptomban tartózkodtam, legfőbb vádjaik között fog szerepelni, amikor bosszút akarnak állni rajtam. Ti és a jövőbeliek, tudjátok meg, hogy a Sátán ravasz, és az ő hűséges szolgálói ellen kétszeres

ravaszásra van szükség. Ezért mondtam nektek: „Legyetek ravaszok, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok!” Azért, hogy a legcsekélyebb fegyvert se adjátok az ördögök kezébe. De még az sem fog használni.

(7-1512)

Jézus át akar kelni a Jordánon, s elküldi Pétert és Jakabot, hogy keressenek egy bárkát, amely el tudná vinni őket Betabaráig. Egy napot Salamonnál fognak tölteni.

Péter és Jakab visszatérnek:

– Nincs egy bárka sem, egészen estig... És... meg kell mondanom?

– Mondd!

– Egyesek erre jártak... Jól lefizethették, vagy alaposan megfélemlíthették őket... Nem hiszem, hogy este találunk majd bárkát... Kegyetlenek... – Péter felsóhajt.

– Nem számít. Gyalogolni fogunk – és az Úr majd megsegít minket.

Esik az eső, az út sáros.

– Majd megszáritjuk magunkat valahol. Nem mindenki... lesz felizgatva ellenünk – mondja Péter, és úgy elmerül gondolataiba, hogy nem hallja meg a Kerióti gúnyos megjegyzését.

(7-1516)

Jézus látja, hogy a Dórásra való gondolás gyűlöletet ébreszt Marciam szívében, és ezért elhatározza, hogy hazaküldi Betsaidába. Péter igazat ad Jézusnak, és eltűnődik azon, mi vár még rájuk húsvétkor. (Gy 6,301-302)

(7-1519)

Jézus a Templomban elmondja a rabszolgákról és fattyakról szóló példabeszédet, ami nagyon felháborítja ellenségeit, és rá akarnak rontani, de egy levita segítségével eltűnik előlük egy titkos folyosó ajtaján keresztül. Utána a szefori József jeruzsálemi házában gyűlnek össze.

Pétert nagyon lehangolják az események, leül az első székre, amit talál, s kezébe hajtja fejét.

Jézus Lázárhoz küldi a többieket, de ő ott marad, és kijelenti, hogy majd reggel határoz, hová fog menni. Előzőleg mindenki igyekezett lebeszélni Őt arról, hogy visszatérjen a Templomba. Péter kijelenti:

– Mindig így beszélsz, és utána visszatérsz oda, de többé nem engedünk téged oda menni!

Legalábbis én nem. Igazán azt hittem, hogy véged van... – és két könnycsepp jelenik meg kidülledő szemeiben.

(7-1558)

A Kerióti minden bejelentés nélkül eltűnik néhány napra. Péter kifakad ellene, de Jézus figyelmezteti őt, hogy Isten számon fogja kérni tőlük, mit tettek megmentésére. (Jd 9,386)

(7-1642)

Amikor Tekua felé mennek, az apostolok alig váltanak néhány szót egymással. Péter hallgatagon megy Máté és Jakab, Alfeus fia között, és lehajtja fejét. Olyannak tűnik, mintha magában a kövekhez és a fűhöz beszélne, amelyre rálép.

(7-1649)

Jézus Tekuában szállást biztosít egy öregembernek, akivel útközben találkozott, s akit fia elűzött hazulról, mert az öreg Jézus pártját fogta. Péter szeretné megtudni a fiú nevét, de Jézus eltitkolja előtte. (Jd 9,398)

(7-1663)

Nóbében az apostolok a velük levő Elizával a látszólagos szélcsendről beszélgetnek, amivel ellenségei félre akarják vezetni Jézust. Péter is részt vesz ebben a beszélgetésben. Lásd Jd 9,408-409.

(7-1733)

Péter vitáját Júdással a csodatevés hatalmát illetőleg lásd Jd 10,417-418.

(7-1748)

Valéria felkeresi Nóbéban Jézust, kisleányával együtt, akivel szép virágcsokrot ad át neki. Mikor elmegy, Péter bekopogtat a szobába. Jézus behívja. Péter elcsodálkozik:

- Milyen szép virágok! Értékesek!
- Igen, értékesek. De a cselekedet és véghezvitelének módja még értékesebb volt. Valéria kisleánya hozta nekem. Valéria Klaudia római barátnője.
- Úgy, úgy. De miért?
- Hogy megvigasztaljon. Tudják, hogy szenvedek, és Valériában támadt fel az a gondolat, hogy egy ártatlan virágai megvigasztalhatnak...
- Egy római nő...! És mi, izraeliták csak fájdalmat okozunk neked... Júdás helyesen gyanította. Azt mondta, hogy látott egy erős kocsit, és biztos, hogy a nő római volt... és... és Júdást ez nagyon felizgatta. Mester... – Péter olyan, mint egy kérdőjel.

Jézus azonban csak annyit mond:

- Hol van Júdás?
  - Kint. Akarom mondani, az úton, az erdő mellett. Látni akarja, ki jött hozzád...
  - Menjünk le! (Jézus az emeleti szobában volt.).
- Júdás már a konyhában van. Megfordul, amikor Jézust hallja belépni, és azt mondja:
- Ha akarnád, se tudnád letagadni, hogy ez a nő azért jött, hogy... panaszkodjék valami miatt! Nincs más mondanivalójuk? Nem tudnak mást tenni, csak kémkedni, és feljelenteni, és...
  - Nem vagyok köteles válaszolni neked. De megteszem, mindnyájatokért. És Simon Péter már tudja, ki az, és miért jött. A látszólag legboldogabb embereknek is szükségük van a vigasztalásra és a tanácsra... András, menj fel, és szedd össze a kisleány által hozott virágokat, és vidd el a kis Lévinek!

(7-1761)

Jézus előre küldi apostolait, hogy várokozzanak rá Jeruzsálem kapujánál. Ő reggel csatlakozik hozzájuk.

- Hol aludtál, Uram? – kérdezi Péter.
- Sehol, Simon. Imádkoztam a hegyen. A föld nedves volt, és sáros is. Látod.
- Miért imádkozol így, a szabadban, Uram? Megbetegedhetsz tőle...

– Az elemek nem ártnak az Emberfiának. Isten dolgai jók... Az emberek gyűlölik az embert.

Péter felsóhajt...

(7-1784)

Jézus Péterrel és Júdás Tádéval ennivalót visz a leprásoknak a Hinnom-völgyébe, és ott meggyógyít közülük négyet, s ezeket elviszi a leprások egy másik csoportjához a Siloan forrás közelébe, s azokat is meggyógyítja. Utána, Betánia felé menve, találkoznak a Keriótival, akire Péter rákiált:

– Miért itt? Egyedül? Hé! Júdás!

Júdás hirtelenül megáll. Sápadt, sőt kimondottan zöld. Péter azt mondja neki:

– Az ördögöt láttad, hogy olyan salátaszíned van? (Lásd az előzményeket és a folytatást Jd 10,433-446. oldalán.)

(7-1808)

Jézus elhatározza, hogy titokban meglátogatja a születés barlangját. Apostolaira bízta, hogy Nóbéba mennek-e, vagy máshová. Néhány nap múlva találkozni fognak Salamon falujában.

– Megáldalak titeket, és emlékeztetlek arra, hogy maradjatok együtt testben és lélekben, alávetve Péternek, mint fejeteknek, de nem mint uratoknak, hanem mint bátyátnak.

– Az nem megy, Uram! Hogy én hagyjalak téged egyedül elmenni! – kiált fel Péter.

– De bizony megy, ha én úgy akarom, Simon, Jónás fia. De ne aggódj! Nem maradok a városban. Senki sem fedezi fel menedékhelyemet, sem angyal, sem ördög.

– Hát éppen ez az. Túl sok ördög gyűlöl téged. Én mondom neked, hogy nem fogsz egyedül menni!

– Vannak angyalok is, Simon. És én el fogok menni.

– De hová? Milyen házba, ha a legjobbat elutasítottad, saját akaratodból, vagy a körülmények miatt!? Csak nem akarsz ebben a hideg évszakban egy hegyi barlangba menni?

– És ha akarnék? Nem lenne olyan hideg, mint azok szíve, akik nem szeretnek engem.

(7-1834)

Mosolygok rajtad, Péter.

Jézus a Salamontól kapott házikóban van. Csak Péter van vele, a többi apostol nincs otthon. Az ösvényen egy lovas közeledik, lóhalálában. Leugrik lováról, a kerítéshez köti, és bekiált.

Péter kidugja fejét a házból, és kissé rekedt hangon kérdezi az esti félhomályban:

– Ki kiált ott? A Mester fáradt. Sok órán keresztül nem tudott pihenni. Már szinte éjjel van.

Térjete vissza holnap!

– Én magam nem akarok semmit sem a Mestertől. Egészséges vagyok, és csak egy üzenetet kell átadnom neki.

Péter közelebb jön, és azt mondja:

– És ki kitől, ha megkérdezhetem? Akit nem ismerek biztosan, azt nem engedem be, főleg, ha Jeruzsálemtől búzlik, mint te. – És lassan előbbre jön, még inkább gyanakodva a díszesen felnyergelt fekete ló, mint az ember miatt. De amikor szemtől szemben áll a lovassal, meglepődve kérdezi:

– Te?... De te, nemde Lázár szolgája vagy?

A szolga nem tudja, mit mondjon. Úrnője (Márta) azzal bírta meg, hogy csak Jézussal beszéljen. De az apostol nagyon határozottnak látszik, nem fogja tovább engedni. A szolga tudja, hogy Lázár neve nagy hatással van az apostolokra. Elhatározza magát, és azt mondja:

– Igen. Jónás vagyok, Lázár szolgája. A Mesterrel kell beszélnem.

– Rosszul van Lázár? Ő küldött téged?

– Rosszul van, igen. De ne vesztegesd az időmet. Minél hamarabb vissza kell térnem. – És, hogy segítse Pétert a döntésben, hozzáteszi: – A nagytanács tagjai Betániában voltak...

– A nagytanács tagjai! Gyere! Gyere! – kinyitja a kaput, és azt mondja:

– Vezesd be a lovat! Ha akarod, adunk neki vizet és szénát.

– Van nálam abrak. De egy kis széna nem fog ártani. A vizet majd később, most ártana.

Bemennek az istállóba, és kikötik az állatot egy sarokba, hogy megvédjék a huzattól. A szolga letakarja a nyereghez kötött pokróccal, ad neki abrakot és szénát is, amit Péter hoz oda. Utána Péter a konyhába vezeti a szolgát, és a tűz mellől vett kis fazékból egy bögre meleg tejjel kínálja meg, pedig a szolga csak vizet kért. Míg megissza a tejet, Péter letelepszik a tűz mellé, és hősiesen legyőzi kíváncsiságát. Csak annyit kérdez: Egyfolytában jöttél?

– Egyfolytában. És így is fogok visszatérni.

– Fáradt leszel. És a ló, bírni fogja?

– Remélem. De hazafelé nem fogok vágatni, mint idefelé tettem.

– De hamarosan éjjel lesz. Már jön felfelé a hold... Hogyan kelsz át a folyón?

– Remélem, odaérek, mielőtt besötétedne. Különben az erdőben kell várnom hajnalig. De előbb oda fogok érni.

– És utána? Hosszú az út a folyótól Betániáig. És a hold hamar lemegy. Az első negyedben áll.

– Van egy jó fáklyám. Meggyújtom, és lassan megyek. Ha lassan is haladok, közeledek az otthonomhoz.

– Akarsz kenyeret és sajtot? Van valamennyi, és halunk is. Én fogtam. Mert ma én és Tamás maradtunk itthon. De most Tamás elment a kenyérért egy asszonyhoz, aki segít minket.

– Nem. Nem akarok semmitől sem megfosztani titeket. Ettem útközben, de megszomjaztam, és szükségem volt valami melegre. Most jól érzem magamat. De elmennél a Mesterhez? A házban van?

– Igen, igen. Ha nem lenne, rögtön megmondtam volna. Ott pihen az egyik szobában. Mert sokan jönnek ide... Attól félek, hogy a dolog kitudódik, és idejönnek a farizeusok, hogy zavart okozzanak. Végy még egy kis tejet! Engedd enni és pihenni a lovat is.

– Nem. Nektek kell a tej. Oly sokan vagytok.

– Igen. De a legöregebbek és a Mester kivételével, aki olyan sokat beszél, hogy halálosan fáradt és legyengült tőle, mi, akik erősek vagyunk olyan dolgokat eszünk, amik munkát adnak a fogaknak. Vedd! Egy asszony hoz nekünk annyit, amennyit akarunk. Szeretnek minket itt, és segítenek. És... mondd csak, sokan voltak ott a nagytanácsból?

– Óh!. Szinte mindnyájan, és velük mások: a szadduceusok, írástudók, farizeusok, magas állású zsidók és néhány heródiánus...

– Miért jöttek ezek Betániába? Velük volt József is? És Nikodémus, ő is ott volt?

– Nem. Ők néhány nappal korábban jöttek. És Mannaen is eljött. A többiek nem azok közül valók voltak, akik szeretik az Urat.

– Igen, elhiszem! Nagyon kevesen vannak a nagytanácsban olyanok, akik szeretik Őt! De akkor valójában mit akartak?

– Üdvözölni Lázárt. Ezt mondták, amikor beléptek...

– Hmm! Milyen különös szeretet! Mindig kerülték őt, oly sok kifogásuk volt ellene!... Jól van!... Higgyük csak el... Sokáig tartózkodtak ott?

– Meglehetősen. És izgatottan távoztak. Én nem a házban szolgállok, és azért nem szolgállok fel az asztalnál. De a többiek, akik benn voltak felszolgálni, azt mondták, hogy beszéltek az úrnővel, és látni akarták Lázárt. Elchiás bement Lázárhoz, és...

– Jó Isten...! -.mormolja szakállába Péter.

– Mit mondtál?

– Semmit, semmit! Meséld tovább. És beszélt Lázárral?

– Azt hiszem, igen. Máriával ment be hozzá. De utána, nem tudom, miért... Mária nyugtalanra vált, és a szolgák, akik gyorsan odafutottak a szomszédos szobákból, azt mondják, kidobta őket, mint a kutyákat...

– Éljen! Ezt érdemelték! És téged elküldött, hogy tájékoztasd őt róla?

– Ne vesztegesd tovább az időmet, Simon, Jónás fia!

– Igazad van. Jöjj!

Odavezeti őt egy ajtóhoz. Bekopog. Azt mondja:

– Mester, itt van Lázárnak a szolgája. Veled akar beszélni.

– Jöjjön be! – válaszolja Jézus.

Péter kinyitja az ajtót, beengedi a szolgát, majd becsukja, és visszavonul, dicséretre méltó módon a tűz mellé, hogy legyőzze kíváncsiságát.

Jézus ágyának szélén ül a kis szobában, ahol alig van hely az ágy számára. Ránéz a szolgára, aki letérdelt, rámosolyog és üdvözli:

– Béke veled! Mi újságot hozol? Kelj fel, és beszélj!

– Úrnöm küldött engem, hogy megmondjam neked, menj azonnal hozzájuk, mert Lázár nagyon beteg, és az orvos azt mondja, meg fog halni. Márta és Mária kérnek téged, és általam közvetítik kérésüket: „Jöjj, mert egyedül csak te tudod meggyógyítani!”

– Mondd meg nekik, hogy legyenek nyugodtak. Ez a betegség nem válik halálára, hanem megdicsőíti Istent, mert megnyilvánul hatalma, megdicsőülve Fiában.

– De Lázár nagyon súlyos beteg, Mester! Teste megüszkösödik, és már nem tud enni. Kimerítettem a lovat, hogy gyorsabban ideérhessek...

– Nem volt szükséges. Ugy van, amint mondom.

– De eljössz?

– Eljövök. Mondd meg nekik, hogy el fogok jönni, és hogy hinniük kell! Hogy hinniük kell! Feltétel nélküli hittel! Megértetted? Menj! Béke veled és azzal, aki küldött! Megismétlem neked: Feltétel nélkül kell hinniük! Menj!

A szolga elköszön és visszavonul. Péter eléje siet:

– Gyorsan átadtad az üzenetet. Azt hittem, hosszasan fogsz beszélni vele... – Nézi, nézi őt. Arcán kiütközik, mennyire szeretné tudni, miről volt szó. De uralkodik magán...

– Megyek. Tudsz vizet adni a lovamnak? Utána útra kelek.

– Jöjj, van itt víz! Egy egész folyót adhatunk neked, a kutunkon kívül. – És Péter, egy mécsessel kezében előre megy, és inni ad a lónak. A szolga leveszi róla a pokrócot, megvizsgálja a lószerszámot és a patkókat. Magyarázza:

– Oly sokat futott! De minden a helyén van. Isten veled, Simon Péter, és imádkozz értünk!

A gyepelűt fogva kivezeti a lovat az útra, a kengyelbe teszi egyik lábát, és felugrik a nyeregbe. Péter visszatartja őt, egyik kezét karjára téve, és megkérdezi:

– Csak azt az egyet akarom megtudni: Veszélyes számára, ha itt marad? Ezzel fenyegették? Meg akarták tudni a nővérektől, hogy hol vagyunk? Mondd meg, Isten nevében!

– Nem, Simon. Nem. Ezt nem mondták. Lázár miatt jöttek... Mi arra gyanakszunk, hogy azért jöttek, hogy lássák, ott van-e a Mester, és hogy Lázár nem leprás-e, mert Márta hangosan kiáltotta, hogy nem leprás, és sírt... Isten veled, Simon! Béke veled!

– És veled, és úrnőiddel! Isten kísérjen utadon hazafelé! – Nézi, amint elmegy... Hamar eltűnik az úton, mert a szolga inkább a főutat választja, amelyet megvilágít a hold, nem pedig a folyó mellett haladó ösvényt, a sötét erdőben. Péter elgondolkozva áll. Utána gondosan bezárja a kaput, és visszatér a házba.

Jézushoz megy, aki még mindig az ágyán ül, kezeivel annak szélére támaszkodva, és gondolataiba mélyedve. Amikor észreveszi Pétert, aki kérdőleg tekint rá, elmélyüléséből felrezenve, rámosolyog.

– Mosolyogsz, Mester?

– Rajtad mosolygok, Simon, Jónás fia. Ül le, ide mellém! Visszatértek már a többiek?

– Nem, Mester. Még Tamás sem. Bizonyára talált valakit, akivel elcseveghet.

– Az jó.

– Jó, hogy beszélget, és hogy késlekednek a többiek? Ő mindig túl sokat beszél. Mindig vidám! És a többiek? Én mindig nyugtalan vagyok, amíg vissza nem térnek. Mindig félek.

– És mitől, Simonom? Hidd el, most semmi rossz sem fog történni! Nyugodj meg, és te is utánozd Tamást, aki mindig vidám. Ellenben te egy ideje nagyon szomorú vagy.

– Bizalmatlan vagyok mindenki iránt, aki azt mondja, hogy szeret téged! Én már öreg vagyok, és többet gondolkodom, mint a fiatalok. Mert ők is szeretnek téged, de fiatalok, és kevesebbet elmélkednek... De ha inkább vidámnak szeretnél látni engem, az leszek... Erőltetni fogom, hogy az legyek. De legalább adj nekem alkalmat arra, hogy boldog legyek. Mondd meg nekem az igazat, Uram. Térden állva kérlek (és valóban térdre ereszkedik). Mit mondott neked Lázár szolgája? Azt, hogy téged keresnek? Hogy ártani akarnak neked? Hogy...

Jézus Péter fejére teszi a kezét:

– Nem, Simon! Semmi ilyesmit. Azért jött; hogy megmondja neked, Lázár helyzete nagyon rosszabbodott, és csak Lázárról beszéltünk.

– Csak? Igazán csak róla?

– Igazán, Simon. És azt válaszoltam, hogy higgyenek.

– De Betániában voltak a nagytanács tagjai. Ezt tudod?

– Ez teljesen természetes. Lázár háza előkelő ház. És szokásaink megkövetelik ezt a tiszteletet a haldoklóknak. Ne izgulj, Simon!

– De igazán azt hiszed, hogy ez nem csak ürügy volt arra, hogy...

– Hogy lássák, ott vagyok-e. Rendben van, nem találtak ott engem. Fel, ne félj annyira, mintha már elfogtak volna. Gyere vissza mellém szegény Simon, te, aki semmiféleképpen sem hagyod meggyőzni magad arról, hogy semmi bajom sem történhet addig a pillanatig, amit Isten elhatározott, és akkor... semmi sem lesz képes megvédeni engem a Gonosztól...

Péter Jézus nyakába borul, és megcsókolja ajkát, hogy elhallgattassa:

– Hallgass! Hallgass! Ne mondd nekem ezeket a dolgokat! Nem akarom hallani!

Jézusnak sikerül magát annyira kiszabadítania öleléséből, hogy képes legalább beszélni, és azt suttozja:

– Nem *akarod* hallani! Ez vétek. De részvétellel vagyok irántad... Ide hallgass, Simon! Mivel csak te voltál itt, egyedül csak nekünk kettőnknek szabad tudni azt, ami történt. Értesz engem?

– Igen, Mester. Nem beszélek róla a társaimnak.

– Mennyi áldozat, nemde, Simon?

– Áldozat? Miféle? Itt jól érezzük magunkat. Megvan, amire szükségünk van.

– Áldozat, hogy nem kérdezel, nem beszélsz, elviseled Júdást, távol vagy a tavadtól... De Isten meg fog jutalmazni mindezért.

– Ó, ha erre gondolsz...! A tó helyett itt van a folyó, és az nekem elég. Ami Júdást illeti, te teljes mértékben kárpótolsz érte... És ami a többi dolgot illeti... semmiségek! Arra szolgálnak, hogy kevésbé durva és hozzád hasonlóbb legyek. Milyen boldog vagyok, hogy veled lehetek! Karjaid között! A császár palotája nem tűnne szebbnek előttem ennél a háznál, ha én mindig így a karjaidban lehetnék!

– Mit tudsz te a császár palotájáról? Láttad talán?

– Nem. És sose fogom látni! De nem is tartom fontosnak. Úgy képezem, hogy nagy, szép, és tele van szép dolgokkal... és szennyel. Mint egész Róma, gondolom én. Nem maradnék benne akkor sem, ha arannyal árasztanának el!

– Hol? A császár palotájában, vagy Rómában?

– Mindkét helyen. Átkozottak legyenek!

– De éppen mert olyanok, kell a jó hírt hirdetni nekik.

– És mit akarsz Rómában tenni?! Az egész egy bordélyház! Ott semmit sem lehet tenni, hacsak te magad nem mész oda. Akkor, igen...!

– Oda fogok menni. Róma a világ fővárosa. Aki meghódította Rómát, meghódította az egész világot.

– Rómába megyünk? Kikiáltatod magad királlyá, ott? Irgalmas és Hatalmas Isten! Ez egy csoda!

Péter felállt, és magasba emelt karral áll Jézus előtt, aki mosolyog, és azt válaszolja neki:

– Odamegyek majd apostolaimban. Ti fogjátok meghódítani nekem. És én veletek leszek. De odaát van valaki. Menjünk, Péter!

Jobb adni, mint kapni.

A hírnök érkezése után Jézus még két napig Salamon kunyhójában marad. Estefelé az apostolok elbocsátják az oda sereglett népet:

– A többi holnap elmondhatjátok! Mára elég! Éjszaka van! Menjetek mindnyájan haza! Béke legyen veletek! Béke legyen veletek! Igen... Igen... Holnap! Hogyan? Mit mondasz? Aggódsz valamiért? Aludj rá, és ha holnapig nem múlik el, jöjj vissza! Ki van még itt? Te? Mit mondasz? Ó, igen, ez a szegény! János, vedd ezt a gyermeket a Mesterhez! Mamája beteg, és elküldte őt, hogy Jézus imádkozzék érte. Szegény gyerek! Hátul maradt, mert még olyan kicsi. És messziről jön. Hogyan fog hazatérni? Halló! Ti mindnyájan! Ahelyett, hogy itt állnátok, a Mesternek örvendezve, nem válthatnátok tettekre azt, amit nektek mondott: hogy segítsétek egymást, és az erősebbek segítsék a gyengébbeket? Ki kíséri haza ezt a gyermeket? Isten ne adja, de halva találhatja anyját... De hogy legalább még egyszer lássa őt. Nektek vannak szamaraitok. Már éjjel van, azt mondjátok? És mi szebb az éjjelnél? Én hosszú éveken keresztül dolgoztam a csillagok fényénél, és egészséges és erős vagyok. Haza akarsz vinni őt? Isten áldjon meg téged, Ruben. Itt van a gyermek. Megvigasztalt a Mester? Igen? Akkor menj, és légy boldog! De, enni kellene adni neki! Talán reggel óta nem evett.

– A Mester adott neki meleg tejet, kenyeret és gyümölcsöt. Ott van a tunikája alatt – mondja János.

– Akkor menj ezzel az emberrel. Hazavisz téged a szamarán.

Végre mindenki elmegy, és Péter megpihenhet Jakabbal, Júdással, a másik Jakabbal és Tamással együtt, akik segítettek a makacsabbak hazaküldésében.

– Zárjunk be! Nehogy valaki meggondolja magát, és visszatérjen, mint az a kettő ott! Ah! A szombat utáni nap ugyancsak fásasztó! – mondja még Péter mialatt a konyhába lép, és bezárja az ajtót. – Ó, most békében leszünk! – Ránéz Jézusra, aki az asztalnál ül, könyökölve, fejét kezére támasztva, gondolataiban elmerülve. Közelébe megy, vállára teszi a kezét, és azt mondja:

– Fáradt vagy, nemde? Mennyi nép! Jönnek mindenfelől, nem törődve a rossz idővel.

– Úgy látszik, mintha félnének, hogy hamarosan elvesztenek minket – jegyzi meg András, aki a halakat belezi ki. A többiek a tüzet készítik elő a halak megsütésére, vagy cikóriát tesznek egy fazékba, melyben víz forr.

Péter egy bögrét keres, hogy tejet adjon Jézusnak, aki nagyon fáradtnak látszik, de nem találja a tejet. Megkérdezi a többieket, hová tették.

– A gyermek itta meg a tej maradékát. Előzőleg pedig az öreg koldus és az az asszony kapott belőle, akinek beteg a férje – magyarázza Bertalan.

– És a Mesternek semmi sem maradt! Nem kellett volna mindent odaadnotok!

– Ő akarta így!

– Ó, Ő mindig így akarná. De nem szabad megengedni neki, hogy ezt tegye! Ő elosztogatja ruháit, tejét, önmagát, és tönkremegy... – Péter elégedetlen.

– Jól van már, Péter! Jobb adni, mint kapni! – mondja Jézus nyugodtan, visszatérve elmerengéséből.

– Igen! És te adsz, csak adsz, és felemészted magadat. És minél nagylelkűbben állsz rendelkezésére mindenkinek, annál jobban kihasználnak téged. – És közben Péter letörli az asztal lapját, és oda teszi a kenyeret, vizet, és egy kupát Jézus elé.

Jézus azonnal iszik a vízből, mintha nagyon szomjas lenne. Péter egy másik kupát tesz az asztal másik felére, és melléje egy tányért olajbogyókkal és vad ánizsgyökérrel. Odateszik az edényt a tornával, amelyet Fülöp már megfőzött. A többiek odaviszik a négy egyszerű zsámolyt az asztal köré, mert csak ennyi ülőhelyük van tizenhármuk számára. András, aki megsütötte a halakat, egy tálra helyezi, és néhány kenyérrel együtt az asztalhoz viszi. János elhelyezi a méceszt az asztal közepén.

Mikor mindnyájan összegyűltek az asztal körül, Jézus feláll, és hangosan imádkozik, felajánlva a kenyeret, és megáldva az asztalt. Majd a többiekkel együtt helyet foglal, és szétosztja a kenyeret és halat, azaz a halakat a nagy kenyérszeletekre teszi, amelyeket a többiek már maguk elé raktak. Utána az apostolok vesznek a zöldségekből, s ezt is a kenyérré teszik. Csak Jézus előtt van egy fémtányér, s azt használja fel a halak szétosztására. Egy fiai körében lévő atyához hasonlít, jóllehet Bertalan, a Zelóta Simon és Fülöp az Ő atyja, Máté és Péter pedig bátyjai lehetnének.

Esznek, és beszélgetnek a nap eseményeiről. János jóízűen nevet Péter méltatlankodásán a gálaáldhegyi pásztor miatt, aki azt kívánta, hogy Jézus menjen oda, ahol a nyája van, és áldja meg, hogy azáltal sok pénzt szerezhessen, amit leányának adhatna hozományképpen.

– Nemigen nevetséges a dolog! Addig, amíg azt mondta: „Beteg juhaim vannak, és ha megdöglének tönkremegyek.” – részvétet éreztem iránta. Olyan, mintha nekünk, halászoknak megszűvasodna a bárkánk. Nem tudnánk többé halászni és enni. És mindenkinek joga van az evéshez. De amikor azt mondta: „És azért akarom, hogy egészségesek legyenek, mert meg akarok gazdagodni, és el akarom képesíteni a vidéket azzal a hozománnyal, amit Eszternek adnék, és azzal a házzal, amit magamnak építenék.” – akkor elkomorodtam. Azt mondtam neki: „Ezért tettél meg oly nagy utat? Nem törödsz mással, csak a hozománnyal, a gazdagsággal és juhaiddal? Nincs lelked?” De azt válaszolta nekem: „Arra még van időm. Most sürgősebb számomra a juhok egészsége és a lakodalom, mert Eszter jó kérést kapott, és kezd már öregedni.” Ha megfeledeztem volna arról, hogy Jézus azt mondja, mindenkinek irgalmasoknak kell lennünk, megjárta volna az az ember! Azonban én beszéltem vele, de úgy, hogy szemé-szája elállt a csodálkozástól...

– És úgy nézett ki, mintha már abba sem akarnád hagyni. Még csak lélegzetet sem vettél. Kidagadtak az erek a nyakadon – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– A pásztor már rég elment, és te még mindig prédikáltál. És aztán azt mondd, hogy képtelen lennél az emberek előtt beszélni – teszi hozzá Tamás. És átkarolja őt, ezekkel a szavakkal: – Szegény Simon. Mennyire megharagudtál.

– Talán nem volt igazam? Micsoda a Mester? Izrael minden ostobájának a meggazdagítója? Vagy talán vőfély mások házasságánál?

– Ne izgasd fel magad, Simon! Árthat neked a hal, ha méreggel eszed – csipkelődik jóindulatúan Máté.

– Igazad van. Mindenben érzem az ízt, a lakomáknak, a farizeusok házaiban, amikor félve eszem a kenyeret, és haraggal a húst.

Mindnyájan nevetnek. Jézus mosolyog, és hallgat.

Befejezik az étkezést. Jóllakottan és megelégedetten ülnek az asztal körül a jótékony melegben, elfáradtak. Kevesebbet beszélnek, egyesek szundikálnak. Tamás azzal szórakozik, hogy a késsel egy virágos faágat vés az asztal lapjába.

Felrázza őket Jézus hangja, aki kitarja eddig az asztal szélén keresztbe font karját úgy, mint amikor a pap „Az Úr legyen veletek!”-et mondja a misében, és kijelenti:

– Mégis el kell mennünk!

– Hová, Mester? Azokhoz a juhokhoz? – kérdi Péter.

– Nem, Simon. Lázárhoz. Visszatérünk Júdeába.

– Mester, emlékezz vissza rá, hogy a júdeaiak, gyűlölnék téged! – kiált fel Péter.

– Nemrég meg akartak kövezni – mondja Jakab, Alfeus fia.

– De, Mester, ez oktalanság! – kiált fel Máté.

– Nem törödsz velünk? – kérdezi a Kerióti.

– Ó, Mesterem és unokatestvérem, én kérlek Anyád nevében, és a benned lakozó Istenség nevében is, ne engedd meg, hogy a sátánok kezét emeljének személyedre, és elfojtsák szavadat! Egyedül vagy, túlságosan egyedül egy téged gyűlölő világ ellen, amely hatalmas a földön – mondja Tádé.

– Mester, véd meg életedet! Mi lenne velem és mindnyájunkkal, ha többé nem lennél velünk? – János feldúlt arccal, kitágult szemmel nézi, mint egy megfélemlített és szenvedő gyermek.

Péter, az első felkiáltás után, megfordul, hogy izgatottan beszéljen a legidősebbekkel és Tamással és Jakabbal, Zebedeus fiával. Mindnyájuknak az a véleménye, hogy Jézusnak nem szabad visszatérnie Jeruzsálem közelébe. Legalábbis addig, míg a húsvéti idő nem teszi biztonságosabbá az ott tartózkodást, mert, mondják, a Mester követőinek oly nagy száma, akik Palesztína minden részéből eljönnek a húsvéti ünnepekre, védelmül szolgál majd a Mester számára. Senki azok közül, aki gyűlöli Őt, nem meri majd megérinteni, amikor egy egész nép szeretettel, szorosán körülveszi... És ezt aggódva, mintegy ellenállhatatlanul mondják... A szeretet beszél belőlük.

– Nyugalom! Békekesség! Nincs talán tizenkét órája a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát; de aki éjjel jár, megbotlik, mert semmit nem lát. Tudom, mit teszek, mert a Világosság bennem van. Engedjétek vezetni magatokat azáltal, aki lát. És azonkívül tudnotok kell, hogy mivel még nem jött el a sötétség órája, semmi sötét dolog sem történhet. Amikor pedig eljön majd az az óra, akkor sem a távollét, sem bármiféle erő, még a császár hadserege sem lesz képes megmenteni engem a zsidóktól. Mert annak, ami meg van írva, meg kell történnie, és a gonoszság erői titokban már működnek, hogy véghezvigyék művüket. Azért hagyjatok engem működni... jót tenni addig, míg szabad vagyok megtevése. Eljön majd az óra, amikor többé nem tudom megmozdítani egy ujjamat se, és nem tudok egy szót sem szólni, hogy csodát műveljek. A világ nélkülözni fogja erőmet. Az a rettenetes büntetés órája lesz az emberiség számára. Nem az én számomra. Az emberek számára, akik nem akartak szeretni engem. Az óra, amely meg fog ismétlődni az ember akaratából, aki visszautasítja az Istenséget olyannyira, hogy megfosztja magát Istentől, a Sátánt és annakátkozott fiát követve. Az óra, amely eljön, amikor közel lesz ennek a világnak a vége. A hitelenség uralkodik, és megsemmisíti csodatevő hatalmamat. Nem mintha én el tudnám azt veszteni. Hanem azért, mert nem részesülhetnek a csodában ott, ahol nincs hit, és ahol nem akarnak abban részesülni. Ahol a csoda a megvetés tárgya lenne, és egy eszköz a gonosz kezében, amelyet még nagyobb rossz elérésére használna fel. Most még tudok csodát tenni, és megteszem, hogy megdicsőítsem Istent. Menjünk el azért Lázár barátunkhoz, aki alszik. Menjünk el, hogy felébresszük ebből az álomból, hogy friss és készséges legyen Mesterének szolgálatára.

– De ha alszik, az jó. Az gyógyulással fog végződni. Az álom már orvosság. Minek felébreszteni? – kérdik.

– Lázár halott. Vártam, míg meghal, hogy Betániába menjek; nem a nővérekért és őerte, hanem tiértetek, azért, hogy higgyetek. Hogy növekedjék hitetek. Menjünk Lázárhoz!

– Jól van! Menjünk hát! Így mindnyájan meghalunk, amint ő meghalt, és amint te meg fogsz halni – mondja Tamás, beletörődve a végzetbe.

– Tamás, Tamás, és ti mindnyájan, akik bensőtökben bírálhattok és morgolódtok! Tudjátok meg, hogy az, aki követni akar engem, már nem aggódhat az életéért, ahogy a madár sem aggódik a mellette vonuló felhők miatt. Hagynia kell vonulni őket, bármennyire is fúj a szél. A szél Isten akaratára, aki életet adhat vagy elvehet, tetszése szerint. És nektek nem kell szomorkodnotok, amint a madár sem szomorkodik a körülötte vonuló felhők miatt, hanem folytatja énekét, biztosan abban, hogy utána ismét kiderül. Mert a felhő eltűnik, az ég megmarad. Az ég mindig kék marad, akkor is, ha látszólag szürkévé teszik a felhők. Létezik, és a felhők fölött mindig kék marad. Így van ez az igazi Élettel is. Létezik, és megmarad akkor is, ha az emberi élet megszűnik. Annak, aki engem akar követni, nem szabad félnie az élettől és aggódnia saját élete miatt. Majd megmutatom nektek, hogyan hódíthatjátok meg az eget. De hogyan tudtok követni engem, ha féltetek attól, hogy Júdeába menjetek, ti, akiknek most semmi bajotok sem fog történni? Féltetek attól, hogy velem mutatkozzatok? Szabadon elhagyhattok engem! De ha maradni akartok, azért, hogy elnyerjétek Országomat, meg kell tanulnotok, hogy

ne törődjete a világgal, ítéletével, cselszövéseivel, gúnyolódásával, kíntásaival! Menjünk tehát, hogy elvegyük a haláltól Lázárt, aki már két napja a sírban alszik, mivel meghalt azon az estén, amikor ide jött szolgája Betániából. Holnap, déli tizenkettőkor, miután elbocsátottuk azokat, akik itt várokoznak majd, hogy hitük jutalmául részesüljenek tőlem a gyógyulásban, elmegyünk innen. Átkelünk a folyón, és az éjszakát Niké házában töltjük. Utána hajnalban, elindulunk Betániába, Enszesemen keresztül. Déli tizenkettő előtt Betániában leszünk. Sok ember lesz ott. És megrendülnek majd a szívek. Megígértem ezt, és megtartom ígéretemet...

– Kinek ígérted meg, Uram? – kérdezi szinte félénken Jakab Alfeus fia.

– Azoknak, aki gyűlölnék és azoknak, aki szeretnek engem... mindkettőt visszavonhatatlan módon. Nem emlékeztek már a vitára Cédészben, az írástudókkal? Még mindig hazugnak neveztek engem, mert csak kevéssel a halála után támasztottam fel egy lányt, és egy egynapos halottat. Azt mondták: „Még nem tudtál életre kelteni olyan valakit, aki felbomlott.” Valóban, csak Isten képes porból embert, és az oszlásban levőből egészséges és eleven testet alkotni. Nos, ezt fogom tenni. Kazleu hónapjában, a Jordán partján, emlékeztettem ugyanezeket az írástudókat, erre a kihívásra, és azt mondtam: „Az új hónapban be fog teljesedni.” Ezt azoknak, akik gyűlölnék engem. A nővéreknek, akik feltétel nélkül szeretnek, megígértem, hogy megjutalmazom hitüket, ha a látszólagos reménytelenség ellenére tovább remélnék. Nagy próbára tettem őket, és nagyon elszomorítottam őket, és csak egyedül én ismerem szívük fájdalmát ezekben a napokban, és szeretetük tökéletességét. Igazán mondom nektek, nagy jutalmat érdemelnek, mert inkább aggasztja őket az, hogy megvethetnek engem az emberek, mint az, hogy nem látták meggyógyulni testvérüket. Nektek úgy tűnt, hogy elmerültem gondolataimban, fáradt és szomorú voltam. Lélekben mellettük voltam, hallottam jajszavukat, és megszámláltam könnyeiket. Szegény nővérek! Most égek a vágtyól, hogy visszaadjak a világnak egy Igazat, a nővéreknek egy fivért és a tanítványoknak egy tanítványt. Sírsz, Simon? Igen, te és én vagyunk Lázár legjobb barátai, és könnyeid kifejezik Márta és Mária fájdalmát, és a barát haláltusáját, de azok már az öröm könnyei is, mert tudod, hogy hamarosan részesülnek szeretetünkben. Keljünk fel, készítsük elő úti csomagjainkat, és menjünk aludni, hogy hajnalban napfelkeltekor ébren legyünk, és itt mindent kitakaríthassunk... ahová nem biztos, hogy visszatérünk. Szét kell osztani a szegények között mindent, amink van, és meg kell mondani a tevékenyebbeknek, hogy tartsák vissza a zarándokokat keresésemig addig, míg egy másik, biztos helyen nem leszek. Meg kell mondani nekik azt is, hogy közöljék a tanítványokkal, Lázárnál megtalálhatnak engem! Oly sok dolgot kell tenni. Mindezt el kell végezni, mielőtt még megérkeznének a zarándokok... Fel! Oltsátok ki a tüzet és gyűjtsátok meg a mécseseket, és mindenki térjen nyugovóra. Béke legyen mindnyájatokkal! – Jézus felkel, áldást ad, és visszavonul szobájába.

– Már több napja halott! – mondja a Zelóta.

– Ez aztán csoda lesz! – kiált fel Tamás.

– Szeretném látni, mit találnak azután, hogy kételkedjenek benne! – mondja András.

– Már négy napja lesz a sírban, mire odaérünk. – Már fel lesz oszolva... – mondja Máté.

– Ha Izrael ezután sem tér meg, még Jáhve villámai sem téríthetik meg – mondja Péter.

Teljesítsd kérésemet, Uram!

Lázár feltámasztása után a nagytanács tagjai megparancsolják minden zsinagógának, hogy jelentsék, hol tartózkodik Jézus, mert le akarják tartóztatni. Jézus, barátainak figyelmeztetésére, elhagyja Júdeát, és a határ menti Efraim városában, Szamariában húzódik meg apostolaival. Előbb azonban figyelmezteti őket a most már rájuk is váró veszélyre, és rájuk bízva, hogy továbbra is követni akarják-e Őt, vagy hazamennek. Jézus elvonul imádkozni, hogy apostolai szabadon megbeszélhessék egymás között, mit akarnak. Péter jelenti ki először, hogy ő kitart a Mester mellett, és a többiek is így döntenek. Lásd részletesen Jd 10,449-456.

(8-111)

Efraimban Jézus maga mellett tartja a Keriótit és Jánost, a többieket két ötös csoportra osztja, és az egyik csoport vezetőjének Pétert teszi meg. Sem Péter, sem a Kerióti nem boldog, amikor ezt hallja. Péter szeretne Jézus mellett maradni, a Kerióti pedig a városba menni. (Jd 11,457-458)

(8-122)

Amikor visszatérnek a körútról, Péter Jánostól érdeklődik, hogy Júdás miként viselkedett. Jézus megment három kisgyermeket a rablók kezéből, s magánál tartja addig, míg az árvák rokonai el nem jönnek értük. Péter örömmel foglalkozik a kisgyermekkel, Júdás számára azonban terhesek. (Gy 5,178-195, Jd 11,458-465)

(8-127)

Péternek nem megy a fejébe, hogy miért szenvednek a kisgyermek is. Jézus egy példabeszéddel megmagyarázza neki. (P 10,406-411)

(8-131)

Egy este Jézus egyedül van egy kis szobában. Az ágyán ülve gondolkozik vagy imádkozik. Egy kis olajmécses sárga lángocskája világít csak neki. Felemeli fejét, és az ajtóra néz. Hallgatózik. Az ajtóhoz megy, és kinyitja. Péter áll ott.

– Te? Gyere be! Mit akarsz, Simon? Még fönny vagy, miután olyan sokat futkároztál? – Megfogja kezét, behúzza a szobába, és hangtalanul újra becsukja az ajtót. Leülteti Pétert maga mellé az ágyra.

– Azt akartam mondani neked, Mester... Igen, azt akartam mondani, hogy ma is láthatad újra, mire vagyok én jó. Csak arra vagyok képes, hogy szegény gyermekeket szórakoztassak, megvigasztaljak egy öregasszonyt, kibékítsek egymással két pásztort. Szegény ember vagyok. Olyan szegény, hogy még azt sem értem meg, amit te megmagyarázol nekem. De ez egy más dolog. Most azt akarom mondani, hogy éppen ezért, itt kell engem tartanod magadnál! Én nem tartom fontosnak, hogy körültra menjek, ha te nem vagy velünk. Semmi eredménye... Tedd meg a kedvemért, Uram! – Péter hevesen beszél, de közben tekintetét a padlóra szegezi.

– Nézz rám, Simon! – parancsolja Jézus. És miután Péter engedelmeskedik, Jézus erősen ránéz, és megkérdezi:

– És ez minden? Ez az egyetlen oka a virrasztásodnak? Az egyetlen ok, amiért nekem itt kellene tartanom téged? Légy őszinte, Simon! Nem mondasz rosszat másokról azzal, ha elmondod Mesterednek gondolataid másik részét is. Tudni kell különbséget tenni a felesleges és

a hasznos beszéd között. Felesleges, és rendes körülmények között a céltalanságban a bűn növekszik, ha valaki mások hibáiról beszél olyan emberekkel, akik semmit sem változtathatnak azokon. Az egyszerűen a felebaráti szeretet hiánya, még akkor is, ha igaz az, amit mond. Amint hiányzik a felebaráti szeretet akkor is, ha valakit többé-kevésbé élesen megfeddenek anélkül, hogy jó tanáccsal is szolgálnának a feddés mellé. Az igazságos feddésről beszélek most. Minden más megrovás igazságtalan, és véték a felebarát ellen. De amikor valaki látja, hogy felebarátja vétkezik és szenved attól, mert a bűnös megbántja Istent, és megkárosítja saját lelkét is. És ha megállapítja, hogy önmagában nem képes, hogy megítélje a másik vétkének súlyosságát, és azzal a bölcsességgel sem rendelkezik, hogy szavaival megtérítse az illetőt, és ezért egy szent és bölcs emberhez fordul, és közli vele szomorúságát, akkor nem vétkezik, mert bizalmas közléseivel csak egy botrányt akar megakadályozni, és egy lelket megmenteni. Olyan ez, mint amikor valakinek egyik rokona szégyenletes betegségben szenved. Természetes, hogy igyekszik azt titokban tartani az emberek előtt, de titokban elmegy az orvoshoz, és azt mondja neki: „Szerintem rokonomnak ez és ez a baja, és én nem tudok tanácsot adni neki, se meggyógyítani nem tudom. Jöjj te, vagy mondd meg nekem, mit kell tennem!” Vét talán az ilyen a rokona iránt köteles szereket ellen? Nem. Sőt! Akkor vétene, ha tettetné, hogy nem vette észre a betegséget, és hagyná, hogy az tovább fejlődjék, és halálát okozza. Ez az okosság és a szeretet ellen lenne. Egy napon, és nem fognak évek eltelni addig, neked, és veled társaidnak is, meg kell hallgatnotok a lelkek bizalmas közléseit. Nem úgy, amint most hallgatjátok meg az embereket, hanem mint papok, mint orvosok, a lelkek mesterei és pásztorai, úgy, amint én Orvos, Mester és Pásztor vagyok. Meg kell hallgatnotok őket, döntenetek kell, és tanácsokat kell adnotok. A ti ítéleteknek olyan értéke lesz, mintha maga Isten mondta volna azt...

Péter kiszabadítja magát Jézus karjaiból, aki eddig maga mellett tartotta őt, és felállva azt mondja:

– Ez nem lehetséges, Uram! Nem szabad bennünket ezzel megbíznod! Hogyan ítélnénk úgy, mint Isten, amikor arra sem vagyunk képesek, hogy emberi módon ítéljünk?

– Akkor meg tudjátok majd tenni, mert Isten Lelke fog lebegni fölöttetek, és belétek árasztja fényét. Érteni fogtok az ítélethez, ha a tények hét feltételét megvizsgáljátok, amikor tanácsot vagy bocsánatot kérve töletek, elétek tárják a tényeket. Figyelj jól, és igyekezz emlékezetedbe vésni, amit mondok! Adott időben Isten Lelke emlékezetedbe idézi majd szavaimat. De ennek ellenére, törekedjél emlékezni azokra értelmekkel, mert Isten azért adta neked, hogy használd. Szellemi tunyaság és elbizakodottság nélkül, s ne várj mindent Istentől. Amikor te az én helyemben Mester, Orvos és Pásztor leszel, és egy hívő jön, hogy elsírja zavarát lábaidnál saját cselekedetei, vagy mások cselekedetei miatt, akkor mindig erre a hét kérdésre kell gondolnod:

Ki: Ki vétkezett?

Mit: Milyen bűnt követett el?

Hol: Melyik helyen vétkezett?

Hogyan: Milyen körülmények között?

Kivel vagy mivel: Milyen tárgy vagy személy volt a bűn eszköze?

Miért: Mi ösztönözte a bűn elkövetésére?

Mikor: Milyen állapotban volt az ember és, hogy reagált? Előre nem látva vétkezett, vagy bűnös szokásból követte el azt?

Mert, látod, Simon, ugyanannak a bűnnek végtelenül sok árnyalata és fokozata lehet, tekintetbe véve minden körülményt, amelyek azt létrehozták és az egyéneket, akik azt véghezvitték. Például... Fontoljunk meg két leginkább elterjedt bűnt: a érzéki vágyak és a gazdagságvágy bűneit.

Egy ember vétkezett a bujaság bűnével, vagy azt gondolja, hogy vétett ilyen módon. Mert néha az ember összetéveszti a bűnt a kísértéssel. Vagy egyformán ítéli meg a mesterségesen keltett ösztönzést, ami az esztelen szenvedélyből ered, és azokat a gondolatokat, amelyek egy betegség vagy szenvedés hatására ébrednek fel. Vagy összetéveszti a bűnt a test és vér, néha

váratlan. megszólalásával, amely előbb vetődik fel az értelemben, mintsem hogy ideje lenne védekezni ellene, és elfojtani azt. Hozzád jön, és azt mondja neked: „Vétkeztem paráznasággal.” Egy tökéletlen pap azt mondaná: „Te átkozott!” De teneked, Péterem, nem szabad így beszélned! Mert te Jézus Pétere vagy, az Irgalmasság utódja. És akkor, mielőtt elítélnéd, meg kell fontolnod kedvesen és bölcsen érintve meg a szívet, amely előtted sír, hogy megismerd minden oldaláról a bűnt, vagy a feltételezett bűnt, az aggályt. Azt mondtam: kedvesen és bölcsen. Ne feledd el, hogy azon kívül, hogy Mester és Pásztor vagy Orvos is vagy. Az orvos nem mérgekesíti el a sebeket. Kész arra, hogy kivágja, ha elüszkösödtek, ért azonban ahhoz, hogy bekösse és orvosolja gyengéd kézzel az élő részek sebeit és horzsolásait, amelyeket egyesíteni kell, nem pedig leszakítani. És ne felejtse el, hogy azonkívül, hogy Orvos és Pásztor vagy, Mester is vagy. A tanítómester tanítványai korához szabja szavait. Botrányt okozna az a tanító, aki a gyermekek előtt felfedné az állatvilág törvényeit, amelyeket az ártatlanok nem ismernek, és ezzel túl korai ismereteknek és bűnöknek tenné ki őket. A lelkekkel való bánásmódban is szükség van a bölcsességre a kérdések feltevésénél. Gondosan ügyelnie kell a saját és mások becsületére. Könnyű lesz ez számodra, ha minden lélekben saját gyermekedet látod. Az atya természeténél fogva tanítómestere, orvosa és vezetője gyermekeinek. Azért bármilyen legyen is az ember, aki előtted áll, megzavarodva a bűn miatt, vagy a bűntől való félelem által, atyai szeretettel szeresd őt, és akkor érteni fogsz ahhoz, hogy megítéld anélkül, hogy megsebesítenéd vagy megbotrántkoztatnád. Érted, amit mondok?

– Igen, Mester. Nagyon jól megértem. Óvatosnak és türelmesnek kellennem, meg kell győződnöm, hogy fedje fel sebeit, de csak előttem, hogy lássam, anélkül, hogy mások figyelmét rájuk irányítanám. És csak akkor, ha látnám, hogy valódi sebről van szó, mondom majd: „Látod? Itt kárt okoztál magadban ezzel és ezzel.” De ha látom, hogy az illető csak fél attól, hogy megsebesült, mert rémképeket látott, akkor... elfújom a felhőket anélkül, hogy rávilágítanék az igazi bűnforrásokra, ami hasztalan buzgóság lenne.

– Nagyon jó. Tehát. Ha egyvalaki azt mondja neked: „Vétkeztem paráznasággal”, te megfontolod, ki van előtted. Igaz, hogy minden életkorban lehet vétkezni. De könnyebben vétkezhet egy felnőtt, mint egy gyermek. Azért másféle kérdéseket kell feltenni, és más válaszokat kell adni és elvárni egy felnőttől, mint egy gyermektől. Először azt kell kutatni, hogy ki követte el, utána a bűn anyagát, harmadiknak a helyét, negyediknek a körülményeit, ötödiknek a bűntársakat, hatodiknak az indítóokot, hetediknek a bűn idejét és gyakoriságát kell megállapítani.

Meglátod majd, hogy általában egy felnőttél, aki a világban él, minden kérdésre adott válasz igazi bűnnek tűnik. Egy gyermeknél viszont, akár kora, akár lelkülete szerint gyermek az illető, sok kérdésre azt kell válaszolnod: „Ez csak a bűn árnyéka, de nem valódi bűn.” Sőt néha még azt is meglátod, hogy egy lilium nő ki a sárból és remeg, hogy sárral fröcskölték be, mert összetéveszti a kelyhébe szállt harmatcseppet a fröccsenő sárral. Lelkek, akik annyira vágyakoznak az ég után, hogy még egy felhő árnyékától is félnek, amely egy pillanatra elsötétíti őket, amikor közéjük és a nap közé kerül, de utána tovább megy, semmi nyomot sem hagyva hófehér kelyhükön. Nagyon ártatlan lelkek ezek, és azok is akarnak maradni, de a Sátán megijeszti őket, a kísértő gondolatokkal, vagy a test felajzásával, vagy magával a testtel visszaélve a test igazi betegségeivel. Ezeket a lelkeket meg kell vigasztalni, és fel kell emelni, mert nem bűnösök, hanem vértanúk. Ne felejtse el ezt sohasem!

És gondolj mindig arra, hogy ugyanígy kell megítélni azokat is, akik vétkeznek mások vagyona, vagy egyéb dolgainak megkívánásával. Mert átkozott bűn az, ha valaki szükség nélkül vágyakozik a vagyona, és könyörtelenül megrabolja a szegényt, és igazságtalanul zaklatja a polgárokat, a szolgákat vagy a népet. De kevésbé súlyos, sokkal kevésbé súlyos annak a bűne, aki miután megtagadták tőle a kenyeret, meglopja felebarátját, hogy csitítsa saját és gyermekei éhségét. Emlékezz arra, hogy mind a fajtalannál, mint a tolvajnál mérlegelni kell a megítélésnél: a bűn számát, körülményeit és súlyosságát, és mérlegelni kell azt is, hogy a bűnös mennyire volt

tudatában bűnének abban a pillanatban, amikor elkövette. Mert inkább vétkezik az, aki teljesen tudatosan cselekszik, mint az, aki tudatlanságból vétkezik. És aki szabad akarattal beleegyezik, inkább vétkezik, mint az, akit kényszerítettek a bűnre. Igazán mondom neked, hogy néha bűnnek látszik valami, de valójában vértanúságról van szó, és a vértanúk jutalmát fogják kapni. És főleg tartsd eszedben azt, hogy minden esetben, mielőtt elítélnél valakit, emlékezned kell arra, hogy te is ember voltál, és hogy Mestered, akiben senki sem tudott bűnt felfedezni, sose ítélte el senkit sem, aki megbánta bűnét.

Bocsásd meg hetvenszer hétszer, sőt hetvenszer hetvenszer, testvéreid és gyermekeid bűneit. Mert bezárni az Üdvösség kapuját egy beteg előtt, csak azért, mert visszaesett betegségébe, annyi, mint halálát akarni. Megértetted?

– Megértettem. Ezt igazán megértettem...

– Akkor mondd el most nekem minden gondolatodat.

Péter most ismét kifejezi vágyát, hogy Jézus küldje Júdást a körútra, Péter helyett, de Jézus ezt a vágyát nem hajlandó teljesíteni. (Lásd részletesen Jd 11,461)

Utána Péter bővebb magyarázatot kér arról, hogy miért szenvednek a kisgyermek is. Jézus ezt is részletesen megmagyarázza neki. (Lásd P 10,407-411., amit már előzőleg említettünk.)

(8-147)

7. füzet – Legeltesd bárányaimat!

Ó, áldott Mesterem!

Jézus elvonul imádkozni egy barlangba. Csak a szombat elteltével tér vissza az efraimi házba. Péter, aki az ajtóban áll, amikor meglátja felkiált, elébe fut, és átöleli a szorosan kabátjába burkolózó Jézust, Azt mondja:

– Ó, áldott Mesterem! Milyen szomorú szombatot töltöttél el velem! Nem tudtam rászánni magamat a távozásra anélkül, hogy előtte láttalak volna. Egész héten semmi megfelelő nem jutott volna eszembe, ha szívemben bizonytalansággal, és búcsúcsókod nélkül kellett volna távoznom!

Jézus megcsókolja őt. Péter annyira elmerül Mestere szemlélésében, hogy észre sem veszi az idegent, aki vele együtt jött. De közben a többiek is odafutottak, és a Kerióti Júdás felkiált:

– Te, Sámuel!

– Én. Isten Országáa megnyílt mindenki előtt Izraelben. Beléptem oda – mondja Sámuel határozottan.

Júdás nevet, különös nevetéssel, de semmit sem mond.

Most mindnyájuk figyelme az újonnan jöttre irányul, és Péter tudni akarja:

– Ki ő?

– Egy új tanítvány. Véletlenül találkoztunk, azaz Isten hozott össze minket. És én Atyám küldöttjeként elfogadtam őt, és mondom nektek, ti is így tegyetek. És mert nagy ünnep, amikor valaki belép az Isten Országába, tegyétek le zsákjaitokat és köpenyetekeket, ti, akik útra készek vagytok. Maradjunk együtt holnapig! Hagyj elmennem Simon, mert neki adtam ruhámat, (Sámuel ugyanis bőrig ázott, amikor ő is menedéket keresett a barlangban, ahol Jézus imádkozott), és a reggeli levegő túl csípős ahhoz, hogy itt álljak.

– Ah, azonnal feltűnhetett volna! Megbetegszel Mester, ha ilyesmit teszel!

– Én nem akartam. De Ő akarta – mentegetődzik a férfi.

(8-209)

Ismét együtt vannak az apostolok az efraimi házban. Várják Mária és a nőtanítványok megérkezését. Péter kijelenti:

– Alig várom a pillanatot, hogy itt legyenek. Talán Marciam is itt lesz. Egy hónapon belül itt a húsvét... Biztosan elindultak már Kafarnaumból, vagy Betsaidából.

(8-247)

Kopogtatnak az ajtón. Péter a Zelótával együtt odafut, de nagy csalódásukra nem Mária érkezett meg, hanem csak Eliza és Nike. Amikor látják Péter leplezetlen kiábrándulását, megkérdezik:

– Talán történt valami?

– Nem! Nem! De... azt hittük az Anya érkezett meg a galileai nőtanítványokkal – mondja Péter.

Nike beszámol arról, hogy a zsidók máris azzal vádolják Jézust Pilátusnál, hogy király akar lenni. Ha Pilátus nem bízna inkább századosai és felesége kedvező véleményében, biztosan száműzetésbe küldené Jézust, hogy ne okozzon neki kellemetlenséget.

– Épp csak az hiányozna még nekünk! És Pilátus képes lenne megtenni! Nagyon is képes rá! Ez a legenyhébb, és a leginkább használt római büntetés, az ostorozás után. De képzeljétek csak el: Jézus egyedül – ki tudja, hol –, és mi ide és oda szétszórva... – mondja a Zelóta.

– Ugyan! Szétszórva! Ezt te mondd... De engem senki sem fog elzavarni. Én utána szaladok a Mesternek... – mondja Péter.

– Ó, Simon! Azzal ámitod magadat, hogy megengednék ezt neked? Megkötnék téged, mint egy gályarabot, és oda visznek, ahová nekik tetszik. Egy gályára, vagy valamelyik börtönükbe, és te nem tudod követni Mesteredet – mondja neki Bertalan. Péter tanácstalanul és csüggedten felborzolja haját.

– Megmondjuk Lázárnak. Lázár majd nyíltan elmegy Pilátushoz. Pilátus biztosan szívesen fogadja, mert ezek a pogányok szeretik látni a rendkívüli lényeket... – mondja a Zelóta.

– Lázár már volt nála elutazása előtt, és Pilátus nem kívánja látni többé – mondja Péter, csüggedten.

(8-249)

Az apostolok belemelegednek a zsidó vezetők szidásába, és Jakab, Zebedeus fia kijelenti, hogy ha öelötte Annás elátkozná a Mestert, torkának ugrana, és megfojtaná.

– Ó, ha a Mester hallaná, hogy így beszéltek! – mondja megbotránkozva András.

– Pontosan azért mondom ezt, mert nincs itt!

– Igazad van! Nem te vagy az egyetlen, akinek ilyen vágyai vannak. Én is így érzek! – mondja Péter.

– Én is, és nem csak Annást illetően – mondja Tádé.

– Ó, vele én is így bánnék el. Van egy hosszú listám... Az a három kafarnaumi hulla – kizárom Simon farizeust, mert ő tőrhetően jó – az a két ezdreloni farkas, és az a vén csonthalmaz, Kananiás... És azután... egy vérfürdő, mondom nektek, egy vérfürdő Jeruzsálemben, amelynek élén Elchiás áll. Egyszerűen nem bírom többé elviselni mindezeket a lesben álló kígyókat! – Péter dühöng.

Júdás Tádé nyugodtan beszél, de jéghideg nyugalomával még nagyobb benyomást tesz, mintha dühöngene, mint Péter. Azt mondja:

– És én segítenék neked. De... talán a közelben levő kígyókkal kezdenénk.

– Kivel? Sámuellel?

– Nem, nem! Nemcsak Sámuel van közelünkben. Oly sokan vannak, akik más arcot mutatnak, mint amilyen a lelkük. Én nem tévesztem őket szem elől. Biztos akarok lenni, mielőtt cselekednék. De amikor eljön az ideje! Dávid vére meleg, és meleg a galileaiak vére is. Mindkettő bennem van, atyai és anyai ágon.

– Ó, szólj csak nekem, én segíteni foglak... – mondja Péter.

– Nem. A vérbosszú a rokonokat illeti. Engem illet.

Eliza erre közbeszól, és nagyon bölcsen lecsillapítja őket. Hosszú beszéde után az apostolok egymásra néznek. Lesújtva szavaitól, meg akarják vigasztalni Elízát. Ő azonban nem akar megvigasztalódni, és azt mondja nekik:

– Egyet, csak egyet akarok tőletek: ígéreteteket. A ti érdeketekben! Hogy Jézusnak fájdalmában ne kelljen még a legnagyobb fájdalmat is elszenvednie: elkárhozva látni titeket, titeket, az ő választottjait.

– Igen, Elíza. Ha ez az, amit akarsz! Ne sírj, asszony! Megígérjük neked. Ide figyelj! Egyetlen ujjunkat sem emeljük senkire. Még csak rájuk sem nézünk, hogy ne is lássuk őket. Ne sírj! Ne sírj! Megbocsátunk annak, aki megbánt. Szeretjük azt, aki gyűlöl. Föl! Ne sírj már!

(8-251)

Utána az apostolok arról beszélgetnek, hogy a Kerióti anyja jelenleg Jeruzsálemben van, de nem lesz ott húsvétkor, mert Jézus ezt kívánta tőle. Péter megjegyzi:

– Ha Jézus ezt parancsolta neki, oka volt rá... Hallottátok, nemde? Mindenütt tudják, hogy Jézus itt van – mondja Péter.

A további beszélgetésből Péter megtudja, hogy Anasztázika sem lesz Jeruzsálemben húsvétkor.

– Kettő! – kiált fel Péter.

– Mit mondasz? Mi: kettő? – kérdezi Júdás, aki mindig gyanakszik.

– Semmi, semmi! Csak számolok. Sok mindent meg lehet számolni, nemde? Például... a legyeket is, amelyek rászállnak lenyúzott bárányomra.

Tovább beszélgetnek, s kiderül, hogy Jézus megtiltotta Noéminek és Mirtának is, hogy Arankával együtt eljőjenek a húsvétra.

– Három!

Ugyancsak megtiltotta Jézus más asszonyoknak és leányoknak is, mert nem akarta, hogy tanúi legyenek keresztre feszítésének. Johanna, Szalóme, Alfeus felesége azonban eljöhet. Péter biztosra veszi, hogy ott lesz az ő felesége is, Marciammal együtt.

Végre megérkeznek az asszonyok, Lázár kocsiján. Nagy az öröm, de Péter csalódott:

– De hol van Marciam? Nem látom a tanítványok között.

– Marciam nincs itt – mondja neki Szalóme, Jakab és János anyja.

– Nincs itt Marciam? Miért? Beteg?

– Nem. Jól van. És jól van feleséged is. De Marciam nincs itt. Porfírea nem engedte el.

– Ostoba asszony! Egy hónapon belül itt van a húsvét, és akkor neki is mindenképpen el kell jönnie az ünnepre! Elküldhette volna veletek Marciamot, s ez megörvendeztethette volna őt is, engem is. De neki lassúbb és nehezebb a felfogása, mint egy birkának...

– János, és Simon, Jónás fia, és te Lázár, zelóta Simonnal, jöjjetek velem! A többiek maradjanak ott, ahol vannak, míg elbocsátom a népet, elválasztva tőlük a tanítványokat – mondja Jézus.

A szakállába dörmögő Péter és a többiek kíséretében átmegy a folyosón, és kimegy a kertbe. De mielőtt Jézus a teraszra felmenne, megáll a lépcsőn, megfordul, és Péter vállára teszi kezét, aki elégedetlen arccal néz rá.

– Figyelj ide jól, Simon Péter, és hagyd abba Porfírea hibáztatását és korholását! Ő ártatlan. Csak parancsomnak engedelmeskedik. Én parancsoltam meg a sátoros ünnepek előtt, hogy ne engedje Marciamot Júdeába...

– De a húsvét, Uram!

– Én az Úr vagyok, ezt mondd. És mint Úr, bármit megparancsolhatok, mert az én parancsaim helyesek. Azért ne zavarjanak meg téged felesleges aggályok. Emlékszel, mi van Mózes negyedik könyvében megírva? „Ha valaki közületek vagy utódaitok közül haláleset miatt tisztátalanná válik, vagy messze földön jár, azért tartsa meg a húsvétot. A második hónap tizennegyedik napján tartsák meg, estefelé.”

– De Marciam nem tisztátalan. Legalábbis remélem, hogy Porfírea nem akar meghalni pont most; és nem jár messze földön...” – veti ellen Péter.

– Nem számít. Én így akarom. Vannak dolgok, amik tisztátalanabbakká tesznek, mint egy halott. Nem akarom, hogy... Marciam megfertőződjék. Hagyj engem cselekedni, Péter! Én tudom, mit teszek. Próbálj meg engedelmeskedni, amint feleséged és Marciam is engedelmeskedik. Megüljük vele a második húsvétot, a második hónap tizennegyedik napján. És akkor nagyon boldogok leszünk! Megígérem neked.

Péter egy mozdulatot tesz, amely kifejezi beletörődését, és nem tesz több ellenvetést.

A Zelóta megjegyzi:

– Sokan nem lesznek húsvétkor a városban, akiket te még nem számoltál meg.

– Nem akarom többé számolni őket. Mindez... megdermeszt engem. Tudhatnak róla a többiek?

– Nem. Pont ezért vontalak félre titeket.

– Akkor... nekem is van valami bizalmas mondanivalóm Lázárnak.

– Mondd! Ha tudok, szívesen válaszolok neked – mondja Lázár.

– Óh, az sem számít nekem, ha nem is válaszolsz. Nekem elég, ha elmész Pilátushoz – ez a te barátodnak, Simonnak az ötlete – és miközben beszélgetsz vele, úgy mellesleg kiveszed belőle, hogy mit akar tenni Jézussal, jót vagy rosszat... Tudod... ügyesen... Mert oly sok mindenről beszélnek...!

– Ezt fogom tenni, mindjárt megérkezésem után Jeruzsálembe. Bethelen és Ramán keresztül fogok Betániába utazni, és nem Jerikón át. Egy ideig Sion palotájában időzöm, és aztán Pilátushoz megyek. Bízhatok benne, Péter. Okos és őszinte leszek.

– És hiába fogod vesztegetni az idődet, barátom. Mert Pilátus – te tudod, mint ember, én tudom, mint Isten – nem más, csak egy nádszál, amely a széltől hajtva egyik vagy másik irányba meghajlik a viharban, megkísérelve elmenekülni előle. Sose azért teszi ezt, mintha nem lenne őszinte. Mert mindig meg van győződve arról, hogy azt fogja tenni – és amit abban a pillanatban meg is tesz – amit mond. De egy pillanattal később, egy másik oldalról jövő szélroham elfelejteti vele – ő, nem mintha nem akarná megtartani ígéretét és elhatározását – mindazt, amit előzőleg akart. Elfelejteti, mert az övénél erősebb akarat üvöltése elfelejteti, elfújja minden gondolatát, amit egy korábbi szélvész helyezett oda, és újakat fúj fejébe. És a vihar ezernyi hangját túlharsogja felesége hangja, aki válással fenyegeti őt, ha nem teszi meg, amit kíván tőle... És elválva vége lenne minden hatalmának, elveszítené kegyét az „isten” császárnak, amint ők mondják, jóllehet meg vannak győződve arról, hogy ez a császár megvetendőbb, mint ők maguk... Mert ők az Eszményt látják az emberben; sőt, az Eszmény megsemmisíti azt az embert, aki képviseli. És nem lehet azt állítani, hogy ez az Eszmény igazságtalan lenne. Mert minden polgár szereti hazáját, és helyes is, hogy szeresse, és diadalát kívánja... A császár a haza... és így... ő, még ha egy nyomorúságos alak is, nagy azért, amit képvisel. De nem a császárról akarok beszélni, hanem Pilátusról. Azt mondom tehát, hogy erősebben, mint a többi hang, mint feleségének és a tömegnek a hangja, hallatja hangját – és micsoda hang! – saját éneke is. A kis ember kis éneke, a mohó ember mohó éneke, a kevély ember kevély éneke. Ez a kicsinység, ez a mohóság, ez a kevélység uralkodni akar, hogy naggyá legyen, uralkodni akar azért, hogy bőségesen legyen pénze és előtte hódolva görnyedő halomnyi alattvalója. Gyűlölet rejtőzik a meghunyászkodás alatt, de nem látja azt a kis császár, akit Pilátusnak neveznek, a mi kis császárunk... Ő csak a meghajlott hátgerinceket látja, hódolatot vagy félelmet tettetőkét, vagy olykor valódi érzelmektől görnyedőkét. És éneke eme viharos hangja miatt mindenre hajlandó. Azt mondom: mindenre. A fő ok, hogy továbbra is Poncius Pilátus, a Prokonzul, a császár szolgája, az uralkodó lehessen a birodalom számos körzetének egyikében. És mindezért – még ha ma meg is véd engem – holnap bírám lesz, könyörtelen bírám. Az ember gondolatai mindig változékonyak, és kiváltképpen, ha azt az embert Poncius Pilátusnak hívják. De te, Lázár, elégítsd csak ki Pétert... Ha ez megvigasztalja őt...

– Nem, nem vigasztal meg... de nyugodtabbá tesz, ha...

– Hát akkor tégy eleget jó Péterünknek, és menj el Pilátushoz!

– Elmegyek, Mester. De te úgy leírtad a Prokonzult, hogy egy történetíró vagy bölcselő se tudta volna különben megtenni. Tökéletes!

– Hasonlóképpen le tudnám írni minden ember igazi képét, jellemét. De menjünk most már a kint lármázó emberekhez.

Miután Jézus elbocsátja a népet, amely idáig kísérte az asszonyokat hozó kocsit, Lázár még egyszer megkérdezi:

- Igazán el kell mennem Pilátushoz?
- Ha úgy gondolod. De Péterért. Nem értem.

(8-255)

A Kerióti nem akarja elkísérni Jézust Ennonba, és betegséget színlel, de mikor Péter és Eliza felajánlja, hogy vele marad, és meggyógyítja, mindjárt „meggyógyul”. (Jd 11,500-501)

(8-324)

Amikor a zsidók bujtogatására a szamaritánusok egy városban Jézus ellen fordulnak, János és Jakab felajánlják Jézusnak, hogy bosszút állnak rajtuk. Péter nem szól semmit, de égne emeli kezét, néma könyörgéssel, és tiltakozásként.

Jézus visszautasítja a bosszúállást, mert annak még nincs itt az ideje. Amikor azonban itt lesz, akkor jön az igazságszolgáltatás.

- Húsvét után? – kérdezi Péter.

– Nem. Az idő után. Nem a mai emberekről beszélek. Én a jövő századokat nézem...

(Lásd részletesen J 72-73)

(8-344)

A Kerióti megint szemtelen hangon beszél Jézussal. Péter mormog:

– Ó, Bölcsesség, láncold le nyelvemet, aki férfi vagyok! – és erősen összeszorítja ajkát, hogy ne mondjon többet. Szemein látszik, hogy mekkora erőfeszítésbe kerül megfékeznie magát, amikor méltatlankodik, és elszomorítja, hogy Júdás így beszél. (Jd 12,517)

(8-364)

A Zelóta rendreutasítja a Keriótit egy újabb szemtelenkedése után, de utána bocsánatot kér a Mestertől, hogy helyette beszélt. Ez még szemtelenebbé teszi a Keriótit, és megjegyzi:

– Erre gondoltam én is, Simon. Pontosan erre: hogy most két mesterünk van egy helyett, és ez nekem túl soknak látszik – mondja haragosan a Kerióti.

Péter... ó, Péter ez alkalommal nem képes megfékezni magát, és felugrik:

– És ha nem hagyod abba azonnal, lesz egy harmadik is, és én leszek az! És megesküszöm neked, hogy a szavaknál meggyőzőbb lesz érvelésem!

– Felemelnéd kezedet egy társadra? Annyi erőlködés után, hogy a mélyben tartsd a régi galileait, a te igazi természeted újra a felszínre tör?

– Nem tör a felszínre. Mindig, világosan, a felszínen volt. Én nem alakoskodom. De a vadszamarak számára, mint amilyen te is vagy, csak egy eszköz szolgál, hogy megfékezzék őket: a korbács. Szégyelld magadat, hogy visszaélsz az Ő jóságával és a mi türelmünkkel! Jöjj, Simon! Jöjj, János! Jöjj, Tamás! Isten veled, Mester! Én is elmegyek, mert ha maradok... nem, Istenre mondom, hogy nem fékezem meg többé magamat! – És Péter gyorsan felkapja köpenyét az egyik székről, és dühében olyan nyugtalan, hogy észre sem veszi, fordítva akarja magára venni, tetejével lefelé. Jánosnak kell őt erre figyelmeztetnie, és ő segít, hogy megfelelőképpen vegye fel. És hevesen elmegy, erősen csapkodva lábával a talajt, hogy így egy kissé levezesse haragját. Megvadult bikának látszik. (Jd 12,529)

(8-405)

A betániai vacsora közben Péter, aki élvezettel eszik, megjegyzi:

– Nézze meg az ember! Most veszem csak észre, minden tál étel úgy készült, amint Galilában szokásosak. Úgy érzem magam... Igen, úgy érzem magam, mint egy menyegzői lakománál. De itt nem hiányzik a bor, mint akkoriban Kánában.

Mária Magdolna mosolyogva új serleget tölt az apostolnak, borostyánszínű, világos borral. De semmit sem mond.

Ismét Lázár az, aki megmagyarázza:

– Valóban ez volt a nővérek gondolata, főleg Máriáé: egy olyan vacsorát adni a Mesternek, hogy úgy érezze, Galilában van. Az Ő Galileájában, ami jóllehet szintén nem tökéletes, mégis jobb, sokkal jobb, mint ez a vidék itt...

János elmereng azon, ami Kánában történt. Péter nézi őt, és felkiált:

– Boldog az a gyerek! Azt hiszem, ebben a pillanatban egyáltalán nincs tudatában annak, hogy a földön van. Nézzetek csak rá! – és Jánosra mutat, aki fekhelyén fekszik, gondolataiba merülve egy kenyérdarabbal játszik, és teljesen megfeledkezik az evésről.

Magdolna behozza a gyümölcsöket.

– Hát léteznek ilyen gyümölcsök! Sose láttam ilyen éretteket egy helyen sem – mondja Péter, és tágra nyitja szemét, amikor az epret és a sárgadinnyéket meglátja.

Lázár megmagyarázza, hogy Gázán túl van egy napos teraszokkal rendelkező kertje, ott termeli.

(8-453)

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtt Jézus egy dombról nézi Jeruzsálemet, és sírva fakad. Péter és János odamennek, és átölelik, Péter megkérdezi:

– Mi okoz neked fájdalmat, Jézus? Mondd meg minekünk, akik szeretünk téged! (Jd 13,549)

(9-66)

Jézus nagyhétfőn Jeruzsálembe megy az apostolokkal. Miután átkeltek a Cedron patakon, Péter megkérdezi Jézust:

– Hol ettél?

– Sehol.

– Ó, akkor, éhes vagy! Nézd, ott van egy pásztor, néhány legelésző kecskével. Odamegyek és kérek neked tőle tejet. Mindjárt visszajövök! – nagy léptekkel elsiet, és hamarosan visszatér, óvatosan hozva egy tejjel teli tálat.

Jézus megissza, és kedvesen visszaadja a tálat a pásztorfiúnak, aki elkísérte Pétert.

(9-95)

Nagyhétfő éjjelét Jézus egyedül, imában akarja tölteni.

– Egyedül maradsz? És ha ártanak neked? Betegnek is tűnsz... Maradok – mondja Péter.

– Te elmész a többiekkel. Hagyjátok, hogy egy órára elfelejtsem az embereket! Hagyjatok együtt lenni Atyám angyalaival! Ők fogják nekem anyámat pótolni, aki imában könnyek között gyötrődik, és akit én nem terhelhetek még tovább saját vigasztalhatatlan fájdalommal.

Menjetek! – Jézus felmegy egy hegyoldalra, és visszavonul az olajfák sűrűjébe.

Péter kijelenti:

– Amíg én élek, nem engedem, hogy elfogják! Holnap...

– Mit fogsz csinálni holnap? – kérdezi a Kerióti.

– Mit csinállok? Csak magammal beszélek. Ez az árulás ideje. Még a levegőnek sem mondom el gondolataimat. És te, aki oly gyakran mondtad, milyen befolyásos vagy, miért nem igyekszel védelmet keresni Jézus számára?

– Azt fogom tenni, Péter. Azt fogom tenni. Ne csodálkozzatok, ha néhányszor távol leszek! Érte fáradozom. Azonban ne mondjátok meg neki!

– Légy nyugodt! És légy áldott! Néha nem bíztam benned, de ezért bocsánatot kérek tőled. Látom, hogy a kellő időben jobb vagy, mint mi. Te cselekszel... Én nem tudok mást tenni, csak beszélni a levegőbe – mondja Péter, alázatosan, és őszintén.

És Júdás nevet, mintha a dicséretnek örülne. Elhagyják a Getszemánit, és a Jeruzsálembe vezető útra térnek. (Jd 13,553-554)

(9-107)

Nagyszerdán Jézus nagyon fáradt, és Mannaen beengedi őt, az apostolokat és a tanítványokat a király kertjébe, hogy pihenjen. Márta ennivalót küld számukra. Jézus magához hívja Pétert, és azt mondja neki

– Jakabbal, unokatestvéremmel együtt, áldd meg, ajánld fel és oszd szét, amint én teszem.

– Szétosztani igen, de megáldani nem, Uram! Téged illet meg a felajánlás és a megáldás.

– Amikor társaid vezetője voltál, távol tőlem, nem ezt tetted?

– Igen. De akkor... rákényszerültem, hogy megtegyem. Most velünk vagy, és neked kell megáldani. Minden jobban ízlik nekem, amikor te ajánlod fel értünk, és te osztod szét... – és a hűséges Simon megöleli Jézusát, aki fáradtan ül az árnyékban, és fejét Mestere vállára hajtja, boldogan, hogy így megölelheti és megcsókolhatja...

Jézus feláll, és kielégíti kívánságát. A tanítványokhoz megy, felajánlja, megáldja és szétosztja az ételeket, és nézi, amint meglegegedetten esznek. Azt mondja nekik:

– Utána aludjatok, pihenjétek ki magatokat, míg van rá idő. Azért, hogy virrasztani és imádkozni tudjatok, amikor szükség lesz rá, és a fáradtság és kimerültség ne nehezítse el szemeteket és lelketeket, amikor szükség lesz arra, hogy készen és ugyancsak ébren legyetek.

– Te nem maradsz velünk? Nem eszel?

– Hagyjatok engem pihenni! Erre van csak szükségem. Egyetek csak, egyetek! – Megsimogatja azokat, akik mellett elmegy, és visszatér helyére...

(9-138)

Péter és a Zelóta pihenés helyett elmennek, hogy kardokat szerezzenek Jézus megvédésére, de ezt a tervüket egyelőre titokban tartják. Júdás kötekedik, János azonban, amikor később Jézussal erről beszélget, kijelenti, hogy ő nem tud rosszat feltételezni Péterről és a Zelótáról.

– Igazán tévednél, ha bűnösöknek gondolnád őket – nyugtatja meg Jézus Jánost. (J 75-76)

(9-145)

Nagyszerdán estefelé Jézus a Getszemáni felé megy, és útközben – a Keriótinak válaszolva – kifejti Titokzatos Testének tanát, és mint annak jövőendő látható fejének, Péternek szerepét. (P 12,472-477)

(9-149)

Utána Jézus elmondja az utolsó ítéletről szóló példabeszédet. Ennek végén Júdás megint beleköt Péterbe, aki éppen kijelentette:

– De mi veled fogunk jönni, Urunk! Mikor akartunk elhagyni téged?

– Te hallgass, te, aki a bűnös vagy! Te és a Zelóta mást sem tesztel, mint csak ide-oda röpödötök, amint a Mester nem lát titeket. Én szemmel tartalak titeket. A Templomban... napközben... ott fenn, a sátraknál... – mondja a Kerióti, boldogan, hogy árulkodhat rájuk.

– Elég legyen! Ha ők ezt teszik, jól teszik...

Jézus megint részletesen leírja a szenvedéséről szóló jövődöléseket.

– Óh, hallgass! Hallgass! – zokog János.

– Ne beszélj tovább! Nem bírjuk ezt elviselni – könyörögnek unokatestvérei.

András nem beszél, hanem fejét térdei közé hajtva, hangtalanul sír. Simon ólomszürke. Péter és Jakab, Zebedeus fia kínpadra feszítettekhez hasonlóak. Fülöp, Tamás és Bertalan három kővémeredt szobornak, a kín megtestesítőinek látszanak.

A kerióti Júdás hátborzongató, ördögi látvány. Egy elkárhozotthoz hasonlít, aki végre felfogja, hogy mit tett. (Jd 13,555-556)

(9-162)

Nagycsütörtökön az apostolok megkérdezik Jézust, hogy hol fogják elfogyasztani a pászkát.

– Adj nekem parancsokat, és megyek! – ajánlkozik a Kerióti.

– Péter! János! Hallgassatok rám!

Ők ketten kissé távolabb voltak, de most Jézushoz mennek.

– Menjetek előre, és lépjétek be a városba a Trágya-kapun keresztül. Alighogy beléptek, találkozni fogtok egy emberrel, aki az En Rogel forrástól tér vissza egy korsónyi jó forrásvízzel. Kövessétek őt, amíg be nem lép egy házba! Mondjátok annak, aki ott lakik: „A Mester azt kérdezi: 'Hol van a terem, ahol elfogyaszthatom a pászkát tanítványaimmal?' „ Ő megmutat majd nektek egy nagy éttermet. Abban készítetek elő mindent! Menjetek gyorsan, és utána csatlakozzatok hozzánk a Templomban!

A kettő sietve elmegy.

(9-173)

A Péterrel kapcsolatos további részleteket már feldolgoztuk Az Utolsó Vacsora, Jézus szenvedése, Feltámadt!, Az Apostolok keresztútja, Az utolsó oktatások, és Az Ósegyház című füzetekben. Itt csak a Péterre vonatkozó szavakat ismétljük meg, a többi részletet megtalálhatjuk az idézett oldalakon.

Miközben a többi apostol a terem végleges előkészítésével foglalkozik, együtt belép Péter és Simon.

– Ó, végre megjöttetek! Hol voltatok már megint? Miután a Mesterrel megérkeztünk ide, újból eltűntetek. – mondja a kerióti.

– Még volt egy megbízatásunk a vacsora előtt- válaszol röviden Simon.

– Bánatos vagy?

– Azt hiszem, elég okunk van erre azok után, amiket ezekben a napokban arról az ajakról hallottunk, amely sose hazudott.

– És ezzel a büdös... Péter, szedd össze magad! – morogja Péter, fogai között.

– Te is...! Néhány napja bolondnak látszol. Olyan a képed, mint a vadnyúlé, amely maga mögött érzi a sakált – válaszol Júdás.

– Te meg olyan vagy, mint egy riadt róka. Néhány nap óta te sem vagy különösebben szép. Olyan különös képet vágasz. Kifejezetten sandítasz... Kit vársz, vagy kit remélsz, hogy látsz? Magabiztosnak látszol, magabiztosnak akarsz látszani, de olyan vagy, mint aki fél – vág vissza Péter.

– Ó! Ami a félelmet illeti: te sem vagy egy hős! (UV 6)

(9-194)

Belép Jézus. Miután néhány szót szól Júdás Tádéhoz, Péterhez fordul:

– Ó, Péter! Végre egy kicsit együtt leszünk! Tegnap óta olyannak tűnsz, mint egy lidércfény. Hol látlak, hol nem látlak. Ma szinte azt mondhattam, hogy elvesztettelek. Téged is, Simon. (UV 8)

(9-196)

Az asztalnál Jézus jelöli ki a helyeket:

– Én itt, jobbomon János,... János után erős Péterem... Péter után Simon... (UV 10)

Az állványról odahozzák, és Jézus elé teszik a nagy tálat a sült báránnyal.

Péter, akinek a kórusban az első helye van, megkérdi:

– Miért van így elkészítve ez a bárány? (UV 11)

Vita támad az apostolok között, hogy kik vannak az első helyen Jézus Országában. Jézus megválaszol nekik, és ezzel fejezi be szavait:

– Akik hűségesek lesznek fájdalmaimban, veletek egy sorban, boldogok lesznek, kedveseim.

– Mi kitartottunk mindvégig.

– Azt gondolod, Péter? Mondom neked, hogy még csak most jön a megpróbáltatás órája.

Simon, Simon Jónás fia, nézd, a Sátán követeli, hogy megrostálhasson titeket, mint a búzát. Én imádkoztam érted, hogy ne inogják meg hited. Te pedig, visszatérése után erősítsd meg testvéreidet.

– Tudom, hogy bűnös vagyok. De hűséges leszek hozzád mindhalálig. Ezt a bűnt nem követem el. Sose fogom elkövetni.

– Ne légy elbizakodott, Péterem! Ez az óra végtelenül sok dolgot megváltoztat majd. Amik ezelőtt ilyenek voltak, és most másminyenekké lesznek. Mennyi minden!...

Miután Jézus befejezi szavait, Simon odamegy a ládához, amelyre rátette előkelő köpenyét. Elővesz két igazi kardot, hosszút, enyhén hajlottat, és Jézushoz viszi:

– Én és Péter felfegyverkeztünk erre az estére. Ezzel rendelkezünk. De a többieknek csak rövid tőreik vannak. (UV 13-15)

(9-204)

A lábmosás szertartásánál Pétert nem lehet könnyen meggyőzni:

– Te mosod az én lábamat? Ne is gondold rá! Amíg élek, nem engedem meg neked. Én féreg vagyok, de te Isten vagy! Mindenki a saját helyén.

– Amit most teszek, még nem értheted meg. De később megérted. Engedd megtennem!

– Mindent, amit akarsz, Mester. El akarod vágni a nyakamat? Tedd meg! De lábamat nem fogod megmosni.

– Ó, Simonom! Nem tudod, hogy ha nem mosom meg, nem lesz részed Országomban? Simon, Simon! Lelkednek szüksége van erre a vízre, és szükséged van rá a hosszú út miatt is, amit meg kell tenned. Nem akarsz velem jönni? Ha nem moslak meg, nem jössz be Országomba.

– Ó, áldott Uram! Akkor moss meg teljesen! Lábamat, kezemet és fejemet!

– Aki megfürdött, mint ti, annak még csak arra van szüksége, hogy megmossa lábát. Azután teljesen tiszta lesz.

Jézus megmossa és megcsókolja Péter lábát. Péter sír, nagy kezébe veszi Jézus két kezét, szemére teszi, és megcsókolja. (UV 16-17)

(9-207)

Miután Jézus megáldoztatta az apostolokat, Anyjához megy, hogy őt is megáldoztassa.

– Szegény asszony! – sóhajt fel Júdás Tádé.

– Gondolod, hogy tudja? – kérdezi halkán Péter.

– Mindent tud. Mindig tudott mindent.

Mindnyájan nagyon halkán beszélnek, mintha egy halott előtt lennének.

– De csakugyan azt hiszitek, hogy... – kérdi Tamás, aki még nem akarja elhinni.

– Kétekedsz benne? Ez az Ő órája – mondja Zebedeus Jakab.

– Isten adjon nekünk erőt, hogy hűségesek legyünk – mondja Simon, a zelóta.

– Ó, én... – kezdi Péter. De ekkor János, aki figyel, megszólal:

– Psszt! Itt van!

Jézus belép...

Jézus ismét megismétli, hogy valaki elárulja Őt. A tanítványok megrettenve néznek egymásra. Gyanakodva vizsgálják egymást. Péter mereven néz a Keriótira, elárulva mindenkinek, kire gyanakszik.

Jézus, Júdásához intézett szavaival pillanatnyilag eloszlatja az apostolok gyanúját.

Péter azonban, aki leginkább gyanakszik Júdásra, meghúzza János ruhájának ujját, és amikor János megfordul, odasúgja neki:

– Kérdezd meg Őt, ki az.

Jézus megjelöli János számára az árulót a bemártott falat odanyújtásával, s utána elbocsátja Júdást.

– Mi dolgod van? – kérdi Péter. – Egyedül mégy?

– Már nem vagyok kisgyerek – gúnyolódik Júdás, miközben felveszi köpenyét.

– Hagyjátok elmenni! En és ő tudjuk, mit kell tennie – mondja Jézus.

– Igen, Mester. – Péter elhallgat. Talán arra gondol, hogy vétkezett, amikor meggyanúsította társát. Homlokára tett kézzel gondolkodik.

Jézus szívéhez szorítja Jánost, és odasúgja neki:

– Ne szólj most még semmit se Péternek. Felesleges botrány lenne.

– Isten veled, Mester! Isten veletek barátaim – búcsúzik Júdás.

– Isten veled! – mondja Jézus.

– Isten áldjon, gyerek! – teszi hozzá Péter. (UV 21-24)

(9-214)

Júdás távozása után átrendezik a kereveteket, U alakban helyezve el azokat. Jakab, Zebedeus fia, hívja Pétert:

– Ülj ide! Én a zsámolyra ülök, Jézus lábánál.

– Isten áldjon meg, Jakab! Annyira vágytam rá! – mondja Péter, és elfoglalja Jézus mellett Jakab helyét. (UV 25)

(9-217)

Búcsúbeszéde közben Péter megkérdezi:

– Uram, Jézus, de hová mégy?

– Oda megyek, ahová most nem követhetsz. De később majd követni fogsz.

– És miért nem most? Mindig követtelek, attól kezdve, hogy azt mondtad nekem: „Kövess engem!” Siránkozás nélkül mindent elhagytam... Most elmész a te szegény Simonod nélkül, itt hagysz engem, megfosztva magadtól, Mindenemtől, miután érted elhagytam azt a kevés jót, amim volt. Ez se nem igazságos, se nem szép részedről. A halálba méész? Rendben van. De én is jövök! Menjünk együtt a másvilágra! De előbb megvédelek! Kész vagyok életemet adni érted!

– Életedet akarod adni értem? Most? Most nem. Igazában, ó, igazán mondom neked, mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor tagadsz meg engem. Most még csak az első őrség ideje van. Utána jön a második... és utána a harmadik. Mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor tagadod meg Uradat.

– Lehetetlen, Mester! Mindent elhiszek, amit mondasz, de ezt nem! Biztos vagyok magamban!

– Most, ebben a pillanatban biztos vagy magadban, de csak azért, mert még velem vagy. Isten veled van. A Megtestesült Istent hamarosan elfogják, és többé nem lesz veletek. Miután a Sátán megbénított titeket – éppen a te magabiztosságod a Sátán ravaszsága, hogy elnehezítsen téged –, félelmet kelt bennetek. Azt sugallja nektek: „Isten nincs. Én vagyok!” És jóllehet dermedtek vagytok a rémülettől, még képesek vagytok értelmesen gondolkodni, felfogjátok, hogy amikor a Sátán az óra ura, meghal a Jó, és a Gonosz uralkodik, vereséget szenved a lélek, és úrrá lesz az emberi gyengeség. Akkor olyanok lesztek, mint a vezér nélküli katonák, akiknek nyomukban van az ellenség, és a legyőzöttek félelme meghajtja gerinceteket a győztes előtt, és azért, hogy ne öljenek meg titeket, megtagadjátok elesett hőstöket. De kérlek benneteket, hogy szívetekben ne zavarodjatok meg! Higgyetek az Istenben! És higgyetek bennem is! Minden látszat ellenére, higgyetek bennem! Higgyetek irgalmasságomban és az Atyáéban! Higgyen az, aki helyén marad, s az is, aki elfut. Az is, aki hallgat, ugyanúgy, mint az, aki kinyitja száját, és azt mondja: „Nem ismerem Őt!” Hasonlóképpen higgyetek bocsánatomban! És miként a jövőben mindig is teszitek majd, higgyetek a Jóban, Tanításomban, tehát Egyházamban. Így helyet kaptok majd az égben! (UV 28-29)

(9-220)

Amikor Jézus ismét az árulóról beszél, Péter térdre ereszkedik, és hevesen rázza Jézust, mintha hirtelen láz lepné meg:

– Mondd meg nekem, Uram! Mondd meg nekem! Én vagyok? Én vagyok? Vizsgálom magamat. És nem hiszem ezt. De te... Azt mondtad, hogy megtagadlak téged... És én félek. Ó! Milyen iszonyú lenne, ha én lennék...!

– Nem, Simon, Jónás fia. Nem te vagy.

– Miért nem hívsz már „Sziklának”? Tehát újra Simonná váltam? Látod! Ezt mondd!... Én vagyok az! De hogyan lehetek én az? Mondjátok meg nekem... Mondjátok meg ti nekem... Mikor, és hogyan válhattam árulóvá?... Simon?... János?... Beszéljete hát!...

– Péter! Péter! Péter! Azért nevezlek Simonnak, mert első találkozásunkra gondolok, amikor Simon voltál. És arra is gondolok, milyen hűséges voltál az első pillanattól kezdve. Nem te vagy az. Én, az Igazság mondom ezt neked.

– Akkor ki?

– Hát a kerióti Júdás! Még mindig nem érted? – kiáltja Tádé, aki többé nem tudja visszatartani magát.

– Miért nem mondtad meg ezt előbb? Miért? – kiáltja Péter is.

– Csend! Ő sátán. Nincs más neve. Hová mégy, Péter?

– Megkeresem őt.

– Tedd le azonnal azt a köpenyt és fegyvert! Vagy el kell, hogy kergesselek és átkozzalak?

– Nem, nem! Ó! Uram! De én... de én... talán lázbeteg vagyok? Ó! Ó! – sír Péter a padlón Jézus lábainál.

– Megparancsolom nektek, hogy szeressétek egymást! És bocsássatok meg! Megértettétek? Ha a világban gyűlölet van is, bennetek csak szeretet legyen! Mindenki iránt. Mily sok árulóval talákoztatok majd utatokon! De nem szabad gyűlölnötök őket, és nem szabad rosszal viszonzni a rosszat! Különben az Atya is gyűlölni fog titeket. Engem ti elöttetek gyűlöltek és árultak el. Mégis, látjátok: én nem gyűlölök. A világ nem képes szeretni azt, aki nem olyan, mint ő. Azért nem szeret titeket. Ha az övéi lennétek, szeretne titeket, de ti nem a világból valók vagytok, mert én kiválasztottalak titeket a világból. És ezért gyűlölnek titeket. (UV 35-36)

(9-227)

Nem ismerem Őt!

Miközben a vacsora után a Getszemáni-kert felé mennek, az apostolok azon tanakodnak, hogyan menthetnék meg Jézust. Különféle tervek merülnek fel, hogy erőszakkal elrejtik Őt valahová, de egyet sem találnak jónak. (Jsz 15-17)

(9-237)

Útközben Jézus bizalmasan beszél a Zelótával, és megbízza őt, hogy gyűjtse majd össze a szétszéledt apostolokat.

– Péter és unokatestvéreim fogják magukat a legrosszabbul érezni. Becsületes Péterem úgy érzi majd magát, mint egy bűnöző, és nem talál békét... (Jsz 23)

A Getszemáni kertben mindnyájan egyesülnek egy csoportban. Jézus azt mondja:

– Most szétválunk. Én felmegyek a magasba, imádkozni. Magammal viszem Pétert, Jánost és Jakabot. Ti maradjatok itt!...

Jézus elválík az apostoloktól, és előre megy, miközben Péter átveszi Simontól a fáklyát, amelynek gyantás ágai ropogva égnek.

Amikor megérkeznek, Jézus kérésére, hogy virrasszanak és imádkozzanak, mindnyájuk nevében Péter válaszol:

– Légy nyugodt, Mester! Virrasztani és imádkozni fogunk. Csak hívnod kell minket, és megyünk!

Jézus hosszú ima után visszatér a három apostolhoz. Félálomban találja őket. Péter egy fához támaszkodik vállával, és kezét mellén tartja. Feje ingadozik, mint aki mély álomba készül merülni...

Jézus szavaira a három zavarodottan felugrik. Dörzsölik szemüket. Bocsánatkérően mormolnak valamit, a bornak, ételnek tulajdonítva álmoságukat. Nem akartak beszélgetni, ezért aludtak el. De most majd hangosan imádkoznak, és ez nem történik meg ismét.

– Igen, imádkozzatok, és virrasszatok! Nektek magatoknak is szükségetek van rá!

– Igen, Mester, engedelmeskedünk neked.

Második imája közben Jézus fájdalomra oly nagy, hogy Péter és János nevét kiáltja, hogy úrrá legyen fájdalmán. Segítségül hívja őket, hogy legyőzze emlékeit. És azt mondja:

– Most jönni fognak. Ők hűségesek!

De azok nem jönnek. Ismét hívja őket. Mintha látna valakit, aki félelmet kelt benne. Gyorsan menekül a hely felé, ahol Pétert és a két testvért hagyta. És ott találja őket, még kényelmesebben és mélyebben aludva, a már szinte teljesen kialudt tűz mellett.

– Péter! Már háromszor hívtalak titeket! De mit csináltok? Ismét alusztok? Hát nem érzitek, mennyire szenvedek? Imádkozzatok, hogy ne a test diadalmaskodjon. Ne győzzön le benneteket, egyikőtöket sem. Bár a szellem készséges, a test gyenge. Segítsetek nekem...

Azok hárman csak lassan ébrednek fel. Végül kinyitják szemüket, de az még fátyolos. Mentegetődznek. Először felülnek, majd felállnak.

– Hát ez nem lehet! – mormolja Péter. – Ez még sohasem történt meg velünk! Ezt az a bor okozhatta. Erős volt. És ez a hideg is... Betakaróztunk köpenyünkkel, hogy ne érezzük, és többé nem láttuk a tüzet. Már nem fáztunk, és íme elnyomott az álom. Azt mondd, hogy hívtál minket? Pedig nem hinném, hogy olyan mélyen aludtam volna... Fel, János, keressünk ágakat, mozogjunk, attól kimegy az álom a szemünkből! Légy biztos benne, Mester, hogy mostantól!... Talpon leszünk...

Amikor Jézus harmadszorra visszatér, az apostolok mélyen alszanak a kialudt tűz mellett. Hívja őket. Hiába. Le kell hajolnia, s erősen meg kell ráznia Pétert.

– Mi az? Ki akar engem elfogni? – mondja csodálkozva, és félve, kibontakozva sötétzöld köpenyéből.

– Senki. Én vagyok az, aki hív téged.

– Reggel van?

– Nem. De majdnem vége van már a második őrváltásnak.

Péter egészen el van zsibbadva. Jézus felrázza a másik kettőt is.

A három támolyogva áll fel. Körülnéznek. Béke uralkodik. Semmi más. Szó nélkül követik Jézust. A többi nyolc is többé-kevésbé elaludt az elhamvadt tűz körül. (Jsz 24-31)

(9-243)

Megérkezik a zsandárhad, élén Júdással. Az apostolok egy sarokba ugranak. Péter van elől, mögötte egy csoportban, a többiek. Jézus ott marad, ahol van. ...

Amint Jézus szavára a katonák a földre esnek, az apostolok Jézushoz közelednek, főleg Júdást fenyegetve. Az egy ugrással épp hogy el tud menekülni Simon kardcsapása elől. ...

Miközben Jézus a katonához beszél, Péter megközelíti azt az embert, aki kötéllel meg akarja kötözni Jézust, és kardjával ügyetlenül rácsap. Ha a kard hegyét használta volna, átvágta volna a torkát, mint egy juhnak, de így csupán a fülét metszette le csaknem teljesen. Az ember, akinek füle erősen vérezve csüng alá, felkiált, mintha halálosan megsebesült volna. Nagy tumultus támad, mert van, aki előre akar rohanni, míg a többiek megijednek a kard és a török villogásától.

– Tegyétek vissza ezeket a fegyvereket! Parancsolom nektek! Ha akarnám, Atyám angyalai megvédenének. És te, gyógyulj meg! Elsősorban lelkedben, ha képes vagy rá. – És mielőtt Jézus hagyná megkötözni kezeit, megérinti, és meggyógyítja a fület. (Jsz 32-33)

(9-254)

Az apostolok elmenekülnek. Jézust megkötözik, és a város felé viszik. Mielőtt elérnék a várost, ott áll János és Péter. Ők megelőzték a menetet, és egy homályos kapualjban állnak, egy kis tér közelében, a város fala előtt. Fejükre húzták köpenyüket, hogy elrejtse arcukat. De amikor Jézus odaér, János leengedi köpenyét, és megmutatja sápadt, feldúlt arcát, amelyet megvilágít a holdfény utolsó sugara. Péter nem meri felfedni magát. De valamivel ő is előrébb jön, hogy látható legyen... Jézus rájuk néz... és végtelen jósággal rájuk mosolyog. Péter megfordul, és visszamegy a sötét sarokba, és kezeivel elfedi szemét – meggörnyedt, megöregedett, megtört ember... János bátran ott marad a helyén, és csak akkor csatlakozik Péterhez, amikor a kiáltozó tömeg elhaladt mellette. Megfogja Péter könyökét, és úgy vezeti őt, mint ahogy egy gyermek vezetné vak apját. A tömeg után ők is belépnek a városba. (Jsz 34-35)

(9-258)

Annás házának udvarán a tömeg a tűz körül melegszik, mert az éjszaka hideg és szeles. Ott van Péter is, Jánossal együtt, elvegyülve az ellenséges tömegben. Amikor Jézust átvezetik az udvaron, rájuk néz, és ütésektől felduzzadt ajkával kissé elmosolyodik. (Jsz 40)

(9-263)

Kihallgatása után Jézust több udvaron átvezetik az ott összegyűlt néptömeg között, egy kis fülkébe. Az egyik udvaron még ott van Péter a tűz mellett. Jézus ránéz, de Péter elkerüli tekintetét. János már nincs itt.

Lassan, halványzölden, hajnalodik. Kiadják a rendeletet: vigyék a foglyot a Tanácsterembe, egy törvényesebb eljárásra. Ebben a pillanatban tagadja le Péter, harmadszor, hogy ismeri Krisztust, aki elhalad mellette, szenvedésének már látható jeleivel. A hajnal zöldes fényében a véraláfutások még kegyetlenebbeknek látszanak földszínű arcán, szemei beesettebbek és üvegesek. A világfájdalmak már elhomályosították Jézust... Egy kakas kukorékolva üdvözlí a hajnalt. Jézus megjelenésére elhallgatnak az emberek, és ebben a csendben csak Péter rekedt hangja hallatszik:

– Esküszöm, asszony! Nem ismerem Őt! – Erre a kakas ismét kukorékol, mintha csak kigúnyolná őt.

Péter összerezzen. Megfordul, hogy elmeneküljön, és maga előtt találja Jézust, aki végtelen irgalommal néz rá, de oly szomorú és mély fájdalommal, hogy szívet tépő látványt nyújt. Péter felzokog, és támolyogva, mintha részeg volna, kimegy. Elmenekül, két szolga mögött menve, akik éppen kimennek az útra, és eltűnik a félhomályos utcán. (Jsz 44)

(9-267)

Elnyered a bocsánatot!

Nagyszombaton Mária nagyon várja Pétert és Júdást. Amikor kopogtat valaki, megkérdezi:

– Ki kopogott? Péter? Júdás? József?

– Nem. Valéria.

Kora hajnalban egy kakas vidáman kukorékol a közelben. János összerezzen.

– Mi bajod, János? – kérdezi a Szűz.

– Simon Péterre gondoltam...

– De nem volt veled? – kérdi Magdolna, aki belép a szobába.

– De igen. Annás házában. Utána megértettem, hogy ide kell jönnöm. És nem láttam többet.
(Jsz 603-604)

(9-419)

Mária elküldi Jánost, hogy keresse meg Jézus köpenyét. János nagyszombat éjjelén tér vissza.

– János! Visszatértél? Még mindig semmi?

– De igen. Simon Péter... és Jézus köpenye... a Getszemáni-kertben. A köpeny... – János térdre ereszkedik, és azt mondja:

– Íme... De egészen véres és szakadozott. A kéz nyomai Jézusé. Csak neki voltak ilyen hosszú és finom kezei. Ellenben a szakadások fogaktól származnak. Világosan látható, hogy egy ember fogsorának a nyomai. Gyanítom, hogy... a keriothi Júdás volt, mert annak a helynek a közelében, ahol Simon Péter megtalálta a köpenyt, volt egy foszlány Júdás sárga ruhájából. Visszatért oda... később, mielőtt megölte magát. Nézd, Anya!

Mária eddig csak simogatta és csókolgatta Fiának nehéz, piros köpenyét, de János sürgetésére széthajtja, és nézi a sötét vérfoltokat és a fogak által okozott szakadásokat. Remeg, és azt suttogja: „Menynyi vér!” Úgy látszik, csak ezt látja.

– Anya... a föld piros tőle. Simon, aki a reggel első óráiban futott oda, azt mondja, hogy a fű még friss vértől volt borítva... Jézus... Nem tudom... Nekem nem tűnt sebesültnek... Honnan a sok vér?

– Testéből. Halálos gyötrelemben... Ó, Jézus... teljes Áldozat! Ó, Jézusom! – Mária oly keserves és erőtlen jajgatással sír, hogy az asszonyok megjelennek az ajtóban, benéznek, és utána visszavonulnak. – Ez történt, miközben mindenki elhagyott téged... Ti mit csináltatok, mialatt Ő első halálfélelmét élte át?

– Aludtunk, Anya... – János sír.

– És ott találtál rá Simonra? Mondd el!

– Elmentem megkeresni a köpenyt. Jánost és Márkot akartam megkérdezni róla... De elmenekültek. A ház be volt zárva, és teljesen el volt hagyatva. Akkor fölmentem a falig, hogy bejárjam mindazokat az utakat, ahol csütörtökön voltunk... Annyira kimerült és szomorú voltam azon az estén, hogy nem tudtam visszaemlékezni arra, hol vetette le Jézus a köpenyét. Úgy láttam, hogy rajta volt, de később már nem volt rajta... Ahol elfogták, nem találtam semmit... Ahol mi hárman voltunk, szintén semmit. Elmentem az ösvényre, amelyre a Mester húzódott vissza... És azt hittem, talán Simon Péter is meghalt, mert megláttam ott egy sziklánál, teljesen magába roskadva. Kialtottam neki, és ő felemelte a fejét... Annyira megváltozott, hogy azt hittem, esztét veszítette. Felkiáltott, és megpróbált elmenekülni. De megbotlott, mert a könnyek elhomályosították a szemét, és én megragadtam. Azt mondta nekem: „Hagyj engem! Egy ördög vagyok! Megtagadtam Őt! Amint megjósolta... A kakas kukorékol, és Ő rám nézett. Elmenekültem... Fel és alá futkostam a mezőn, és egyszer csak itt találtam magamat. És látod? Itt Jáhve megtaláltatta velem az Ő vérét, hogy vádoljon. Mindenütt vér! Mindenütt vér! Vér van

a sziklán, a földön, a fűvön! Én okoztam annak kiontását. Amint te, amint mindenki. De én megtagadtam ezt a Vért!”

Úgy tűnt nekem, magán kívül van. Mindent megpróbáltam, hogy megnyugtassam őt, és elhozzam onnan. De nem akart eljönni. Azt mondta: „Itt! Itt akarok maradni, hogy őrizzem ezt a Vért és az Ő köpenyét. Könnyeimmal akarom lemosni. Amikor nem lesz többé vér a köpenyén, talán akkor visszatérek az élők közé, mellemet verve, és azt mondva: 'Megtagadtam az Urat!' „

Mondtam neki, hogy te látni akarod őt, hogy te küldtél el keresésére. De nem akart hinni nekem. Akkor megmondtam neki, hogy te Júdást is látni kívántad, hogy megbocsáss neki, és nagyon szenvedtél, hogy már nem teheted meg ezt öngyilkossága miatt. Csak ezután csillapodott némileg sírása. És mindent tudni akart. És aztán ő is elmondta nekem, hogy a fűvön még friss volt a vér, és hogy Júdás, akinek ő megtalálta a ruhájának egy darabját, a köpenyt szétszaggatta. Hagytam őt hosszasan beszélni, és utána azt mondtam: „Jöjj velem az Anyához!” Ó, mennyit kellett kérnem és könyörögnöm, hogy meggyőzzem! És amikor úgy látszott, hogy sikerült, és felálltam, hogy jöjjenek, ő már nem akart jönni. Csak estefelé kelhettünk útra. De amikor elértünk a kapuhoz, elrejtőzött egy elhagyott kertben, azt mondta: „Nem akarom, hogy az emberek meglássanak. Homlokomra van írva: Isten megtagadója.” Csak most, a mély sötétben sikerült ide vonszolnom.

– Hol van?

– A mögött az ajtó mögött.

– Jöjjön be!

– Anya...

– János...

– Ne tegyél neki szemrehányást! Megbánta bűnét.

– Oly kevésbé ismersz még? Jöjjön be!

János kimegy. De mégis egyedül tér vissza, és azt mondja:

– Nincs bátorsága hozzá... Próbáld meg te behívni!

– Simon, Jónás fia, jöjj! – mondja gyengéden Mária.

Semmi.

– Simon Péter, jöjj!

Semmi.

– Jézus és Mária Pétere, jöjj!

Hangos, keserves sírás a válasz. De nem jön be. Mária felkel. A köpenyt az asztalon hagyja, és az ajtóhoz megy.

Péter ott van, összekuporodva. Mint egy gazdátlan kutya. Oly nagyon sír, hogy nem hallja sem a kinyíló ajtó, sem Mária szandáljának csikorgását. Csak akkor veszi észre, hogy ott van, amikor Mária már előtte áll, lehajol hozzá, megfogja egyik, szeméhez szorított kezét, és kényszeríti, hogy felálljon. Belép a szobába, maga mögött húzva Pétert, mint egy gyermeket. Elreteszeli az ajtót, és visszatér helyére, meghajolva a fájdalomtól, miképp Péter a szégyentől.

Péter odamegy hozzá, letérdel lábához, és gátlástalanul sír. Mária simogatja őszülő, fájdalmától verejtékes haját. Addig simogatja, szó nélkül, míg végre lecsillapodik. Amikor Péter azt mondja: „Nem bocsáthatsz meg nekem! Hát ne simogass engem, mert én megtagadtam Őt!”, Mária így válaszol:

– Péter, te megtagadtad Őt. Ez igaz. Volt bátorságod ahhoz, hogy nyilvánosan megtagadd, gyáva merészséged, hogy meg tedd ezt. A többiek... A többiek, a pásztorokat, Mannaent, Nikodémust, Józsefet és Jánost kivéve, csak gyávák voltak. Mindenki megtagadta Őt: Izrael férfiai és asszonyai, néhány asszonyt kivéve... Nem említem az unokatestvéreket, és Sára fiát, Alfeust. Ők rokonok és barátok voltak. De a többiek!... Nem volt még sátáni bátorságuk sem ahhoz, hogy hazudjanak önmaguk megmentésére; sem lelki bátorságuk, hogy megbánják bűnüket és sírjanak; sem az a még magasabb rendű bátorság, hogy nyíltan beismerjék tévedésüket. Te egy szegény ember vagy. Jobban mondva, az voltál, ameddig megbíztál saját

magadban. Most férfi vagy. Holnap szentté leszel. De még akkor is, ha nem lennél olyan, amilyen vagy, én ugyanúgy megbocsátanék. Megbocsátottam volna Júdásnak is, hogy megmentse lelkét. Mert azért, hogy egy lélek megmeneküljön, egyetlen egy lélek, nem szabadna semmiféle fáradságtól visszariadni, és minden undort, ellenérzést, és neheztelést le kellene gyűrni, még ha ettől a szíve szakad is meg valakinek. Ne felejtsd el, Péter! Megismétlem neked: „Egy léleknek oly nagy az értéke, hogyha életünkbe kerülne is, hogy elviseljük közelségét, karjaink között kellene tartani úgy, amint én tartom a te ősz fejedet, ha felfogjuk, hogy ezzel megmenthetjük.” Így. Amint egy anya az atyai fenytés után szívéhez szorítja bűnös fiának fejét, és szenvedő, szeretettől és fájdalomtól lüktető szívével több jót tesz, és többet ér el, mint az atya szigorával. Fiam Péter, szegény Péter, aki a sötétségnek ebben az órájában, mint mindnyájan, a Sátán kezében voltál anélkül, hogy észrevetted volna, és azt hiszed, hogy mindent magadtól tettél, jöjj, jöjj ide, Fiam fiai Anyjának a szívére! Itt nem tud több bajt okozni neked a Sátán. Itt lecsillapodnak a viharok a Napra várakozva: Jézusomra, aki fel fog támadni, és azt fogja mondani neked: „Béke, Péterem”. Tisztán és szépen felkel a hajnalcsillag, tisztává és széppé téve mindent, amit megcsókol, mint ahogy a tengerünk tiszta vizével történik a friss tavaszi reggeleken. Ezért vágyakoztam annyira utánad. A kereszt lábánál gyötrődtem érte és értetek, és – hogy nem hallhattál meg engem? – oly erősen kiáltottam lelketekhez, hogy hiszem, ők valóban hozzám jöttek. És szívembe zárva, nem, sokkal inkább szívemen, mint áldozati kenyereket, felemeltem őket, azért, hogy vérében és könnyeiben megtisztuljanak. Megtehettem ezt, mert Ő, Jánosban, minden gyermeke Anyjává tett engem. Mennyire vágyakoztam utánad!... Azon a reggelen, azon a délutánon és éjjelen és a következő napon... Miért várakoztattad meg annyira az anyát, szegény, Sától megsebzett és lábbal tiport Péter? Nem tudod, hogy az anyák feladata visszatéríteni a helyes útra, meggyógyítani, megbocsátani és vezetni? Hozzá vezetlek téged. Szeretnéd látni Őt? Szeretnéd látni mosolyát, hogy meggyőzőn, még mindig szeret téged? Igen? Ó, akkor oldozd el magad a szegény asszony karjaiból és tedd homlokodat az Ő megkoronázott homlokához, szádat az ő megsebzett ajkához, és csókolj meg Uradat!

– Meghalt... Soha többé nem tehetem már meg.

– Péter! Válaszolj nekem! Mit gondolsz, mi Urad utolsó csodája?

– Az Eukarisztia. Nem. A meggyógyított katona, ott... ott... Ó, ne emlékeztess rá!...

– Egy hűséges, szeretetteljes, erőlelkű asszony a Kálvária hegyen odament Jézushoz, és megtörölte arcát. És Ő, hogy megmutassa, mire képes a szeretet, rányomta arcképét a kendőre. Íme, Péter! Ezt érte el egy asszony, a pokoli sötétség és az isteni harag órájában. Egyedül azért, mert szeretett. Ne felejtsd el ezt, Péter! Abban az órában, amelyben úgy tűnt neked, hogy a sátán erősebb Istennél. Isten az emberek foglya volt. Elítélték, megostorozták, és már közeli a halála... És mégis, Isten még a legsúlyosabb üldöztetésekben is Isten. És, még ha az Esmét bántják is, Isten, aki az Esmét életre keltette, megtámadhatatlan és szavak nélkül, ezzel a kendővel válaszol azoknak, akik tagadják létezését, akik hitetlenek, akik ostobák, bűnösök, szentségtörők, akik nem fogadják el igaznak azt, amit ők nem tudnak felfogni. Nézd meg a vásznat! Egy napon, te mesélted el nekem, azt mondtad Andrásnak: „A Messiás kinyilatkozta magát neked? Nem lehet igaz!” És utána a te emberi értelmeknek meg kellett hajlania a lélek ereje előtt, amely látta a Messiást ott, ahol az értelem nem látta. Egy másik alkalommal a viharos tengeren te kérdeztél: „Jöjtek, Mester?”, és utána, félúton a hullámzó vízen, kételkedve azt mondtad: „A víz nem tud engem fenntartani”, és kételkedésed miatt kis híján megfulladtál. Csak amikor az emberi értelem ellenében felülkerekedett a lélek, amely tudott hinni, tudta megtalálni Isten segítségét. Egy másik alkalommal azt mondtad: „Ha Lázár már négy napja halott, miért jöttünk? Azért, hogy feleslegesen meghaljunk?!” Mert emberi értelemmel nem tudtál meglátni más megoldást. És lelked meghazudtolta értelemet, rámutatva a feltámadással a Feltámasztó dicsőségére, megmutatta neked, hogy nem hiába mentetek oda. Egy másik alkalommal, amikor hallottad az Urat kegyetlen haláláról beszélni, azt mondtad: „Ez sose fog megtörténni veled!” És

látod, hogy értelmed meghazudtolta önmagát. Várom most, hogy lelked szóljon ebben az utolsó esetben.

– Bocsánat!

– Nem ezt. Egy más szót.

– Hiszek!

– Egy másikat.

– Nem tudom...

– Szeretlek! Péter, szeress! Elnyered a bocsánatot. Hinni fogsz! Erős leszel! Pap leszel, nem farizeus, aki elnyom, aki csak a formáságokat ismeri, de nincs élő hite. Nézd Őt! Merj ránézni...! Mindenki nézte, és tisztelte. Longinus is... És te nem tudnád? Csak megtagadni tudtad? Ha nem nézel rá most, az én anyai, szeretetteljes fájdalom tüzenél, amely fájdalom titeket egyesít és kiengesztel, akkor többé nem leszel képes erre. Ő feltámad. Hogyan tudsz majd rá nézni új ragyogásában, ha nem ismered meg arcát átmeneti állapotában a Mestertől, akit ismertél, a Diadalmasig, akit nem ismersz? Mert a szenvedés, a századoknak és a világnak minden szenvedése dolgozott a vésővel és kalapáccsal azokban az órákban, amelyek elteltek csütörtök estétől péntek délutánig. És megváltoztatták az Ő arcát. Előzőleg csak a Mester és a Barát volt. Most a Bíró és a Király. Beleült székébe, hogy ítéljen. Meg van koronázva. Így marad. Csakhogy a dicsőséges feltámadás után már nem az Ember Bíró és Király lesz, hanem az Isten Bíró és Király. Tekints rá! Nézd, míg az ember volta és a fájdalom elfátyolozzák, hogy nézni tudd akkor is, amikor diadalmaskodik istenségében!

Péter végre felemeli fejét Mária öléből, és ránéz sírástól kivörösödött szemeivel, és öreg gyermek arcával, az általa okozott bajtól kétségbeesett és az iránta tanúsított jószágtól ámulatba esett arccal.

Mária kényszeríti őt, hogy Urára nézzen. Akkor Péter, mintha egy élő arc előtt lenne, felnyög:

– Bocsánat! Bocsánat! Nem tudom, hogyan történhetett meg... ami történt. Ez nem én voltam. Valami megváltoztatott, úgyhogy már nem voltam saját magam. De szeretlek téged, Jézus! Szeretlek, Mesterem! Térj vissza! Térj vissza! Ne menj el anélkül, hogy azt ne mondanád nekem: megértesz engem!

Mária megismétli azt, amit a sírkamrában tett. Előrenyújtott karokkal, egyenesen állva, papnőnek látszik, a felajánlás pillanatában. És, amint ott felajánlotta a szeplőtelen Áldozatot, itt felajánlja a bűnbánó bűnöst. Valóban a szentek és a bűnösök Anyja! Utána segít Péternek felállni, és ismét vigasztalja. Azt mondja neki:

– Most, hogy itt vagy, jobban vagyok. Most menj át az asszonyokhoz és Jánoshoz. Pihenésre és táplálékra van szükségetek. Menj, és légy jó... – Úgy beszél hozzá, mint egy gyermekhez.

Miközben a többiek esznek, és nyugovóra térnek, Mária egyedül marad talpon. Várakozik a helyén. Imádkozik. Mindig. Mindig. Mindig. Az élőkért és a holtakért. Az igazakért és a bűnösökért. A visszatérésért. A Fiú visszatéréséért.

Mindnyájan alszanak, csak a Hajnalcsillag virraszt, ragyogva, Fiának képe mellett.

Így telik nagyszombat éjjele, míg a kakas kukorékolása a hajnal első sugarára fel nem ébreszti Pétert, aki egy ijedt és fájdalmas kiáltásával felébreszti a többi alvót is. (M 14,618-624)

(9-435)

János és Péter arra gondolnak, hogy jó lesz rendbe hozni a vacsora termét. Elhúzzák a kereveteket az asztaltól, de utána mindent visszatesznek, éppúgy, amint a vacsora végén volt.

– Ő azt mondta nekünk... – mondja János.

– Azt is mondta: „Ne aludjatok!” Azt mondta: „Ne légy kevély, Péter. Nem tudod, hogy hamarosan eljön a megpróbáltatás órája?” És... és azt mondta: „Te meg fogsz tagadni engem...” Péter ismét sír, miközben mély fájdalomtól eltelve mondja: „És én megtagadtam Őt!”

– Elég, Péter! Most visszatértél. Elég legyen ebből az önkínzásból!
 – Sose, sose lesz elég. Megöregedhetek, mint az első pátriárkák, hétszáz vagy kilencszáz évig élhetek, mint Ádám és első unokái, akkor sem fog sohase megszűnni ez a gyötrem.
 – Nem bízol az irgalmasságában?
 – De igen. Ha nem hinnék benne, olyan lennék, mint a Kerióti: egy kétségbeesett. De, még ha Ő megbocsát is nekem az Atya keblén, ahová visszatért, én nem bocsátok meg magamnak. Én! Én! Én, aki azt mondtam: „Nem ismerem Őt!” Mert abban a pillanatban veszélyes volt ismerni Őt, mert szégyelltem, hogy tanítványa vagyok, mert féltem a kínzástól... Ő a halálba ment, és én... én arra gondoltam, hogy megmentem életemet. És azért, hogy megmentsem, elutasítottam Őt, amint egy bűnös nő elveti méhének gyümölcsét, miután megszülte, mert veszélyes magánál tartani, és úgy visszatérni urához, aki mit sem tud bűnéről. Rosszabb vagyok egy házasságtörőnél... rosszabb egy...

A kiáltozást hallva, belép Mária Magdolna.

– Ne kiáltozzál úgy! Mária hall téged. És annyira ki van merülve! Nincs már ereje, és minden fájdalmat okoz neki. A te hasztalan kiáltozásaid csak megújítják kínjait, melyeket a ti viselkedésetek okoztak neki...

– Látod? Látod, János? Egy asszony, hallgatást parancsolhat nekem. És igaza van. Mert mi, az Úrnak szentelt férfiak, csak hazudni és elmenekülni tudtunk. Az asszonyok bátrak voltak. Te, te kicsivel több vagy, mint egy asszony, mert oly fiatal és tiszta vagy, neked volt bátorságod ott maradni. És mi, mi, az erősek, a férfiak, elmenekültünk. Ó, mennyire meg kell engem vetnie a világnak! Mondd nekem, mondd nekem, asszony! Igazad van! Taposs rá hazug számra! Szandáloed talpával, amelyen talán rajt van valami az Ő véréből. És csak az az út porával összevegyült vér bocsáthat meg kissé, adhat egy kis békét annak, aki megtagadta. Hozzá kell szoknom ahhoz, hogy a világ megvet engem! Mi vagyok hát? Mondd meg nekem, mi vagyok én?

– Nem más, mint egy nagyon kevély alak. – válaszol nyugodtan Magdolna. – Fájdalom? Az is. De hidd csak el, fájdalmadnak legalább fele önsajnálattal, azért, hogy most megvethetnek téged. Igazán mondom neked, én is megvetlek, ha te, mint egy ostoba asszony tovább folytatod ezt a nyögést, és panaszkodást. Ami történt, megtörtént. És ez a vad kiáltozás nem hozza azt helyre, és nem semmisíti meg. Csak felhívja magára mások figyelmét, és olyan részvétet koldul, amit nem érdemelsz meg. Légy férfias bűnbánatodban. Ne kiabálj! Tedd meg! Én... tudod, ki voltam. De, amikor felfogtam, hogy egy hányadéknál is méltóbb vagyok a megvetésre, nem rángatóztam görcsökben. Bűnbánatot tartottam. Nyilvánosan. Nem kíméltem magamat, és nem kértem elnézést. Megvetett engem a világ? Igaza volt. Megérdemeltem. A világ azt mondta: „A kéjnéő újabb szeszélye”? És káromlásnak nevezte azt, hogy Jézushoz mentem? Igaza volt. A világ visszaemlékezett előbbi viselkedésemre, és ez igazolta minden gondolatát. Nos? A világnak meg kellett győződnie, hogy a bűnös Mária többé nem létezik. A tényekkel meggyőztem a világot. Tedd ezt te is, és hallgass!

– Szigorú vagy, Mária – veti ellen János.

– Még inkább magammal, mint másokkal. De elismerem ezt. Nincs oly gyengéd kezem, mint az Anyának. Ő a Szeretet. Én... Ó, én! Összetörtem érzékeimet akaratom erejével. És még inkább megteszem ezt. Azt hiszed, hogy megbocsátottam magamnak azt, hogy én voltam a „Kéjnéő”? Nem. De nem mondom ezt másnak, csak magamnak. És mindig ezt fogom mondani magamnak. Ettől a titkos sírástól elemészve fogok meghalni, siratva azt, hogy tönkretettem magamat. Megszentségtelenítettem magamat, és nem lehet megvigasztalni a fölötti fájdalmamat, hogy csak egy lábbal taposott szívet tudtam adni neki... Látod... mindenkinél többet dolgoztam a balzsamon. És mindenkinél bátrabban fogok odamenni, és fogom Őt kitakarni... Ó, Istenem! Milyen lehet már! (Mária Magdolna elsápad, pusztán ennek gondolatára.) És be fogom kenni Őt az új balzsammal, eltávolítva azt, ami már bizonyára megromlott számtalan sebein... Meg fogom tenni, mert a többiek úgy néznek ki, mintha eláztak volna egy zivatarban... De fáj

nekem, hogy ezekkel a kezekkel kell megtennem azt, amelyek annyi tisztátalant simogattak, és az, hogy ezzel a szennyes testtel kell közelednem az Ő Szentségéhez... Szeretném... szeretném, ha rendelkeznék a Szűzanya kezével, ennek az utolsó megkenésnek véghezvitelére...

Mária most csendesesen, zokogás nélkül sír. Ugyanúgy, mint ahogy akkor sírt, amikor bocsánatot kért a farizeus házában.

– Te azt mondod, hogy... az asszonyok félni fognak? – kérdezi Péter.

– Nem félni... De megzavarodnak majd az Ő teste előtt, ami már bizonyára felbomlott... felduzzadt, fekete. És biztosan félnek majd az öröktől.

– Akarod, hogy János és én veletek menjünk?

– Ah, ezt nem! Mi asszonyok megyünk, mindnyájan. Ti maradjatok itt! Mária nem maradhat egyedül!

(10-9)

Bocsánat! Bocsánat!

Amikor vasárnap reggel az asszonyok a sírhoz készülnek menni, Mária, János és Péter is csatlakozni akar hozzájuk, de Magdolna lebeszéli őket erről.

Mária, amikor meglátja az üres sírt, felkiált:

– Jaj nekem! Ellopták!

Rögtön elsiet, hogy a szomorú hírt tudtul adja Péternek és Jánosnak, akik az utolsó vacsora házában tartózkodnak.

– Elvitték az Urat a sírból! Ki tudja, hová tették! – mondja lélekszakadva, amikor megérkezik. Péter és János erre gyorsan a sírhoz megy, Mária Magdolna pedig előttük siet.

Közben megérkezik a sírhoz a többi asszony is, és látnak egy angyalt, aki kedvesen szól hozzájuk:

– Ne féljetek tőlem! Én az isteni Fájdalom angyala vagyok. Azért jöttem, hogy örvendjek végének. Jézus többé nem érez fájdalmat, nem alázza meg a halál. A Názáreti Jézus, a Keresztre feszített, akit ti kerestek, feltámadott. Nincs már itt! Üres a hely, ahová temették. Örvendezetek velem! Menjete! Mondjátok meg Péternek és a tanítványoknak, hogy Ő feltámadott, és elöttetek meg Galileába. Ott még egy rövid ideig látni fogjátok, amint ezt előre megmondotta.

János, aki gyorsabb, Mária Magdolna és Péter előtt ér a sírhoz. Nincsenek már ott az örök. Az angyal sincs már ott. János félénken és fájdalommal eltelve letérdel a nyitott bejáratnál, hogy imádkozzon, és hogy a látható dolgokból következtessen arra, mi történt. De semmi mást nem lát, csak a halotti leplet és a fáslikat.

– Valóban nincs itt, Simon! Mária jól látta. Jöjj, lépj be, nézz körül! – mondja Péternek.

Péter nagyon kifulladt a futástól, alig kap levegőt, amikor belép a sírba. Útközben még azt mondta: „Nem merek közelébe menni annak a helynek!” De most nem gondol másra, csak arra, hogy kiderítse, hol lehet a Mester. Hívja is, mintha egy sötét sarokban rejtőzhetne.

Ebben a hajnali órában nagyon sötét a sír mélye. A fény csak a kis ajtónyíláson keresztül hatolhat be. Ráadásul még János és Mária is a sír bejáratánál állnak. És ezért Péter alig lát valamit, kezével kell tapogatóznia... Remegő kézzel érinti meg a balzsamozó asztalt, s érzi, hogy üres...

– Nincs itt, János! Nincs itt...! Ó! Gyere be te is! Én annyit sírtam, hogy ennél a kevés fénynél szinte semmit sem látok.

János feláll, és belép. Közben Péter felfedezi a halotti leplet az egyik sarokban, szépen összehajtogatva.

– Valóban ellopták. Az örök nem miattunk voltak itt, hanem azért, hogy ezt tegyék... És mi hagytuk őket ezt tenni! Azáltal, hogy elmentünk, megengedtük ezt...

– Ó! Hová tették?

– Péter, Péter! Most... aztán igazán vége!

A két apostol megsemmisülve megy ki.

– Menjünk, asszony! Te mondd meg ezt az Anyának!

– Én nem megyek el. Itt maradok... Valaki jön majd... Ó, én nem megyek... Még mindig van itt valami belőle. Igaza volt az Anyának... az egyetlen vigasz, ami számunkra megmaradt az, hogy belélegezhetjük e levegőt, ahol Ő volt.

– Az egyetlen vigasz... Most te is látod, hogy oktalanság volt remélni... – mondja Péter. (F 5-7)

A két apostol eltávozása után Jézus megjelenik Magdolnának. Mikor Jézus eltűnik, Mária megcsókolja a földet, ahol Ő volt, és hazafut. Kinyitja a szoba ajtaját, ahol Jézus Anyja van, és kiáradó szívvel kiáltja:

– Feltámadott! Feltámadott! – és boldogan sír.

Közben odasiet Péter és János, és a vacsora terméből előjön a félénk Szalóme és Zsuzsanna, és hallgatják beszámolóját. Ekkor belép az utcáról Mária, Alfeus felesége, Mártával és Johannával, és lélekszakadva mondják, hogy ők is ott voltak a sírnál, és láttak két angyalt, akit ők az Istenember őrangyalának és az Ő fájdalma angyalának tartottak, és akik megparancsolták nekik, mondják meg a tanítványoknak, hogy Ő feltámadt.

És mivel Péter csóválja a fejét, erősködve mondják:

– Igen! Azt mondták: „Mit keresitek az Élőt a halottak között? Ő nincs itt. Feltámadt, amint megmondtá, amikor még Galileában volt. Nem emlékeztek rá? Azt mondta: 'Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell adatnia, hogy megfeszítsék, de harmadnapra feltámad' „,

Péter, fejét csóválva, mondja:

– Túl sok dolog ezen a napon! Ti megzavarodtatok.

Magdolna felemeli fejét Mária kebléről, és azt mondja:

– Láttam! Beszéltem vele! Azt mondta nekem, hogy felmegy az Atyához, és utána eljön. Milyen szép volt! – és sír, de úgy, mint még soha, most, hogy már nem kell kínoznia magát, hogy legyőzze a minden oldalról felmerülő kételyt.

De Péter és János is, nagyon kételkednek. Tartózkodók, és szemükből ki lehet olvasni: „Asszonyi képzeletjáték!”

Most Zsuzsanna és Szalóme is meg mer szólalni. De az elkerülhetetlen eltérés a részletekben, az öröket illetően, akik először olyanok voltak, mint a halottak, és utána nem voltak halottak; az angyalok, akikből egyszer egy, máskor kettő volt ott, és akik az apostoloknak nem mutatkoztak, a két változat, az egyik szerint Jézus ide jön, a másik szerint előremegy Galileába, azt eredményezi, hogy az apostolok kételkednek, s mindinkább megerősödik meggyőződésük.

Mária, az Anya, Magdolnát támogatva boldogan hallgat. Érthetetlen ennek az anyai hallgatásnak a titka.

Mária, Alfeus felesége, azt mondja Szaloménak:

– Térjünk vissza mi ketten! Lássuk, hogy mindnyájan részegek vagyunk-e... – és kifutnak.

A többiek ott maradnak, s békésen tűrik azt, hogy az apostolok kinevetik őket. Mária mellett állnak, aki gondolataiba merülve hallgat, amit mindenki saját módján magyaráz, és senki se fogja fel, hogy elragadtatásban van.

A két idős asszony visszatér:

– Igaz! Igaz! Láttuk Őt! Barnabás kertje mellett azt mondta nekünk: „Béke veletek! Ne féljete! Menjete, mondjátok meg testvéreimnek, hogy feltámadtam, és néhány napon belül Galileába megyek. Ott még együtt leszünk.” Így mondta. Máriának igaza van! Meg kell mondani azoknak, akik Betániában vannak, Józsefnek, Nikodémusnak, a leghűségesebb tanítványoknak, a pásztoroknak, hogy menjenek, menjenek... Ó! Feltámadt! – és boldogan sírnak.

– Bolondok vagytok, asszonyok! A fájdalom megzavart titeket. A fény angyalnak tűnt elöttetek. A szél hangnak, a nap Krisztusnak. Nem bírálalak titeket. Megértelek titeket, de csak annak tudok hinni, amit láttam: a sír nyitva áll, és üres, és az örök elfutottak az ellopott testtel.

– De maguk az örök is azt mondják, hogy föltámadt! Forrong a város, és a papok vezetői eszüket vesztik a haragtól, hogy az örök beszéltek, amikor ijedten elfutottak! Most azt akarják, hogy mást mondjanak, és lefizetik őket. De már elmondták. És, ha a zsidók nem hisznek a feltámadásban, nem akarnak hinni, sokan mások azonban hisznek...

– Hm! Az asszonyok!... – Péter vállat von, és el akar menni.

Mária, aki mindeddig szívén tartotta Magdolnát, most megcsókolja annak szőke haját, és felemeli a sírástól átváltozott arcát, és röviden azt mondja:

– Valóban feltámadott. Karomban tartottam, és megcsókoltam sebeit. – És Magdolna fölé hajolva azt mondja: – Igen, az öröm hatalmasabb a fájdalomnál. De ez csak homokszem az örök öröm óceánjához viszonyítva. Boldog vagy te, aki inkább a lélekre, mint értelmekre hallgattál.

Péter nem meri többé tagadni... és a régi Péterre valló változással, amely most visszatér, és kivirul benne, azt mondja, sőt kiáltja, mintha nem is tőle függött volna a késlekedés, hanem másoktól:

– De akkor, ha így van, tudatni kell a többiekkel is! Azokkal, akik szétszóródtak a vidéken... meg kell keresni őket... Fel, mozogjatok! Hogy ha valóban idejönne... legalább minket itt találjon! – és nem veszi észre, hogy már bevallotta, még nem hisz vakon a feltámadásban.

(10-30)

Már sokan összegyűltek az utolsó vacsora házában, nemcsak az apostolok, hanem a nőtanítványok is, amikor határozott kopogtatás hallatszik a kapun. Máté felkiált:

– Az Úr! – Péter térdre esik, elsápad, és még izgatottabb, mint a többiek. De csak a római asszonyok érkeztek meg, Longinusszal és egy másik római katonával. Mindketten civilbe öltöztek.

A római katonák, asszonyok, és a többi jelenlevő is beszámol arról, hogy látták a feltámadt Jézust. A tíz apostol – Tamás még hiányzik – fájdalmasan hallgat, arra gondolva, hogy Jézus csak nekik nem jelent még meg. Az apostolok összegyűlnek az utolsó vacsora termében. Miután befejezték az étkezést, ami főleg halból állt, s még maradt is belőle, egymással beszélgetnek, az asztal körül.

– Rosszul tettük, Péter, hogy ma reggel azonnal eljöttünk. Talán, ha ott maradtunk volna, mi is láttuk volna, mint Magdolna – sóhajt fel János.

Péter megkérdezi a Zelótát:

– Mit mondasz, Simon? Te művelt vagy, mondd meg nekem: mit kell mondanom neki, hogy megértsem vele, szeretem Őt, és bocsánatát kérem? És te, János? Te sokat beszéltél Anyjával. Segítsetek nekem! Legyetek részvétellel, és ne hagyjátok magára a szegény Pétert!

János részvétellel fordul szomorú társához, és azt mondja:

– De... én egész egyszerűen azt mondanám neki: „Szeretlek!” A szeretet magában foglalja a bocsánat vágyát és a bűnbánatot. De... nem tudom. Simon, te mit gondolsz?

És a Zelóta:

– Én azt mondanám neki, amit azok kiáltottak, akik csodát kértek: „Jézus, könyörülj rajtam!” Vagy egyszerűen: „Jézus!” Mert Ő jóval több Dávid Fiánál!

– Éppen ez az, amire gondolkodok, és ami remegéssel tölt el. Ó! Én elrejtettem fejemet!... Ma reggel is féltem attól, hogy meglátom Őt, és...

– ... És utána elsőnek mentél be. De hát ne félj annyira! Azt hihetné az ember, hogy nem ismered Őt! – bátorítja János.

A szoba hirtelenül erős fényben úszik, vakító fényben. Az apostolok eltakarják arcukat, villámtól félve. De nem hallanak mennydörgést, és felemelik fejüket.

Jézus a szoba közepén áll, az asztal mellett. Kitarja karját:

– Béke legyen veletek!

Senki sem válaszol. Egyesek elsápadnak, mások elpirulnak. Mindnyájan félelemmel és tisztelettel néznek rá. Elbűvöli őket, de ugyanakkor szinte menekülni szeretnének.

Jézus egy lépést tesz előre, és még jobban mosolyog.

– De hát ne féljete! Én vagyok az. Miért vagytok ennyire megzavarodva? Hát nem vágyakoztatok utánam? Nemde megmondtam nektek, hogy eljövök? Nem megmondtam ezt nektek a húsvéti vacsora végén?

Senki se meri kinyitni a száját. Péter már sír, és János már mosolyog, míg ragyogó szemükkel, és hangtalanul mozgó ajkukkal a két unokatestvér két szobor, a vágyakozás szobrai.

Jézus bátorító szavaira, végre egyenként megszólalnak az apostolok, Pétert kivéve... Jézus szívére vonja Jánost, aki boldogan sírni kezd.

Ez jel a többieknek, hogy ők is ezt tegyék, ők is sírnak.

Péter, két hellyel ül távolabb Jánostól, lecsúszik az asztal és a kerevet közé, és sírva felkiált:

– Bocsánat! Bocsánat! Emelj ki engem ebből a pokolból, amelyben oly sok órája vagyok!

Mondd nekem, hogy olyannak láttad hibámat, amilyen volt. Nem a léleké. Hanem a testé, amely legyőzte szívemet. Mondd nekem, hogy láttad bűnbánatomat... Ez folytatódni fog halálomig. De te... de te mondd nekem, hogy nem kell félnem tőled, mint Jézustól. És én, és én... én igyekszem olyan jól cselekedni, hogy Isten is megbocsásson nekem... és meghalni... hogy csak egy nagy tisztító tűz várjon rám.

– Jöjj ide, Simon, Jónás fia!

– Félek!

– Jöjj ide! Ne légy többé gyáva!

– Nem érdemlem meg, hogy közeledbe menjek.

– Jöjj ide! Mit mondott neked Anyám? „Ha nem nézel erre a kendőre, akkor nem lesz bátorságod, hogy többé Rá nézzél.” Ó, ostoba ember! Nem mondta-e neked az az arc, fájdalmas tekintetével, hogy megértettelek, és megbocsátottam neked? Azt a kendőt vigaszul, irányításul adtam, hogy feloldozásomat és áldásomat közvetítse... De mit tett veletek a Sátán, hogy annyira vakká váltatok? Most én mondom neked: ha most nem nézel rám, amikor még tekintettel gyengeségtekre, fátyol borul dicsőségemre, akkor sose leszel képes arra, hogy félelem nélkül jöjj Uradhoz. És akkor mi lesz veled? Elbizakodottságodban vétkeztél. Most ismét vétkezni akarsz, makacssággal? Jöjj, ha mondom!

Péter térden csúszva az asztal és a kerevetek között Jézus felé megy, kezébe temetve síró arcát. Jézus megállítja őt, amikor lábához ér, és kezét fejére teszi. Péter megragadja Jézus kezét, megcsókolja, és közben gátlástalanul sóhajtozik. Újra és újra csak annyit tud mondani:

– Bocsánat! Bocsánat!

Jézus kiszabadítja magát szorításából, és az apostol áll alá téve a kezét, felemeli a fejét. Ragyogó, jóságos szemével belenéz Péter vörösre sírt, égő szemébe, amelyet megtört a bűnbánat. Tekintete lelke mélyébe hatol. Azt mondja neki:

– Gyerünk! Vedd le rólam Júdás gyalázatát! Csókolj meg ott, ahol ő megcsókolta! Mosd le könnyeiddel az ámulás jelét!

Péter felemeli fejét, miközben Jézus még jobban lehajol hozzá, és ajkával megérinti Jézus arcát... utána lehajtja fejét Jézus térdére, s így marad... mint egy nagy gyermek, aki rosszat tett, de elnyerte a bocsánatot.

Csak most, miután látták Jézusuk jóságát, nyeri vissza a többi apostol is bátorságát, és amennyire lehet, közelébe mennek...

Kifejezik neheztelésüket, hogy Jézus mindenki másnak előbb megjelent, csak őket hagyta utoljára. A végén Péter is megszólal:

– Igen, miért az asszonyoknak, és főleg Magdolnának? Őt még homlokán is megérintetted, és ő azt mondja, olyannak tűnik, mintha örök koszorút hordana. És nekünk, apostolaidnak, semmi...

Jézus, aki eddig mosolyogva nézett rájuk, már nem mosolyog. Tekintete nem szigorú, de mosolya eltűnt. Komolyan néz Péterre, és válaszol neki:

(Itt csak kivonatosan ismételjük meg szavait, a teljes szöveget lásd F 29-33. oldalán)

– Tizenkét apostolom volt... Egyikük elárult engem, és átadott a hóhérokknak. Hárman aludtak, miközben én vért izzadtam. Kettő kivételével, mind gyáván elfutottak. Egyikük megtagadott engem félelmében, annak ellenére, hogy ott volt előtte a másik, a fiatal és hűséges, példája...

Te, Péter, sírás és jajgatás helyett légy Egyházam Sziklája, és vésd szívedbe ezt a keserű igazságot... És amikor be akarod zárni szívedet és az Egyházat egy máshitű számára, emlékezz vissza arra, hogy nem Izrael, nem Izrael, nem Izrael, hanem Róma védett meg engem, és akart irgalmasságot gyakorolni. Emlékezz vissza, hogy nem te, hanem egy bűnös nő állt a kereszt lábánál, és érdemelte ki, hogy elébb lásson engem. És, hogy ne érdemelj megrovást, kövesd Istenedet! Nyisd meg szívedet és az Egyházat, mondván: „Én, a szegény Péter, nem vethetek meg senkit, mert ha megvetem, Isten is megvet engem, és tévedésem felelevenedik szemében.” Jaj lenne neked, ha nem lettél volna így megtörve! Nem pásztor, hanem farkas vált volna belőled!

Jézus feláll. Méltóságteljesen.

– Fiaim! Még beszélek majd hozzátok addig, amíg köztetek leszek. De most feloldozlak titeket, és megbocsátok nektek. A megpróbáltatás után, amely megalázó és kegyetlen volt, de ugyanakkor üdvös és szükséges is, legyen részetek a békében, amelyet a megbocsátás ad. És ezzel a békével szívetekben ismét hűséges és erős barátimmá váltok. Az Atya a világba küldött engem. Én is a világba küldelek titeket, hogy folytassátok evangéliumom hirdetését. Mindenféle nyomorúságukban hozzátok jönnek majd, és segítséget kérnek. Legyetek jók, gondoljatok saját nyomorúságotokra, amikor Jézusotok nélkül maradtatok! Lássatok világosan! A sötétben nem lehet látni. Legyetek tiszták, hogy másokat tisztákká tehessetek! Legyetek a Szeretet, hogy szeretni tanítsatok. Utána eljön majd az, aki a Világosság, a Tisztaság és a Szeretet.

Addig is, hogy felkészítsek titeket erre a szolgálatra, közlöm veletek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneit, meg lesznek bocsátva. Akinek megtartjátok, meg lesznek tartva. Tapasztalatotok segíteni fog titeket abban, hogy igazságosan ítéljete. A Szentlélek szentekké tesz titeket, hogy másokat megszenteljete. Az őszinte jóakarattal, hogy legyőzzétek fogyatékosaitokat, hősiessé tesz titeket a rátok váró életben. Amit még mondanom kell, megmondom nektek, amikor a távollévő (Tamás) megjön. Imádkozzatok érte! Maradjatok meg békében, és soha ne kételkedjete szeretetemben.

És Jézus eltűnik úgy, amint jött, üres helyet hagyva János és Péter között. Oly erős fényben tűnik el, hogy be kell hunyniuk szemüket.

Amikor ismét kinyitják szemüket, csak Jézus békéjét érzik, amelynek lángja éget és gyógyít, és megemészti a múlt miatti keserűségüket, és csak egyetlen vágyuk marad: szolgálni. (F 21-33)

(10-75)

Jézus Valtorta Máriának kifejtette, hogy Péter tagadása önmagában véve súlyosabb bűn volt, mint Júdas árulása: Jd 13,586-587.

(1949-542)

Jöjj, Péter, csókolj meg!

A feltámadást követő héten az utolsó vacsora házának kertjében az apostolok különböző dolgokról beszélgetnek. Péter megjegyzi:

– Hallottam az imént, amikor a kereskedők között jártam, és beszéltem a halárusokkal... ha bízhatok bennük, hogy a templombéliek nem tudják, mit tegyenek Júdás holttestével. Nem tudom, ki volt... de ma reggel hajnalban a templomőrök a szent udvarban találták rothadó testét, még nyakán a kötéllel. Azt gondolom, hogy, hogy a pogányok levágták, és oda vetették, ki tudja, hogyan.

János sürgeti, hogy minél előbb töltsék be Júdás helyét. Péter azonban kijelenti:

– Ide hallgass! Én nem választok senkit! Ha Ő, aki Isten volt, egy keriót választott, kit fog akkor a szegény Péter választani?

– Mégis, jó lenne...

– Nem, kedvesem! Én nem választok senkit! Majd megkérdezem az Urat. Péter már elég bünt követett el!

Közben megérkezik Tamás. Egy héttel a feltámadás után, az apostolok összegyűlnek az utolsó vacsora termében. Az asztal körül vannak, ahol elfogyasztották a húsvéti bárányt. De, tiszteletből, üresen hagyják Jézus helyét a közepén.

Az apostolok más sorrendben ülnek, de Péter még régi helyén van...(F 34-38)

(10-87)

Jézus alkalmat ad az apostoloknak arra, hogy jóvátegyék gyávaságukat, amikor elmenekültek elfogatása után, ahelyett, hogy amint János, ők is elkísérték volna utolsó útjára, és ott álltak volna keresztyje alatt.

Először Jézus a Getszemáni-kertbe küldi őket. János véletlenül megérinti Jézus kezén a sebhelyet, amikor segít neki felvenni köpenyét. Elsírja magát. Péter is sírni kezd. Jézus megkérdezi:

– Miért sírsz, Simon Péter? Te nem érintetted meg kezemet. Te nem láttál engem holtan...

– Ah, Istenem. Éppen ezért sírok! Bűnöm miatt.

– Megbocsátottam neked, Simon, Jónás fia.

– De én nem bocsátok meg önmagamnak. Nem! Semmi sem fog véget vetni sírásomnak. Még bocsánatot sem.

– De dicsőségem, igen.

– Te dicsőséges vagy, én pedig bűnös.

– Te is megdicsőülsz, miután halászom voltál. Nagy halászat, bőséges, csodálatos halászat vár rád, Péter! És utána azt mondom majd neked: „Jöjj az örök lakomára!” És többé nem fogsz sírni. ...

Jézus nem megy az apostolokkal a Getszemániba vezető úton, hanem ott várja majd őket. Útközben, amikor elérkeznek egy kis térre, Péter azt mondja Bertalannak, aki villámokat és köveket kíván minden bűnösre:

– Ne mondd! Ne mondd! Mindnyájan megérdemeljük az égi büntetéseket. Mi is bűnösök vagyunk... Emlékeztek erre a helyre?... Mennyi ideje volt? Tíz? Tíz este... vagy tíz év, vagy tíz óra? Bűnöm azon az estén oly távolinak és oly közelinek tűnik... hogy már nem tudom... Meg vagyok zavarodva! Annyira magabiztosak voltunk, oly harciasak, hősök! És utána? És utána? Ah!... – és Péter homlokát veri öklével, és rámutat a kis térre: – Íme! Itt már féltem!

– De elég! Elég, Simon! Ő megbocsátott neked. És még Ő előtte, Mária. Elég! Ne gyötörd magadat! – mondja János.

– Ó, bárcsak így lenne! Te, te, János, mindig támogatsz engem, tudod? Mindig! Azért tudod ezt megtenni, mert Ő neked adta Anyját. Igaza volt. De én, hitvány és hazug féreg, még nagyon rászorulok Mária vezetésére. Mert nekem hályog van szememen, és nem látok...

– Valóban ez fog történni veled, ha így teszel. Te magad égeted ki szemeidet, és nem lesz itt az Úr, hogy meggyógyítson... – mondja János, átölelve őt vállánál, hogy vigasztalja.

– Nekem elég lenne, hogy lélekben jól lássak. És utána... a szemek nem számítanak.

– De számítanak sokak számára! Mit fognak most tenni a betegek? Láttad tegnap azt az asszonyt, mennyire elcsüggedt? – mondja András.

– Igen... – Mindnyájan összenéznek, és utána együtt megvallják:

– És közülünk senki sem érezte méltónak magát arra, hogy rátegye a kezét... – Összetöri őket viselkedésük megalázó emléke. De Tamás azt mondja Jánosnak:

– Te azonban megtehetted volna! Te nem menekültél el, te nem tagadtad meg Őt, te nem voltál hitetlen...

– Én is vétkeztem. Az is szeretetlenség volt, mint a tietek. Józsue háza mellett megragadtam Elchiás nyakát, és fojtogatni kezdtem, mert megsértette az Anyát. És gyűlöltem, és megátkoztam a kerióti Júdást! – mondja János.

– Hallgass! Ne ejtsd ki azt a nevet! Az az ördögé, és az a benyomásom, hogy még nincs a pokolban, hanem itt jár körülöttünk, hogy bűnbe vigyen minket – mondja igazán megrettenve, Péter.

– Ó, ő igazán a pokolban van! De, még ha itt lenne is, most már nincs hatalma. Mindent megkapott ahhoz, hogy angyallá legyen, és ördöggé vált, de Jézus legyőzte az ördögöt – mondja András.

– Rendben van... De jobb nem említeni őt. Én is félek. Most már tudom, milyen gyenge vagyok. Ami téged illet, János, ne érezd bűnösnek magadat. Mindnyájan elátkoztuk azt az embert, aki elárulta a Mestert...

A Getszemáni-kertben, azon a helyen, ahol Júdás elárulta Jézust, Ő így szól:

– Csókolj meg, Péter!...

– Nem, Uram! Nem! Júdás cselekedete, itt, ugyanabban az órában. Nem! Nem, nem!

– Csókolj meg! Szükségem van arra, hogy ti őszinte szeretettel tegyétek meg azt, amit Júdás képmutató módon művelt. Utána boldogok lesztek. Boldogabbak leszünk. Én és ti. Jöjj, Péter, csókolj meg!

Péter nemcsak megcsókolja. Könnyeivel mossa az Úr arcát, és utána visszavonul, eltakarva arcát, és a földre ülve sír. A többiek egymás után megcsókolják Őt, ugyanazon a helyen. Ki többé, ki kevésbé könnyezik közben...

A vérizzadás helyén Jézus hosszabban beszél az apostolokhoz, és utána el akar válni tőlük, hogy egyedül imádkozzék. De azok kérlelik Őt, hogy maradjon velük, és együtt mondják el a Miatyánkot.

– Ah! Te többé nem tartasz méltónak minket arra, hogy veled imádkozzunk! – kiált fel Péter, nagy sírás közepette, az isteni vértől pirosló fűbe rejtve arcát.

Jézus meghallgatja kérésüket, és elmondja a Miatyánkot, kibővítve, és megmagyarázza annak kéréseit. (Ak 3-23)

(10-105)

Másnap délben az apostolok elindulnak a Golgotára. A nap forrón tűz, és mindnyájan szenvednek miatta.

– Ha Ő nem tesz csodát, napszúrást kapunk! – mondja Péter.

Útközben János leírja Jézus szenvedését a kereszttúton, oly elevenen, hogy Péter felkiált:

– Hallgass! Hallgass! Nem tudlak hallgatni! Kérlek, és megparancsolom!

– Nem tudsz engem hallgatni! Nem tudtok engem hallgatni! De nekem látnom kellett, és éreztem görcseit! És az Anyáét? És az Anyának?

Sóhajtva lehajtják fejüket, és tovább mennek... Nem panaszkodnak többé maguk miatt. Inkább sírnak, Krisztus fájdalmait átérezve.

Felérnek a Kálváriára. Ott János ismét leírja Jézus haláltusáját és halálát.

– Hallgass! Hallgass! Hallgass! – kiáltja Péter, s olyannak látszik, mintha őt járta volna át a lándzsa. A többiek is kiáltoznak: – Hallgass! Hallgass!...

– Semmit sem kell már mondanom. Az áldozat elvégeztetett. A temetés... gyötrem volt számunkra, de már nem az Ő számára. Csak az Anya fájdalma az, aminek jelentősége volt akkor.

A mi fájdalmunk! Talán rászolgált fájdalmunk a részvételre? Ajándékozunk Neki együttérzésünket, ahelyett, hogy magunknak remélnénk szánalmat. Mi túlságosan óvakodtunk a fájdalomtól, fáradozástól és az elhagyatottságtól, és mindent átengedtünk Neki, egyedül Neki.

Bizony méltatlan tanítványai voltunk, akik azért a boldogságért szerették Őt, hogy élvezhetik szeretetét, és büszkeségből, hogy majd birodalmának nagyjaivá lesznek. Azonban fájdalmában már nem tudtuk szeretni... De többé nem szabad így lennie! Itt, itt kell megesküdnünk arra, hogy sosem fog újra megtörténni. Itt, mert ez itt egy oltár, melynek látványa magasztos ég és föld előtt. Mármost Őt illeti meg az öröm, és minket a kereszt. Ezt óhajtjuk megfogadni. Csak így adhatjuk vissza a békét lelkünknek. Itt halt meg a Názáreti Jézus, a Messiás, az Úr, azért, hogy Megmentőnk és Megváltónk legyen. Itt kell meghalnia az embernek, korábbi ember voltunknak és kell megszületniük az új, igaz tanítványoknak.

Emelkedjete fel! Jézus Krisztus szent Nevében megesküszünk, hogy elfogadjuk Jézus tanítását, és készek vagyunk a világ megváltásáért mi is meghalni. – János olyan, mint egy szeráf. Gesztikulálás közben lecsúszik fejfedője, és most szőke haja ragyog a napfényben. Egy kavics halomra lépett fel, talán éppen arra, amellyel a lator keresztjét rögzítették. Széttárt karjaival önkéntelenül Jézusnak tanítása közbeni, vagy mindenekelőtt azt a testtartását vette fel, mellyel a kereszten függött.

A többiek gyönyörködnek Jánosban, aki oly szép, oly átszellemült és oly fiatal, és bár mindannyiuk közül ő a legfiatalabb, lélekben oly gazdag. A Kálvária-hegy megmutatta neki valódi korát... Nézik őt, és azt kiáltják:

– Megesküszünk rá! – kiáltják.

– Imádkozzunk akkor, hogy az Atya erősítse meg eskünket: „Miatyánk, aki a mennyekben vagy...”

A tizenegy hang kórusa biztos, mind biztosabb, ahogy haladnak az imában. Péter a mellét veri, miközben mondja: „és bocsásd meg vétkeinket”, és mindnyájan letérdelnek, amikor elérkeznek az utolsó könyörgéshez: „szabadíts meg a gonosztól!” A földre hajolva maradnak, elmélkedve.

Ebben a pillanatban megjelenik köztük Krisztus.

– Eskütök hívott engem – mondja Jézus, beszél kissé hozzájuk, megáldja őket, és eltűnik.

– Megelégedetté tette eskünk. Áldott vagy te, János, aki ezt kívántad tőlünk! – mondja Péter, átölelve Jánost. (Ak 24-28)

Legeltesd bárányaimat!

Péter éjjeli halászatra készül. Csatlakoznak hozzá Zebedeus fiai, András, Tamás, a Zelóta s Bertalan is.

– Sok mindenre emlékeztet engem ez a halászat, mondja Jakab.

– Mindnyájunkat sok mindenre emlékeztet... Dolgokra, amik soha többé nem térnek vissza... Ezen a bárkán mentünk a Mesterrel a tavon... De most Ő már nincs a bárkában... Íme, benn vagyok, és nincs benne örömöm – mondja Péter.

– Senkinek sincs már öröme a múltbeli dolgokban. Az élet már nem ugyanaz. És ha visszatekintünk azokra az elmúlt órákra és a jelenlegiekre, ott van köztük az a rettenetes idő... – sóhajt fel Bertalan.

Péter jelt ad az evezés megkezdésére, és a bárka siklik a csendes vízen. Bertalan van a kormánynál. Tamás és a Zelóta előkészítik a hálót a bevetésre. A hold felkel a hegyek fölött, amelyek a tó keleti partján vannak...

Engedjétek le a hálót! Lassan... Ti evezetek! Lassan! Fordulj balra, Bertalan! Ki vannak feszítve a hálók? Igen? Fel az evezőkkel, és várjunk – parancsolja Péter.

Időnként felhúzzák a hálót. Üresek. Ismét leeresztik. Várnak. Nincs szerencsájük. Az órák múlnak. A hold lenyugszik, miközben kihajnalodik... Köd ereszkedik le a partoknál, de nem sűrű, és az első napsütésre feloszlik. Óvatosan eveznek, mert jól ismerik a tavat, és el akarják kerülni a veszélyes helyeket.

– Ti a bárkán! Nincs semmi enivalótok? – kérdi tőlük egy férfigang a partról.

Összerezzenek. De vállat vonva, hangosan kiáltják:

– Nincs! – és utána, maguk között, mondják: – Mindig úgy tűnik, mintha Őt hallanánk...

– Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalára, és találtok!

A jobb oldal a tó felé van. Kissé megzavarodva vetik ki a hálót. Azok megrándulnak, súlyosakká válnak, úgyhogy a bárka lehajlik azon az oldalon, ahol a hálók vannak.

– De ez az Úr! – kiáltja János.

– Azt mondod, az Úr? – kérdi Péter.

– Még kételkedsz? Úgy tűnt nekünk, hogy az Ő hangja volt, de nem ez bizonyítja. Nézd a hálót! Olyan, mint akkor volt! Ő az, mondom neked! Ó, Jézusom! Hol vagy?

Mindnyájan meresztik szemüket, hogy áthatoljanak a ködön. Jól a bárkához erősítik a hálót, és maguk után vonszolják, a part felé evezve. De Tamásnak kell átvennie Péter evezőjét, aki gyorsan felölti rövid tunikáját, nagyon rövid nadrágjára, amely egyedüli öltözete volt, akárcsak a többieknek is, Bertalan kivételével, és a tóba veti magát. Úszni kezd, nagy karcsapásokkal a nyugodt vízben, megelőzve a bárkát, és először szállva partra. És ott van Jézus, a tűz mellett; mosolyog, és jóságosan tekint rá.

– Uram! Uram! – Péter nagyokat liheg a meghatódottságtól, és nem tud mást mondani. Mivel csuromvizes, nem meri megérinteni Jézusának még ruháját sem, csak földre borulva imádja Őt.

A bárka partot ér. Mindnyájan talpon vannak, és öröm tölti el őket...

– Hozzatok ide azokból a halakból! A tűz készen van. Jöjjetek, és egyetek! – rendelkezik Jézus.

Péter a bárkához fut, és segít kihúzni a hálót, és a ficánkoló halomból kivesz három nagy halat, a bárka széléhez ütve megöli őket, s utána késével kibebezi. Kezei remegnek, de nem a hidegtől! Leöblíti őket, és a tűzhöz viszi, ráteszi, és felügyel sülésükre. A többiek, imádva az Urat, tőle kissé távolabb állnak, félénken, mint mindig, a Feltámadottól, aki oly isteni hatalommal rendelkezik.

– Íme, itt a kenyér! Egész éjjel fáradtatok, és fáradtak vagytok. Most erősítsétek meg magatokat! Készen van, Péter?

– Igen, Uram – mondja Péter, a szokásosnál is rekedtebb hangon, a tűz fölé hajolva, és szemeit törölgetve, mintha a tűz füstje miatt könnyezne és lenne rekedt. De nem a tűz az oka hangjának és könnyeinek... Odaviszi a halakat, amelyet egy nagy levélre tett, ami a tők leveléhez hasonlít, s amit András hozott neki, miután leöblítette a tóban.

Jézus felajánlja és megáldja, darabokra töri a kenyeret és a halakat, és szétosztja nyolc darabra. Ő maga is megkóstolja. Tiszteletteljesen esznek, mintha egy szertartás lenne. Jézus nézi őket, és mosolyog. De Ő is hallgat addig, míg meg nem kérdezi:

– Hol vannak a többiek?

– A hegyen, amint kívántad. De mi eljöttünk halászni, mert nincs több pénzünk, és nem akartuk kihasználni a tanítványokat.

Jól tettétek. De mostantól fogva ti, apostolok, maradjatok a hegyen, imádkozva, és jó példát adva a tanítványoknak. Küldjétek őket halászni! Számotokra jó, ha ott maradtok, imádkozva, és meghallgatva, azokat, akiknek, tanácsra van szükségük. Tartsátok együtt a tanítványokat! Hamarosan eljövök.

– Megtesszük, Uram.

– Marciam nincs veled?

– Nem mondtad nekem, hogy ily gyorsan jöjjön el.

– Jöjjön el!

– El fog jönni, Uram.

Csend. Utána Jézus, aki kissé lehajtott fejjel állt, elgondolkozva, felemeli fejét, és kitaróan néz Péterre. Úgy nézi, mint amikor nagy csodákat tett és parancsokat adott. Péter, mintha félelem fogná el, kissé hátralep... De Jézus, kezét Péter vállára téve erősen tartja őt, s közben megkérdezi:

– Simon, Jónás fia, szeretsz engem?

– Minden bizonnyal, Uram! Tudod, hogy szeretlek – válaszol magabiztosan Péter.

– Legeltesd bárányaimat... Simon, Jónás fia, szeretsz engem?

– Igen, Uram! És te tudod, hogy szeretlek. – Hangja most már nem olyan önhitt, és kissé csodálkozik is a kérdés megismétlésén.

– Legeltesd bárányaimat... Simon, Jónás fia, szeretsz engem?

– Uram... Te mindent tudsz... Tudod, hogy szeretlek... – Péter hangja remeg. Ő biztos szeretetében, de az a benyomása, hogy Jézus nem biztos benne.

– Legeltesd juhaimat! A te hármas szeretet-vallomásod eltörölte hármas tagadásodat. Légy egészen tiszta, Simon, Jónás fia, és én azt mondom neked: Vedd fel a főpapi ruhát, és vidd el az Úr Szentségét nyájam közepébe! Övezd fel ruháidat az övvel, és tartsd őket felövezve, addig, míg a Pásztorból te is Bárányvá leszel. (Célzás Péter vértanúságára.) Igazán mondom neked, amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahová akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán oda vezet, ahová nem akartál menni. Most azonban én mondom neked: „Övezd fel magadat, és kövess engem az én utamon!” Kelj fel, és jöjj!

Jézus feláll, és Péter is feláll, és a part felé mennek. A többiek homokot szórva rá, kioltják a tüzet. János azonban összegyűjti a kenyérmaradékot, és követi Jézust. Péter hallja lépteit, és visszafordítja fejét. Látja Jánost. Rámutatva, megkérdi Jézustól:

– Hát vele mi lesz, Uram?

– Ha azt akarom, hogy itt maradjon, míg vissza nem térek, mi gondod vele? Te kövess engem!

Elérkeznek a parthoz. Péter szeretne még beszélni. Jézus tekintélyessége és a hallott szavak azonban visszatartják. Letérdel, és imádja Őt. A többiek követik példáját. Jézus megáldja őket, és elbúcsúzik tőlük. Beszállnak a bárkába, és evezve eltávolodnak. Jézus nézi őket, amint elmennek. (Lásd a teljes történetet E 3,101-105)

(10-182)

Pásztor és hajós

Az apostolok és a tanítványok a Tábor-hegyen gyülekeznek. Mintegy ötszázan lehetnek.

Jézus hirtelenül megjelenik köztük, és üdvözli őket:

– Béke legyen mindnyájatokkal! Íme, köztetek vagyok. Béke veletek! – Átmegy a tömegen, üdvözölve, és megáldva a jelenlevőket. Sokan könnyeznek, mások boldogan mosolyognak. Mindnyájukat nagy béke árasztja el. Jézus két keze közé veszi Marciam fejét, aki sírva nézi Őt, homlokon csókolja, és utána szívére szorítja.

Utána a többiekhez fordul, és azt mondja:

– Sokan és kevesen. Hol vannak a többiek? Tudom, hogy sok hűséges tanítványom van.

Miért nem gyűltek akkor össze itt?

Péter beszél mindnyájuk helyett, felállva, mert előzőleg térden állva maradt a fűben.

– Uram, halálod után sokan jöttek ide a tizenharmadik naptól kezdve a húszadikig, Palesztina sok városából, és azt mondták, hogy te köztük voltál. Sokan azért, hogy előbb meglássanak téged, elmentek, ki ezzel, ki azzal. Egyesek nemrég mentek el. Azt mondták azok, akik eljöttek, hogy láttak téged és beszéltek veled különböző helyeken, és ez csodálatos volt. Mindnyájan azt mondták, hogy láttak téged tizenkét nappal halálod után. Mi arra gondoltunk, hogy ez azoknak a hamis prófétáknak a cselszövése, akikről te beszéltél, hogy támadni fognak azért, hogy félrevezessék a választottakat. Te mondtad azt, az Olajfák-hegyén, az első este... az első ... – Pétert ismét előveszi a fájdalom a miatt az emlék miatt, lehajtja fejét, és hallgat. Két nagy könnycsepp, amit több követ, hull szakállára, s onnan a földre.

Jézus Péter vállára teszi jobb kezét, aki összerezdül, és nem meri megérinteni ezt a kezét az övével. Nyakát meghajtva, arcával simogatja, és szájával érinti meg az imádandó kezét.

Jakab, Alfeus fia hasonlóképpen számol be arról, hogy miért távozott el az itt összegyűlt tanítványoknak több mint kétharmada. Jézus kijelenti, hogy valóban Ő jelent meg nekik, de Ő kívánta azt is, hogy itt összegyűljenek, és reá várakozzanak. Elvárja tanítványaitól, hogy engedelmességesen parancsának, és így jó példát adjanak a híveknek.

Utána beszélni kezd az egybegyűltekhez. (Lásd Uo 4-12.)

(10-189)

A beszéd végén Jézus félrevonul Marciammal és az apostolokkal, és megvigasztalja a síró Marciamot, válaszolva Péter kérdéseire is. Lásd Gy 6,303-306.

(10-201)

Egy Názáret közelében lévő hegyen Jézus újból oktatja az apostolokat és sok tanítványát. Kifejti nekik a hét szentséget, és az egyházi rendről beszélve, ezt mondja:

– De te, a Főpap, és ti, a Pásztorok, örökjétek saját és utódaitok életében, hogy ne vesszen el az Evangélium szelleme, és fáradhatatlanul kérjétek a Szentlelket, hogy a pünkösöd állandóan megújuljon bennetek. Nem tudjátok, mit akarok mondani, de hamarosan megértitek. A Szentlélek segítségével meg tudtok érteni minden szót, és különbséget tudtok tenni az én szavam, és az Isten majmáé, a Sátáné között. És ne engedjétek, hogy jövőbeli szavaim hiábavalók legyenek. Azok mindegyike az én segítő irgalmasságom szava, és annál bőségesebbek lesznek, minél inkább látom isteni értelemmel, hogy a keresztényeknek szükségük van azokra ahhoz, hogy legyőzhessék az idők viharait.

Péter! Pásztor és hajós! Pásztor és hajós. Nem elég számomra, hogy egyik nap pásztor légy, másikon hajós, egyszerre kell mindkettőnek lenned. Ezeknek kell lenned, hogy összetartsad a bárányokat. Mily pokoli csápok és vad karok igyekeznek azokat elszakítani tőled! Hazug

muzsikák és lehetetlen ígéretek vezetnek félre titeket. Előre kell irányítanod a bárkát! Az északi, déli, keleti, nyugati szelek, a mélység erői dobálják és támadják, a Vadállat nyilasai nyilazzák, a Sárkány lehelete égeti, és farkával betöri oldalát úgy, hogy az oktalanok megégnek és elvesznek, elsöprik őket a hullámok.

Pásztor és hajós a rettenetes időkben... A te irányítód az Evangélium. Abban van az Élet és az Üdvösség. Minden meg van mondva benne. A szent Kódex minden fejezete, minden válasz a lelkek sokféle esetére benne van. Ügyelj, hogy attól ne távolodjanak el a papok és a hívek! Ügyelj, hogy ne kételkedjenek abban! Ne változtassák meg azokat! Ne helyettesítsék, és ne csúrrják-csavarják azokat! Én magam vagyok az Evangélium. Születésemtől halálomig. Isten az Evangélium. Mert bennük nyilvánul meg az Atya, Fiú és a Szentlélek műve. Az Evangélium a szeretet. Azt mondtam: „Szavaimban van az Élet.” Azt mondtam: „Isten a szeretet”. Ismerjék meg azért az emberek szavaimat, és találják meg azokban a szeretetet, vagyis Istent, hogy részesüljenek Isten országában. Mert aki nincs Istenben, abban nincs Élet. Mert azok, akik nem fogadják el az Atya Igéjét, nem egyesülhetnek az Atyával, velem és a Szentlélekkel az égben, nem tartozhatnak az egyetlen nyájhoz, amely szent, amilyennek akarom. Nem lesznek a szőlőtővel egyesült szőlővesszők, mert aki elveti teljesen vagy részben szavaimat, az olyan tag, amelyben nem kering az éltető folyadék. Az én szavaim táplálnak, elősegítik a növekedést, és megérlelik a gyümölcsöt. (Lásd a teljes beszédet: Uo 13-33)

(10-204)

Miután Jézus befejezte beszédét, megkérdezi:

- Van még más kérdeznivalótok? Beszéljetek!
  - Uram, tegnap, és nemcsak tegnap, gondolkoztunk azon, amit mondtál: „Tizenkét trónon fogtok ülni, és ítélni fogtok Izrael tizenkét törzse fölött.” De most tizenegyen vagyunk...
  - Válasszátok meg a tizenkettediket! Ez rád tartozik, Péter.
  - Rám? Rám, nem, Uram! Jelöld ki te!
  - Én egyszer kiválasztottam tizenkettőt, és kiképeztem őket. Utána kiválasztottam fejüket. Utána kegyelmemet adtam nekik, és beléjük árasztottam a Szentlelket. Most az ő feladatuk, hogy a saját lábukon járjanak, mert többé nem csecsszopók, akik képtelenek erre.
  - De mondd meg legalább azt, hogy kit kell számításba vennünk?...
  - Íme. Ez a nyáj választott része – mondja Jézus, rámutatva a körülötte lévő tanítványokra.
  - Nem mi, Uram! Nem mi! Az árulónak a helye félelemmel tölt el minket – kérlelik többen.
  - Vegyük be Lázárt! Akarod, Uram?
- Jézus hallgat.
- Arimateai Józsefet? Nikodémust?...
- Jézus hallgat.
- De igen! Lázárt vesszük be!
  - És a tökéletes barátnak akarjátok adni a helyet, amelyet magatoknak nem akartok? – mondja Jézus.
  - Uram, szeretnék mondani valamit – mondja a Zelóta.
  - Beszélj!
  - Lázár, irántad való szeretetből, ebben biztos vagyok, ezt a helyet is elfogadná, és oly tökéletesen töltené be, hogy az elfeledtetné azt, akié volt. De más okok miatt nem látszik nekem ez megfelelőnek. Lázár erényei megtalálhatók sokakban a te nyájad egyszerű embereinél. És én azt gondolom, jobb ezeket részesíteni előnyben, hogy a hívek ne mondhassák, hogy – a farizeusok módjára – az erény helyett a gazdagságot és a hatalmat kerestük.
  - Jól mondtad, Simon! És annál jobban mondtad, mivel igazságosan beszéltél anélkül, hogy befolyásolt volna Lázárral való barátságod.
  - Tegyük meg akkor Marciamot a tizenkettedik apostolnak! Ő egy gyermek.

– Én elfogadnám azért, hogy megszüntessem azt a rettenetes űrt, de nem vagyok méltó. Hogyan beszélhetnék én, egy gyermek, ahhoz, aki felnőtt? Uram, neked kell megmondanod, hogy igazam van-e?

– Igazad van. De ne siessetek! Eljön majd az ideje, és akkor mindnyájan csodálkozni fogtok azon, hogy egy véleményen vagytok. Közben imádkozzatok! Én elmegyek. Vonuljatok vissza, imádkozni! Most elbúcsúozom tőletek. Legyetek mindnyájan a következő hónap 14.-én Betániában!

(10-229)

A póthúsvétot a Getszemáni-kertben ülik meg. A Betániában összegyűlt tanítványok oda vonulnak. A kertben készítették el az asztalokat a különböző csoportoknak. Jézus magához hívja Pétert és Jakabot, Alfeus fiát. Jézus leül ahhoz az asztalhoz, ahol Marciam van. Péter és Jakab Jézus mögött állnak, várva parancsaira. Jézus a megfelelő időpontokban bementatja Péterrel, hogy mit csinált Ő akkor az utolsó vacsorán: felajánlotta a kelyhet, megmosta az apostolok lábát, megáldotta és szétosztotta köztük a kenyeret és a bort, mint az Ő testét és véréét. Péterrel és Jakabbal apró darabokra töreti a kenyeret, és szétosztatja azt a jelenlevők között, majd inni adat mindenkinek a kehelyből.

(10-232)

Mátyás megválasztása

Az utolsó vacsora háza megint megtelt emberekkel, akik felváltva hangosan imádkoznak, majd pedig elmélkednek. Az apostolok egy asztalnál ülnek, középen Péterrel, akinek két oldalán Jakab, Alfeus fia és János foglal helyet. Az apostolok a zsoltárok szavaival imádkoznak, Isten segítségét kérve. A hosszú, 119. zsoltárral fejezik be a szóbeli imát, s utána csendben imádkoznak, míg Péter feláll eddigi ülő helyzetéből, és kitárt karokkal, mint az Úr szokta, mintegy sugallat hatása alatt imádkozik:

- Uram, küldd el nekünk Lelkedet, hogy annak fényében láthassunk!
- Úgy legyen! – mondják mindnyájan.

Péter összeszedetten, némán imádkozik, vagy talán inkább hallgat, mint imádkozik, várva a megvilágosító szót... Utána ismét felemeli fejét, megint kitarja a mellén összetett kezét, és mivel alacsonyabb termetű a többségnél, feláll kerevetére, hogy mindnyájan láthassák a teremben és a folyosón. Mindenki felfogja, hogy beszélni akar, azért figyelmesen hallgatnak.

– Testvéreim, szükség van arra, hogy teljesedjenek az Írások, amelyeket Dávid szája által a Szentlélek jövendölt meg, Júdást illetően, aki vezetője volt a mi áldott Urunk és Mesterünk, Jézus elfogására küldötteknek. Júdás egy volt közülünk, részesült a mi szolgálatunkban. De kiválasztása romlására vált, mert a Sátán sokféle úton belépett lelkébe, és Jézus apostolából Urának árulójává tette. Azt hitte, hogy így diadalmaskodik és öröme lesz, megbosszulva a Szentet, aki kiábrándította őt tisztátalan reményéből, amely eltöltötte szívét. De abban a pillanatban, amikor azt hitte, hogy diadalmaskodott és örvendhet, felfogta, hogy az az ember, aki a Sátán a test és a világ rabszolgájává teszi magát, nem diadalmaskodik, hanem inkább legyőzött a porba hullik. És megismerte, hogy az az étel, amelyet a Sátán ad az embernek, mindennél keserűbb, és egészen más, mint az a kellemes és egyszerű étel, amit Isten ad gyermekeinek. És akkor megismerte a kétségbeesést és az egész világ gyűlöletét, miután gyűlölte Istent. Majd megátkozott mindent, amit a világ adott neki, és öngyilkosságot követett el, felakasztva magát egy olajfára, abban az olajfa-kertben, amelyet gonoszságával szerzett meg magának. Még azon a napon, amelyen Krisztus dicsőségesen feltámadott a halálból, az ő rothadt és már férges teste széthasadt, és belei kiomlottak a földre, az olajfa alá, tisztátalanná téve azt a helyet.

A Golgotán a megváltó vér kiömlött, és megtisztította a földet, mert az az értünk testet öltött Isten Fiának a vére volt. Azon a dombon, amely a gonosz tanács helyének közelében van, nem vér, nem a jó lelkiismeret furdalás könnye omlott, hanem beleinek szennye hullott a földre. Mert semmiféle más vér nem keveredhetett össze azzal a Szent Vérral, a tisztulásnak azokban a napjaiban, amelyekben a Bárány lemosott minket vérével, és a föld, inkább, mint bármikor, beitta Isten Fiának vérét, és nem ihatta be a Sátán fiának vérét.

A dolog kitudódott. És ezzel együtt tudjuk azt is, hogy kárhozott dühében, Júdás visszavitte a Templomba a gonosz üzlet pénzét, és a főpap arcába vágta. És tudjuk, hogy ezzel a pénzzel, amit a Templom kincstárából vettek ki, de amit oda nem tehettek vissza, mert vérdíj volt, a papok vezetői és az öregek, miután egymás között tanácskoztak, megvették a fazekas földjét, úgy, amint a jövendölések megmondták, még a pénz értékét is megjelölve. És a helyet a századok folyamán Vérmezőnek fogják nevezni. Így megmondtak mindent Júdásról, és tűnjék el közülünk arcának még emléke is. De álljon előttünk az az út, amelyen az, akit az Úr égi országába hívott, járt, hogy az örök sötétség hercege legyen. Figyelmeztessen ez minket arra, hogy mi ne járjunk azon oktalanul, és ne váljunk Isten Igéjének újabb Júdásaivá. Isten ránk bízta ezt az Igét, ami Krisztust, a Mestert képviseli még köztünk.

De meg van írva a zsoltárok könyvében: „Váljék pusztasággá lakóhelye, ne lakják abban senki, és tisztségét vegye át más!” Szükséges azért, hogy azokból az emberekből, akik velünk voltak mindig, amíg az Úr Jézus velünk volt, járt és kelt, kezdve megkeresztelkedésétől János

által, egészen addig a napig, amikor felvételét az égbe, egy legyen velünk együtt tanúja feltámadásának is. Gondosan kell ezt megtennünk, hogy része legyen neki a tűzkeresztben, amelyről az Úr beszélt nekünk, hogy ő is, aki nem részesült a Szentlélekben a Szent Mestertől, közvetlenül Istentől megkapja azt, és általa szentté váljon, és megvilágosításban részesüljön, és hatalma legyen, amint minékünk lesz, és ítélhessen és megbocsáthasson, és megtehesse azt, amit mi fogunk tenni, és cselekedetei érvényesek és szentek legyenek.

Azt ajánlanám, válasszuk azt a leghűségesebb hívők közül, akik már szenvedtek érte amiatt, hogy hűségesekek maradtak hozzá akkor is, amikor a világ nem akart tudomást venni Őróla. Közülük sokan jönnek hozzánk a Messiás Előfutárától, Jánostól, akik éveken keresztül kialakultak, Istent szolgálva. Az Úr számára ők nagyon kedvesek voltak, s köztük Izsák volt a legkedvesebb, aki annyit szenvedett a gyermek Jézus miatt. De tudjátok, hogy az ő szíve megszakadt azon az éjjelen, ami az Úr mennybemenetelét követte. Nem sírjuk vissza. Ő ismét csatlakozott Urához. Ez volt szívének egyetlen vágya... És ez a mi egyetlen vágyunk is... De nekünk el kell szenvednünk a mi fájdalmainkat. Izsák már elszenvetted. Ajánljatok azért ti néhány nevet azok közül, akiket megválaszthatunk a tizenkettedik apostolnak, népünk szokása szerint, a Magasságos Úrra hagyva a súlyosabb esetekben a hatalmat, hogy azt megmutassa, Ő, aki tudja.

Tanácskoznak maguk között. Nem telik sok időbe, hogy a legjelentősebb tanítványok (nem a pásztorok), egyetértve a tíz apostollal, közlik Péterrel, hogy ők Józsefet, a sábai József fiát ajánlják, hogy megtiszteljék atyját, aki vértanúvá vált Krisztusért, hűséges tanítvány fiával, és Mátyást, ugyanazon okokból, mint az elsőt, s azonkívül azért is, hogy megtiszteljék első mesterét: Jánost.

Miután Péter elfogadja tanácsukat, a két kiválasztottat az asztalhoz küldik. Közben a többiek, előre tartott karral, amint a zsidóknál szokásos, imádkoznak: „Te, Magasságbeli Úr, Atya, Fiú és Szentlélek, Hármasság Egy-Isten, aki ismered mindenkinek a szívét, mutasd meg, kit választottál e kettő közül, hogy átvegye az apostoli szolgálatban azt a helyet, amelyet Júdás hűtlenül elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson.”

– Úgy legyen! – válaszol kórusban mindenki.

Mivel nincs náluk kocka vagy más dolog, amit a sorshúzásra használhatnának, és nem akarják a dénárt felhasználni erre, a ház udvarából szednek fel egyenlő számú fehér és sötét kövecskéket, és elhatározzák, hogy a fehérek Mátyást, a többiek Józsefet képviselik. Beteszik ezeket egy üres erszénybe, megrázzák, és felajánlják Péternek, aki előbb megáldja azt, belenyúl, és a csillagos égbe emelt szemmel imádkozva, kihúzza egy követ: hófehér.

Az Úr jelezte, hogy Mátyás Júdás utódja.

Péter az asztalhoz megy, és megöleli őt, „hogy hasonlóvá tegye magához” – mondja.

A másik tíz megismétli ezt, a kis tömeg éljenzései közepette.

Végül Péter, miután kézen fogva a kiválasztottat, visszatért helyére, úgy hogy most Péter Mátyás és Jakab, Alfeus fia között van, azt mondja:

– Jöjj, az Isten által neked fenntartott helyre, és töröld el életszentségeddel Júdás emlékét, segítve minket, testvéreidet, véghezvinni a művet, amelyet Jézus szavai szerint véghez kell vinnünk! A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen mindig veled!

A többiekhez fordul, és elbocsátja őket... Miközben a tanítványok lassan eltávoznak egy mellékajton, az apostolok ismét belépnek a házba, Mátyást Máriához vezetve, aki összeszedetten imádkozik szobájában, hogy az új apostolt Isten Anyja is üdvözölje, jóváhagyva kiválasztását.

(10-258)

Mátyás a tizenkét pásztor között volt, akik felkeresték Jézust a betlehemi istállóban. Akkor Tóbiásnak hívták. A Mátyás nevet később vette fel, meggyilkolt atyjának emlékére. A Keresztelő tanítványává lett, és része volt a Keresztelő kiszabadításában első fogságából. Ő visz

tőle hírt Jézushoz, Lázár tanyájára. A Keresztelő második fogsága alatt, Mannaen ügyeskedése folytán, mestere közelében lehet.

János halála után csatlakozik Jézushoz. Ő hoz később hírt arról, hogy megtámadták Illést, Józsefet és Salamont. Nagyszerdán ő kéri Jézust, hogy magyarázza meg szavait a régi Templom lerombolásáról és az új felépítéséről. Ott van a többi pásztorral a Golgotán. Látja a feltámadt Jézust a többi pásztorral együtt. (M 3,107, Bp 11,20-22, Jd 2,73-82, K 47-55, Bp 58-64, K 68-72, P 13,472-477, Bp 70-72)

Péter, a főpap

A tizenkét apostol, Máriával együtt, imádkozva várja a Szentlélek eljövételét az utolsó vacsora termében. Péter Mária jobboldalán ül, János pedig baloldalán. A Szűzanya, kedvesen mosolyogva, felolvasson valamit a Szentírásból. Péter könnyezve hallgatja, János pedig mosolyogva figyel. A Szentlélek eljövételét lásd TT 53-54. oldalán. Az Apostolok cselekedetei megörökítették Péter első beszédét, csodáját a sánta koldus meggyógyításával, a Templomban mondott beszédét, elfogatását, a főtanács elé állítását, második elfogatását, bebörtönzését, onnan való csodálatos kiszabadulását. Ezek nem szerepelnek Valtorta feljegyzéseiben, mert Jézus élete tulajdonképpen lezárult mennybemenetelével, s a további eseményekből csak néhány jelenetet látott.

Péter egyik miséjét és beszédét lásd: Ő 4-7. oldalán.

István vértanúsága után Péter is részt vesz éjjel a titkos temetésben: Ő 28-30.

Amikor Gamáliel kereszténnyé lesz, Máriához megy, mert attól fél, hogy Péter nem fogadja be őt az Egyházba, János kedves szavaira ezt válaszolja:

– Te nem vagy a főpap. Péter a főpap. Péter is jó lesz hozzám, mint te? Tudom, ő egészen más, mint te.

– Volt. De mióta látta, hogy ő maga milyen gyenge volt, egészen addig menve, hogy hitványul megtagadta Mesterét, többé már nem az, aki volt, hanem irgalmas mindenben mindenkivel. (Ő 35-36)

A fokozódó egyházüldözés arra készíti Pétert, hogy elhagyja Jeruzsálemet. Jánost is rá akarja bírni a távozásra, ő azonban Mária mellett akar maradni Jeruzsálemben, és Péter is belátja ennek helyességét. Ő 37-41.